

Aleea cu licurici

A glass jar with a lid and a pen lying on a blue textured surface. The jar is on the left side of the page, and the pen is lying diagonally across it. The background is a blue gradient with small yellow lights.

KRISTIN
HANNAH

KRISTIN HANNAH
Aleea cu licurici

Traducere: ILEANA DINU

Editura LIDER

Această carte ne este dedicată nouă. Fetelor. Prietenelor care trec împreună prin momente grele, mari și mici, an de an. Voi vă știți și singure.

Mulțumesc;

Celor care alcătuiesc chintesența celor mai multe amintiri ale mele: tatălui meu, Laurence, fratelui meu, Kent, surorii mele, Laura, soțului meu, Benjamin și fiului meu, Tucker. Indiferent unde ne ducem cu toții în lumea asta, veți rămâne în inima mea;

Și mamei mele care a inspirat multe din romanele mele și pe acesta în mod special.

Cea mai bună oglindă este chipul unei vechi prietene.

— George Herbert

Li se spunea fetele de pe Aleea cu licurici{1}. Asta a fost cu mult timp în urmă, să tot fie vreo treizeci de ani, dar acum, stând în pat și ascultând furtuna care făcea ravagii afară, i se părea că totul s-a petrecut ieri.

Săptămâna trecută (care fusese, fără îndoială, cea mai grea din viața ei), își pierduse capacitatea de a se detașa de amintiri, în ultimul timp, revenise mult prea des cu gândul la anul 1974; era din nou o adolescentă, care-și începea viața în umbra unui război pierdut, mergând pe bicicletă alături de cea mai bună prietenă, ce părea invizibilă din cauza întunericului. Locul căpăta relevanță doar ca punct de referință, dar și-l amintea cu detalii vii; o panglică șerpuitoare de asfalt, mărginită pe ambele părți de bălți de apă stătută și smârcuri mari de iarbă. Înainte de întâlnirea lor, drumul părea să se înfunde; era doar un drumeag de țară care purta numele unei insecte, pe care n-o văzuse nimeni în acest colț sălbatic, albastru și verde de lume.

Pe atunci, fiecare privea realitatea prin ochii celeilalte. Când stăteau împreună la poalele dealului, în loc de copaci amenințători, băltoace de noroi și piscuri îndepărtate acoperite de zăpadă, vedeau locurile unde vor ajunge cândva. Noaptea se furișau din casele lor învecinate și se întâlneau pe acel drumeag de pe malurile râului Pilchuck, fumau țigări furate, cântau versurile cântecului *Billy, n-o face pe grozavul* și-și spuneau una alteia tot ce aveau pe suflet, îngemănându-și într-atât viețile, încât, la sfârșitul verii nimeni nu mai știa unde se termină viața uneia și unde începe a celeilalte. Pentru toți cei care le cunoșteau erau doar TullyșiKate și „timp de peste treizeci de ani, prietenia lor a fost solidă, durabilă. Poate că de-a lungul vremii muzica s-a mai schimbat, dar promisiunile făcute pe Aleea cu licurici au dăinuit.

Cele mai bune prietene pentru totdeauna.

Pe atunci, credeau că jurămintele lor vor dura, că într-o zi vor îmbătrâni și vor sta în balansoare pe o dușumea care scârțâie, vorbind despre viețile lor și amuzându-se.

Ea știa asta mai bine acum. De peste un an își spunea întruna că totul

este în ordine, că va putea trăi în continuare fără o foarte bună prietenă. Uneori chiar ajunsese să creadă acest lucru.

Atunci, asculta muzica. Muzica lor preferată. *Goodbye Yellow Brick Road, Material Girl, Bohemian Rhapsody, Purple Rain.* Ieri, în timp ce-și făcea cumpărăturile, o variantă neinspirată a melodiei *You've got a Friend*, a lui Muzak a făcut-o să izbucnească în plâns chiar lângă raftul cu ridichi.

Dădu cearșaful la o parte și coborî din pat cu grijă, ca să nu-l trezească pe bărbatul care dormea alături. O clipă rămase acolo, privindu-l prin întuneric. Chiar și în somn părea încordat. Luă receptorul din furcă și ieși din dormitor, pe holul liniștit, care ducea spre ponton. Acolo, privi furtuna de afară și prinse curaj. În timp ce forma numerele bine cunoscute, se întrebă ce să-i spună celei care-i fusese cea mai bună prietenă odinioară, cum să înceapă, după atâtea luni de tăcere. *Am avut o săptămână proastă... viața mea se destramă... sau simplu: Am nevoie de tine.*

Dincolo de întunecatul și turbulentul Sound, telefonul sună.

Partea întâi

ANII ȘAPTEZECI

Regina care dansează, tânără și dulce, de doar șaptesprezece ani^[2]

Pentru mare parte din țară, anul 1970 a fost unul de schimbări și de mișcări sociale, dar în casa de pe Magnolia Drive domneau liniștea și ordinea. În vârstă de doi anișori, Tully Hart ședea pe podeaua rece de lemn, construind o cabană Lincoln pentru păpușile ei Liddle Kiddles, care dormeau pe hârtii Kleenex mici, roz. Dacă ar fi fost în dormitorul ei, ar fi avut un Jackson Five forty-five în fonograful ei Close N Play, dar în camera de zi nu exista nici măcar un aparat de radio.

Bunicii nu-i plăceau muzica, televizorul sau jocurile. În clipa aceea,

bunica stătea, ca de obicei, în balansoarul ei lângă foc și cosea. Făcea sute de mostre de broderie, majoritatea cu teme biblice. În preajma Crăciunului le dona bisericii, care le vindea celor care se ocupau de strângerea fondurilor.

Iar bunicul... el nici că putea să stea mai liniștit. De la acel atac cerebral nu mai părăsea patul. Uneori suna din clopoțel și asta era singura dată când Tully o vedea pe bunica grăbindu-se. La primul sunet al clopoțelului, zâmbea, scotea o exclamație și alerga pe holuri cât de repede îi îngăduiau papucii.

Tully întinse mâna după păpușa Troll cu părul blond. Fredonând încet, o făcea să danseze cu Calamity Kiddle, după *Daydream Believer*. Pe la jumătatea cântecului se auzi o bătaie în ușă.

Sunetul fusese atât de neașteptat, încât Tully s-a oprit din joacă și și-a ridicat privirea. Cu excepția zilelor de duminică, când domnul și doamna Beattie își făcea apariția pentru a le lua la biserică, nu venea nimeni în vizită.

Bunica și-a lăsat lucrul de mână în sacoșa de plastic de lângă scaunul ei și s-a ridicat, străbătând încăperea cu pași înceți, târșâiți, așa cum se deprinsese în ultimii ani. Când a deschis ușa, a urmat o lungă tăcere, apoi ea a exclamat:

— O, Doamne!

Vocea bunicii sunase ciudat. Întorcându-se, Tully a văzut o femeie înaltă, cu părul lung, ce-i flutura în dezordine pe umeri, și cu un zâmbet jucăuș. Era una din cele mai frumoase femei pe care o văzuse vreodată: pielea albă ca laptele, nasul cârn, obrații proeminenți, care se terminau deasupra unei bărbii mici, ochi căprui, languroși, care clipeau încet.

— Nu așa îți întâmpini fiica pe care ai pierdut-o demult. Femeia trecu pe lângă bunica și se îndreptă spre Tully, aplecându-se asupra ei. Ea este mica mea Tallulah Rose?

Fiică? Asta însemna că...

— Mami? șopti ea înfricoșată, nevenindu-i să creadă că era adevărat. Așteptase atât de mult clipa asta, visase la ea: întoarcerea mamei.

— Ți-a fost dor de mine?

— O, da, spuse Tully, stăpânindu-se să nu râdă. Dar era atât de fericită.

Bunica închise ușa.

— De ce nu vii la bucătărie să bem o ceașcă de cafea?

— Nu m-am întors pentru cafea. Am venit pentru fiica mea.

— Dar nu ai mijloace s-o întreții, spuse bunica istovită.

Mama ei păru iritată.

— Și ce dacă?

— Tully are nevoie...

— Cred că pot să-mi dau seama și singură de ce are nevoie fiica mea. Mama părea că face un efort să stea dreaptă, dar nu reușea. Se clătina, iar ochii ei arătau cumva nostim. Își răsucea o șuviță lungă de păr ondulat în jurul degetului.

Bunica veni spre ele.

— Creșterea unui copil este o mare responsabilitate, Dorothy. Poate dacă te-ai muta aici o vreme și ai ajunge s-o cunoști pe Tully, ai putea... se opri, apoi se încruntă și spuse încet: Ești beată.

Mama chicoti și-i făcu lui Tully cu ochiul.

Tully o imită. Nu era mare lucru să bei. Bunicul obișnuia să bea mult înainte de a se îmbolnăvi. Chiar și bunica se delecta uneori cu un pahar cu vin.

— E ziua mea, mamă, sau ai uitat?

— Ziua ta? Tully sări în picioare. Așteaptă puțin aici, spuse și alergă în camera ei. Inima îi bătea cu putere când a început să-și împărtășe lucrurile peste tot, căutând șiragul pe care-l confecționase pentru mama ei din macaroane și mărgelile la cursurile organizate de biserică anul trecut. Bunica s-a încruntat când l-a văzut și i-a spus să nu-și facă prea mari iluzii, dar Tully n-a ascultat-o. Sperase mult în ultimii ani. Vârându-l în buzunar, s-a năpustit afară, la timp ca s-o audă pe mama spunând:

— Nu sunt beată, mamă dragă. Sunt din nou cu copila mea, după trei ani. Dragostea mea pentru ea este foarte puternică.

— Șase ani. Fetița avea patru ani când ai lăsat-o aici ultima oară.

— Așa de mult timp a trecut? spuse mama cu un aer confuz.

— Întoarce-te acasă, Dorothy. Poți conta pe sprijinul meu.

— Așa cum s-a întâmplat ultima oară? Nu, mulțumesc.

„Ultima oară? Mama mai venise aici?”

Bunica oftă, apoi se crispă.

— Până când o să ai un dinte împotriva mea?

— Nu prea este ceva care să treacă în timp, nu? Vino, Tallulah. Mama ei se împletici spre ușă.

Tully se încruntă. Nu așa își imaginase ea revederea. Mama îi o îmbrățișase, n-o sărutase, nici n-o întrebuse ce face. În plus, toată lumea știa că trebuie să-ți pregătești o valiză înainte ile a pleca. Arată spre ușa de la dormitor.

— Lucrurile mele...

— Nu ai nevoie de astfel de fleacuri, Tallulah.

— Nu? Tully nu prea înțelegea.

Bunica o îmbrățișă învăluind-o în acel miros dulceag propriu numai ei, un amestec de pudră de talc și gel de păr. Ale ei erau singurele brațe care o îmbrățișaseră vreodată pe Tully, bunica fusese singura persoană care o făcuse să se simtă protejată, așa că brusc se simți cuprinsă de teamă.

— Bunico? spuse făcând un pas înapoi. Ce se întâmplă?

— Mergi cu mine, îi spuse mama, ținându-se de cadrul ușii, ca să nu se mai clatine.

Bunica o prinse de umeri, scuturând-o încet.

— Știi numărul nostru de telefon și adresa, da? Sună-ne dacă ești speriată sau ți se întâmplă ceva rău. Plângea. Văzând-o pe bunica cea puternică și calmă plângând, Tully se sperie. Ce se întâmplă? Ce rău făcuse?

— Îmi pare rău, bunico, eu...

Mama se năpusti asupra ei și o apucă de umăr, zgâlțâind-o cu putere.

— Să nu mai spui *niciodată* că-ți pare rău. În felul acesta lași impresia că ești slabă. Vino. O luă pe Tully de mână și o trase spre ușă.

Tully pomi împleticindu-se în urma mamei, ieșiră din casă, coborâră treptele și ajunseră pe stradă, îndreptându-se spre o camionetă ruginită Volkswagen cu abțibilduri de plastic și un simbol galben, uriaș, al păcii pictat pe una din laturi.

Portiera se deschise și fumul cenușiu și gros se propagă în exterior. Prin norul de fum zări trei oameni în camionetă. Un bărbat de culoare în straie afro și banderolă roșie la frunte stătea pe scaunul șoferului. În spate, se afla o femeie cu o vestă cu franjuri și pantaloni în dungi, cu o eșarfă maro în părul blond: lângă ea, ședea un bărbat cu pantaloni evazați și un tricou uzat. Un covor maro, vechi, acoperea podeaua mașinii; câteva pipe risipite printre sticlele goale de bere, ambalaje de mâncare și opt casete.

— Ea e fata mea, Tallulah, a spus mama.

Tully n-a scos niciun cuvânt, deși nu-i plăcea să i se zică Tallulah. O să-i spună asta mamei mai târziu, când vor rămâne singure.

— Aduce cu tine, spuse cineva.

— Îți seamănă, Dot. Izbitor.

— Urcă, zise șoferul cu glas aspru. O să întârziem.

Omul cu tricoul jerpelit se întinse spre Tully, o prinse de mijloc și o urcă în microbuz, unde ea se așeză cu grijă în genunchi.

Urcă și mama, trântind ușa. În microbuz se auzea o muzică ciudată. Nu reușea să deslușească decât niște vorbe: *ceva s-a întâmplat aici...* Fumul făcea ca totul să aibă oarecare moliciune și să pară difuz.

Tully se trase mai aproape de bara metalică pentru a-i face loc lângă ea,

dar mama se așază lângă femeia cu eșarfă. Imediat au început să discute despre porci și marșuri și despre un bărbat numit Kent. Nimic din toate acestea nu avea sens pentru Tully, iar fumul o amețea. Când bărbatul de alături își aprinse pipa, ea lăasă să-i scape un oftat de dezamăgire.

Omul îl auzi și se întoarse spre ea. Suflându-i un nor de fum cenușiu chiar în față, îi zâmbi.

— Poartă-te ca toți ceilalți, fetiço.

— Uitați-vă cum a îmbrăcat-o maică-mea, spunea mama cu amărăciune. Parcă ar fi o păpușică. Cum să se poarte firesc, când ea nu are voie să se murdărească?

— Chiar așa, Dot, zise tipul scoțând rotocoale de fum din gură și rezemându-se de spătarul scaunului.

Mama se uită la Tully pentru prima oară: o privea cu adevărat.

— Iar tu să ții minte ce-ți spun, fetiço. Viața nu înseamnă să gătești, să faci curățenie și copii. Trebuie să fii liberă. Să Iaci ce vrei. Poți ajunge și un blestemat de președinte al SUA, dacă vrei.

— Ne-ar prinde bine un președinte nou, asta-i sigur, zise șoferul.

Femeia cu eșarfă o bătu pe mama pe picior.

— Cam așa e. Dă-mi pipa aia, Tom. Începu să chicotească. Iii, aproape am găsit o rimă.

Tully se încruntă, simțindu-se rușinată, dar altfel decât în mod obișnuit; avea o senzație ciudată la nivelul stomacului. I sc părea că-i stă bine îmbrăcată cu acea rochie. Și nu voia să lie președinte. Visa să devină balerină.

Totuși, cel mai mult își dorea ca mama ei s-o iubească. Se trase mai mult într-o parte, până când ajunse destul de aproape ca mama s-o atingă.

— La mulți ani, îi spuse încet, ducându-și mâna la buzunar. Scoase șiragul la care muncise din răspuțeri, lipind macaroanele cu pasta strălucitoare în timp ce alți copii se duseseră deja la joacă. Ți-am făcut asta, mami.

Mama luă șiragul și-l strânse în palmă. Tully așteptă îndelung ca mama să-i mulțumească și să-și pună șiragul la gât, dar ea n-o făcu, ci doar stătu acolo, legănându-se în ritmul muzicii și vorbind cu prietenii săi.

În cele din urmă, Tully închise ochii. Fumul îi provoca o stare de somnolență. Aproape toată viața simțise lipsa mamei și nu era ca și cum ai fi jinduit după o jucărie pe care n-o găseai sau după un prieten care nu mai venea să se joace cu tine, pentru că nu voiai să împărți cu ea jucăriile. Îi *lipsise* mama. Era întotdeauna acolo, în inima ei, un spațiu gol care o chinuia ziua și se transforma într-o durere acută noaptea. Își promisese că dacă s-ar

întoarce mama, ar fi cuminte. Perfectă. Ar repara orice rău pe care l-ar fi făcut. Își dorea mai mult ca orice pe lume ca mama să se mândrească cu ea.

Dar acum nu știa ce să facă. În visele ei plecau întotdeauna împreună, doar ele două, ținându-se de mână.

Iată, îi spunea mama din vis întotdeauna când urcau dealul spre casa lor. Casă, dulce casă. Apoi o săruta pe Tully pe obraz și-i șoptea:

— *Mi-ai lipsit așa de mult. Am plecat pentru că...*

— **Tallulah. Trezește-te!**

Tully se trezi brusc. Capul îi zvâcnea și o durea gâtul. Când încercă să întrebe *Unde ne aflăm?* se auzi doar un mormăit.

Toți începură să râdă și o ținură tot așa în timp ce se pregăteau să coboare din cabină.

Pe strada aceea aglomerată din centrul orașului Seattle era lume peste tot, cântând, scandând, strigând și ridicând niște pancarte pe care scria **FACEȚI DRAGOSTE NU RĂZBOI ȘI LA NAIBA, NU PLECĂM**. Tully nu mai văzuse niciodată atâția oameni adunați laolaltă.

Mama o luă de mână, trăgând-o aproape de ea.

În restul zilei n-a văzut nimic altceva decât o adunătură de oameni care scandau și cântau. Tully avea inima strânsă de teamă că s-ar putea pierde de mâna mamei și ar fi fost luată de mulțime. Nu se simți mai în siguranță nici când apărură polițiștii, pentru că aveau arme la centură, bețe în mână și scuturi de plastic care le protejau fețele.

Dar mulțimea nu făcea decât să mărșăluiască, iar poliția s-o supravegheze.

Când se înseră, era obosită, flămândă și o durea capul, dar continuau să meargă urcând pe o stradă, coborând pe alta. Acum mulțimea arăta altfel; oamenii renunțaseră la pancarte și începuseră să bea. Uneori auzea frânturi de discuții sau fraze întregi, dar i se păreau lipsite de sens.

— I-ai văzut pe porcii de acolo? Abia așteptau să ne rupă dinții, dar noi am mărșăluit în liniște, omule. Nu s-au putut atinge de noi. Hei, Dot, mi-ai fumat toată doza!

Toți cei din jur izbucniră în râs, iar mama cel mai tare decât toți. Tully nu înțelegea ce se întâmplă și avea o durere de cap teribilă. Lumea se aduna în jurul lor, dansând și chicotind. De undeva, muzica se revărsa în stradă.

Și apoi, brusc, nu se mai ținea de nimic.

— Mami! strigă.

Nimeni nu-i răspunse, nici nu se întoarse spre careva, cu toate că erau oameni peste tot. Împinse acele trupuri, strigându-și mama până când îi pieri vocea. În cele din urmă, se întoarse acolo unde-și văzuse mama ultima

dată și așteptă.

Mama se va întoarce.

Lacrimile îi împăienjeniră ochii și i se prelinseseră pe față cât timp stătu acolo așteptând și încercând să fie curajoasă.

Dar mama nu s-a mai întors niciodată.

Mulți ani după aceea, a încercat să-și amintească ce s-a întâmplat, ce a făcut, dar acei oameni au fost ca un nor, care i-a întunecat memoria. Ținea minte doar că s-a trezit pe un refugiu din beton, de pe o stradă complet pustie, și a văzut un polițist călare.

De sus, de pe cal, omul s-a încruntat la ea și i-a spus:

— Hei, fetițo, ești singură?

— Da, a îngăimat ea, fără ileana să plângă.

El a dus-o înapoi la casa de pe Queen Anne Hill, unde bunica a strâns-o la piept mult timp, a sărutat-o pe obraji și i-a spus că nu are nicio vină.

Dar Tully știa mai bine. Desigur, făcuse ceva rău, nu fusese ascultătoare. Când va mai veni mama data viitoare, se va strădui mai mult. Îi va promite că va ajunge președinte și niciodată nu va mai spune că-i pare rău.

Tully a luat o listă cu președinții SUA și a memorat toate numele în ordine. Luni întregi după aceea le spunea tuturor că va ajunge prima femeie președinte; nu s-a mai dus nici la orele de balet. La cea de-a unsprezecea aniversare, în timp ce bunica aprindea lumânările de pe tort și cânta o versiune palidă din „La mulți ani”, Tully s-a uitat mereu la ușă, gândindu-se: *Asta este*, dar n-a bătut nimeni la ușă și nici n-a sunat telefonul. Mai apoi, având cutiile cu daruri deschise în jur, a încercat să zâmbească. În fața ei, pe o măsuță de cafea se afla un caiet gol de notițe. Ca dar, era lipsit de valoare, dar bunica îi dădea mereu lucruri de acest fel, ca s-o facă să stea liniștită și să-i ocupe timpul.

— Nici măcar n-a sunat, spuse Tully ridicându-și privirea.

Bunica a oftat obosită.

— Mama ta are... probleme, Tully. E slabă și derutată, încetează să mai crezi că lucrurile stau altfel. Important este să fii tare.

Auzise sfatul acesta de un catralion de ori.

— Știu.

Bunica se așeză lângă ea pe canapeaua veche înflorată și o luă în poală.

Lui Tully îi plăcea când bunica o ținea astfel. Se ghemuia alături de ea și-și rezema obrazul de pieptul ei moale.

— Aș fi vrut ca mama ta să fi fost altfel, Tully, și acesta este adevărul pe care-l știe și Dumnezeu, dar e un suflet rătăcit. Așa e ea de o bună bucată de vreme.

— De asta nu mă iubește?

Bunica își coborî privirea spre ea. Ochelarii cu ramă neagră îi măreau ochii cenușii.

— Te iubește în felul ei. De aceea revine.

— Dar asta nu pare dragoste.

— Știu.

— Cred că nici măcar nu mă place.

— Pe mine nu mă place. S-a întâmplat ceva cu mult timp în urmă, iar eu n-am... Ei, dar acum nu mai contează. Bunica o trase mai aproape pe Tully. Într-o zi o să regrete că și-a irosit anii ăștia departe de tine. Sunt sigură.

— I-aș fi putut arăta albumul cu articole decupate din ziare.

Bunica nu se uită la ea.

— Ar fi bine. După o lungă tăcere, îi spuse: La mulți ani, Tully, și o sărută pe frunte. E timpul să mă duc să stau cu bunicul tău. Nu se simte prea bine azi.

După ce ieși bunica din încăpere, Tully rămase acolo, uitându-se la prima pagină a albumului nou. Într-o zi ar putea fi darul perfect pentru mama ei, ca să-i arate ce mult i-a lipsit. Dar cu ce să-l umple? Avea câteva fotografii pe care i le făcuseră mamele prietenelor la petreceri și în excursiile cu școala, dar nu erau prea multe. Ochii bunicii nu mai puteau să vadă prin acei ochelari mici, iar ea n-avea decât o singură fotografie a mamei.

Luă un stilou și scrise cu grijă data în colțul din dreapta de sus; apoi se încruntă. Ce să mai adauge? *Dragă mamă. Astăzi am împlinit unsprezece ani...*

Din ziua aceea a început să colecționeze tot felul de obiecte. Fotografii din timpul școlii, din sport, cotoare de bilete de film. De-a lungul anilor, ori de câte ori avea o zi bună, se grăbea acasă și scria despre ce i se întâmplase, anexând vreo chitanță sau bilet, pentru a dovedi unde fusese sau ce făcuse. De-a lungul timpului, a început să adauge mici înflorituri, ca să înfrumusețeze lucrurile. Nu erau chiar minciuni, ci doar exagerări. Orice ar fi putut s-o facă pe mama să spună într-o zi că este mândră de ea. Umplu acel caiet de amintiri, apoi altul și altul. La fiecare zi de naștere primea un caiet nou-nouț, până când deveni adolescentă.

Ceva i se întâmplă atunci. Nu știa concret ce anume, poate sânii care i-au crescut mai repede decât oricărei fete, sau poate că obosise să-și transpună viața pe acele bucățele de hârtie pe care nu-și mai exprima nimeni dorința să le vadă. Pe la paisprezece ani se hotărî. Își puse toate cărțile de fetiță într-o cutie mare din carton, le vârî în fundul dulapului ei și o rugă pe bunica să nu-i mai cumpere caiete.

— Ești sigură, draga mea?

— Da, fusese răspunsul ei. Nu-i mai păsa acum de mama și încerca să nu se mai gândească la ea. De fapt, le spunea tuturor la școală că mama ei murise într-un accident nautic.

Minciuna asta a eliberat-o. Nu și-a mai procurat îmbrăcămintea din magazinele pentru copii, orientându-se spre cele pentru adolescenți. Își cumpăra bluze strâmte, care-i scoteau sânii în evidență și pantaloni cu talie joasă, care îi făceau fundul să arate foarte bombat. Trebuia să ascundă lucrurile acestea de bunica, dar era de-ajuns să-și pună o vestă pufoasă și să schițeze un gest rapid cu mâna înainte de a ieși din casă, indiferent ce-ar fi purtat.

Și-a dat seama că, dacă se îmbrăca cu grijă și se comporta într-un fel anume, puștii teribiliști îi dădeau târcoale. În nopțile de vineri și sâmbătă îi spunea bunicii că rămâne acasă la o prietenă și se ducea cu rolele la Lake Hills, unde n-o întreba nimeni de familia ei, nici n-o privea ca pe „biata Tully”. Învățase să fumeze fără să tușească și mesteca gumă ca să nu miroasă a țigară.

Prin clasa a opta, ajunsese una din cele mai populare fete din ciclul superior și era încântată să aibă atâția prieteni. Fiind destul de ocupată, nu mai avea timp să se gândească la cea care îi dăduse naștere, dar care n-o mai voia.

Rareori i se mai întâmpla să se simtă... nu chiar singură... ci altcumva. Poate lăsată în voia sortii. De parcă toți din jur ar fi fost înlocuitori.

Iar acum, era una din acele zile. Ca de obicei, stătea pe locul ei în autobuzul școlii, auzind discuțiile celor din jur. Majoritatea abordaseră chestiuni de familie; ea nu avea ce să spună în această privință. Nu știa cum este să te certî cu fratele mai mic, să fii pedepsit pentru că le-ai răspuns obraznic părinților sau să mergi la mail cu mama. Din fericire, autobuzul opri în stația ei și Tully se grăbi să coboare luându-și rămas-bun în mod ostentativ de la prieteni, râzând tare și făcându-le semne cu mâna. Desigur, se prefăcea; în ultimul timp dobândise experiență la acest capitol.

După plecarea autobuzului își aranjă din nou ghiozdanul pe umăr și porni pe lungul drum spre casă. Tocmai dăduse colțul când îl văzu.

Acolo, oprit pe stradă în fața casei bunicii, se afla acel autobuz Volkswagen roșu, rablagit. Pe una din laturi încă mai avea vechile abțibilduri cu flori.

3

ora încă întuneric când a sunat ceasul deșteptător al lui Kate Mularkey. A oftat adânc și a rămas cu ochii pironiți în tavan. I se făcea rău la gândul

că trebuia să se ducă la școală.

Din punctul ei de vedere terminase clasa a opta; 1974 se dovedise un an foarte prost, un eșec pe plan social. Slavă Domnului, mai rămăsese doar o lună de școală. Iar vara nu promitea nimic mai bun.

În clasa a șasea avusese două prietene bune, făcuseră totul împreună – își expuseseră caii în 4-H, frecventaseră aceleași grupuri și străbătuseră cu bicicleta drumul de la una la alta. În vară, când împliniseră doisprezece ani, totul se sfârșise. Prietenele ei înnebuniseră, altă explicație nu găsea. Se drogau înainte de ore, lipseau de la școală și nu pierdea nicio petrecere. Când nu li se alătura, n-o mai băgau în seamă. Iar „puștii” cei buni o ocoleau, pentru că făcuse parte din clubul „celor răi”. Așa că acum, singurele ei prietene erau doar cărțile. Citise *Stăpânul inelelor* de atâtea ori, încât putea să reproducă unele pasaje din memorie.

Dar asta n-o ajuta să fie mai populară.

Oftând, coborî din pat. În acea cameră mică de la etaj, care de curând fusese transformată în baie, făcu repede duș și-și împleti părul lung, blond, apoi își puse ochelarii cu ramă de corn. Erau demodați, rotunzi – acum se purtau ochelarii fără ramă –, dar tata îi spusese că deocamdată nu-și puteau permite ochelari noi.

Coborî, se duse la ușa din spate și trecu capătul fiecărui crac al pantalonului peste călcâi, apoi încălță cizmele uriașe din cauciuc negru, pe care le țineau pe treptele de ciment. Mișcându-se ca Neil Armstrong în spațiu, își croi drum prin noroi spre șopronul din spate. Bătrâna lor iapă veni șchiopătând la gard și necheză în semn de salut.

— Hei, Sweetpea, spuse Kate, aruncându-i un braț de fân pe pământ, apoi scărpinându-i urechile catifelate. Și eu ți-am simțit lipsa, murmură ea, și era adevărat. Cu doi ani în urmă fuseseră nedespărțite; Kate călărise această iapă toată vara și câștigase o mulțime de panglici la concursul de la Snohomish County Fair.

Dar lucrurile s-au schimbat rapid. Știa asta acum. Un cal putea să îmbătrânească peste noapte și să ajungă într-o stare jalnică. Și un prieten se putea transforma într-un străin la fel de repede.

— Rămâi cu bine. Kate tropăi înapoi pe drumul întunecat, noroios, și-și lăsă cizmele murdare pe verandă.

În clipa în care deschise ușa din spate, păși în infern. Mama stătea în fața sobei de gătit, îmbrăcată în capotul înflorat decolorat și papucii roz, scămoșați, fumând o țigaretă mentolată Eve, în timp ce turna aluatul într-o tigaie electrică. Părul castaniu, lung până la umeri era împărțit în două cozi subțiri, strânse cu o panglică roz-aprins.

— Așază masa, Kate, îi spuse fără a-și ridica privirea. Sean! Vino aici!
Kate se conformă. Chiar înainte să termine, mama se afla deja în spatele ei, turnând laptele în pahare.

— Sean, micul dejun, strigă din nou mama sus spre scară. De data asta, adăugă cuvintele magice: Am turnat laptele.

În câteva secunde, Sean, fratele de opt ani, coborî scările în fugă și se repezi spre masă, chicotind când sări peste puiul de labrador care apăruse de curând în viața lor.

Kate tocmai voia să se așeze la locul ei obișnuit, când privirea îi alunecă de-a lungul bucătăriei, în camera de zi. Prin fereastra mare de deasupra canapelei văzu ceva care o uimi; un autobuz o lua pe drumul de acces pe strada din față.

— Oh! își purtă farfuria prin cele două camere și se uită pe fereastră, dincolo de cei trei acri ai lor, spre casa de peste drum. Nu-și amintea să fi locuit cineva vreodată acolo.

Auzi zgomotul puternic al pașilor mamei în spatele ei, pe linoleumul din bucătărie, care imita cărămida apoi, mai slab, pe covorul de culoarea turbei din camera de zi.

— Se mută cineva peste drum, spuse Kate.

— Adevărat?

Nu. Mint.

— Poate au o fată de vârsta ta. Ar fi grozav să-ți faci o prietenă.

Kate se abținu să-i dea răspunsul obraznic care-i venise pe buze. Numai mamele credeau că este așa de ușor să-ți faci prieteni în ciclul doi de școală.

— Mda. Se întoarse rapid luându-și farfuria în hol, unde își termină micul dejun în liniște, străjuită de chipul lui Iisus.

Așa cum se aștepta, mama a venit după ea. Stătea lângă acea tapiserie de pe perete care ilustra *Cina Cea de Taină*, fără să spună nimic.

— Ce este? izbucni Kate, când ajunse la capătul răbdării.

Mama oftă încet, abia auzit.

— De ce ne ciondănim atât de des în ultimul timp?

— Tu începi.

— Pentru că îți dau binețe și te întreb ce mai faci? Mda, sunt o ticăloasă.

— Tu ai spus-o, nu eu.

— Nu este vina mea, știi asta.

— Ce nu este vina ta?

— Că nu ai prieteni. Dacă ai...

Kate plecă. Jură pe toți sfinții că dacă mai auzea încă o dată acel „dacă ai încerca”¹¹, nu garanta că n-avea să vomite.

Din fericire, măcar de astă dată, mama n-a venit după ea. Se întorsese în bucătărie, strigând:

— Grăbește-te, Sean. Autobuzul școlar Mularkey pleacă peste zece minute.

Fratele ei pufni în răs. Kate își dădu ochii peste cap și urcă în camera sa. Era atât de penibil! Cum putea fratele ei să râdă de aceeași glumă stupidă în fiecare zi?

Răspunsul veni la fel de repede ca și întrebarea; pentru că el avea prieteni. Viața este mai ușoară când ai prieteni.

Se ascunse în camera ei până când auzi cum demarează vechiul Ford break. Ultimul lucru pe care și-l mai dorea acum era să fie condusă de mama ei până la școală, s-o audă cum urlă la revedere de nu știu câte ori și-i face semne cu mâna ca o concurentă la emisiunea *The Price is Right*^{3}, când coboară ea din mașină. Toți știau că este un fel de sinucidere socială să fii dus la școală de părinți. Când a auzit scrâșnetul roților pe pietriș, s-a întors la parter, a spălat farfuriile, și-a adunat lucrurile și a ieșit din casă. Afară, soarele strălucea, dar ploaia din noaptea trecută garnisise alea de acces cu gropi circulare. Fără îndoială, cei mai în vârstă începuseră deja să vorbească despre inundații. Noroiul i se lipise de tălpile pantofilor imitație Earth, încetinindu-i deplasarea. Era atât de atentă să nu-și murdărească șosetele multicolore, încât ajunse la mijlocul drumului înainte de a o observa pe fata care stătea vizavi.

Era nemaipomenită. Înaltă, cu sânii mari, păr castaniu, lung, ondulat și o figură care semăna cu a lui Caroline de Monaco – tenul alb, buzele pline, genele lungi. Și ce haine avea! Blugi cu talie joasă, cu trei nasturi, cu marginile ca niște urechi de elefant; sandale cu talpă de plută de opt centimetri; și o bluză roz cu mâneci în formă de clopot, care lăsa la vedere cel puțin patru centimetri din pânțe.

Kate își strânse cărțile la piept, regretând că-și scosese punctele negre în seara precedentă. Sau că purta blugi Sears Rough Riders.

— Salut, îi spuse, rămânând pe marginea ei de drum. Autobuzul oprește pe partea asta.

Ochii căprui de culoarea ciocolatei, rimelați excesiv, machiați cu albastru îi aruncară o privire inexpressivă.

Chiar atunci a sosit mașina școlii. Scârțâind și șuierând, opri brusc pe drum. Un băiat pe care-l plăcuse cândva a scos capul pe geam și i-a strigat:

— Hei, Kootie, gata cu inundația, apoi a izbucnit în răs.

Kate și-a plecat capul și s-a urcat în autobuz. După ce s-a prăvălit, ca de obicei, pe scaunul din față – de una singură –, a stat cu capul în jos,

asteptând ca fata cea nouă să treacă pe lângă ea, dar n-a mai urcat nimeni. Când ușile s-au închis și autobuzul a pornit, a îndrăznit să se uite în urmă pe drum. Cea mai grozavă fată din lume nu se mai afla acolo.

Deja Tully se simțea nelalocul ei. Dimineața, avusese nevoie de două ore să-și aleagă hainele – îmbrăcămintele selectată din paginile revistei *Seventeen* – și nimic nu i se părea potrivit.

Când autobuzul școlii se puse în mișcare, luă o hotărâre de ultim moment. N-avea chef să meargă la școală în hârbul ăsta țărănesc. Snohomish se afla la mai puțin de o oră de centrul orașului Seattle, dar în ceea ce o privea, era ca și cum s-ar fi găsit pe lună. Atât de străin i se părea locul acesta.

Nu, la naiba, nu!

Porni pe alea pietruită și trânti ușa de la intrare atât de tare, încât peretele crăpă. O intrare furtunoasă, învățase ea, era ca un semn de punctuație; îți scotea în evidență punctul de vedere.

— Trebuie să fiu pretențioasă, spuse cu voce tare, dându-și seama mult prea târziu că singurele persoane din încăperea erau cei care mutau mobila. Unul dintre ei se opri și se uită plictisit spre ea.

— Ce-ai spus?

Trecu de ei, lovind atât de tare un fotoliu, încât unul înjură printre dinți. Nu că i-ar fi păsat. Nu-i plăcea când era așa, furioasă la culme.

N-ar fi trebuit s-o lase pe așa-zisa ei mamă s-o facă să se simtă atât de încordată, nu după ce-o abandonase de atâtea ori.

În dormitorul mare, mama ei stătea pe podea, decupând fotografiile din *Cosmo*. Ca de obicei, părul ei lung era încâlcit, fiind prins cu o cordeluță demodată, din piele, cu mărgelile. Fără a-și ridica privirea, trecu la pagina următoare, unde Burt Reynolds gol își acoperea penisul cu o mână.

— Nu mă voi duce la școala asta împutită. Cu toții sunt o adunătură de țărănoi.

— Oh! Mama dădu pagina, apoi întinse mâna după foarfecă și începu să decupeze un buchet de flori dintr-un anunț Breck. Bine.

Tully simți că-i vine să urle.

— Bine? *Bine?* Am paisprezece ani!

— Treaba mea este să te iubesc și să te întrețin, draga mea, nu să-ți arunc în față tot soiul de lucruri. Tully închise ochii, numără până la zece, apoi spuse din nou:

— Nu am prieteni aici.

— Fă-ți unii noi. Am auzit că ai fost Miss Popularitate la vechea ta școală.

— Haide, mamă, eu...

— Cloud.

— N-o să-ți spun Cloud.

— Bine, Tallulah. Mama își ridică privirea pentru a se asigura că fusese înțeleasă. Și fusese.

— Nu mă simt acasă aici.

— Asta-i bună, Tully. Ești fiica pământului și a cerului; casa ta e oriunde. Bhagavad Gīta spune că...

— Asta mai lipsea! Tully plecă, lăsându-și mama să vorbească de una singură. Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l audă era vreun sfat cu iz de drog de pe vreun poster închis la culoare. Pe drum înșfăcă un pachet de țigări Virginia Slims din poșeta mamei și plecă.

În săptămâna care a urmat, Kate a urmărit-o de la distanță pe fata cea nouă.

Tully Hart era îndrăzneată, de o indiferență rece, mai isteată decât oricare dintre fetele de pe holurile acelea vopsite într-o nuanță de verde-deschis. Nu avea oră fixă la care trebuia să se întoarcă acasă și nu-i păsa dacă era prinsă fumând în pădurea din spatele școlii. Toată lumea vorbea despre asta. Kate sesiza teama din șoaptele lor. Pentru un grup de copii crescuți la ferme și în casele muncitorilor de la fabrica de hârtie din Snohomish, Valley, Tully Hart părea exotică. Toți voiau să se împrietenească cu ea.

Popularitatea instantanee a vecinei lor făcu și mai insuportabilă însingurarea lui Kate. Nu știa sigur de ce lucrul acesta o durea atât de tare. Știa doar că în fiecare dimineață, când stăteau una lângă alta și totuși atât de străine în stația de autobuz, despărțite de o tăcere care te făcea să caști, Kate simțea o dorință disperată să fie băgată în seamă de Tully.

Nu că s-ar putea întâmpla.

—... înainte de *emisiunea lui Carol Burnett*. Este gata acum. Kate? Katie?

Katie își înalță capul de pe masă. Adormise cu capul pe manualul de studii sociale la masa din bucătărie.

— Poftim? Ce-ai spus? întrebă, împingându-și ochelarii masivi la loc.

— Am făcut hamburgeri pentru noii noștri vecini. Vreau să li-i oferi tu.

— Dar... Kate încercă să găsească o scuză, orice ca să scape de corvoada asta. Sunt aici de o săptămână.

— Am întârziat, deci. În ultima vreme a fost o adevărată nebunie.

— Am multe teme de făcut. Trimite-l pe Sean.

— Nu Sean o să-și facă prieteni acolo, nu?

— Nici eu, spuse Kate cu un aer nefericit.

Mama se întoarce cu fața spre ea. Părul castaniu, pe care-l ondulase și-l aranjase cu grijă de dimineață, se lăsase peste zi, iar din machiaj nu mai rămăsese nicio urmă. Acum, chipul ei rotund, cu obrazii ca un măr era palid și veștejit. Vesta croșetată, purpuriu cu galben – un dar de la Crăciunul trecut – avea nasturii încheiați aiurea. Privind-o pe Kate, veni spre ea și se așeză la masă.

— Ți-aș putea spune ceva fără să sari ca arsă?

— Probabil nu.

— Îmi pare rău pentru tine și Joannie.

Se aștepta la o mulțime de lucruri, dar acesta nu figura pe listă.

— Nu contează.

— Contează. Am auzit că s-a înhăitat cu o gașcă zilele astea.

Kate ar fi vrut să spună că nu-i păsa câtuși de puțin, dar spre oroarea ei, lacrimile îi împăiejeniră ochii. Amintirile o năpădiră – ea și Joannie pe caracatiță la târg, stând în fața staulului, discutând cât de bine se vor distra la școală. Ridică din umeri.

— Mda.

— Viața este dură uneori. În special la paisprezece ani.

Kate își dădu ochii peste cap. Dacă știa ceva cu siguranță, era că mama habar n-avea cât de dură poate fi viața pentru un adolescent.

— Rahat.

— O să mă prefac că n-am auzit cuvântul acesta din gura ta. N-o să-mi fie prea greu, pentru că nu-l vei mai rosti niciodată. Bine?

Kate nu putea să nu-și dorească să fie ca Tully. Ea niciodată nu ceda așa de ușor. Probabil își aprindea chiar acum o țigară și își provoca mama să riposteze.

Mama cotrobăi în buzunarul lăbărțat al fustei și găsi țigările. Aprinzându-și una, o studie pe Kate.

— Știi că te iubesc, te sprijin și n-aș lăsa niciodată pe cineva să-ți facă vreun rău. Dar, Katie, trebuie să te întreb: ce aștepți?

— Ce vrei să spui?

— Tot timpul citești și-ți faci temele. Cum ar putea să te cunoască oamenii dacă te porți astfel?

— Nu vor să mă cunoască.

Mama îi atinse ușor mâna.

— Nu e bine să stai deoparte, să aștepți ca cineva sau ceva să-ți schimbe viața. Din acest motiv, femei ca Gloria Steinem și-au dat foc la sutiene și au pornit spre Washington.

— Ca să-mi fac eu prieteni?

— Ca să știi că poți să fii așa cum îți dorești. Generația ta e foarte norocoasă! Poți fi orice vrei. Dar uneori trebuie să-ți asumi și riscuri. Acționează. Un lucru pe care pot să ți-l spun cu certitudine este că regretăm tot ce n-am făcut în viață.

Kate sesiză o nuanță ciudată în vocea mamei sale, o tristețe care parcă accentua cuvântul *regret*. Dar ce putea să știe mama ei despre bățalia pentru popularitate care se ducea în rândul adolescenților? Depășise de mult această vârstă.

— Este adevărat, Kathleen. Într-o zi vei înțelege cât de isteată sunt. Mama zâmbi și o bătu pe mână. Dacă vei fi ca noi ceilalți, asta se va întâmpla cam atunci când o să-mi ceri prima oară să stau cu copilul tău.

— Ce tot spui acolo?

Mama râdea de o glumă pe care ea n-o înțelesese.

— Îmi pare bine că am avut discuția asta. Acum du-te. Împrietenește-te cu noua ta vecină.

Mda. Așa va face.

— Pune-ți mănușile pentru cuptor. Este încă fierbinte, zise mama.

Perfect. Mănușile pentru cuptor.

Kate se îndreptă spre cuptorul unde se afla o caserolă roșie-maronie. Cam fără chef, așeză o folie peste ea, îi îndoi marginile, apoi își puse mănușile matlasate, albastre, făcute de mătușa Georgia. Când ajunse la ușa din spate, își strecură picioarele în imitația de pantofi Earth de pe verandă și o luă spre drumul plin de hârtoape.

Casa de peste drum era lungă și joasă, în formă de L, stil casă de weekend, cu fațada spre drum. Mușchiul crescuse pe acoperișul de șindrilă. Părțile laterale de culoarea fildeșului aveau nevoie de o nouă zugrăveală, iar canalele pline de frunze și bețe refulau. Tufișuri gigantice de rododendroni ascundeau o mare parte din ferestre, ienuperii năvalnici creau o barieră verde, spinoasă, pe toată lungimea casei. Nimeni nu se ocupase de peisagistica locului de ani de zile.

La ușa din față, Kate se opri, trăgând adânc aer în piept.

Ținând caserola într-o mână, își scoase o mănușă și ciocăni.

Se rugă să nu fie nimeni acasă.

Aproape instantaneu auzi pași în interior.

Ușa se dădu de perete și apăru o femeie înaltă, îmbrăcată într-un caftan cu falduri. Pe frunte avea o cordeluță indiană cu mărgelile. Doi cercei desperecheați îi atârnavă în urechi. Era o opacitate ciudată în ochii ei, ca și cum ar fi avut nevoie de ochelari, dar chiar și așa, i se păru drăguță într-un fel strident, fragil.

— Da?

O muzică stranie se propaga din mai multe locuri concomitent, deși luminile erau stinse, iar câteva lămpi de lavă sughițau și scoteau bule de un verde straniu din niște canistre roșii.

— Bună, se bâlbâi Kate. Mama v-a pregătit această caserolă cu mâncare.

— Imediat, spuse femeia, dându-se înapoi, aproape împiedicându-se.

Și brusc apăru Tully în cadrul ușii; de fapt, mișcându-se cu o grație și cu o încredere în sine care te duceau cu gândul mai degrabă la un star de cinema decât la o adolescentă. Purtând o rochie mini albastre-deschis și cizme albe go-go părea destul de matură să conducă o mașină. Fără să spună niciun cuvânt, o luă pe Kate de mână, o conduse prin camera de zi, apoi într-o bucătărie unde totul era roz – pereții, dulapurile, perdelele, marginile de faianță, masa. Când Tully se uită la ea, lui Kate i se păru că deslușește un soi de jenă în acei ochi închiși la culoare.

— Era mama ta? a întrebat-o Kate neștiind ce să spună.

— Are cancer.

— Oh! îmi pare rău, murmură Kate, incapabilă să găsească cuvinte mai potrivite.

Tăcerea deveni apăsătoare. În loc s-o privească pe Tully, Kate studia masa. Nu văzuse niciodată în viața ei atâtea resturi de mâncare la un loc. Pop-Tarts, Cap n Crunch și cutii de Quisp, Fritos, Funyuns, Twinkies, Zingers, Screaming Yellow Zonkers.

— Uau! Mi-aș dori ca mama să mă lase să mănânc și eu toate chestiile astea. Kate regretă imediat cuvintele rostite. Acum i se păreau nelalocul lor. Pentru a-și găsi ceva de făcut – pentru a-și dezlipi privirea de pe chipul impenetrabil al lui Tully –, puse caserola pe tejghea.

— E încă fierbinte, îi spuse cu un aer prostesc, gândindu-se că purta mănușile acelea termice, care arătau ca niște balene ucigașe.

Tully își aprinse o țigară și se rezemă de peretele roz uitându-se la ea.

Kate își întoarse privirea spre ușa de la camera de zi.

— Nu-i pasă că fumezi?

— E prea bolnavă să-i mai pese.

— Oh!

— Vrei un fum?

— O, nu, mulțumesc.

— Mda. Așa mi-am închipuit și eu.

Pe perete, pisica neagră Kit-Kat Klock mișcă din coadă.

— Ei bine, presupun că trebuie să te întorci la timp pentru masă, spuse Tully.

— Oh! exclamă Kate din nou, reacționând și mai prostește decât înainte. E adevărat.

Tully o conduse înapoi prin camera de zi, unde acum mama stătea întinsă pe canapea.

— La revedere, fată de vizavi cu aer indiferent și rece de vecină.

Tully deschise ușa. Dincolo de ea, noaptea căpătase forma unui dreptunghi purpuriu neclar, prea viu colorat pentru a fi adevărat.

— Mulțumesc pentru mâncare, îi spuse. Eu nu știu să gătesc, iar Cloud e terminată, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Cloud?

— Țsta este numele de acum al mamei.

— Oh!

— Ar fi grozav dacă aș ști să gătesc. Dacă am avea un bucătar ar fi altceva. Cu mama care are cancer și tot restul... Tully o privi fix.

Spune-i c-o înveți tu.

Îndrăznește!

Dar nu putea. Risca să fie teribil de umilită.

— Bine. La revedere.

— Ne mai vedem.

Kate trecu pe lângă ea ieșind în întuneric.

Era la jumătatea drumului când Tully o strigă:

— Hei, stai puțin.

Kate se întoarse încet.

— Cum te cheamă?

Ea simți o umbră de speranță.

— Kate. Kate Mularkey.

Tully începu să râdă.

— Mularkey? Un fel de rahat de catâr?

Nu mai avea nimic hazliu jocul cu numele ei de familie. Oftă și-i întoarse spatele.

— N-am vrut să râd de tine, spuse Tully, dar ea nu se opri.

— Nu mai contează.

— Grozav. Haide, jignește-mă și tu, bine? Însă Kate își văzu de drum.

4

4—ully urmări cum se depărta fata din vecini.

— Nu trebuia să-i spun asta, zise, observând cât de anemic îi suna vocea sub cerul spuzit de stele enorme.

Nu știa nici de ce îi adresase acele cuvinte, nici de ce simțise deodată

nevoia de a se amuza pe seama fetei din vecini. Cu un oftat intră înapoi, în casă. Când pătrunse în încăpere, o izbi mirosul de drog, din pricina căruia începură s-o usture ochii. Mama ei era prăbușită pe canapea, cu un picior pe măsuta pentru cafea, altul pe pernele din spate. Gura îi era deschisă; saliva i se prelingea pe la colțurile gurii.

Și fata din vecini o văzuse. Tully se simți năpădită de un val de rușine. Fără îndoială, toată școala va afla luni întreaga poveste. *Tully Hart are o mamă care se droghează.*

Din această cauză nu invita pe nimeni acasă. Când ai lucruri de ascuns trebuie s-o faci singură, în întuneric.

Ar fi dat orice să aibă acel gen de mamă care gătea mâncare și pentru vecinii pe care nu-i cunoștea. Poate tocmai de aceea simțise nevoia să se amuze pe seama numelui fetei. Iritată de comportamentul ei, trânti ușa în urma sa.

— Cloud, trezește-te!

Mama o opri, respiră greu și se ridică în capul oaselor.

— Ce s-a întâmplat?

— E ora mesei.

Mama își dădu părul la o parte de pe ochi și făcu un efort să se concentreze asupra ceasului de pe perete.

— Dar ce, suntem la azil? E ora cinci.

Tully fu surprinsă să constate că mama ei avea noțiunea timpului. Se duse la bucătărie, puse conținutul caserolei pe două farfurn albe și se întoarse în camera de zi.

— Uite. Îi întinse mamei o farfurie și o furculiță.

— De unde avem asta? Ai gătit tu?

— Nu chiar. A adus-o o vecină.

Cloud clipi des, cu ochii împăienjeniți.

— Avem vecini?

Tully nu se mai obosi să-i răspundă. Mama ei uita de fiecare dată ce vorbeau. O discuție propriu-zisă era imposibilă cu ea, dar de obicei lui Tully nu-i păsa – simțea nevoia să stea de vorbă cu ea, în aceeași măsură în care și-ar fi dorit să urmărească filme alb-negru, dar acum, după vizita acelei fete, vedea clar diferența. Dacă ar fi avut o familie adevărată, o mamă care pregătea caserole cu mâncare și le oferea noilor vecini, nu s-ar mai fi simțit așa de singură. Se așeză într-unul din acele fotolii muștar, din stofă, care se aflau de fiecare parte a canapelei și spuse cu precauție:

— Mă întreb ce face bunica.

— Probabil una din cusăturile alea oribile cu temă religioasă. De parcă

asta i-ar mântui sufletul. Ha! Cum merge școala?

Tully își ridică brusc capul. Nu-i venea să creadă că mama tocmai o întrebase despre viața ei.

— Mulți colegi roiesc în jurul meu, dar... se încruntă. Cum să-și exprime nemulțumirea? Nu știa decât că se simțea singură în acest loc, în ciuda faptului că-și făcuse noi prieteni. Mai aștept încă...

— Avem ketchup? întrebă mama încruntându-se la grămada de hamburgeri, pe care o împunse cu furculița. Se legăna în ritmul muzicii.

Tully se abținu să-și manifeste dezamăgirea. Știa că nu se putea aștepta la nimic bun din partea mamei sale.

— Mă duc în camera mea, îi spuse ridicându-se de pe scaunul de culoarea muștarului.

Ultimul lucru pe care-l auzi când trânti ușa dormitorului fu remarca mamei sale:

— Poate că ar mai trebui puțină brânză.

Târziu, în acea noapte, după ce s-a culcat toată lumea, Kate s-a furișat pe scară, a încălțat cizmele imense ale tatălui ei și a ieșit afară. În ultimul timp obișnuia să ia puțin aer când nu putea să doarmă. Deasupra capului cerul imens, negru, era spuzit de stele. Acesta o făcea să se simtă mică și neînsemnată. O fată singuratică, ce privea în josul unei străzi goale, care nu ducea nicăieri.

Sweetpea necheză și păși spre ea.

Kate se urcă pe gard.

— Hei, fetițo, îi spuse, scoțând un morcov din buzunarul jachetei.

Privi spre casa de peste drum. Luminile erau încă aprinse la această oră târzie din noapte. Fără îndoială, Tully dădea o petrecere cu toți colegii. Probabil râdeau, dansau și se făleau cât erau de grozavi cu toții.

Kate ar fi dat orice să fie invitată măcar o dată la o asemenea petrecere. Sweetpea îi adulmecă genunchiul și fornăi.

— Știu. Visam cu ochii deschiși. Oftând, coborî de pe gard, o mai mângâie pentru ultima oară pe Sweetpea, apoi se duse la culcare.

Câteva seri după aceea, după ce luase o cină compusă din Pop-Tarts și cereale Alpha-Bits, Tully făcu un duș prelungit, fierbinte, se rase cu grijă pe picioare și la subțiori, își uscă bine părul, până când i se formă o cărare pe mijloc. După aceea se îndreptă spre dulapul ei și rămase în fața lui, chibzuind cu ce să se îmbrace. Era prima ei petrecere din liceu. Trebuia să arate bine. Nicio altă colegă a sa nu fusese invitată. Pat Richmond, cel mai chipeș component al echipei de fotbal, o alesese pe Tully ca parteneră. Se cunoscuseră la petrecerea din noaptea de miercuri, unde venise fiecare cu

grupul său de prieteni. Nu fusese nevoie decât de o privire. Pat își părăsise gașca sa de țipi înalți și se îndreptase direct spre ea.

Tully aproape că leșinase de emoție. La tonomat se auzea *Stairway to Heaven*.
Chestii romantice.

— Aș putea avea probleme doar pentru că vorbesc cu tine, zise el.

Ea încercă să pară matură și sociabilă și-i spuse:

— Îmi place să am probleme.

Și o învălui într-un zâmbet fermecător, așa cum Tully n-a mai văzut vreodată. Pentru prima oară în viață, se simți frumoasă, cum spunea lumea că este.

— Vrei să mergi cu mine vineri la petrecere?

— S-ar putea să fac și chestia asta, îi răspunse ea. Era o replică pe care o rostise Erica Kane, în *Toți copiii mei*^{4}.

— Vin să te iau la zece. Se aplecă spre ea. Doar dacă nu ai o oră fixă la care să fii acasă, fetițo, nu?

— Alea cu licurici, 17. Și nu am oră fixă.

El zâmbi din nou.

— Apropo, mă cheamă Pat.

— Pe mine Tully.

— Salut, Tully, ne vedem la zece.

Lui Tully nu-i venea să creadă. În cele patruzeci și opt de ore care trecuseră nu se gândise decât la această primă întâlnire adevărată a ei. Mai ieșise și altădată cu vreun tip, dar numai în grup sau la dans, la școală. Acum, situația se schimbase radical; Pat era bărbat în adevăratul sens al cuvântului.

Se puteau îndrăgosti, știa asta. Și atunci când el o ținuse de mână, nu se mai simțise așa de singură.

Blugi cu talie joasă, cu trei nasturi, un top croșetat roz, cu decolteu, sandalele preferate cu talpă de plută. Pierdu aproape o oră să se machieze, adăugând noi farduri, până când căpătă un aer matur. Abia aștepta ca Pat să constate cât de frumoasă putea să fie. Luă un pachet de țigări de la mama sa și ieși din încăpere.

În camera de zi, mama își ridică ochii încețoșați dintr-o revistă.

— Hei, e aproape zece. Unde pleci?

— Un tip m-a invitat la o petrecere.

— E aici?

Grozav! Ca și cum Tully ar risca să invite pe cineva acasă.

— Mă așteaptă pe drum.

— O, bine! Să nu mă trezești când te întorci.

— Nu.

Afară era rece și întuneric. Calea Lactee se întinsese pe cer ca o pulbere de stele.

Așteptă lângă cutia de scrisori de pe drumul principal, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul ca să se încălzească. Pielea de pe brațele goale i se făcuse de găină. Inelul care-i ilustra starea de spirit, aflat pe degetul din mijloc, din verde începuse să se înroșească. Încercă să-și amintească ce însemna asta.

Sus, pe deal, peste drum de ea, acea căsuță de fermieri strălucea în întuneric. Fiecare fereastră părea acoperită cu un strat de unt cald, topit. Probabil erau cu toții acasă, adunați în jurul mesei mari, jucând Risk. Se întrebă cum ar reacționa dacă i-ar vizita într-una din zile, făcându-și apariția la poartă pentru a-i saluta.

Auzi mașina lui Pat, înainte de a-i vedea farurile. În clipa în care desluși zgomotul făcut de mașină, uită de familia din vecini și ieși pe drum, ridicându-și brațul în semn de salut.

Dodge Chargerul lui verde care se opri în dreptul ei părea să vibreze ca un cal de curse. Se așeză pe locul pasagerului. Muzica fusese dată la maximum, astfel că nu avea cum să audă ce-i spunea.

Rânjind la ea, Pat apăsă pe accelerație și țâșniră de pe loc ca o rachetă, spulberând praful de pe drumeagul liniștit de țară.

Când ajunseră pe drumul pietruit, ea văzu semnele petrecerii care avea loc mai jos. Zeci de mașini, cu farurile aprinse, erau parcate pe o pășune, formând un cerc imens.

Cântecul lui Bachman-Turner Overdrive *Ne vedem de treabă*^{5} răzbătea de undeva, din mașina cuiva. Pat se îndreptă spre șirul de copaci care împrejmuiau locul.

Erau tineri peste tot adunați în jurul focurilor de pe pajiște, lângă butoaiile cu bere din iarbă. Peste tot se vedeau pahare goale de plastic aruncate pe jos. Lângă hambar, un grup de indivizi jucau fotbal. Era a doua jumătate a lunii mai și vara era încă departe, așa că mulți purtau jachete. Ea își dori să nu și-o fi lăsat acasă.

Pat o ținea strâns de mână, conducând-o prin mulțime, spre butoiul cu bere, unde umplu două pahare.

Luându-și paharul, ea se lăsă condusă spre un loc mai liniștit, dincolo de cel rezervat mașinilor. Acolo, el își întinse jacheta pe pământ și-i făcu semn să se așeze.

— Nu mi-a venit să cred când te-am văzut prima oară, spuse Pat, luând loc lângă ea, bând din bere. Ești cea mai frumoasă fată care a existat

vreodată în acest oraș. Toți te doresc.

— Dar tu mă ai, îi răspunse ea zâmbindu-i. Avea senzația că se cufundă în ochii lui negri.

El luă o gură zdravănă de bere, apoi dădu paharul peste cap, îl lăsă jos și o sărută. O mai sărutaseră și alții; fuseseră gesturi grăbite, încercări timide în timpul unui dans lent. De data asta a fost altceva. Gura lui Pat părea fermecată. Ea oftă fericită, șoptindu-i numele. Când se retrase, el o privea cu o dragoste nedisimulată.

— Îmi pare bine că ești aici.

— Și mie.

El își termină berea și se ridică.

— Simt nevoia să mai beau o bere.

Stăteau la rând la bere când el se încruntă.

— Ei, tu nu prea bei. Am crezut că ești obișnuită cu petrecerile.

— Sunt. Ea zâmbi nervos. Nu mai băuse niciodată, dar el ar fi respins-o dacă se purta ca o neroadă, iar ea își dorea cu disperare să fie iubită. Noroc, spuse ducând paharul la gură și bând tot conținutul dintr-o suflare. Când termină, nu se putu abține să nu sughiță și să chicotească.

— Să mai bem, spuse el, turnând încă două beri.

Cel de-al doilea pahar n-a mai fost așa de rău, dar pe la al treilea, Tully nu mai simțea nimic. Când Pat scoase o sticlă de vin Annie Green Springs, gustă și din acela. Vreo oră au stat lipiți unul de altul pe jacheta lui, bând și vorbind. Ea nu cunoștea pe niciunul dintre băieții despre care-i vorbea el, dar asta n-avea importanță. Conta doar felul în care o privea el, în care-i ținea mâna.

— Haide să dansăm, murmură el.

Ea se simți amețită când se ridică. Își pierdu echilibrul și se tot împiedică în timpul dansului. În cele din urmă, căzură amândoi. Râzând, Pat, o luă de mâini s-o ridice și o duse spre un loc întunecat, între copaci. Chicotind, ea se împiedică în urma lui, respirând greu când el o prinse în brațe și o sărută. Sângele începu să i se înfierbânte și simți furnicături în tot corpul. Se lipi de el ca o pisică, încântată de senzația pe care i-o provoca atingerea lui. La un moment dat, el se va retrage, o va privi și-i va spune *Te iubesc*, așa ca Ryan O'Neal în *Love Story*.

Poate că ea i se va adresa cu *preppie* când îi va răspunde. Cântecele lor preferat va fi *Starway to Heaven*. Le vor spune tuturor că s-au cunoscut în timp ce...

Limba lui i se strecură în gură, apăsând-o tare, mișcându-se ca un corp străin. Brusc, nu se mai simți bine, nu-i mai plăcu, încercă să-i spună să se

oprească, dar îi pierise glasul; el îi luase tot aerul.

Îi simțea mâinile peste tot; pe spate, pe coapse, încercând să-i desfacă sutienul. Acesta se deschise cu un mic pocnet dezgustător. Apoi el îi atinse sânii.

— Nu, se tângui ea, încercând să scape din strânsoare. Nu asta își dorea. Voia dragoste, iubire romantică, magie. Să fie iubită. Nu, Pat... nu...

— Haide, Tully. Doar vrei și tu. O împinse pe spate, ea căzu la pământ cu putere, lovindu-se la cap. Pentru o secundă i se făcu negru în fața ochilor. Când i se limpezi privirea, el era în genunchi între picioarele ei. Îi imobilizase ambele mâini, ținându-o la pământ.

— Așa îmi place, îi spuse desfăcându-i picioarele.

Urcându-se pe ea, îi privi sânii dezgoliți.

— O, da... îi apucă un sân mușcându-i tare sfârcul. Cealaltă mână se strecură în pantalonii ei, sub chiloți.

— Oprește-te. Te rog... Tully încercă cu disperare să se elibereze, dar agitația ei păru să-l excite și mai tare.

Între picioarele ei, degetele lui intrară cu forță, mișcându-se în ea.

— Haide, iubito, bucură-te de clipa asta.

Ea izbucni în plâns.

— Nu...

— O, ba da... Pat îi acoperi trupul cu al lui, apăsând-o tare în iarba udă.

Ea plângea atât de tare, încât își simțea gustul lacrimilor, dar lui nu părea să-i pese. Sărutările lui erau altfel acum... pline de salivă, o sugea, o mușca; o durea, dar nu așa de tare cum o durea cureaua lui care-i lovea abdomenul, sau ca penisul pe care i-l introduse cu forța...

Ea închise ochii când durerea o săgetă între picioare, provocându-i o sfâșiere lăuntrică. Apoi brusc, totul se termină. Se dădu jos de pe ea, stătu lângă ea ținând-o aproape, sărutând-o pe obraz, de parcă ceea ce tocmai făcuseră ar fi fost dragoste.

— Hei, plângi? îi îndepărtă încet părul de pe față. Ce este? Am crezut că asta vrei.

Ea nu știu ce să spună. Ca orice fată, își imaginase că-și va pierde cândva virginitatea, dar nu-și închipuise că așa va fi. Îl privi descumpănită.

— Am vrut *asta*?

Fruntea lui se încruntă din cauza iritării.

— Haide, Tully, să dansăm.

Felul în care o spuse, atât de calm, de parcă ar fi fost chiar nedumerit de reacția ei, agravă situația. Ea făcuse ceva rău, era evident, îl provocase și asta li se întâmpla fetelor care se jucau cu focul.

El o mai privi un minut, apoi se ridică și-și trase pantalonii.

— Faci cum vrei. Aș mai bea o bere. Să mergem.

Ea se întoarse într-o parte.

— Pleacă.

Îi simțea privirea ațintită asupra ei.

— La dracu'. Tu ai vrut-o! Nu poți să provoci un tip, apoi să-l lași baltă.

Maturizează-te, fetiço. E doar vina ta.

Tully închise ochii ignorându-l, răsuflând ușurată când el plecă în cele din urmă. Pentru prima oară se simțea bine singură.

Rămase acolo distrusă, rănită și, ceea ce era mai rău, conștientă de propria prostie. După mai bine de o oră, petrecerea se termină, auzi motoarele mașinilor și anvelopele scrâșnind pe pietriș când plecară. Iar ea zăcu acolo, incapabilă să se ridice. Ea purta întreaga vină; el avusese dreptate. Era proastă și imatură. Nu-și dorise decât să fie iubită de cineva.

— Proasto, șuieră ea, ridicându-se în cele din urmă.

Abia mișcându-se, se îmbracă și încercă să se țină pe picioare. La acea mișcare simți că i se face rău de la stomac și vomită imediat pe sandalele favorite. Când termină, se aplecă să-și ia poșeta, o strânse la piept și începu lungul și durerosul drum înapoi spre șosea.

Slavă Domnului că nu mai circula nicio mașină la acea oră târzie din noapte. Nu avea chef să explice nimănui de ce îi era părul plin de ace de pin, iar sandalele murdare de vomă.

Pe drumul către casă retrăi cele întâmplute, felul în care-i zâmbise Pat când o invitase la petrecere; acel prim sărut gingaș pe care i-l dăduse, modul în care îi vorbise, de parcă ar fi contat pentru el, apoi celălalt Pat cu mâinile sale puternice, cu limba și degetele care o invadaseră, cu penisul lui dur care o penetrase cu atâta sălbăticie.

Pe măsură ce retrăia totul, se simțea tot mai singură și mai dezamăgită.

Dacă ar fi avut pe cineva de încredere cu care să vorbească... Poate asta i-ar fi alinat puțin durerea. Dar, desigur, nu avea pe nimeni.

Acesta era un alt secret numai al ei, ca și cel cu mama ei ciudată și tatăl necunoscut. Lumea va spune că ea a vrut asta; o fată de liceu la o petrecere de liceeni.

Când se apropie de strada ei, încetini pasul. Gândul că se ducea acasă, că se simțea singură într-un loc care ar fi trebuit să-i fie refugiu, alături de o femeie care se presupune că trebuia s-o iubească, deveni insuportabil.

Bătrânul cal al vecinilor veni la gard și necheză la ea.

Tully traversă strada și urcă dealul. La gard luă o mână de iarbă și i-o întinse.

— Uite aici, băiete.

Calul adulmecă iarba, pufni cu botul lui umed și se depărtă.

— Îi plac morcovii.

Tully ridică imediat capul și-și văzu vecina stând pe gard.

Trecură mai multe minute de tăcere, singurul zgomot fiind rumegatul liniștit al calului.

— E târziu, spuse fata din vecini.

— Mda.

— Îmi place noaptea aici afară. Stelele strălucesc. Uneori, dacă te uiți mai mult la cer, poți să juri că vezi puncte mici, albe căzând în jurul tău, ca niște licurici. Poate că de aceea a fost numită strada astfel. Probabil mă consideri o neghioabă pentru că spun asta.

Tully ar fi vrut să-i răspundă, dar nu putea. Începu să tremure și trebui să se concentreze, ca să stea liniștită.

Fata – Kate o chema, își aminti Tully – coborî de pe gard. Purta un tricou supradimensionat cu un poster cu Partridge Family pe piept, care cunoscuse și vremuri mai bune. Când se apropie, cizmele ei se afundară cu zgomot în noroi.

— Hei, nu arăți prea bine. Prelungi r-ul într-o bâlbâială, din cauza aparatului dentar. Și miroși a vomă.

— Mă simt foarte bine, spuse ea încordându-se când se apropie Kate.

— Într-adevăr?

Deși avea repulsie față de slăbiciune, Tully simți cum o podidește plânsul.

Kate rămase un moment privind-o din spatele ochelarilor cu rame în formă de o. Apoi, fără să spună un cuvânt, o îmbrățișă.

Tully tresări la atingerea ei; era ceva străin și neașteptat. Vru să se retragă, dar descoperi că nu se putea mișca. Nu-și amintea când o ținuse cineva astfel ultima oară și brusc se agăță de fata asta ciudată, temându-se să-i dea drumul, înspăimântată la gândul că fără Kate ar fi plutit în derivă ca S.S. *Minnow*, pierzându-și urma pe mare.

— Sunt sigură c-o să se facă bine, spuse Kate când lacrimile lui Tully se răriră.

Tully se retrase, încruntându-se. Îi luă o secundă să înțeleagă.

Cancerul. Kate credea că plânge din cauza mamei.

— Vrei să vorbim despre asta? spuse Kate scoțându-și aparatul dentar și punându-l pe vârful acoperit de mușchi a unui felinar.

Tully o fixă cu privirea. În lumina argintie a lunii pline citi doar compasiune în ochii mari, verzi ai lui Kate și ar fi vrut să-i vorbească, își dorea lucrul acesta cu o disperare care o făcu să se simtă rău. Dar nu știa

cum să înceapă.

Kate îi spuse:

— Vino cu mine, și o conduse sus pe deal, până la veranda în pantă a casei. Acolo se așeză trăgându-și tricoul jerpelit peste genunchi. Și mătușa Georgia a avut cancer, îi spuse. A suferit cumplit. I-a căzut tot părul. Dar acum e bine.

Tully se așeză lângă ea, punându-și poșeta pe pământ. Mirosul de vomă era foarte puternic. Scoase o țigară și o aprinse, ca să estompeze duhoarea. Înainte să-și dea seama ce face, se trezi spunându-i:

— Am fost la o petrecere jos, pe râu.

— O petrecere a liceenilor? Kate era impresionată.

— Pat Richmond m-a invitat.

— Fundașul? Oh! Mama nu m-ar lăsa să stau în preajma unui elev din clasele mai mari. E o tipă imposibilă.

— Nu este așa.

— Susține că toți băieții de optsprezece ani sunt periculoși, îi numește penisuri cu mâini și picioare. Nu-mi spune că nu este o tipă imposibilă.

Tully privi spre câmp și trase adânc aer în piept. Nu-i venea să creadă că-i spunea acestei fete ce i se întâmplase în noaptea asta, dar adevărul îi ardea inima. Dacă nu scăpa de el, ar fi izbucnit un incendiu.

— M-a violat.

Kate se întoarse spre ea. Tully simți ochii aceia sfredelindu-i profilul, dar nu făcu nicio mișcare, nu se întoarse. Rușinea ei era așa de mare, că nu suporta s-o vadă reflectată în ochii lui Kate. Aștepta ca ea să zică ceva, s-o facă idioată, dar tăcerea continuă. În cele din urmă nu mai suportă. Se uită într-o parte.

— Ești bine? o întrebă Kate cu calm.

Tully retrăi totul prin acele cuvinte. Lacrimile îi împăienjeniră ochii, întunecându-i vederea.

Încă o dată, Kate o îmbrățișă. Pentru prima dată din copilărie până acum, Tully se lăsa îmbărbătată. Când, în cele din urmă se retrase, încercă să-i zâmbească.

— Te-am ucis cu mirosul meu.

— Ar trebui să spunem cuiva ce s-a întâmplat.

— Nici vorbă! Vor zice că a fost vina mea. Rămâne secretul nostru, da?

— Da. Kate se încruntă când spuse asta.

Tully se șterse la ochi și mai trase o dată din țigară.

— De ce ești așa de bună cu mine?

— Păreai singură, debusolată. Crede-mă, cunosc sentimentul acesta.

— Tu? Dar tu ai familie.

— Familia trebuie să mă accepte, oftă Kate. La școală copiii mă tratează ca și cum aș avea o boală contagioasă. Aveam prieteni, dar... probabil nu știi despre ce naiba vorbesc. Tu ești atât de populară...

— Asta înseamnă că multă lume are impresia că te cunoaște.

— Cred că da.

Se lăasă tăcerea. Tully își termină țigara și o stinse. Erau atât de diferite ea și Kate, contrastau atât de puternic ca acest câmp întunecat scaldat de lumina lunii, dar i se părea incredibil de ușor să discute cu ea. Tully se surprinse aproape zâmbind, și asta în cea mai neagră noapte a existenței sale. Era ceva.

În ora următoare, au rămas acolo vorbind când și când, alteori tăcând. Nu-și spuneau nimic cu adevărat important, nu-și împărtășeau și alte secrete, discutau doar. În cele din urmă, Kate căscă și Tully se ridică.

— E timpul să plec.

Cele două fete se îndreptară spre drumeag. În dreptul cutiei poștale, Kate se opri.

— Bine. La revedere.

— La revedere. Tully mai stătu un moment, simțindu-se jenată. Ar fi vrut s-o îmbrățișeze pe Kate, s-o strângă la piept și să-i spună cât de mult o ajutase în noaptea aceea, dar nu îndrăzni. Învățase câte ceva despre vulnerabilitate de la mama ei și se simțea prea fragilă să riște să fie umilită. Se întoarse și se îndreptă spre casă. De îndată ce intră, se băgă imediat sub duș. Acolo, lăsându-se biciuită de apa fierbinte, se gândi la ce i se întâmplase în acea noapte – mai precis la ce permisese să i se întâmple din dorința de a părea emancipată și plânse. Când termină și lacrimile i se transformată într-un nod dur, mic, în gât, luă amintirea acestei nopți și o zăvori. O puse pe un raft din trecut, la un loc cu amintirile de pe vremea când Cloud o abandonase și își impuse să uite că se aflau acolo.

«? ate rămase trează, cu ochii deschiși, mult timp după plecarea lui Tully. În cele din urmă, aruncă la o parte pătura și se dădu jos din pat.

Coborând la parter, găsi ce-i trebuia; o statuie mică a Fecioarei Maria, o lumânare într-un suport roșu din sticlă, o cutie de chibrituri și vechiul rozariu al bunicii. Luând toate acestea în camera sa, amenajă un altar deasupra dulapului și aprinse candela.

— Tată Ceresc, se rugă ea cu capul plecat și mâinile împreunate, te rog veghează asupra lui Tully Hait și ajut-o în momentele acestea grele. Și te mai rog, vindec-o pe mama ei de cancer. Știu că stă în puterea ta să le ajuți. Amin. Rosti de câteva ori Ave Maria și se duse înapoi, în pat.

Dar toată noaptea se învârti și se răsuci în așternut, visând la întâlnirea cu Tully, întrebându-se ce se va întâmpla dimineța. Oare să-i vorbească lui Tully la școală, să-i zâmbească? Sau se aștepta de la ea să pretindă că nu s-a întâmplat nimic? Existau niște reguli ale popularității, coduri secrete scrise cu cerneală invizibilă, pe care doar fetele ca Tully le puteau citi. Tot ce știa Kate era că nu voia să greșească și să se facă de râs. Știa că uneori fetele care se bucurau de popularitate erau „prietene în secret”¹¹ cu tociarele; adică le zâmbeau și se salutau în afara școlii, sau dacă părinții lor erau prieteni. Poate că același lucru se va întâmpla cu ea și cu TuHy.

În final, renunță să mai facă eforturi să adoarmă și se dădu jos din pat. Punându-și halatul, coborî pe scară. În camera de zi, tata își ridică privirea din ziar, zâmbindu-i.

— Îți urez să ai parte de o zi grozavă, Katie Scarlett. Vino să-ți îmbrățișezi tatăl.

Se cuibări în brațele lui, rezemându-și obrazul de cămașa confecționată dintr-o lână aspră.

El îi netezi o şuviță de păr, împingând-o după ureche. Văzu cât era de obosit; muncea atât de mult făcând schimburi duble la Boeing, ca să-și poată permite excursia anuală a familiei.

— Cum merge școala?

Era întrebarea pe care i-o puneă de fiecare dată. Cândva, cu mult timp în urmă, ea îi și răspunsese:

— Nu prea bine, tată, apoi așteptase un sfat, o consolare sau ceva asemănător, dar totul fu în zadar. El auzise ce-i convenise, nu ce-i spusese ea. Mama îi explicase că aceasta se datora faptului că muncea atât de mult la uzină.

În loc să fie deranjată de aerul lui absent, îl iubea și mai mult pentru felul lui de a fi. Nu ridica niciodată vocea la ea, nu-i cerea să fie atentă, nici nu-i reamintea că numai de ea depinde propria sa fericire. Asta obișnuia să-i spună mama; tata o iubea în tăcere, indiferent ce făcea.

— Grozav, îi răspunse zâmbind pentru a face cât mai credibilă minciuna.

— Cum ar putea să nu meargă? spuse el sărutând-o pe frunte. Doar ești cea mai frumoasă fată din oraș, nu? Și mama ta ți-a pus numele după una din cele mai mari eroine ale tuturor timpurilor.

— Da, Scarlett O’Hara și cu mine avem multe în comun.

— O să vezi, spuse el chicotind. O să ai parte de o viață frumoasă, domnișoară.

Ea îl privi cu luare-aminte.

— Crezi c-o să fiu mai frumoasă când o să cresc?

— Ah, Katie, spuse el. Ești deja o frumusețe.

Ea luă aceste cuvinte și le vârî în buzunar ca pe niște pietre norocoase; din când în când, în vreme ce se pregătea să plece la școală, le găsea în buzunar și le răsucea între degete.

Când fu îmbrăcată și gata de plecare, casa se golise Microbuzul familiei Mularkey plecase din stație.

Era extrem de nervoasă fiindcă ajunsese prea devreme în stația de autobuz. Fiecare minut care trecea părea să dureze o eternitate, dar Tully nu-și făcu apariția când autobuzul școlii sosi oprindu-se și scârțâind din toate încheieturile.

Lăsându-și capul în jos, ocupă un loc în primul rând.

În timpul orelor o căută din priviri pe Tully, dar n-o văzu. La prânz, trecu repede de mulțimea de elevi preocupați doar să ajungă în fruntea celor care își așteptau rândul la mâncare și se așeză la una din mesele lungi de la capătul sălii. În cealaltă parte a încăperii elevii râdeau, vorbeau și își făceau semne unii altora; aceste mese din Siberia socială erau însă liniștite și triste. Kate și ceilalți aflați în jurul ei abia își ridicau privirea.

Era un exercițiu de îndemânare pe care elevii nepopulari îl învățaseră devreme; ciclul doi semăna cu junglele

Vietnamului, nu-ți rămânea altceva de făcut decât să te lași în jos și să-ți ții gura. Era atât de absorbită de mâncarea ei, încât atunci când veni cineva și-o salută, practic sări de pe scaun.

Tully.

Chiar și în acea zi ce de mai purta o fustă mini, cizme albe go-go, ciorapi negri strălucitori și un top cilindric. La decolteu avea câteva simboluri ale păcii. Părul îi strălucea în șuvițe de culoarea cuprului în lumină. O poșetă mare, croșetată din macrame îi ajungea până la coapse.

— Ai povestit cuiva despre noaptea trecută?

— Bineînțeles că nu.

— Așadar, suntem prietene, așa-i?

Kate nu-și dea seama ce era mai surprinzător – întrebarea sau vulnerabilitatea din ochii lui Tully.

— Suntem prietene.

— Excelent. Tully scoase un pachet de Twinkies din poșetă, apoi se așeză lângă ea. Acum să vorbim despre machiaj. Ai nevoie de ajutor și te asigur că n-o să fiu rea cu tine. Chiar mă pricep. E un dar. Pot să-ți beau laptele? Bine. Mulțumesc. Mănânci banana aia? Aș putea veni la tine acasă după ore...

Kate stătea în fața farmaciei, uitându-se în susul și-n josul străzii, pentru

a repera o eventuală cunoștință de-a mamei sale.

— Ești sigură?

— Absolut.

Răspunsul n-a fost prea convingător, de fapt. În ziua în care hotărâseră să devină oficial prietene, Kate aflase un lucru despre Tully; era o fată care-și făcea planuri.

Iar planul acestei zile îl reprezenta înfrumusețarea lui Kate.

— Nu ai încredere în mine?

Aceasta era marea întrebare. Era ca și cum ai fi rostogolit un Yachtzee; odată ce Tully o rosti, Kate pierdu jocul. Trebuia să aibă încredere în noua sa prietenă.

— Sigur că am. Numai că nu sunt obișnuită să mă machiez.

— Crede-mă, sunt atât de pricepută, că mama ta nici n-o să observe.

Vino.

Tully păși cu îndrăzneală prin magazin, alegând farduri de ochi și de obraz potrivite pentru Kate și apoi, în mod surprinzător, achită contravaloarea lor. Când Kate încercă să protesteze, Tully îi răspunse distrată:

— Doar suntem prietene, nu?

Când ieșiră din magazin, Tully o împinse în joacă, lovind-o cu umărul.

Kate chicoti și o lovi și ea. Traversară orașul și merseră pe lângă râu, spre casă. Tot timpul vorbiră despre îmbrăcăminte, muzică și școală. În cele din urmă, părăsiră vechiul drum și o luară pe strada lui Tully.

— Bunicii i s-ar părea o monstruoșitate locul ăsta, spuse Tully, cu un aer stingher. Rodiile de mărimea baloanelor cu aer cald acopereau o parte a casei. E casa ei, știi?

— Vine în vizită pe la voi?

— Nu. E mai ușor să aștepte.

— Ce să aștepte?

— Ca mama să uite din nou de mine. Tully păși peste un vraf de ziare și înconjură un maldăr de cutii de conserve, apoi deschise ușa. Fumul din interior era atât de gros că putea fi tăiat cu cuțitul.

În camera de zi, mama lui Tully zăcea pe sofa cu ochii întredeschiși.

— Bună ziua, doamnă Hart, spuse Kate. Sunt Kate, vecina de peste drum.

Doamna Hart încercă să se ridice, dar efortul era prea mare pentru puterile ei.

— Bună, fetiço din vecini.

Tully o luă pe Kate de mână și o conduse prin camera de zi în dormitorul

ei, unde trânti ușa. Imediat se duse la maldărul de discuri, scoase *Goodbye Yellow Brick Road* și-l așeză pe pickup. Când începu muzica, îi aruncă lui Kate un *Tiger Beat* și trase un scaun lângă măsuța de toaletă.

— Ești pregătită?

Kate redeveni nervoasă. Știa că va avea probleme din această cauză, dar cum să-și facă prieteni și să fie îndrăgită de ceilalți, dacă nu-și asuma și niște riscuri?

— Sunt pregătită.

— Bine. Stai jos. O să-ți aranjăm părul mai întâi. Trebuie să-l punem în evidență. Asta este exact ce folosește Maureen McCormick.

Kate se uită la Tully în oglindă.

— De unde știi?

— Am citit în revista *Teen* de luna trecută.

— Bănuiesc că se duce la profesioniști. Kate deschise *Tiger Beat* și încercă să se concentreze asupra articolului *{Jack Wild's Dream Date – It Could Be You!}*. {6}

— Ia-o înapoi. Am citit instrucțiile de două ori.

— E vreun pericol să-mi pierd părul?

— Nu prea. Acum stai liniștită. Le citesc din nou. Tully separă părul lui Kate în șuvițe și începu să pulverizeze Sun În pe ele. I-a luat cam o oră să le termine, ca să fie și ea mulțumită. Când o să termin operațiunea o să arăți ca Marcia Brady.

— Cum te simți să fii atât de populară? Kate nu avusese intenția să-i pună întrebarea, dar îi scăpase.

— O să vezi. O să rămâi prietena mea, nu?

Kate începu să râdă.

— Ce haios! Ei, mă arde puțin.

— Chiar așa? Asta nu e bine. Și a început să-ți cadă o parte din păr.

Kate reuși să nu facă o grimasă. Dacă pierderea părului era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru a deveni prietena lui Tully, n-avea nimic împotriva. Tully se întinse după foehn și-l porni uscându-i părul lui Kate cu un jet de aer cald.

— Mi-a venit ciclul, strigă Tully. Cel puțin măgarul ăla nu m-a lăsat și însărcinată.

Kate simți satisfacția din vocea prietenei sale și o desluși și în privirea ei.

— M-am rugat pentru tine.

— Adevărat? întrebă Tully. Oh! îți mulțumesc.

Kate rămase fără replică. Pentru ea, rugăciunea era ca spălatul pe dinți seara, înainte de culcare, ceva ce se face în mod obișnuit. Tully opri uscătorul de păr, dar părea din nou îngrijorată. Poate era mirosul de păr

ars.

— E în ordine. Fă duș și clătește-te.

Kate se conformă. După câteva minute, ieși de sub duș, se uscă și se îmbracă din nou. Tully o luă imediat de mână și o conduse la loc spre scaun.

— Îți cade părul?

— Puțin, recunosc eu.

— Dacă o să rămâi cheală, eu mă rad în cap. Îți promit. Tully îi pieptănă și uscă părul lui Kate.

Kate nu se privi. Închise ochii și lăsă vocea lui Tully să acopere bâzâitul uscătorului.

— Deschide ochii.

Kate își ridică încet privirea. De la această distanță nu avea nevoie de ochelari, dar obișnuința o făcu să se aplece înainte. Fata care o privea din oglindă avea părul blond, drept, cu șuvițe, despărțit exact în două, perfect uscat. Pentru prima oară îl simțea moale, arăta bine, nu mai era lipit de cap și fără volum. Șuvițele blonde îi puneau în evidență ochii verzi și rozul deschis de pe buze. Era aproape frumoasă.

— Uau! exclamă ea, prea recunoscătoare să mai spună ceva.

— Așteaptă să vezi ce poate să facă rimelul și fardul de obraz, spuse Tully, și fardul care îți acoperă coșurile de pe frunte.

— Îți voi fi întotdeauna prietenă, spuse Kate considerând c-a rostit o promisiune, dar când Tully zâmbi, știi că o auzise.

— Bine. Acum să continuăm cu machiajul. Ai văzut aparatul de ras?

— Pentru ce îți trebuie un aparat de ras?

— Pentru sprâncene, prostuț. O, uite-l. Închide ochii.

Kate nu mai stătu pe gânduri.

— Bine.

Kate nici nu se obosi să-și ascundă fața când intră în casă. Atât de încrezătoare se simțea. Pentru prima dată știa că este frumoasă.

Tatăl ei se afla în camera de zi, stătea în fotoliul La-ZBoy. Când a intrat Kate în încăpere și-a ridicat privirea.

— Dumnezeu! a exclamat, așezând paharul cu zgomot pe masa provincială ce reproducea un model franțuzesc. Margie!

Mama a venit din bucătărie ștergându-și mâinile de șorț. Era îmbrăcată cu uniforma ei de peste zi: bluza de poliester cu dungi roșcate și verzi, pantalonii de catifea cu talie joasă și un șorț șifonat pe care scria: *Locul femeii este în casă... și la Senat.* Când o văzu pe Kate, amuți. Încet, își desfăcu șorțul și-l aruncă pe masă.

Nedumeriți de tăcerea care se lăsase brusc, Sean și câinele alergară în

încăpere, călcându-se unul pe altul.

— Katie arată ca un sconx, strigă Sean.

— Du-te și spală-ți mâinile înainte de masă, spuse mama cu glas ascutit. Acum, adăugă când văzu că el nu se mișca.

Bombănind, Sean urcă în camera sa.

— Tu i-ai dat voie, Margie, să-și vopsească părul? întrebă tata din camera de zi.

— Rezolv eu problema asta, Bud, spuse mama încruntându-se la Kate în timp ce traversa încăperea. Fata din vecini te-a aranjat așa?

Kate încuviință, făcând eforturi să se simtă frumoasă în continuare.

— Îți place?

— Da.

— Bine. Atunci, și mie îmi place. Îmi amintesc când mătușa ta, Georgia, mi-a vopsit părul roșu. Bunica Peet era lividă. Zâmbi. Dar ar fi trebuit să mă întreb. Ești încă tânără, Kathleen, indiferent cum vrei să fiți voi fetele. Ce ți-ai făcut la sprâncene?

— Tully mi le-a ras. Doar ca să le dea formă.

Mama încercă să nu zâmbească.

— Înțeleg. De fapt, pensatul ar fi rezolvat problema. Ar fi trebuit să te învăț lucrurile astea, dar am crezut că ești prea mică. Se uită în jur după țigări. Găsindu-le pe masă, scoase una și o aprinse. După masă o să-ți arăt cum se face. Și presupun că puțin rimei e de ajuns pentru școală. O să-ți arăt cum să faci ca să pară mai natural.

Kate își îmbrățișă mama.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc. Acum să începem cu pâinea de cereale. Și, Katie, mă bucur că ai o prietenă, dar să nu mai încâlci regulile, ne-am înțeles? în caz contrar, o să ajungi ca tinerele alea care dau de necaz.

Kate își aminti imediat de pățania lui Tully la petrecerea unde fusese invitată.

— Bine, mamă.

Într-o săptămână, Kate deveni și ea obiectul atenției colegilor, datorită prieteniei cu Tully. Aceștia se minunau de noua ei înfățișare și n-o mai evitau pe holuri. În calitate de prietenă a lui Tully Hart, intrase în rândul lumii.

Chiar și părinții ei au observat diferența. La masă, Kate nu mai era tăcută. Nu mai prididea cu relatările. Din gura ei se revărsa un noian de povești. Cine se întâlnea cu cine, cine a câștigat meciul, cine a fost reținut după ore pentru că purtase la școală un tricou pe care scria FACEȚI

DRAGOSTE NU RĂZBOI, unde se tunde Tully (în Seattle, la un tip numit Gene Juarez, ce grozav!) și ce film rula la cinematecă în acel weekend. Continuă să vorbească despre Tully și după-amiază în timp ce spăla vasele împreună cu mama.

— Abia aștept s-o cunoști. E grozavă! Toată lumea o place, chiar și șefii.

— Șefii? Drogații? Stonerii?

— Oh. Mama luă tigaia de sticlă din mâna ei și o șterse. Am... m-am interesat de fata asta, Katie. Încearca să cumpere țigări de la farmacia Almei.

— Probabil le cumpără pentru mama ei.

Mama puse tigaia pe masa de Formica.

— Kate, ai grijă ce faci cu Tully Hait. N-aș vrea să te tragă după ea în tot soiul de necazuri.

Kate aruncă cârpa de vase în apa cu detergent.

— Nu-mi vine să cred! Ce rost are discursul ăsta în legătură cu riscurile? Ani întregi mi-ai zis să-mi fac o prietenă și când mi-am găsit una, o consideri o stricată.

— Nu pot să-i spun altfel.

Kate ieși în goană din bucătărie. În timp ce se îndepărta, se aștepta ca mama s-o cheme înapoi și s-o pedepsească, dar ieșirea ei precipitată n-a fost urmată decât de tăcere.

Sus, se duse în camera ei și trânti ușa pentru a sublinia efectul. Apoi se așeză pe pat și așteptă. Când o să vină mama o să-și exprime regretul, dar pentru prima oară Kate fusese cea puternică. Însă mama nu apărură și pe la ora zece, Kate începuse să aibă muștrări de conștiință. Rănise sentimentele mamei? Se ridică și începu să străbată mica încăpere de la un capăt la altul.

Auzi o bătaie în ușă.

Se repezi spre pat și urcă, încercând să arboreze o mină plictisită.

— Da?

Ușa se deschise încet. Mama era îmbrăcată în capotul lung de velur pe care i-l dăruiseră anul trecut de Crăciun.

— Pot să intru?

— De parcă te-aș putea opri!

— Bineînțeles, spuse mama cu calm. Pot să intru?

Kate ridică din umeri, dar făcu un pas la stânga să poată intra mama.

— Știi, Katie, viața este...

Kate mormăi dezaprobator. Nu mai suporta încă o predică gen viața este...

Râsul mamei o luă prin surprindere.

— Bine, nu-ți mai țin predici. Poate că ești prea mare pentru asta. Se opri

în fața altarului de pe noptieră. N-ai mai făcut așa ceva de când a fost Georgia la chimioterapie. Cine are nevoie de rugăciunile noastre?

— Mama lui Tully are cancer, iar ea a fost vio... Amuți imediat, îngrozită la gândul că i-ar fi putut împărtăși acel secret. Întreaga viața îi destăinuise totul mamei; acum avea o prietenă, trebuia să fie atentă.

Mama se așază pe pat lângă Kate, așa cum făceau după fiecare discuție.

— Cancer? Asta e o grea povară pentru o fată de vârsta ei.

— Tully pare să se descurce.

— Într-adevăr?

— Pare să se descurce în toate privințele, spuse Kate cu o mândrie nedisimulată.

— Cum așa?

— Nu ai putea înțelege.

— Sunt prea bătrână, nu?

— N-am spus asta.

Mama îi îndepărtă părul de pe frunte cu o atingere familiară, așa cum era și deprinderea de a respira. Kate se simțea întotdeauna de cinci ani când mama făcea gestul acesta.

— Îmi pare rău că ți-ai închipuit că-ți judec prietena.

— Și-ți pare rău că ai fost așa de meschină cu mine, nu-i așa?

Kate nu putu să nu zâmbească.

— Da.

— O să-ți spun ceva; de ce n-o inviți pe Tully vineri seară la masă?

— O să-ți placă mult. N-am nicio îndoială în privința asta.

— Sunt sigură, spuse mama, sărutând-o pe frunte. Noapte bună.

— Noapte bună, mamă.

Târziu, după plecarea mamei, când casa se liniștise, Kate se simțea prea încordată să poată dormi. Abia aștepta s-o invite pe Tully la masă. După aceea, puteau să urmărească *Dream of Jeannie*, să joace *Operation* sau să exerseze aplicarea fondului de ten. Poate că Tully va dori chiar să rămână peste noapte. Ar putea...

Poc.

... să discute despre băieți și sărutat și...

Poc.

Kate se ridică. Nu era o pasăre pe acoperiș sau vreun șoarece care rodea dușumeaua.

Poc.

O pietricică lovea geamul!

Dădu cuvertura la o parte și se îndreptă în grabă spre fereastră

deschizând-o.

Tully era în curtea ei din spate ținând de ghidon o bicicletă.

— Coboară, îi spuse mult prea tare, fluturând grăbită din mână.

— Vrei să ies pe furiș din casă?

— Da.

Kate nu mai făcuse asta, dar nu se putea comporta ca o neroadă acum. Adolescenții teribiliști încălcau regulile și plecau de acasă în toiul nopții. Toată lumea știa asta. De asemenea, se știa și ce neazuri puteau să urmeze. Și tocmai despre asta îi vorbise mama.

Gândește-te la tine, ce impresie o să faci când vei fi văzută alături de Tully Hart.

Nu-i păsa de asta. Ceea ce conta era Tully.

— Vin imediat. Închizând fereastra, privi în jur căutându-și hainele. Din fericire, salopeta era într-un colț, împăturită cu grijă sub un tricou negru. Își scoase pijamaua veche cu Scooby Doo și se îmbracă repede, apoi se strecură pe hol. Când trecu prin dreptul camerei părinților, inima îi bătu atât de tare, încât simți cum ametește. Treptele scării scârțâiau la fiecare pas, dar părinții ei nu auziră zgomotul. La ușa din spate se opri destul ca să-și spună: *S-ar putea să am neazuri din cauza asta, apoi deschise ușa.*

Tully era acolo, o aștepta. Lângă ea se afla cea mai uluitoare bicicletă pe care o văzuse vreodată. Avea mânerle curbate, un scaun mic în formă de rinichi pe o platformă și un mănunchi de cabluri și conductori.

— Oh! exclamă ea. O bicicletă ca asta costă o groază de bani.

— Are zece viteze, spuse Tully. Mi-a dăruit-o bunica anul trecut, de Crăciun. Vrei să mergi cu ea?

— Nici vorbă. Kate închise ușa cu grijă în urma sa. În garaj găsi vechea ei bicicletă roz, cu mânerle în formă de U, scaunul asemănător cu o banană, cu coș alb de nuiete. Era o veche bicicletă de fetiță.

Tully nu părea să observe acest lucru. Urcară pe biciclete și porniră pe drumul de țară ud, cu denivelări, până ieșiră pe drumul pavat. Acolo o luară la stânga și continuară să meargă. La Summer Hill, Tully spuse:

— Privește-mă! Fă ca mine.

Urcară dealul de parcă ar fi zburat. Părul lui Kate flutura pe umeri, lacrimile îi împăienjeniseră ochii. De jur-împrejurul lor, copacii negri foșneau în adierea vântului. Stelele străluceau pe cerul negru, de catifea.

Tully se lăsă pe spate, desfăcându-și mâinile. Râzând, o privi pe Kate:

— Încearcă.

— Nu pot. Mergem prea tare.

— Tocmai de aceea.

— E periculos.

— Să mergem, Kate. Lui Dumnezeu nu-i plac lașii. Apoi adăugă încet: Ai încredere în mine.

Kate nu mai avea de ales. Încrederea stătea la baza prieteniei lor, iar Tully nu ar fi admis să aibă alături o lașă.

— Haide, își spuse încercând să adopte un aer hotărât.

Trăgând adânc aer în piept, rosti o rugăciune și-și desfăcu brațele în lateral. Zbura, alunecând prin cerul nopții jos, pe deal. Aerul era încărcat de mirosul staulului din apropiere, de cal și de fân. O auzi pe Tully râzând lângă ea, dar înainte de a schița un zâmbet, simți că ceva nu era în regulă. Roata din față lovi o piatră, bicicleta se încordă ca un taur și se întoarse într-o parte, prinzând roata lui Tully.

Țipă, întinse mâna spre ghidon, dar era prea târziu. De data asta, zbura cu adevărat prin aer. Lovi apoi cu putere pavajul și alunecă pe el, aterizând într-un șanț plin de noroi. Tully se rostogoli pe asfalt și se ciocni de ea. Bicicletele zdrăngăniră, lovindu-se de pământ.

Uluită, Kate își ridică privirea spre cerul nopții. O durea fiecare parte a corpului. Glezna stângă părea ruptă. Era umflată și dureroasă. Pielea i se julise, în mai multe locuri.

— A fost *incredibil*, spuse Tully râzând.

— Glumești? Ne puteam pierde viața.

— Exact.

Kate se crispă de durere, încercând să se ridice.

— Trebuie să ieșim din șanțul ăsta. Ar putea veni vreo mașină...

— Nu ți s-a părut teribil? Așteaptă să le spunem colegilor ce-am făcut.

Colegii de școală. Asta ar fi o poveste, iar Kate ar putea deveni una din eroinele ei. Toți ar fi asculta-o vrăjiți, oh și ah, apoi ar întreba-o: *Ați plecat noaptea de acasă? Pe dealul Summer v-ați luat mâinile de pe ghidon? Nu poate fi adevărat...*

Brusc, Kate izbucni și ea în râs.

Se ajutară una pe alta să se ridice, să-și recupereze bicicletele. Când traversară drumul, Kate abia mai simțea unde s-a lovit. Dintr-odată, i se păru că este altă fată – mai curajoasă, mai îndrăzneată, dornică s-o ia de la capăt. Ce dacă va avea probleme după o noapte ca asta? Ce mai conta o gleznă luxată sau un genunchi julit în comparație cu o aventură? În ultimii doi ani respectase regulile și stătuse acasă în serile de weekend. Nu va mai face așa ceva.

Și-au lăsat bicicletele pe marginea drumului și au schiopătat spre râu. În lumina lunii, totul părea lăptos și frumos... undele argintii, stâncile neregulate de pe țărm.

Tully s-a instalat pe un buștean vechi, acoperit de mușchi, într-un loc

unde iarba era deasă ca un covor de pluș.

Kate s-a așezat lângă ea, atât de aproape că genunchii li se atingeau. Împreună au privit cerul spuzit de stele. Cântecul râului răzbătea spre ele ca râsul unei tinere fete. În liniștea absolută ce domnea în jur avea senzația că respirația rece a brizei izvora din acel loc, lăsându-le singure în meanda râului, care inunda terenul în fiecare toamnă.

— Mă întreb cine a dat numele străzii noastre, spuse Tully. N-am văzut niciun licurici.

Kate ridică din umeri.

— Dincolo de pod este strada Missouri. Poate cuiva îi era dor de casă. Sau se rătăcise.

— Poate e o magie. E posibil ca asta să fie o stradă magică. Tully se întoarse spre ea. Aceasta ar putea însemna că am fost destinate să fim prietene.

Kate se înfioră la auzul afirmației făcute de Tully.

— Înainte să te muți tu aici, credeau că este doar un drum înfundat, care nu duce nicăieri.

— Acum este drumul nostru.

— Am putea merge oriunde când ne vom face mari.

— Locurile nu contează, spuse Tully.

Kate simți ceva în glasul prietenei sale, un soi de tristețe pe care n-o înțelegea. Se întoarse într-o parte. Tully se uita la cer.

— Te gândești la mama ta? încercă ea s-o descoasă.

— Îmi impun să nu mă gândesc la ea. După o lungă o pauză, vârî mâna în buzunar, scoase o țigară Virginia Slims și o aprinse.

Kate se străduia să nu bage în seamă fumatul ei.

— Vrei un fum?

Kate își dădu seama că nu avea nicio șansă.

— Sigur.

— Dacă mama ar fi normală, nu bolnavă, vreau să zic, i-aș fi putut spune ce mi s-a întâmplat la petrecere.

Kate trase încet din țigară, tuși tare și zise:

— Te gândești mult la asta?

Tully se rezemă din nou de buștean, inhalând fumul țigării. După o lungă pauză, spuse:

— Am coșmaruri cu asta.

Kate își dorea să știe ce să spună.

— Și tatăl tău? Nu poți discuta cu el?

Tully privea în altă parte.

— Cred că nici ea nu știe pe unde se află. Vocea îi pieri. Sau poate, când a

auzit de mine, a fugit.

— E o situație complicată.

— Viața e dură. Dar nu am nevoie de ei. Te am pe tine, Katie. Tu m-ai ajutat să trec peste asta.

Kate zâmbi. Fumul îi intrase în ochi, dar nu-i pășă. Conta doar că se afla aici cu noua ei prietenă.

— Pentru asta sunt prietenii.

În seara următoare, Tully citea ultimul capitol din *The Outsiders* când își auzi mama țipând din casă.

— Tully, răspunde naibii la ușă!

Închise cartea și se duse în camera de zi, unde mama ei stătea întinsă pe canapea și se droga în timp ce urmărea emisiunea *Zile fericite*^{8}.

— Dar tu ești chiar lângă ușă.

Mama ridică din umeri.

— Și?

— Ascunde țigara aia.

Oftând din greu, Cloud se aplecă și-și puse drogurile sub capătul mesei, lângă canapea. Numai un orb nu le-ar fi văzut, dar asta era tot ce putea să facă Cloud.

Tully își dădu la o parte părul căzut pe față și deschise ușa. Văzu o femeie mică de statură, cu părul negru, care ținea în mâini o caserolă acoperită cu folie. Fardul albastru îi accentua ochii căprui, iar fardul roz de obraji, aplicat în exces, crea iluzia unor pomeți ascuțiți pe o față rotundă.

— Tu trebuie să fii Tully, zise femeia pe un ton surprinzător de ridicat în raport cu statura ei. Era vocea unei fete entuziasmate și se potrivea cu ochii care aruncau scânteii. Sunt mama lui Kate. Îmi cer scuze c-am venit fără să vă anunț în prealabil, dar telefonul vostru a fost mereu ocupat astăzi.

Tully privi spre telefonul aflat la căpătâiul mamei care nu era așezat în furcă.

— Oh!

— V-am adus ție și mamei tale o caserolă cu ton pentru cină. Presupun că nu prea are dispoziția necesară pentru a găti. Sora mea a avut cancer cu ani în urmă, așa că știu despre ce este vorba. Zâmbi în vreme ce stătea în picioare în fața ușii. În cele din urmă, zâmbetul îi păli.

— Nu mă poștești înăuntru?

Tully îngheță. O să iasă rău, se gândi.

— Hm... sigur că da.

— Mulțumesc. Doamna Mularkey trecu pe lângă ea și intră în casă.

Cloud zăcea întinsă pe sofa; avea o grămadă de marihuana pe burtă.

Zâmbind, cu ochii încrețoși, încercă să se ridice, dar nu putu. Asta o făcu să scape câteva înjurături, apoi să râdă. În casă plutea un puternic miros de droguri.

Doamna Mularkey se opri brusc, plimbându-și privirea prin încăpere cu un aer confuz.

— Sunt Margie, vecina, spuse ea.

— Pe mine mă cheamă Cloud, zise mama lui Tully, încercând încă o dată să se ridice. Îmi pare bine de cunoștință.

— Și mie.

Pentru un moment teribil de stânjenitor se priviră. Tully nu avea nicio îndoială că privirea ageră a doamnei Mularkey văzuse tot. Drogurile de sub masă, paharele goale de vin cu fundul în sus și cutiile cu pizza de pe masă.

— Am vrut să-ți spun că sunt acasă aproape tot timpul, așa că aş putea să te duc la doctor sau să-ți fac comisioane. Știu care sunt efectele chimioterapiei.

Cloud se încruntă nedumerită, țintuind-o cu privirea sa încrețoșată.

— Cine are cancer?

Doamna Mularkey se întoarse spre Tully, care ar fi vrut să se ghemuiască la podea și să moară.

— Tully, arată-i drăguței noastre vecine care ne-a adus de mâncare unde e bucătăria.

Tully aproape că alergă spre bucătărie. În acel iad vopsit în roz, ambalajele de mâncare acopereau masa, farfuriile murdare umpluseră chiuveta, iar scrumierele care dădeau pe dinafară se aflau peste tot; o înaltă dovadă a vieții ei demne de milă, care avea să fie văzută de mama prietenei sale.

Doamna Mularkey trecu pe lângă ea, se aplecă spre cuptor, așeză casoleta pe raft, apoi închise ușa cuptorului cu șoldul și se întoarse s-o examineze pe Tully.

— Katie a mea e o fată bună, spuse ea în cele din urmă.

Venise momentul.

— Da, doamnă.

— S-a rugat ca mama ta să se vindece de cancer. A amenajat chiar și un mic altar în camera sa.

Tully se uita în podea, prea rușinată să-i răspundă. Cum să-i explice de ce mințise? Niciun răspuns n-ar fi fost suficient de bun, nu pentru o mamă ca doamna Mularkey, care-și iubea copiii. O undă de gelozie se adăugă la rușinea pe care o simțea. Poate dacă Tully ar fi avut o mamă iubitoare, nu ar mai fi simțit nevoia să mintă de la început. Iar acum va pierde singurul

lucru care conta pentru ea – pe Katie.

— Crezi că e bine să-ți minți prietena?

— Nu, doamnă. Tully fixa atât de intens podeaua, încât a fost luată prin surprindere de o atingere blândă pe bărbie, care a determinat-o să-și ridice privirea.

— Vei fi o prietenă bună pentru Katie? Sau o să-i provoci necazuri?

— Niciodată nu i-aș face rău lui Katie. Tully ar fi vrut să-i spună mai multe, poate chiar să cadă în genunchi, să jure că se va purta cum trebuie, dar era atât de aproape să izbucnească în plâns, încât nu îndrăzni să se miște. Privi în ochii negri ai doamnei Mularkey și citi în ei ceva de necrezut: înțelegere.

În camera de zi, Cloud se îndreptă cu pași împleticiți spre televizor și schimbă canalul. Tully vedea ecranul prin haosul din cameră: Jean Enersen relata știrea cea mai importantă a /. Ilei.

— Tu faci totul, nu? spuse doamna Mularkey încet, de parcă s-ar fi temut că Cloud trage cu urechea. Plătești facturile, Iaci cumpărături, curățenie. Cine plătește tot?

Tully înghiți cu greu. Nimeni nu-i mai intuise viața atât de bine.

— Bunica ne trimite săptămânal un cec.

— Tatăl meu a fost un băutor înrăit și tot orașul știa lucrul acesta, spuse doamna Mularkey cu o voce blândă, care se armoniza cu privirea ei. Era și meschin. Vinerea și sâmbăta seara, sora mea, Georgia, trebuia să se ducă la cârciumă și să-l târască până acasă. Tot drumul de la bar o pălmuia și o făcea cu ou și cu oțet. Era întotdeauna ca un clown de la rodeo, aflat în permanență între taur și cowboy. Pe la sfârșitul copilăriei mele am intuit de ce și-a luat lumea în cap și a devenit alcoolic.

— Nu voia să vadă milă în ochii celor din jur.

Doamna Mularkey încuviință.

— Nu suporta privirile compătimitoare. Dar de fapt, nu contează ce gândesc ceilalți. Asta am înțeles. Cine este mama ta și cum își trăiește viața n-are nicio legătură cu tine. Tu poți face propriile-ți alegeri. Și n-ai de ce să te rușinezi. Dar va trebui să ai visuri îndrăznețe, Tully. Aruncă o privire prin ușa întredeschisă, spre camera de zi. Așa, ca Jean Enersen, care apare acum la televizor. O femeie care ajunge într-un astfel de loc știe ce vrea de la viață.

— De unde să știi ce să vreau?

— Deschide ochii mari și fă ceea ce trebuie. Du-te la facultate. Ai încredere în prieteni.

— Am încredere în Kate.

— Așadar, îi vei spune adevărul?

— Și dacă doar o să promit...

— Una din noi îi va spune, Tully. Tu ar trebui să fii aceea.

Tully trase adânc aer în piept, apoi îl expulză. Cu toate că mărturisirea adevărului era împotriva convingerilor ei, nu avea de ales. Voia ca doamna Mularkey să fie mândră de ea.

— Bine.

— În regulă. Așadar, te aștept mâine-seară la cină. La ora cinci. Vei avea șansa unui nou început.

Seara următoare, Tully își schimbă hainele de cel puțin patru ori, încercând să găsească îmbrăcămintea potrivită. Când fu gata, era atât de târziu, încât trebuia să alerge în susul străzii, apoi să urce dealul.

Mama lui Kate îi deschise. Era îmbrăcată în pantaloni purpurii de gabardină și pulover cu decolteu în formă de V și mâneci bufante. Zâmbind, îi spuse:

— Te preven că în casă este zgomot și nebunie.

— Îmi plac zgomotul și nebunia, spuse Tully.

— Atunci, fii bine-venită. Doamna Mularkey o luă pe după umeri și o conduse spre camera de zi cu pereții vopsiți crem și mocheta de culoarea mușchiului, sofaua roșu-aprins și fotoliul negru. Doar o mică icoană cu ramă aurie a lui Iisus și o fotografie a lui Elvis împodobeau pereții, dar pe consola televizorului erau adunate mănunchiuri de fotografii. Tully nu putu să nu se gândească la televizorul din propria casă; era acoperit cu scrumiere supraîncărcate de mucuri de țigări și de pachete goale, dar fără fotografii de familie.

— Bud? i se adresă doamna Mularkey bărbatului solid, cu părul negru, care ședea pe fotoliu. Ea este Tully Hart, vecina noastră.

Domnul Mularkey îi zâmbi și puse deoparte paharul cu băutură.

— Bine, bine. Așadar, tu ești cea despre care am auzit atâtea. Mă bucur că ai venit la noi, Tully.

— Îmi pare bine de cunoștință.

Doamna Mularkey o bătu pe umăr.

— Cina se servește la șase. Katie e sus în camera ei. Este aceea din capul scărilor. Sunt sigură că voi, fetele, aveți multe de discutat.

Tully înregistrează mesajul și încuviință, incapabilă să rostească vreun cuvânt. Acum, că se afla aici, în această casă plină de căldură, care mirosea a mâncare gătită, alături de întruchiparea mamei perfecte, nu voia să-și asume riscul de a pierde bunăvoința lor.

— N-o s-o mai mint niciodată, promise ea.

— Bine. Acum, du-te. Cu un ultim zâmbet, doamna Mularkey intră în camera de zi.

Domnul Mularkey își luă soția pe după umeri și o trase lângă el pe canapea. În clipa următoare își apropiară capetele.

Tully simți un dor ascuțit și atât de puternic, încât nici nu se mai putu mișca. Lucrurile ar fi stat altfel dacă ar fi avut o familie ca asta. Nu voia să părăsească această ambianță, nu încă.

R

— Urmăriți știrile?

Domnul Mularkey își ridică privirea.

— Nu le pierdem niciodată.

Doamna Mularkey zâmbi.

— Jean Enersen schimbă lumea. Este una dintre primele femei care realizează grupajul știrilor de seară.

— Aș vrea să devin reporter, le spuse Tully brusc.

— Ar fi minunat, zise doamna Mularkey.

— A, ai venit, spuse Kate brusc, apropiindu-se de ea. Ce drăguți ați fost cu toții să mă anunțați că a venit, adăugă ironic, cu voce tare.

— Tocmai le spuneam mamei și tatălui tău că vreau să devin reporter de știri.

Doamna Mularkey radia. În zâmbetul ei, Tully văzu tot ce-i lipsise în viață.

— Nu e un vis grozav, Katie?

Katie păru nedumerită pe moment. Apoi o luă de braț pe Tully și o scoase din camera de zi, conducând-o sus pe scări, în mica ei cameră de la mansardă, Kate dădu drumul la pickup și scotoci printr-un vraf de discuri. Când alese unul din ele – *Tapestry* a lui Carole King – și îl puse, Tully era la fereastră privind afară în noaptea de culoarea lavandei. Valul de adrenalină provocat de anunțul ei se domoli, lăsând în urmă un soi de tristețe. Știa ce are de făcut, dar gândul acesta o înfioră.

Spune-i adevărul. Dacă n-o faci tu, o va face doamna Mularkey.

— Am noul *Seventeen* și *Tiger Beat*, spuse Kate, întinzându-se pe carpeta albastră și aspră. Vrei să le citești? Am putea rezolva chestionarele *Crezi că poți să fii prietena lui Tony DeFranco?*

Tully se așeză lângă ea.

— Sigur.

— Jan-Michael Vincent este atât de parșiv, spuse Kate dând un bobârnac fotografiei actorului.

— Am auzit că și-a mințit prietena, zise Tully privind-o pieziș.

— Nu suport minciноșii, zise Kate dând pagina. Chiar vrei să devii reporter de știri? Nu mi-ai spus asta niciodată.

— Mda, zise Tully, încercând să-și imagineze totul pentru prima oară. Poate va reuși să-și facă un nume. Atunci toți o vor admira. Și tu va trebui să fii puternică. Pentru că vom face totul împreună.

— Eu?

— Vom alcătui o echipă ca Woodward și Bernstein, numai că vom fi mai bine îmbrăcate. Și mai drăguțe.

— Știi și eu...

Tully o înghionti.

— Ba știi foarte bine. Doamna Ramsdale a spus întregii clase că ai talent la scris.

Kate începu să râdă.

— Da, este adevărat. Bine. Voi deveni și eu reporteră.

— Când vom ajunge celebre, îi vom spune lui Mike Wallace că nu ne-am fi descurcat una fără cealaltă.

După aceea au tăcut, răsfoind revistele. Tully a încercat de două ori să aducă în discuție subiectul mamei ei, dar de fiecare dată Kate a întrerupt-o, apoi cineva a strigat „Masa este servită” și rată șansa de a mărturisi.

În timpul celei mai bune mese din viața ei, a simțit apăsarea minciunii. Când strânseseră masa, spălaseră și șterseseră farfuriile, nervii îi erau întinși la maximum. Nici măcar gândul la viitorul ei succes în televiziune n-o ajutase să se destindă.

— Mamă, zise Kate punând la loc și ultima farfurie, eu și Tully mergem cu bicicletele în parc.

— Tully și cu mine, răspunse mama întinzând mâna spre revistele aflate pe marginea fotoliului pentru a căuta ghidul TV. Și să fii înapoi pe la opt.

— Oh, mamă!

— Opt, spuse și tata din camera de zi.

Kate se uită la Tully.

— Mă tratează ca pe un copil.

— Nici nu știi ce norocoasă ești! Hai, să ne luăm bicicletele.

Au pornit în viteză nebună pe drumul de țară cu hârtoape, râzând tot timpul. Pe Summer Hill, Tully și-a ridicat mâinile de pe ghidon, iar Kate i-a urmat exemplul.

Când au ajuns la parcul de lângă râu, și-au lăsat bicicletele între copaci și s-au întins pe iarbă, una lângă alta, cu ochii pe cer, ascultând râul care susura printre pietre.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva, spuse Tully dintr-o suflare.

— Ce?

— Mama nu are cancer. Se droghează.

— Mama ta fumează iarbă. Mda.

— E adevărat. E mereu pe altă lume.

Kate se întoarse spre ea.

— Adevărat?

— Adevărat.

— M-ai mințit?

Lui Tully îi era atât de rușine, încât abia putea s-o privească.

— N-am avut de gând s-o fac.

— Oamenii nu mint întâmplător. Nu este ca și cum te-ai împiedica într-o crăpătură din asfalt.

— Tu nu știi cum este să-ți fie rușine cu propria-ți mamă.

— Glumești? Ar fi trebuit să vezi ce purta mama la cină ultima...

— Nu, o întrerupse Tully. Nu știi.

— Spune-mi.

Tully știa ce-i cerea Kate. Voia să afle adevărul care destrăma această minciună, dar nu știa dacă o putea face, dacă era capabilă să-și transpună toată durerea în cuvinte, pe care să le răsfire ca pe niște cărți de joc. Toată viața ținuse acest secret doar pentru sine. N-ar fi suportat să-i spună adevărul lui Kate, apoi să-i piardă prietenia.

Apoi se gândi că dacă nu i-l va mărturisi, lucrul acesta se va întâmpla în mod sigur.

— Aveam doi ani, spuse în cele din urmă, când mama m-a abandonat prima oară în casa bunicilor. S-a dus în oraș după lapte și s-a mai întors abia după ce am împlinit patru ani. Șase ani mai târziu a apărut din nou și am crezut că a făcut-o din dragoste. Atunci m-a abandonat într-o mulțime. Când am revăzut-o, aveam paisprezece ani. Bunica ne-a lăsat să locuim în casa asta și ne trimite bani săptămânal. Asta va dura până când mama va face din nou vreo boacănă – ceea ce știu că se va întâmpla mai devreme sau mai târziu.

— Nu te înțeleg.

— Nici nu ai cum. Mama mea nu este ca a ta. Aceasta a fost cea mai lungă perioadă de timp pe care am petrecut-o alături de ea. Mai devreme sau mai târziu, se va plictisi și se va muta fără să mă ia cu ea.

— Cum poate o mamă să facă asta?

Tully ridică din umeri.

— Cred că este ceva în neregulă cu mine.

— Nu este nimic în neregulă cu tine. Ea este o ratată. Dar tot nu înțeleg

de ce m-ai mințit.

Tully o privi în cele din urmă în ochi.

— Am vrut să mă placi.

— Erai îngrijorată din cauza mea? Kate pufni în răs. Tully tocmai voia să o întrebe ce i se părea atât de distractiv, când ea arboră un aer serios și spuse: Nu vor mai exista minciuni între noi, da?

— Promit.

— Vom fi cele mai bune prietene pentru totdeauna, spuse Kate. Bine?

— Adică, vei fi mereu alături de mine când voi avea nevoie de tine?

— Întotdeauna, răspuse Kate. Indiferent ce se va întâmpla.

Tully simți cum emoția înflorește în sufletul ei, ca o floare exotică. Practic îi simțea mireasma în aer. Pentru prima oară în viață se simțea în deplină siguranță alături de cineva.

— Întotdeauna, promise. Indiferent ce se va întâmpla.

Kate își va aminti întotdeauna vara care a urmat după absolvirea clasei a opta, ca pe una din cele mai frumoase perioade din viața ei. Se achita de sarcinile de dimineață fără a se plânge și avea grijă de fratele ei până la ora trei, când se întorcea mama de la diversele comisioane și munca voluntară de la consiliul 4-H. După aceea, Kate era liberă. La fel și în cea mai mare parte a weekendurilor.

Ea și Tully se duceau cu bicicletele în vale și petreceau ore întregi pedalând în josul râului Pilchuck. După aceea, se întindeau pe niște prosoape mici purtând bikini croșetați, de culoarea neonului, se ungeau cu un amestec de ulei pentru bebeluși și iod, ascultând muzică la radioul cu tranzistori, de care nu se despărțeau niciodată. Vorbeau despre orice; modă, muzică, băieți, război și evenimentele petrecute pe acolo, despre perspectiva de a alcătui un cuplu de reportere, despre filme. Nu exista niciun subiect care să nu poată fi discutat; nimic nu era trecut cu vederea. Trecuse de prima jumătate a lunii august și se aflau în camera lui Kate, împachetându-și fardurile pentru bălci. Ca de obicei, Kate trebuia să-și schimbe hainele după ce ieșea din casă. Asta dacă voia să arate trăsnet. Mama tot o mai considera prea copilă pentru orice.

— Ți-ai luat topul cilindric? o întrebă Tully.

— L-am luat.

Râzând ștrengărește de propriul lor plan teribil, o luară în jos pe scară, unde tata stătea pe sofa urmărind programul de la televizor.

— Ne ducem la bălci, spuse Kate, răsuflând ușurată că mama nu era de față. Ea ar fi observat că geanta era prea mare pentru așa ceva. Privirea ei cu raze X ar fi pătruns probabil prin materialul de macrame, observând

hainele, pantofii și articolele cosmetice din interior.

— Să fiți cu băgare de seamă amândouă, le spuse tata fără a-și ridica privirea.

Asta le spunea mereu în ultimul timp, de când începuseră să dispară fete la Seattle. La știri, ucigașului i se spunea Ted, pentru că o fată din Lake Sammamish State Park reușise să scape cu viață și îi făcuse portretul divulgându-i prenumele la poliție. Fetele din tot statul erau speriate. Nu puteau să vadă vreun Volkswagen galben fără să tresară speriate la gândul că ar putea fi mașina lui Ted.

— Vom fi mai mult decât atente, spuse Tully, zâmbind. Îi făcea o plăcere nespusă să constate că părinții lui Kate erau îngrijorați pentru ele.

Kate traversă încăperea pentru a-și lua rămas-bun de la tatăl ei. El o prinse în brațe și-i întinse o bancnotă de zece dolari.

— Ca să vă distrați.

— Mulțumim, tată.

Ea și Tully porniră pe drum, balansându-și poșetele.

— Crezi c-o să fie și Kenny Markson la bâlci? întrebă Kate.

— Te gândești prea mult la băieți.

Kate își împinse prietena cu șoldul.

— Te cam place.

— Mare scofală. Sunt mai înaltă ca el.

Brusc, Tully se opri.

— Ei, Tully, ce naiba faci? Era să dau peste tine.

— Oh, nu, murmură Tully.

— Ce s-a întâmplat?

Atunci văzu și Kate mașina poliției oprită pe strada lui Tully.

Tully o apucă de mână și o trase după ea, apoi traversară strada și ajunseră la ușa de la intrare, care era deschisă.

Un polițist le aștepta în camera de zi. Când le văzu, fața lui cărnosă se încreți în niște falduri care te duceau cu gândul la un clown.

— Bună, fetelor. Sunt ofițerul Dan Myers.

— Ce a făcut de data asta? întrebă Tully.

— Ieri s-a organizat un protest împotriva prinderii unei bufnițe la Lake Quinault, care a scăpat de sub control. Mama ta și alți câțiva au pus la cale o tărașenie care a costat Weyerhaeuser o zi întreagă de lucru. Și mai rău, cineva a aruncat o țigară aprinsă în pădure. Făcu o pauză. Abia au reușit să țină focul sub control.

— Lăsați-mă să ghicesc; va fi închisă pentru asta.

— Avocatul ei va cere tratament voluntar pentru dependență de droguri.

Dacă are noroc, va fi internată în spital o vreme. Dacă nu... Lăasă fraza neterminată.

— A sunat-o cineva pe bunica?

Ofițerul încuviință.

— Te așteaptă. Ai nevoie de ajutor să-ți strângi lucrurile?

Kate nu înțelegea ce se întâmplase. Se întoarse spre prietena ei.

— Tully?

În ochii căprui ai lui Tully nu putu să deslușească nimic, dar Kate știu că era vorba de ceva grav.

— Trebuie să mă întorc la bunica, spuse Tully, apoi trecu pe lângă Kate și se duse în camera ei.

Kate alergă după ea.

— Nu poți pleca!

Tully scoase o valiză din dulap și o deschise.

— Nu am de ales.

— O s-o *conving* pe mama ta să se întoarcă. O să-i spun...

Tully se opri din împachetat și se uită lung la Kate.

— Nu poți rezolva problema asta, îi spuse calm ca un adult obosit, distrus. Pentru prima oară, Kate înțelese tot ce-i spusese Tully despre mama sa ratată. Râseseră de numele ei de împrumut, Cloud, făcuseră glume pe seama consumului de droguri, despre felul în care vedea ea moda și diversele ei povești, dar acum nu mai era vorba de distracție. Iar Tully știuse că se va întâmpla asta.

— Promite-mi, spuse Tully cu glas tremurat, că vom fi întotdeauna cele mai bune prietene.

— Întotdeauna, fu tot ce putu Kate să zică.

Tully termină de împachetat și încuie valiza. Fără să mai spună ceva, se întoarse în camera de zi. La radio se auzea *American Pie*^[9] și Kate se întrebă dacă va mai putea să asculte acest cântec vreodată, fără să-și amintească momentul acesta. *Era ziua în care muzica a murit. A urmat-o pe Tully pe drum. Acolo s-au îmbrățișat până când ofițerul Dan a eliberat-o cu blândețe pe Tully din strânsoarea lui Kate.*

Kate nici n-a putut să-i facă semne de rămas-bun. A rămas în mijlocul drumului paralizată, cu lacrimile curgându-i pe obraji, urmărind cum pleacă cea mai bună prietenă a sa.

<yn cei trei ani care au urmat și-au scris regulat. Acest fapt a devenit un fel de tradiție, un stil de viață. În fiecare sâmbătă seara, Tully se așeza la biroul ei alb din camera sa de copilă în culori de roz și lavandă și-și așteama gândurile, visele, necazurile și frustrările pe foile unui caiet de notițe.

Uneori scria despre lucruri ne semnificative, cum ar fi tunsoarea lui Farrah Fawcett, care-i dădea un aer de vulpiță, sau de rochia de la Gunny Sax, pe care a purtat-o la balul de absolvire al celor din ciclul unu, dar alteori intra în profunzime și-i scria lui Katie despre nopțile fără somn, sau cum își imagina că mama se va întoarce și-i va spune că este mândră de ea. Când i-a murit bunicul, tot față de Kate și-a manifestat durerea. Nici n-a plâns după el până când n-a sunat-o cea mai bună prietenă pentru a-și exprima regretul. Pentru prima oară în viață, Tully n-a mai mințit, nici n-a adăugat nimic în plus (ei, poate nu prea mult); era ea însăși și asta i se părea îndeajuns lui Kate.

Era în vara anului 1977. Peste câteva luni intrau în ciclul al doilea, la școli separate. Iar acum venise ziua la care visa Tully de multă vreme. În cele din urmă, avea să ajungă pe calea sugerată de doamna Mularkey cu ani în urmă.

Va fi viitoarea Jean Enersen.

Cuvintele acestea deveniseră mantra ei, codul secret în care era încastrată enormitatea visului ei și-l făceau să pară posibil. Rădăcinile lui plantate cu atâta timp în urmă în bucătăria casei din Snohomish dăduseră roade brusc, și-și înfipseaseră rădăcinile adânc în inima ei. Nu-și dăduse seama câtă nevoie are de un vis, dar acesta făcuse din acea Tully tânără, abandonată, fără mamă, o fată hotărâtă să ia lumea în piept. Scopul acesta transforma povestea vieții ei, lipsite de importanță, fixându-i un ideal pentru care să lupte, de care să se ancoreze. Iar pe doamna Mularkey o făcea să fie foarte mândră, știa asta din scrisorile ei. Mai aflase și că Kate îi împărtășea visul. Vor deveni împreună reportere, investigând diverse cazuri și redactând apoi reportajele. Vor forma o echipă.

Stătea pe trotuar și se uita la clădirea din fața ei, simțindu-se ca un jefuitor de bancă în timp ce privea la Fort Knox.

În mod surprinzător, filiala ABC, în pofida faimei sale, își avea sediul într-o clădire mică din zona Denny Regrade a orașului. Nu se putea vorbi de vreo priveliște, nu existau pereți de sticlă impresionanți sau holuri frumos decorate. În acel loc se afla un pupitru în formă de L, o secretară destul de drăguță și trei scaune de plastic de culoare galben-muștar.

Tully trase aer în piept, se îndreptă de spate și intră. La biroul secretarei își spuse numele, apoi se așeză lângă perete, pe scaun. A fost atentă să nu bată din picior sau să nu pară nervoasă, deși a așteptat destul de mult pentru interviu. Nu poți ști niciodată cine te urmărește.

— Domnișoara Hart? spuse secretara în cele din urmă, ridicându-și privirea. Sunteți așteptată.

Tully îi aruncă o privire și se ridică.

— Mulțumesc. O urmă pe secretară în altă sală de așteptare.

Acolo, ajunsese față în față cu bărbatul căruia îi scrisese săptămânal, vreme de aproape un an.

— Bună ziua, domnule Rorbach. Îi întinse mâna. Mă bucur că în cele din urmă am ajuns să vă cunosc.

Părea un om obosit, cu mult mai bătrân decât se așteptase. Pe capul chel avea doar câteva fire roșiatice-cenușii și niciunul nu se afla acolo unde ar fi trebuit. Costumul lejer, albastrudeschis, pe care-l purta era decorat cu cusături albe.

— Intră, domnișoara Hart.

— Doamna Hart, spuse ea. Era întotdeauna bine să pornești cu dreptul. Gloria Steinem spunea că nu ești respectată dacă nu impui respect.

Domnul Rorbach clipi des.

— Poftim?

— Voi răspunde la apelativul de doamna Hart, dacă nu vă supărați, și sunt sigură că nu aveți niciun motiv să fiți deranjat. Cum ar putea cineva care a absolvit literatura engleză la Georgetown să se opună schimbării? Presupun că sunteți exponentul conștiinței sociale. Văd asta în ochii dumneavoastră. Apropo, îmi plac ochelarii.

El o privi cu gura căscată, înainte de a-și aminti unde se afla.

— Urmați-mă, doamnă Hart. O conduse pe coridorul impersonal, alb, până la ultima ușă din imitație de lemn de pe stânga, pe care o deschise.

Era un birou mic pe colț, cu o fereastră care dădea chiar spre șinele și suportii de ciment ai căii ferate. Pereții erau complet goi. Tully se așeză pe scaunul negru vechi, aflat în fața biroului lui.

Domnul Rorbach se instalează și el și o privi.

— O sută douăsprezece scrisori, doamnă Hart. Bătu cu palma teancul de scrisori de pe biroul său.

Păstrase toate scrisorile ei. Asta trebuia să însemne ceva. Își scoase și cel mai recent C.V. Din servietă și i-l puse pe birou.

— Sunt convinsă că veți observa că ziarul liceului mi-a publicat mereu lucrările pe prima pagină. Am mai inclus un articol despre cutremurul din Guatemala, o poveste actualizată despre Karen Ann Quinlan și o imagine zguduitoare a ultimelor zile ale lui Freddie Prinze. Cu siguranță vor demonstra abilitatea mea de a scrie reportaje.

— Ai șaptesprezece ani.

— Da.

— Luna viitoare începi cursul superior la liceu.

Toate acele scrisori avuseseră efectul scontat. Știa tot despre ea.

— Exact. Consider că este un interesant punct de vedere, apropo. Intru în ultimul an de liceu; am urmărit promoția din 78. Am putea scrie articole lunare despre ce se întâmplă cu adevărat în spatele ușilor unui liceu local. Sunt sigură că telespectatorii dumneavoastră...

— Doamnă Hart. El își împreună degetele și își sprijini bărbia pe vârfurile lor, privind-o. Ea avu impresia c-a făcut un efort să nu zâmbească.

— Da, domnule Rorbach?

— Aici te afli într-o filială a ABC, pentru numele lui Dumnezeu! Nu angajăm elevi de liceu.

— Dar aveți și stagieri.

— De la UW și din alte universități. Stagiarii știu ce au de făcut într-un post de televiziune. Majoritatea au la activ câteva transmisii din campusuri. Îmi pare rău, dar deocamdată tu nu ești pregătită.

— Oh!

Și-au încrucișat privirile.

— Lucrez de mult în domeniul acesta, doamnă Hart, și rareori am văzut pe cineva așa de ambițios ca dumneata. Bătu cu palma maldărul de scrisori primit de la ea. O să-ți spun ce să faci; continuă să-mi trimiți scrierile tale. Ți voi urmări evoluția.

— Și când voi fi pregătită să devin reporter mă veți angaja?

El râse.

— Tu trimite-mi articolele. Ia note bune și nu lipsi de la ore, ne-am înțeles? apoi vom vedea.

Tully se simți încurajată din nou.

— Vă voi trimite lunar reportaje actualizate. Mă veți angaja într-o zi, domnule Rorbach. Veți vedea.

— Nu te contrazic, doamnă Hart.

Au mai discutat puțin, apoi domnul Rorbach a condus-o spre ieșire. Înainte de a ajunge la scară, el s-a oprit în fața panoului cu premii, printre care se aflau multe Emmy ce străluceau ca aurul în lumină.

— Voi câștiga și eu un Emmy într-o zi, spuse ea atingând vitrina cu buricele degetelor. Refuza să se lase afectată de această opreliște pentru că era doar atât, și nimic mai mult.

— Știi ceva, Tallulah Hart, te cred. Acum du-te la liceu și bucură-te de ultimul an înainte de absolvire. Viața adevărată începe destul de repede.

Afară, totul îi sugera o vedere cu orașul Seattle; imaginea unei zile perfecte, cu cerul albastru, fără niciun nor, care-i îmboldea pe iubitorii naturii să-și vândă casele aflate în locurile mai puțin spectaculoase și să se

mute aici. Păcat că nu știau cât de rare sunt aceste zile perfecte. Ca o rachetă în zbor, vara a ars repede în toată strălucirea ei prin locurile acestea și a plecat cu aceeași repeziciune.

Strângând la piept servieta neagră a bunicului, se îndreptă spre stația de autobuz. Deasupra capului, calea ferată hurui asurzitor, făcând pământul să se zguduie.

Pe drumul spre casă își spuse că acum i se oferea o ocazie unică: va putea să-și demonstreze valoarea în colegiu și să obțină o slujbă și mai bună.

Dar oricât s-ar fi străduit să reconstituie discuția, nu putea face abstracție de ideea că dăduse greș. Când ajunse acasă, se simțea mai mică la trup, umerii îi căzuseră. Descuie ușa de la intrare, aruncându-și servieta pe masa din bucătărie.

Bunica era în camera de zi, așezată pe vechea canapea verde, având doar o pereche de ciorapi pe picioarele întinse pe un suport de catifea, cu lucrul de mână neterminat în poală. Adormise și sforăia ușor.

Când își văzu bunica, Tully arboră un zâmbet forțat.

— Bună, bunico, îi spuse încet, în timp ce intra în camera de zi, aplecându-se să atingă mâna osoasă a bunicii. Se așeză lângă ea.

Bunica se trezi încet. Din dosul lentilelor ochelarilor demodați, privirea ei împăienjenită se limpezi încet.

— Cum a fost?

— Directorul adjunct de la știri s-a gândit că am o calificare prea înaltă. Mi-a zis că m-aș fi plafonat dacă aș fi ocupat acel post.

Bunica i-a strâns mâna încet.

— Ești prea tânără, nu?

Lacrimile pe care se străduise să și le reprime îi umplură ochii. Jenată, le șterse.

— Știu că-mi vor oferi o slujbă imediat după ce voi intra la facultate. O să vezi. Vei fi mândră de mine.

Bunica îi aruncă o privire semnificativă: nu mai era nevoie să spună „biata Tully”.

— Sunt mândră și acum. Dar tu dorești să-i atragi atenția lui Dorothy.

Tully se rezemă de umărul uscățiv al bunicii și rămase nemișcată. Știa că, după câteva clipe, durerea va dispărea din nou; asemenea unei arsuri de soare se va vindeca de la sine, asigurându-i o mai mare protecție împotriva flăcării.

— Te am pe tine, bunico, așa că ea nu mai contează.

Bunica oftă obosită.

— De ce n-o suni acum pe prietena ta, Kate? Dar nu vorbi mult. Costă.

Numai la gândul că putea să discute cu Kate, Tully se mai însuflețe. Din cauza taxelor ridicate pentru convorbirile la mare distanță, vorbeau destul de rar.

— Mulțumesc, bunico. Așa o să fac.

În săptămâna care urmă, Tully obținu o slujbă la *Queen Anne Bee*, săptămânalul comunității. Sarcinile ei corespundeau salariului orar de nimic pe care i-l plăteau, dar nu-i păsa. Era angajată. Își petrecu aproape fiecare oră din vara anului 77 în birourile mici, înghesuite, asimilând fiecare fragment de informație. Când nu-i asalta cu întrebări pe reporteri, făcea copii sau le ducea cafeaua, sau rămânea acasă jucând gin rummy cu bunica pe bețe de chibrit. În fiecare duminică seara, cu regularitatea unui ceasornic, îi scria lui Kate, relatându-i cu lux de amănunte ce făcuse în săptămâna care trecuse.

În clipa aceea, se afla la biroul ei de fetiță din dormitor și recitea cele opt pagini ale scrisorii, apoi o semnă *Cele mai bune prietene pentru totdeauna*, Tully, și o împături cu grijă în patru.

Pe birou, avea ultima vedere primită de la Kate, care era plecată cu familia în vacanța anuală la camping. Kate o numea săptămâna de iad din cauza avalanșei de insecte, dar Tully era geloasă pe fiecare mișcare a ei. Și-ar fi dorit să se fi dus cu ei în vacanță; îi venise extrem de greu să le refuze invitația. Dar importanta ei slujbă de vară și sănătatea tot mai șubredă a bunicii atârnaveră mai greu în balanță. Se mai uită o dată la vederea de la prietena ei, recitind cuvintele pe care le memorase deja. *Jucau dame noaptea, prăjeau ciuperci, înotau într-un lac aproape înghețat...*

Își impusese să nu mai privească vederea. Era inutil să tânjești după ce nu poți avea. Cloud o învățase lecția asta de viață.

Puse propria scrisoare într-un plic, scrise adresa, apoi coborî să se mai uite o dată la bunica, care deja adormise.

Rămasă singură, Tully urmări programul preferat de seriale duminicale *All in the Family*, *Alice* și *Kojak*, apoi încuie casa și se duse la culcare. Ultimul ei gând înainte de a adormi se îndreptă spre familia Mularkey.

Dimineața următoare s-a trezit ca de obicei la ora șase și s-a pregătit să plece la slujbă. Uneori, dacă ajungea destul de devreme la birou, unul dintre reporteri era de acord ca ea să-l ajute la redactarea articolelor zilnice. A pornit pe hol și a ciocănit la ultima ușă. Deși nu-i plăcea s-o trezească pe bunica, asta era regula casei. Nu pleca fără să-și ia rămas-bun de la ea.

— Bunico?

Bătu din nou, apoi deschise ușa încet, spunând:

— Bunico, plec la lucru.

Umbre lungi de culoarea lavandei se întindeau pe cercevele. În întuneric, tablourile care împodobeau pereții păreau eșantioane de broderii, fără formă sau substanță.

Bunica stătea întinsă în pat. Chiar și de acolo unde se afla, Tully îi vedea conturul, cocul cu păr alb, gulerul cămășii de noapte... dar și pieptul nemișcat.

— Bunico?

Se apropie, atinse obrazul ca de catifea, plin de riduri, al bunicii. Pielea îi era rece ca gheața. Nicio răsuflare nu se strecura printre buzele ei desfăcute.

Întreaga lume a lui Tully păru că se clatină, că-și pierde fundamentul. Făcu un efort supraomenesc să rămână acolo, privind chipul lipsit de viață al bunicii.

Lacrimile se adunau încet; ca și cum fiecare era formată din sânge prea închegat pentru a putea trece prin canalul lacrimal. Amintirile îi reveniră ca un caleidoscop. Bunica îi împletea părul la petrecerea ei de șapte ani, spunându-i că s-ar putea ca mama ei să apară dacă se ruga mult, apoi câțiva ani mai târziu, admitea că, uneori, Dumnezeu nu răspundea la rugămințile unei fetițe sau ale unei femei mature. Își mai aminti că jucaseră cărți cu o săptămână în urmă și ea izbucnise în râs când Tully luase tot teancul de cărți și-i spuse din nou: „Tully, nu trebuie să câștigi mereu...”, pentru ca după aceea s-o sărute cu blândețe de noapte bună.

Nici nu știu cât timp rămase acolo, dar când se aplecă să sărute obrazul ca de pergament al bunicii, lumina soarelui pătrunse prin draperiile străvezii, luminând încăperea. Acest lucru o surprinse. Fără bunica, camera ar fi trebuit să rămână întunecată.

„Haide, Tully”, își spuse.

Avea de făcut unele lucruri acum, știa asta. Ea și bunica discutaseră despre ele, se pregătiseră. Cu toate acestea, Tully știa că niciun fel de vorbe n-o pregătiseră cu adevărat pentru acest eveniment funest.

Se îndreptă spre noptiera bunicii, unde se afla o cutie frumoasă din lemn de trandafir sub fotografia bunicului, alături de o grămadă de medicamente.

Ridică capacul, simțindu-se întrucâtva ca o hoață, dar bunica anticipase acest lucru. *Când plec Acasă, îi spunea bunica mereu, o să-ți las ceva în cutia pe care mi-a cumpărat-o bunicul.*

Înăuntru, deasupra unei grămăjoare de bijuterii fără valoare, pe care, din câte își amintea Tully, bunica nu le purtase niciodată, se afla o hârtie roz, împăturită, cu numele ei scris pe ea.

Încet, întinse mâna, luă scrisoarea și o deschise.

Draga mea Tully, îmi pare rău. Știi cât de înspăimântată vei fi că te-am lăsat singură, dar Dumnezeu are planurile sale cu fiecare dintre noi. Aș fi rămas mai mult cu tine dacă aș fi putut. Eu și bunicul vom veghea întotdeauna asupra ta din ceruri. Nu vei fi niciodată singură, dacă vei crede asta.

Ai fost cea mai mare bucurie a vieții mele.

Cu dragoste, Bunica

Ai fost.

Bunica era moartă.

Tully ieși din biserică și urmări cu privirea fluxul de oameni bătrâni care treceau pe lângă ea. Unii din prietenii bunicii o recunoscuseră și veniră să-și exprime condoleanțele. Îmi pare atât de rău, draga mea...

dar este acum într-un loc mai bun...

alături de iubitul ei, Winston...

N-ar fi vrut să plângi...

Ascultă o vreme vorbele lor, știind că aceasta ar fi fost dorința bunicii, dar pe la ora unsprezece simțea că-i vine să urle. Niciunul din acești oameni care-și exprimau regretul nu vedea, nu-și dădea seama că Tully era o fată de șaptesprezece ani îmbrăcată în haine de doliu, singură pe lume?

Măcar dacă Kate și familia Mularkey ar fi aici, dar nu știa cum să dea de ei în Canada și, întrucât nu se întorceau decât peste două zile, trebuia să suporte totul singură. Cu ei alături alcătuind un simulacru de familie, poate ar fi rezistat în timpul slujbei.

Fără ei îi era imposibil. În loc să asculte acele sfâșietoare amintiri despre bunica, se ridică în toiul slujbei și ieși din biserică.

Afară, scăldată de razele soarelui fierbinte de august, a putut să respire din nou, chiar dacă lacrimile au fost mereu gata să-i țâșnească din ochi, provocate de întrebarea lipsită de sens: *Cum m-ai putut lăsa așa?*

Înconjurată de modele vechi și prăfuite de mașini, încercă să nu plângă. Dar mai ales încercă să nu-și amintească sau să-și facă probleme în legătură cu viitorul ei.

Undeva, pe aproape, trosni o creangă și Tully își ridică privirea. La început nu văzu decât mașinile parcate aiurea. Apoi o zări. La marginea proprietății, unde un șir de arțari înalți marcau începutul parcului orașului, Cloud stătea la umbră, fumând dintr-o țigară lungă subțire. Îmbrăcată în pantaloni de catifea cu talie joasă și o bluză țărănească murdară, cu chipul încadrat de părul ei castaniu, ondulat, era slabă ca o scândură.

Tully simți o tresărire de bucurie. În sfârșit nu va fi singură. Chiar dacă Cloud era puțin smintită, se întorcea de fiecare dată în situațiile limită. Tully alergă spre ea, zâmbindu-i. O va ierta pe mama pentru toți anii în care a lipsit și a abandonat-o de atâtea ori. Important era că acum se afla aici, când Tully avea cea mai mare nevoie de ea.

— Slavă Domnului c-ai venit, îi spuse cu respirația întretăiată. Ai știut că

voi avea nevoie de tine.

Mama făcu un pas spre ea, răsând când fu pe punctul să-și piardă echilibrul.

— Ai un spirit înaripat, Tully. Nu ai nevoie decât de aer și de libertate.

Tully percepu vorbele ei ca pe o lovitură în stomac.

— Nu începe din nou, spuse implorându-i ajutorul din priviri. Te rog...

— Întotdeauna. Vocea lui Cloud era tăioasă, iar ochii sticloși.

— Sunt carnea și sângele tău și am nevoie de tine acum. Altfel, voi fi complet singură. Tully știa că vorbește în șoaptă, dar părea incapabilă să-și controleze vocea.

Cloud se îndreptă spre ea cu pași împleticiți. Tristețea din ochii ei era evidentă, dar Tully n-o luă în seamă. Pseudoemoțiile mamei veneau și plecau ca soarele din Seattle.

— Privește-mă, Tully!

— Te privesc.

— Nu. *Uite ce este.* Nu te pot ajuta.

— Dar am nevoie de tine.

— Asta este latura cea mai cumplită a tragediei, spuse mama ei trăgând din țigară, și expulzând fumul câteva secunde mai târziu.

— De ce? o întrebă Tully. Tocmai voia să adauge *nu mă iubești*, dar înainte de a putea să-și exprime durerea în vorbe, ceremonia de înmormântare se sfârși și lumea apăru în parcare. Tully își roti privirea astfel ca lacrimile să i se usuce. Când se întoarse, mama dispăruse.

Femeia de la serviciul de asistență socială era subțire ca o trestie. Încearca să rostească cuvintele potrivite, dar Tully observă că se tot uita la ceas, în timp ce aștepta pe holul din fața camerei ei.

— Tot nu înțeleg de ce trebuie să-mi împachetez lucrurile. Am stat aici aproape optsprezece ani. Bunica nu avea casa ipotecată – știu asta pentru că am plătit facturile. Sunt destul de mare ca să trăiesc singură.

— Ne așteaptă avocatul, încercă să se eschiveze femeia. Ești gata?

Tully puse teancul de scrisori de la Kate în valiză, închise capacul și-l încuie. Și pentru că nu putea articula cuvintele *sunt gata*, înșfăcă valiza, apoi își trecu pe umăr mânerul genții de macrame.

— Așa s-ar părea.

— Bine, zise femeia răsucindu-se pe călcâie și luând-o pe scări.

Tully mai aruncă o ultimă privire, zăbovind prin camera sa, observând-o de parcă atunci ar fi văzut-o prima oară, remarcând lucrurile cărora nu le acordase nicio atenție de-a lungul anilor: aștemuturile de culoarea lavandei șifonate și patul alb, dublu, șirul de căluți de plastic, prăfuit acum, aliniat la

pervazul ferestrei și păpușa doamnei Beasley de pe dulap, dar și caseta de bijuterii, cu balerina roz pe capac.

Bunica decorase această încăpere pentru fetița care fusese abandonată aici cu ani în urmă. Fiecare obiect fusese ales cu grijă, dar acum toate lucrurile vor fi împachetate și depozitate în întuneric, împreună cu amintirile de care se legau. Tully se întrebă cât timp va trece până când se va putea gândi la bunica fără să plângă.

Închise ușa în urma sa și merse în spatele femeii prin casa acum foarte liniștită, apoi coborârea treptele și ajunseră în strada din fața imobilului unde era parcat un Ford Pinto galben și uzat.

— Pune-ți valiza în spate.

Tully se conformă, apoi urcă pe scaunul pasagerului.

Când doamna ambală motorul, muzica sureo îi sparse limpanele. Era David Soul. *Nu ne abandona.* Femeia închise repede aparatul, murmurând o scuză

Tully presupusese că era un cântec la fel de potrivit ca oricare altul pentru a-ți cere scuze, așa că ridică din umeri și privi afară K* geam.

— Îmi pare rău pentru bunica ta, în caz că n-am spus-o deja.

Tully se holbă la imaginea ei ciudată din oglindă. Era ca și cum s-ar fi uitat la o fațetă negativă a chipului ei, incoloră și inconștientă. De fapt, așa se simțea.

— A fost o femeie excepțională, din toate punctele de vedere.

Tully nu-i răspunse. Oricum, îi pierise vocea. De la acea întâlnire cu mama se simțea pustiită pe dinăuntru.

— Am ajuns.

Parcară în fața unei case în stil victorian, bine întreținută, din centrul Ballard. Pe firma de pe frontispiciu scria „BAKER ȘI MONTGOMERY, AVOCAȚI¹¹”.

Tully avu nevoie de câteva clipe pentru a coborî din mașină. (Tind o făcu, femeia îi aruncă un zâmbet blând, înțelegător.

— Nu trebuie să-ți aduci și valiza.

— Mulțumesc, dar asta e dorința mea.

Dacă era un lucru pe care îl înțelegea foarte bine, acela îl constituia importanța unei valize deja făcute.

Femeia încuviință și o conduse pe o alee din beton cu smocuri de iarbă, spre ușa albă. Tully pătrunse într-un hol bizar și se așeză aproape de biroul recepționerei, care era gol. Desene reprezentând copii cu ochi mari fuseseră agățate pe pereții tapetați. Fix la ora patru, apărură un bărbat gras, cu chelie și ochelarii cu rame de baga.

— Bună ziua, Tallulah. Eu sunt Elmer Baker, avocatul bunicii tale.

Tully intră după el într-o încăpere mică de la etaj, unde se aflau două fotolii din pânză și un birou antic de mahon, pe care fuseseră răsfirate actele. Într-un colț, un ventilator bâzâia și pocnea, trimițând aerul cald spre ușă. Asistentul social ocupă un loc la fereastră.

— Aici. Stai jos, te rog, spuse îndreptându-se spre scaunul său din spatele biroului elegant.

— Acum... Tallulah...

— Tully, spuse ea abia șoptit.

— Corect. Îmi amintesc că Ima mi-a spus că preferi să ți se spună Tully. Își așază coatele pe birou și se aplecă în față. Ochii lui de insectă clipeau din spatele lentilelor ochelarilor. După cum știi, mama ta a refuzat să-și asume custodia ta.

Tully își mobiliză toate forțele pentru a încuviința, cu toate că seara precedentă repetase un întreg monolog despre preferința ei de a trăi singură. Acum, aici, se simțea mică, prea tânără.

— Îmi pare rău, spuse omul cu blândețe și Tully clipi des auzindu-i vorbele. Ajunsesse să deteste acea senzație stupidă de inutilitate.

— Da, zise strângând din pumni.

— Doamna Gulligan ți-a găsit o familie grozavă. Vei fi una dintre adolescenții încredințați lor. Vestea și mai bună este că vei putea să continui să înveți la aceeași școală. Sunt sigur că asta te face fericită.

— Entuziasmată, chiar.

Pe moment, domnul Baker nu păru încurcat de răspunsul ei.

— Desigur. Și acum să trecem la moștenirea ta. Ima ți-a lăsat tot ce a avut, ambele case, mașina, conturile din bancă și acțiunile.

La aceasta se adaugă instrucțiile cu privire la plata în continuare a alocației lunare pentru fiica sa, Dorothy. Bunica ta considera că este singura cale de a o supraveghea. Dorothy a menținut legătura cu familia, știind că primește banii. Își dres glasul. Acum... dacă vindem ambele case, o vreme nu vei avea griji de ordin financiar. Ne-am putea ocupa...

— Dar asta înseamnă că nu voi mai avea un cămin.

— Regret, dar dispozițiile Meie au fost cât se poate de clare. A vrut să te ajute să urmezi o facultate, indiferent ce preferințe ai avea. Își ridică privirea. Vei câștiga premiul Pulitzer într-o zi. De fapt, ea mi-a spus că așa va fi.

Lui Tully nu-i venea să creadă că plânge din nou și mai ales în fața acestor oameni. Sări în picioare.

— Trebuie să mă duc la baie.

Domnul Baker se încruntă.

— O, sigur. Jos pe scări. Prima ușa pe stânga cum intri în clădire.

Tully se ridică de pe scaun, înșfăcă valiza și pomi spre ieșire. Pe hol închise ușa în urma sa și se rezemă de perete impunându-și să nu plângă.

Viața într-o familie adoptivă nu putea constitui viitorul ei.

Se uită la data afișată de ceasul ei Bicentennial.

Familia Mularkey trebuia să se întoarcă a doua zi.

7

pWrumul de întoarcere spre casă din British Columbia părea să nu se mai termine. Instalația de aer condiționat din camionetă se defectase, astfel că aerul cald năvălea prin acele ventiluri devenite inutile. Toți sufereau din cauza căldurii, erau obosiți și murdari. Cu toate acestea, mama și tata voiau să cânte. Îi îndemneau mereu pe copii să li se alătore. Kate era exasperată din cauza stării jalnice în care se afla.

— Mamă, vrei să-i spui lui Sean să nu se mai lipească de umărul meu?

Fratele ei sughită și izbucni în răs. Câinele începu să latre isteric.

Aflat pe locul din față, tata se aplecă și deschise aparatul de radio. Vocea lui John Denver răzbătu din difuzoare cu melodia *Slavă Domnului, sunt un băiat de la țară*.

— Asta o să cânt, Margie. Dacă ei nu vor să ni se alătore... n-au decât.

Kate se întoarse la cartea sa. Mașina hurducăia așa de tare, încât literele îi dansau în fața ochilor, dar asta nu conta; citise *Stăpânul inelelor* de prea multe ori.

Mă bucur că sunteți aici cu mine. Aici unde se termină totul.

— Katie. Kathleen.

Își ridică privirea.

— Da?

— Am ajuns acasă, spuse tata. Lasă cartea aia și ajută-ne la descărcat bagaje

— Pot s-o sun pe Tully mai întâi?

— Nu. Despachetează și după aceea o suni.

Kate închise cartea cu zgomot. Așteptase șapte zile să dea acel telefon. Dar descărcatul bagajelor din mașină era mai important.

— Bine. Dar ar putea să dea o mână de ajutor și Sean.

Mama oftă.

— Ocupă-te doar de tine, Kathleen.

Descărcarea lucrurilor din camionetă și începură ritualul de la sfârșitul vacanței. Când terminară, era deja întuneric. Kate și-a așezat și ultimele

lucruri peste maldărul de pe podeaua spălătoriei, a pus prima tranșă de rufe la spălat, apoi s-a dus s-o caute pe mama, care stătea cu tata pe canapea. Se rezemau unul de celălalt și păreau năuciți.

— Pot s-o sun acum pe Tully?

Tata s-a uitat la ceas.

— La nouă și jumătate? Sunt sigur că bunica ei n-ar fi prea încântată.

— Dar...

— Noapte bună, Kate, spuse tata cu fermitate, petrecându-și brațul pe după umerii mamei și trăgând-o aproape de el.

— Nu e drept.

Mama începu să râdă.

— Cine ți-a spus că e ceva drept în viață? Acum, du-te la culcare.

Timp de aproape patru ore, Tully stătu la colțul casei sale urmărind familia Mularkey care-și descărca bagajele din mașină. De zeci de ori se gândise să alerge pe deal pentru a-și face apariția, dar încă nu era pregătită pentru o primire zgomotoasă în familie. Ar fi vrut să fie singură cu Kate undeva, ca să poată vorbi în voie.

Astfel că așteptă până ce se stinseră toate luminile și traversă strada. În iarba de sub fereastra lui Kate, mai așteptă vreo jumătate de oră pentru mai multă siguranță.

Undeva, la stânga ei, iapa Sweetpea necheză văzând-o și lovi pământul cu copita. Fără îndoială, bătrâna iapă nu voia să fie singură. În timpul vacanței familiei, un vecin o hrănise, dar asta nu ținea loc de iubire.

— Știu, fetițo, îi spuse Tully așezându-se în iarbă. Își prinse genunchii cu brațele. Poate ar fi fost mai bine să sune, în loc să stea la pândă în felul acesta. Dar doamna Mularkey i-ar fi spus probabil să vină a doua zi, fiindcă sunt oboșiți după drumul acela lung, iar ea nu mai putea să aștepte. Singurătatea era prea apăsătoare ca să se poată descurca singură.

În final, pe la ora unsprezece se ridică, își scutură iarba de pe blugi și aruncă o pietricică în fereastra lui Kate.

După a patra aruncare prietena ei scoase capul pe fereastră.

— Tully!

Kate se întoarse în cameră și închise fereastra. Îi luă mai puțin de un minut să iasă afară. Purtând o cămașă de noapte Bionic Woman, ochelarii negri cu rame demodate și aparatul dentar, Kate alergă spre Tully cu brațele întinse. Când se trezi în brațele lui Kate, Tully se simți în siguranță pentru prima oară după atâtea zile.

— Mi-ai lipsit atât de mult, spuse Kate strângând-o și mai tare.

Tully nu putu să răspundă. Asta a fost tot ce a putut face ca să nu

izbucnească în plâns. Se întrebă dacă Kate chiar își dă seama cât de importantă era prietenia lor pentru ea.

— Am bicicletele, spuse făcând un pas înapoi și privind în altă direcție pentru ca prietena sa să nu-i vadă ochii umezi.

— Grozav!

În câteva minute erau pe drum, coborând pe Summer Hill cu mâinile întinse lateral, să prindă vântul. Pe la mijlocul dealului, și-au dus bicicletele între copaci și au pornit pe drumul lung și șerpuitor până la râu. În jurul lor copacii vorbeau între ei, vântul ofta și frunzele foșneau pe ramuri – un semn prevestitor al toamnei care se apropia.

Kate se lăsă în vechiul lor loc cu spatele rezemat de un buștean acoperit de mușchi, cu picioarele întinse în iarba care între timp crescuse înaltă.

Tully simți o neașteptată nostalgie gândindu-se la tinerețea lor. Își petrecuseră aici aproape o vară întreagă ducându-și viețile separat, împletindu-le într-o frânghie de prietenie. Se întinse lângă Kate atât de aproape, încât li se atingeau umerii. După ultimele zile, simțea nevoia să știe că cea mai bună prietenă îi era aproape. Așezară tranzistorul lângă ele și îl dădură mai tare.

— Săptămâna de iad cu insecte a fost mai rea ca de obicei, spuse Kate. L-am făcut pe Sean să înghită un melc, totuși. A meritat alocația pe o săptămână pe care am pierdut-o. Chicoti. Ar fi trebuit să-i vezi fața când am început să râd. Mătușa Georgia a încercat să-mi vorbească de anticoncepționale. Poți să-ți închipui așa ceva? spunea că ar trebui să...

— Îți dai seama cât ești de norocoasă? Cuvintele ieșiră înainte ca Tully să le poată opri, revărsându-se ca pasta de fasole dintr-o mașină de tocat.

Kate își mută centrul de greutate și se întoarse pe o latură privind-o pe Tully.

— De obicei, tu vrei să afli totul despre excursia noastră.

— Mda, bine. Am avut o săptămână proastă.

— Te-au concediat?

— Așa îți imaginezi tu o săptămână proastă? Aș vrea să am viața ta perfectă măcar pentru o zi.

Kate se retrase, încruntându-se.

— Am impresia că ești supărată pe mine.

— Nu pe tine, oftă Tully. Ești cea mai bună prietenă a mea.

— Atunci pe cine ești supărată?

— Pe Cloud. Pe bunica. Ghicește. Trase aer adânc în piept și-i spuse: Bunica a murit cât timp ai lipsit.

— Oh, Tully!

Și iată că veni și clipa pe care o așteptase toată săptămâna. Cineva care o iubea și căreia să-i pară rău cu adevărat de ea. Lacrimile îi împăienjeniră ochii; înainte de a deveni conștientă de asta, plângea. Suspine mari, sughițuri, care-i cutremurau trupul și o împiedicau să respire, până când Kate o luă în brațe, lăsând-o să plângă fără să scoată un cuvânt.

Când nu mai avu lacrimi, Tully zâmbi trist.

— Îți mulțumesc că nu mi-ai spus că-ți pare rău pentru mine.

— Totuși, îmi pare rău.

— Știu. Tully se rezemă de un buștean, privind cerul înstelat al nopții. Voia să admită că e speriată și că, deși se simțise de multe ori singură în viață, abia acum își dădea seama ce înseamnă adevărata singurătate, dar nu putea spune aceste cuvinte nici măcar în fața lui Kate. Gândurile, chiar și temerile, erau lucruri abstracte, informe până ce le preschimbai în ceva material cu vocea ta, și după ce le dădeai acea greutate, te puteau strivi.

Kate așteptă un moment, apoi spuse:

— Și ce se va întâmpla acum?

Tully își șterse ochii, duse mâna la buzunar de unde scoase un pachet de țigări. Aprinzându-și una, trase un fum și tuși. Fuma de ani întregi.

— Mă vor încredința cuiva spre adopție. Dar pentru scurt timp, totuși. Când voi împlini optsprezece ani, voi putea locui singură.

— Doar n-o să trăiești în casa unor străini, spuse Kate cu hotărâre. O s-o găsec pe Cloud și o s-o determin să facă ce trebuie.

Tully nu se mai obosi să-i răspundă. Își iubea prietena pentru că spusese asta, dar trăiau în lumi diferite, ea și Kate. În lumea lui Tully, mamele nu erau alături de copiii lor pentru a-i ajuta. Important era să-ți croiești propriul drum.

Important era să nu-ți pese.

Și pentru asta, trebuia să te înconjuri de zgomot și de oameni, învățase această lecție cu mult timp în urmă. Nu putea sta mult aici în Snohomish. Imediat autoritățile o vor găsi și o vor duce înapoi la noua ei familie adoptivă, unde oamenii plăteau pentru ca adolescenții să fie adăpostiți.

— Ar trebui să mergem mâine seară la petrecerea despre care mi-ai scris în ultima ta scrisoare.

— Acasă la Karen? Petrecerea de sfârșitul verii?

— Exact.

Kate se încruntă.

— Ai mei ar sări ca arși dacă ar afla că am fost la petrecerea berii.

— O să le spunem că stăm acasă la mine peste drum. Mama ta va crede că s-a întors Cloud pentru o zi.

— Dacă voi fi prinsă...

— Nu vei fi. Tully văzu cât era de îngrijorată prietena ei și știa că trebuia să renunțe la planul acesta. Era ceva nesăbuit, poate chiar periculos. Dar nu putea opri trenul. Dacă nu făcea un gest radical, se va scufunda în abisul propriilor temeri. S-ar fi gândit la mama care o abandonase în repetate rânduri, la străinii cu care va trebui să locuiască și la bunica ei care murise.

— Nu ne vor prinde, îți promit. Se întoarse spre Kate; ai încredere în mine, nu?

— Sigur, spuse Kate încet.

— Bine. Atunci mergem la petrecere.

— Copii! Micul dejun e gata!

Kate s-a așezat prima la masă. Mama tocmai așezase o farfurie de clătite pe masă când se auzi o bătaie în ușă.

Kate se ridică imediat în picioare.

— Răspund eu. Alergă la ușa de la intrare și o deschise larg mimând uimirea.

— Mamă, uite, e Tully! Dumnezeuule, nu te-am văzut de un car de ani!

Mama era lângă masă, îmbrăcată în halatul ei de velur lung până la pământ, cu fermoar în față și papuci confortabili, roz.

— Hei, Tully, ce bine îmi pare să te revăd! Ne-ai lipsit în excursia de anul ăsta, dar știi cât este de importantă slujba pentru tine.

Ridicându-și privirea, Tully vru să spună ceva, dar nu reuși să scoată niciun sunet. Rămase așa, fixând-o pe mama lui Kate.

— Ce s-a întâmplat? zise mama venind spre Tully. Ce este?

— A murit bunica, spuse Tully abia șoptit.

— Oh, draga mea... Mama o îmbrățișă cu putere pe Tully, ținând-o strâns la piept. În cele din urmă se retrase, o luă pe după umeri și o conduse la sofa din camera de zi.

— Închide cuptorul, Katie, spuse mama fără măcar să se uite înapoi.

Kate închise cuptorul și le urmă în camera de zi. Rămase în urma lor stând sub arcada care despărțea cele două încăperi. Niciuneia nu părea să-i pese că se afla acolo.

— A avut loc înmormântarea? o întrebă mama cu blândețe, ținând-o de mână.

Tully dădu aprobator din cap.

— Toată lumea și-a exprimat condoleanțele. Am ajuns să detest aceste cuvinte.

— Oamenii nu știu ce să spună, asta este.

— Mă revolta că-mi repetau că se află într-un loc mai bun. De parcă ar fi

mai bine să fie moartă decât cu mine.

— Și mama ta?

— Să zicem doar că nu i se spunea degeaba Cloud. A venit și a dispărut. Tully se uită la Kate și adăugă repede: Dar acum este aici. Stăm în casa de peste drum.

— Normal că a venit, spuse mama. Știe că ai nevoie de ea.

— Pot să stau acolo peste noapte, mamă? o întrebă Kate cu inima bătându-i atât de tare și de repede, încât era sigură că mama o auzea. Încerca să arate ca o persoană demnă de încredere, dar pentru că mințise, se aștepta ca mama să observe.

Aceasta nici nu se uită la Kate.

— Sigur că da. Voi, fetelor, simțiți nevoia să fiți împreună. Iar tu, Tully Hait, amintește-ți vorbele mele: vei fi următoarea Jessica Savitch. Vei trece peste durerea de acum.

— Credeți? întrebă Tully.

— Știu că va fi așa. Tu ai un dar rar, Tully. Și poți fi sigură că bunica ta din ceruri veghează asupra ta.

Kate simți brusc dorința să intervină, să facă un pas în față și s-o întrebe pe mama dacă credea că și ea ar putea schimba lumea. Chiar păși înainte și deschise gura, dar înainte de a articula cuvintele, o auzi pe Tully spunând:

— Veți fi mândră de mine, doamnă Mularkey. Vă promit că veți fi.

Kate se opri. Nu avea idee cum își putea face mama să fie mândră de ea; spre deosebire de Tully, Kate nu avea vreun dar special.

Ideea era însă că mama ar fi trebuit să creadă că și ea are și că trebuie să și-l pună în valoare. Dar mama – ca toți ceilalți – se simțea atrasă de strălucirea lui Tully.

— Vom deveni amândouă reportere, spuse Kate pe un ton mult mai apăsător decât ar fi intenționat. Văzându-le privirile uluite, se simți ca o idioată. Haide, spuse ea încercând să zâmbească de data asta. Ar trebui să mâncăm ceva înainte de a se strica totul.

Petrecerea a fost o idee proastă. N-ar fi trebuit să o ia în zeflema pe Carrie!

Tully știa asta, dar nu putea da înapoi. În zilele care trecuseră de la înmormântarea bunicii și ultimul abandon al lui Cloud, tristețea ei cedase încet-încet locul mâniei. Circula prin sângele ei ca o pasăre de pradă, inoculându-i emoții care nu puteau fi astâmpărate sau controlate. Știa că este o nesăbuintă, dar nu putea face altfel. Dacă se potolea chiar și pentru un moment, teama o va ajunge din urmă, iar planul ei fusese deja pus în aplicare. Se aflau în vechiul dormitor al mamei, pregătindu-se pentru

petrecere.

— Dumnezeu! exclamă Kate înspăimântată. Ar trebui să citești asta.

Când văzu cartea care avea pe copertă un pat cu apă, Tully luă romanul din mâinile lui Kate și îl aruncă cât colo.

— Nu-mi vine să cred că ai adus o carte.

— Hei! Kate încercă să se ridice. Valurile se formau în jurul ei. Wulfgar o lega de capul patului. Trebuie să aflu...

— Mergem la o petrecere, Kate. Gata cu romanele de dragoste. Și află că e o prostie să legi o femeie de pat.

— Mda, spuse Kate încruntându-se. Știu, dar...

— Niciun dar. Îmbracă-te!

— Bine, bine. Începu să răscolească prin maldărul de haine pe care i le pregătise Tully – o pereche de blugi Jordache și un top de culoarea bronzului, mulat pe corp. Mama ar muri dacă ar ști că am ieșit îmbrăcată cu hainele astea.

Tully nu-i răspunse. Sincer vorbind, își dorea să n-o fi auzit. Doamna Mularkey era ultima persoană din lume la care ar fi vrut să se gândească în clipa aceea. Se concentrează asupra îmbrăcăminții: blugi, top roz, sandale platformă de dantelă bleumarin. Aplecându-se, își perie părul, ca să-i dea volum în stilul Farrah Fawcett, apoi îl pulveriză cu fixativ îndeajuns, ca să oprească orice insectă din zbor. Când a fost sigură că arată perfect, s-a întors spre Kate.

— Ești...

Kate era îmbrăcată de petrecere și citea din nou, așezată pe pat.

— Ești jalnică.

Kate se întoarse pe spate și-i zâmbi.

— E romantic, Tully. Nu glumesc.

Tully înșfăcă din nou cartea. Nu-și dădea seama din ce motiv, dar asta chiar o supăra. Poate idealismul ipocrit al lui Kate; cum mai putea să creadă în finaluri fericite când cunoștea viața lui Tully?

— Să mergem!

Fără să se asigure dacă Kate venea după ea, Tully se duse la garaj, deschise ușile și se așază pe locul șoferului de la mașina veche a bunicii, Queen Victoria, ignorând felul în care tapițeria se lăsă. Trânti ușa.

— Ai luat deja mașina ei? spuse Kate deschizând portiera dinspre locul pasagerului și vârându-și capul înăuntru.

— Practic, este mașina mea acum.

Kate urcă și trânti portiera.

Tully introduse o casetă cu Kiss în casetofonul cu opt piste și dădu

volumul la maximum. Apoi merse în marșarier și apăsă pe accelerație.

Cântară cât le ținură plămânii pe drumul spre casa lui Karen Abner, unde se aflau deja cel puțin cinci mașini. Unele erau parcate între copaci și nu se vedeau. Când plecau părinții cuiva din oraș, vestea se răspândea ca fulgerul; petrecerile se țineau lanț.

Înăuntru era un fum să-l tai cu cuțitul. Predomina mirosul dulceag de drog și ierburi aromatice. Muzica dată prea tare o deranja pe Tully. O luă pe Kate de mână și o duse în camera de la parter.

Încăperea imensă avea pereții lambrisați cu imitație de lemn și covor de culoarea lămâii în interior și în afară. În mijloc, se afla un șemineu conic înconjurat de o sofa semicirculară portocalie și fotolii maro. La stânga câțiva băieți jucau fotbal de masă și țipau la fiecare întoarcere a mânerului. Băieții dansau frenetic, cântând cât îi ținea gura. Doi băieți ședeau pe canapea fumând droguri, iar o fată stătea la ușă și dădea peste cap o bere, sub un tablou imens al unui matador spaniol.

Tully!

Înainte să poată răspunde, vechile ei prietene o înconjurară, trăgând-o deoparte de Kate. Ea se duse mai întâi la butoiul de bere și primi de la băieți o cupă plină de bere înspumată. O privi asociind-o cu amintirea legată de *Pat care o împingea spre pământ...*

Se uită în jur după Kate, dar nu-și mai văzu prietena în mulțime. Apoi toți începură să-i scandeze numele. Tu-lly... Tu-lây...

Nimeni nu-i va face rău. Nu aici; mâine poate, când o vor găsi autoritățile, dar nu acum. Dădu berea peste cap, apoi mai ceru una și o strigă pe Kate.

Aceasta apăru imediat, de parcă abia ar fi așteptat să fie chemată.

Tully îi întinse berea.

— **Bea!**

Kate scutură din cap. A fost o mișcare abia perceptibilă de du-te-vino, dar Tully a sesizat-o și s-a rușinat că ea îi oferise berea, apoi s-a înfuriat că prietena ei era atât de inocentă. Tully nu fusese niciodată o inocentă, chiar dacă nu avea amintiri legate de acest lucru.

— **Ka-tie, Ka-tie, strigă Tully, îndemnându-i și pe ceilalți să scandeze împreună cu ea. Haide, Katie, spuse cu blândețe. Doar suntem cele mai bune prietene, nu?**

Kate se uită nervoasă la cei care o înconjurau.

Tully se rușină din nou și deveni geloasă. Putea opri totul acum: s-o protejeze pe Katie...

Kate luă berea și bău din ea.

Mai mult de jumătate i se vărsă pe bărbie și pe top făcând ca materialul strălucitor să i se muleze pe sâni, dar nu părea să observe acest lucru.

Apoi, se auzi altă muzică. Abba, cu *Dancing Queen*, răzbătea prin difuzoare. *You can dance, you can jive...*

— Îmi place cântecul ăsta, spuse Kate.

Tully o prinse de mână și o duse spre locul unde dansau tinerii. Acolo, Tully se dezlănțui și începu să se unduiască în ritmul muzicii.

Când se schimbă muzica și ritmul încetini, respira greu și râdea prea ușor.

Dar Kate se schimbase cel mai mult. Poate era acel unic pahar de bere sau ritmul antrenant al muzicii; Tully nu știa sigur. Cert e că Kate arăta grozav; părul ei blond strălucea sub luminile din plafon, iar chipul ei palid și delicat se îmbujorase de efort.

Când Neal Stewart a apărut lângă ele și a invitat-o pe Kate la dans, ea a fost singura surprinsă. S-a întors spre Tully.

— Neal vrea să danseze cu mine, a strigat în timpul unei scurte pauze muzicale. Cred că e beat. Ridicându-și mâinile, dansă cu Neal, abandonându-o pe Tully în mulțime.

Kate și-a lipit obrazul de tricoul moale al lui Neal.

Îi plăcea senzația pe care i-o provoca atingerea lui. Îi simți șoldurile mișcându-se odată cu ale ei. Asta îi intensifica bătăile mi mii și-i accelera respirația. Fu năpădită de un nou sentiment; era un fel de anticipare, care-i tăia respirația. Voia să... ce?

— Kate?

Auzi felul ezitant în care el îi pronunță numele și avu un șoc; oare și el simțea aceleași lucruri?

Încet, își ridică privirea.

Neal îi zâmbi, era doar puțin nesigur pe picioare.

— Ești frumoasă, îi spuse, apoi o sărută chiar în mijlocul ringului de dans.

Kate trase aer în piept și se încordă în brațele lui. A fost ceva atât de neașteptat, încât ea nu știu ce-ar fi trebuit să facă.

Simți cum limba lui i se strecoară în gură, forțând-o să-și întredeschidă buzele.

— Oh! exclamă ea când în cele din urmă reuși să se elibereze din îmbrățișare.

Ce oh? *Oh, ești retardată? Sau oh, ce sărut!*

Din spatele ei cineva strigă:

— Poliția!

Într-un minut, Neal dispăru, iar Tully ajunse din nou lângă ea și o luă de mână. Fugiserăperate pe deal prin tufișurile de arbuști pitici, apoi din nou printre copaci. Când ajunseră la mașină, Kate era teribil de speriată, iar stomacul i se revoltase.

— Cred c-o să vomit.

— Abține-te! Tully deschise portiera dinspre scaunul pasagerului și o împinse în mașină. Nu ne vom lăsa percheziționate.

Tully alergă prin fața mașinii și deschise cealaltă portieră. Așezându-se pe scaun, băgă cheia în contact, merse în marșarier, apoi apăsă pe accelerație. Se balansară pe spate și loviră un obiect dur. Kate fu aruncată înainte ca o păpușă de cârpă, și își lovi fruntea de bordul mașinii, apoi căzu la loc în scaun. Uluită, deschise ochii încercând să se dezmeticească.

Tully, care stătea alături, tocmai cobora geamul din dreptul șoferului. Acolo, în întuneric se afla bunul ofițer Dan, bărbatul care o luase pe Tully cu trei ani în urmă din Snohomish.

— Am știut că o să am probleme cu voi, fetele de pe Alea cu licurici.

— La dracu'! exclamă Tully.

— Nu-mi place cum vorbești, Tallulah. Acum vă rog să coborâți din mașină. Se aplecă spre Kate. Și tu, Kate Mularkey. Petrecerea s-a terminat.

De îndată ce au ajuns la secția de poliție, fetele au fost separate.

— Va veni cineva să vorbească cu tine, îi spuse ofițerul Dan lui Tully conducând-o spre o încăpere de la capătul holului. Un birou cenușiu, metalic, și două scaune stinghere sub un bec strălucitor. Pereții erau de un verde lucios, podeaua din ciment cu spărturi. Locul avea un miros aparte, o combinație de sudoare, urină și de cafea stătută.

Pe tot peretele stâng se afla o oglindă. Știa din serialul *Starsky și Hutch* că era, de fapt, o fereastră.

Ea se întrebă dacă asistenta socială se mai găsea de partea cealaltă, scuturând din cap dezamăgită și spunând: *Acea familie de oameni cumsecade n-o s-o mai vrea acum, sau avocatul nu va ști ce să creadă.*

Nici familia Mularkey.

Era îngrozită. Cum de fusese atât de proastă? Familia Mularkey o plăcuse până în seara asta, iar ea dăduse cu piciorul la tot și pentru ce? Fiindcă o deprimase respingerea mamei sale? Ar fi trebuit să se obișnuiască până acum. Fusese vreodată altfel?

— Nu voi mai face nicio prostie, spuse ea uitându-se în oglindă. Dacă cineva îmi va mai da o șansă, o să mă port cum trebuie.

După aceea, așteptă să vină cineva poate să-i aducă o pereche de cătușe, dar minutele se scurgeau într-o liniște apăsătoare. Își mută scaunul de

plastic într-un colț și așteptă.

Am cunoscut și vremuri mai bune.

Închise ochii gândindu-se de nenumărate ori la același lucru. Concomitent cu acel gând îi trecu prin minte geamănul acestuia mergând în paralel ca o umbră în lumina slabă din jur: *Vei fi o prietenă bună pentru Kate?*

Cum am putut fi atât de proastă? De data asta, Tully nici măcar nu se uită în oglindă. Nu era nimeni acolo. Cine s-o învrednicească cu o privire pe ea, copila pe care n-o voia nimeni?

Mânerul ușii se răsuci și se deschise. Tully se crispă. Își înfipse unghiile în coapse.

Fii de acord cu orice ți se va spune, încredințarea spre adopție este preferabilă închisorii pentru minori.

Ușa se deschise și intră doamna Mularkey. Îmbrăcată într-o rochie înflorată, decolorată și uzată, părea istovită și luată prin surprindere, de parcă ar fi fost trezită în miezul nopții și se îmbrăcase cu ce găsisese pe întuneric. Ceea ce, de fapt, chiar se întâmplase. Doamna Mularkey duse mâna la buzunarul rochiei după pachetul de țigări. Găsind una, o aprinse. Prin fumul de țigară o privi cu atenție pe Tully. Tristețea și dezamăgirea i se citeau pe chip, fiind la fel de vizibile ca fumul.

Tully fu copleșită de rușine. În fața ei se afla unul dintre puținii oameni care crezuseră în ea, iar ea îl dezamăgise.

— Ce face Kate?

Doamna Mularkey expulză fumul.

— A luat-o Bud acasă. Nu va mai ieși din casă o perioadă îndelungată.

— Oh! Tully se foi nemulțumită. Se simțea rușinată din cauza minciunilor pe care le spusese, a secretelor neâmpărtășite și a lacrimilor pe care le vărsase. Doamna Mularkey remarcă toate acestea. Și nu-i plăcu ce văzu.

Tully n-o putea învinui.

— Știu că v-am dezamăgit.

— Da, așa este. Doamna Mularkey trase un scaun de la masă și se așeză în fața lui Tully. Vor să te trimită la închisoarea pentru minori.

Tully își privi mâinile, incapabilă să mai suporte dezamăgirea zugrăvită pe chipul doamnei Mularkey.

— Familia adoptivă nu mă mai vrea acum.

— Se pare că mama ta a refuzat să preia custodia.

— Nu mă surprinde. Tully simți cum îi piere vocea. Era conștientă că asta dezvăluia cât de rănită se simțise, dar nu mai voia să ascundă acest lucru. Nu de doamna Mularkey.

— Katie crede că s-ar putea găsi altă familie dornică să te adopte.

— Da, Katie trăiește într-o lume diferită de a mea.

Doamna Mularkey se rezemă de spătarul scaunului. După ce trase din țigară, expulză fumul și zise încet:

— Vrea să locuiești la noi.

A perceput cuvintele ei ca pe o lovitură în inimă. Știa că își va reveni foarte greu.

— Mda, bine.

Trecu un moment, apoi doamna Mularkey spuse:

— O fată care ar trăi în casa noastră ar avea niște obligații și s-ar supune regulilor. Domnul Mularkey și cu mine nu îngăduim nicio abatere.

Tully își ridică privirea brusc.

— Ce spuneți? Nici măcar nu voia să transpună în cuvinte această speranță neașteptată.

— Și fără fumat.

Tully se holbă la ea, simțind o usturime în ochii invadați de lacrimi, dar durerea era infimă în comparație cu ce se petrecea în sufletul ei. Brusc, avu senzația că va leșina.

— Să înțeleg că aș putea locui la dumneavoastră?

Doamna Mularkey se aplecă și-i atinse obrazul.

— Știi cât de dură a fost viața cu tine, Tully, și n-aș suporta să revii la vechiul mod de trai.

Senzația de prăbușire cedă locul uneia de zbor și, brusc, Tully începu să plângă pentru tot ce pierduse – bunica, familia adoptivă, Cloud. Ușurarea a fost cea mai mare emoție pe care a simțit-o vreodată. Cu mâinile tremurânde, a scos din poșetă pachetul crâmpoțit, pe jumătate gol și i l-a întins.

— Bine ai venit în familia noastră, Tully, spuse doamna Mularkey, îmbrățișându-l și lăsându-l să plângă.

Mai târziu, Tully își va aminti de acest moment asociindu-l cu începutul a ceva nou pentru ea, al transformării sale. În timp ce trăia în sânul zgomotoasei, dar iubitoare familii Mularkey, a descoperit o nouă fațetă a personalității sale. Nu păstra secrete, nu mințea, nici nu pretindea că este altcineva, iar ei nu s-au purtat niciodată ca și cum n-ar fi dorit-o sau ea n-ar fi fost destul de bună. Indiferent unde s-a dus în anii care au urmat, ce-a făcut sau cu cine s-a însoțit, și-a amintit întotdeauna aceste momente și cuvintele doamnei Mularkey: *Bine ai venit în familia noastră, Tully.* Întotdeauna se va gândi la acel an de școală, când nu s-a mai despărțit de Kate, făcând parte din familia acesteia, ca la cel mai bun an din viața ei.

Uetelor! Nu mai pierdeți vremea! O să rămânem blocați în trafic, dacă nu plecăm acum.

În camera aceea de la mansardă unde scârția totul, Kate stătea pe marginea patului dublu uitându-se la valiza deschisă cu toate lucrurile dragi ei. Un tablou înrămat al bunicilor se afla deasupra, înghesuit între pachetul de scrisori vechi de la Tully legat cu fundă și fotografia ei și a lui Tully de la absolvire.

Cu toate că așteptaseră cu nerăbdare momentul acesta – ea și Tully visaseră nopți întregi la el, începând cu cuvintele *atunci când vom fi la facultate* –, acum, că trăia această clipă, parcă nu-i venea să plece de acasă.

În ultimul an de liceu deveniseră un cuplu de nedespărțit – Tully și Kate. Toată lumea le rostea numele ca pe unul singur. Când Tully a devenit editorul ziarului școlii, Kate a fost alături de ea ajutând-o să scrie. A trăit prin realizările prietenei sale, a urcat pe valul popularității ei, dar toate acestea s-au petrecut într-o lume pe care ea o cunoștea, într-un loc unde se simțea în siguranță.

— Și dacă am uitat ceva?

Tully veni spre ea. Închise valiza și o încuie.

— Ești gata.

— Nu. Tu ești gata. Tu ești întotdeauna gata, spuse Kate încercând să-și ascundă temerile. Brusc, își dădu seama cât de mult îi vor lipsi părinții, chiar și fratele cel mic.

Tully o țintui cu privirea.

— Alcătuim o echipă, nu? Suntem fetele de pe Aleea cu licurici.

— Am fost, dar...

— Fără niciun dar. Mergem împreună la facultate, vom fi în aceeași asociație studentescă și vom fi angajate de același post de televiziune. Punct. Asta este. Stă în puterea noastră.

Kate știa exact ce așteptaseră de la ea Tully și toți ceilalți: voiau să fie puternică și curajoasă. De-ar fi simțit și ea același lucru. Dar întrucât nu era așa, făcea ce făcuse întotdeauna în preajma lui Tully. O păcăli cu un zâmbet.

— Ai dreptate. Să mergem.

Drumul de la Snohomish până în centrul orașului Seattle, care, de obicei dura în jur de treizeci și cinci de minute, i se păru că se încheiase într-o clipă, Kate abia vorbi, parcă îi pierise graiul, chiar și atunci când Tully și mama discutau despre „Rush Week” (săptămâna încordată) de la clubul universitar feminin. Mama părea mai emoționată decât Kate de perspectiva de a deveni studente.

La Haggett Hall, își croiră drum pe coridoarele zgomotoase spre o

încăpere mică, sordidă, aflată la etajul zece. Acolo urmau să stea în timpul acelei „săptămâni încordate”¹⁴. După aceea, se vor muta la clubul universitar feminin.

— Ei bine, asta este, spuse doamna Mularkey.

Kate se îndreptă spre părinții ei și-i înlănțui cu brațele în faimoasa îmbrățișare a familiei Mularkey.

Tully rămase deoparte, simțindu-se părăsită.

— Hei, Tully, vino aici, o strigă mama.

Tully se năpusti spre ei și se lăsă îmbrățișată.

În ora următoare despachetară, vorbiră și făcură fotografii, în cele din urmă, tata spuse:

— Haide, Margie, e timpul să plecăm. Nu vrem să ne prindă vârful de trafic. A urmat o ultimă rundă de îmbrățișări.

Kate s-a atârnat de gâtul mamei, încercând din răspuțeri să-și reprime lacrimile.

— Va fi bine, spuse mama. Să credeți în toate visele pe care vi le-ați făcut. Tu și Tully veți deveni cele mai bune reportere din acest stat. Eu și tata suntem foarte mândri de voi.

Kate încuviință și-și ridică privirea spre mama, printre lacrimile care-i șiroiau pe obraji.

— Te iubesc, mamă.

Totul se termină mult prea repede.

— Vom suna în fiecare duminică, le spuse Tully. Chiar când vă întoarceți de la biserică.

Apoi, brusc, au plecat.

Tully s-a aruncat pe pat.

— Mă întreb cum va fi „săptămâna încordată”. Sunt convinsă că fiecare casă va avea nevoie de noi. Cum s-ar putea altfel?

— Vor avea nevoie de tine, zise Kate încet și pentru prima oară se simți ca fata căreia i se spusese Kootie cu ani în urmă, fata cu ochelari gen fund de sticlă de cola și blugi Sears. Nu conta că acum avea lentile de contact, nu mai purta pantaloni cu bretele și învățase să se machieze, să-și pună în evidență trăsăturile. Fetele din asociația studențească vor observa toate astea.

Tully se ridică în picioare.

— Poți să fii sigură că nu voi intra în nicio asociație decât dacă vom fi împreună.

— Dar nu este corect în ce te privește. Kate se îndreptă spre pat, așezându-se lângă ea.

— Îți amintești Aleea cu licurici? Licuriciul? spuse Tully coborându-și vocea. De-a lungul anilor, acele cuvinte deveniseră o sintagmă atotcuprinzătoare, o cale mai scurtă către amintirile lor. Era felul lor de a declara că prietenia lor începuse la paisprezece ani, când era în vogă David Cassidy și un cântec te putea face să plângi, și va dura pentru totdeauna.

— N-am uitat.

— Dar n-ai înțeles, spuse Tully.

— Ce să înțeleg?

— Când m-a părăsit mama, cine a rămas cu mine? Când a murit bunica, cine m-a ținut de mână și m-a luat la ea? Se întoarse spre Kate. Tu. Acesta este răspunsul. Alcătuim o echipă, Kate. Vom fi întotdeauna prietene, indiferent ce se va întâmpla. Bine? O înghionti pe Kate în glumă, făcând-o să zâmbească.

— Tu întotdeauna obții ce vrei.

Tully izbucni în râs.

— Sigur că da. Este una din trăsăturile mele înduioșătoare.

Acum hai să vedem cu ce ne vom îmbrăca în prima zi...

Universitatea din Washington era tot ce visase Tully, ba chiar mai mult. Se întindea pe câteva mile și cuprindea sute de clădiri în stil gotic, reprezentând o lume aparte. Amploarea ei o uluia pe Kate, dar nu și pe Tully; ea își imagina că dacă poate triumfa aici, același lucru s-ar putea întâmpla oriunde. Din clipa în care s-au mutat la asociația studentescă, au început să se pregătească pentru realizarea reportajelor de televiziune. Pe lângă orele de comunicare la care participa, își făcea timp să citească cel puțin patru ziare pe zi și să urmărească cât mai multe știri. Când va veni clipa cea mare pentru ea, trebuia să fie pregătită.

În primele săptămâni de școală fusese preocupată, în primul rând să-și stabilească niște direcții și să-și imagineze cum va fi prima etapă a planului academic. Îl solicitase atât de des pe consultantul Școlii de Comunicare, încât acesta o evita uneori când o vedea, dar ei nu-i păsa. Când avea întrebări, voia răspunsuri.

Și de astă dată, principala problemă o reprezenta tinerețea ei. I se interzicea accesul la orele de transmisiune televizată sau de jurnalism; niciun fel de lingușeli, intervenții sau insistențe nu puteau anihila birocrăția acestei școli de stat. Pur și simplu, trebuia să aștepte să-i vină rândul.

Nu prea se pricepea la asta.

Se aplecă, șoptindu-i lui Kate:

— De ce ne sunt impuse condiții de ordin științific? Nu am nevoie de geologie ca să fiu reporter.

— Ştt.

Tully se încruntă și se rezemă la loc în scaun. Se aflau în sala Kane, unul dintre cele mai mari amfiteatre din campus. De pe locul ei, din ultima secțiune, înghesuită printre alți aproape cinci sute de studenți, abia îl vedea pe cel care le vorbea, care se dovedi a nu fi nicidecum profesorul, ci asistentul acestuia.

— Am putea cumpăra cursurile acum. Să mergem. Chioșcul de ziare deschide la zece.

Kate n-o luă în seamă, ci continuă să ia notițe.

Tully suspină și se așeză la loc, încrucișându-și dezgustată brațele, așteptând ca din minut în minut să se termine ora de curs. În clipa în care sună clopoțelul, sări în picioare.

— Slavă Domnului! Să mergem.

Kate își ordona notițele așezându-le metodic în caiet.

— Vrei să faci ziarul? Haide. Vreau să-l cunosc pe editor.

Kate se ridică și-și aruncă rucsacul pe un umăr.

— Nu vom obține o slujbă la ziar, Tully.

— Mama ta ți-a mai spus să nu mai fii negativistă, îți amintești? Coborâră, contopindu-se cu masa zgomotoasă de studenți. Afară, soarele strălucea cu putere în curtea pavată cu cărămidă, cunoscută sub denumirea de Piața Roșie. La biblioteca Suzzallo, un grup de studenți pletoși se adunase sub semnul pe care scria CLEAN UP HANFORD.

— Nu te mai plânge la mama când nu-ți iese ceva, îi spuse Kate când se îndreptară spre Quad. Nici nu putem asista la orele de jurnalism atâta timp cât suntem în ciclul întâi.

Tully se opri.

— Chiar nu vrei să vii cu mine?

Kate zâmbi, continuând să meargă.

— Nu vom obține slujba.

— Dar vii cu mine, da? Formăm o echipă.

— Sigur că vin.

— Am știut eu. Vrei doar să mă pui în încurcătură. Continuară să vorbească mergând prin Quad, unde cireșii erau verzi și plini de sevă, la fel ca iarba. Zeci de studenți în pantaloni scurți colorați și tricouri jucau Frisbee^[10] și jocuri cu mingea.

La sediul ziarului, Tully se opri.

— Vorbesc eu.

— La asta chiar nu mă așteptam.

Râzând, intrară în clădire, își spuseră numele unui tânăr cu părul

zburlit, aflat la biroul de recepție, apoi fură imediat conduse la biroul editorului.

Întrevederea n-a durat mai mult de zece minute.

— Ți-am spus că suntem prea mici, spuse Kate când s-au întors la asociația studentască.

— Uneori cred că nici nu vrei să devii reporter la fel ca mine.

— E o minciună sfruntată, nici n-ai gândit asta.

— Cicălitoareo!

— Cotoroașo!

Kate o luă pe după umeri.

— Vino, Barbara Walters, te conduc acasă.

Tully era atât de deprimată după întâlnirea de la sediul ziarului, încât Kate a încercat tot restul zilei să-i ridice moralul.

— Haide, îi spuse în cele din urmă după cursuri, când s-au întors în camera lor mică de la asociație. Să ne pregătim. Probabil că vrei să arăți grozav pentru schimbare.

— Crezi că-mi pasă de prostiile astea? Băieții Frat nu sunt genul meu.

Kate făcu un efort să nu zâmbească. Tot ce avea legătură cu Tully era grandios – ea nu cunoștea jumătățile de măsură. Timpul petrecut la universitate nu făcuse decât să-i accentueze aceste predispoziții. Ciudat era însă că în vreme ce acest campus aglomerat, imens, îi scotea în evidență extravaganțele lui Tully, avea în schimb asupra lui Kate un efect liniștitor. Se simțea cu fiecare zi mai puternică aici, mai pregătită să devină adult.

— Ești regina spectacolului. Astăzi o să te las să mă machiezi.

Tully își ridică privirea.

— Adevărat?

— Este o ofertă valabilă pe termen scurt. Ar fi bine să te miști repede.

Tully sări în sus, o luă de mână și o trase pe hol spre baie, unde zeci de fete făceau duș, își uscau și își tapau părul.

Așteptară să le vină rândul, făcură duș, apoi se întoarseră în cameră. Din fericire, celelalte două colege de cameră lipseau. Spațiul mic plin de dulapuri și birouri și un set de paturi din metal pentru cei din anii superiori abia dacă le lăsau celor două spațiu suficient să se întoarcă. Paturile lor alăturate se aflau în dormitorul mare de pe hol.

Tully consacră aproape o oră aranjării părului și machiajul lor, apoi scoase materialul pe care-l cumpăraseră pentru togile lor – auriu pentru Tully, argintiu pentru Kate, și au creat un fel de veșminte magice, legate cu centuri și ace cu strasuri. Kate s-a privit în oglindă când au terminat. Materialul argintiu, strălucitor se potrivea cu pielea ei albă și părul blond,

punându-i în valoare ochii verzi. După atâția ani în care nu strălucise deloc, era surprinsă că putea arăta bine.

— Ești un geniu, îi spuse.

Tully se întoarse pentru a fi examinată.

— Cum arăt?

Toga aurie îi scotea în evidență sânii mari, talia subțire, iar clăia de păr castaniu, cârlionțat și frumos aranjat i se revărsa pe umeri ca lui Jane Fonda în *Barbarella*. Fardul albastru de ochi și creionul îi dădeau un aer exotic.

— Arăți grozav, spuse Kate. Cred că vei suci mințile tuturor băieților.

— Te gândești prea mult la dragoste; probabil din cauza romanelor pe care le tot citești. Asta este noaptea noastră. La naiba cu băieții!

— Nu vreau să-i dau la naiba, dar mi-ar plăcea să merg la o întâlnire.

Tully o luă de braț pe Kate și o scoase pe holul plin de fete care vorbeau tare și râdeau, mai mult sau mai puțin îmbrăcate, alergau pe coridor cu aparate de ondulat părul, foehnuri și cearșafuri.

Jos, în camera de zi, una dintre fete le iniția pe celelalte în Hustle.

De îndată ce ieșiră, Kate și Tully se amestecară în mulțimea de pe stradă. Era multă lume în această noapte târzie, înmiresmată. Cele mai multe organizații studențești organizau sărbătoarea schimbării. Fetele erau costumate, îmbrăcate decent sau aproape goale, mergând grupate pe organizații spre diferitele destinații.

Casa *Phi Delt* reprezenta o construcție mare și pătrată de sticlă și cărămidă, destul de modernă, amplasată pe un colț. În interior, pereții erau coșcoviți, mobila deteriorată și urâtă, iar decorul te ducea cu gândul la o închisoare din anii 1950. Oricum, prin mulțime nu se putea vedea mare lucru din toate acestea.

Tinerii erau înghesuiți ca sardelele și beau bere din pahare de plastic, legănându-se în ritmul muzicii. „Shout!” răsună din difuzoare și toți începură să cânte sărind în sus în ritmul muzicii.

Ceva mai blând acum...

Mulțimea se aplecă, rămase nemișcată, apoi toți își ridicară mâinile deasupra capului, cântând într-un glas.

Ca întotdeauna, de îndată ce intră în mijlocul petrecerii în plină desfășurare, Tully se „conectă” la eveniment. Îi dispăru și depresia, zâmbetul ezitant, iritarea că ratase acea slujbă. Kate o urmărea ca vrăjită: capta imediat atenția tuturor.

— Haide, strigă Tully râzând. Băieții se apropiară de ea atrași ca fluturii de lampă, dar Tully abia dacă îi observa. Alunecă pe ringul de dans,

trăgând-o pe Kate după ea.

A fost cea mai grozavă distracție la care a participat Kate vreodată.

Când dansase în grup „Brick House”, „Twistin the Night Away” și „Louie, Louie”, se încălzise și transpirase.

— Mă întorc, îi strigă lui Tully, care încuviință, apoi ieși afară așezându-se pe un suport jos de cărămidă, care demarca proprietatea. Briza rece a nopții îi răcori fața transpirată. Închise ochii și se legănă în ritmul muzicii.

— Petrecerea este înăuntru.

Își ridică privirea.

Tipul care-i vorbise era înalt, cu umerii lați, părul de culoarea grâului, care-i cădea peste cei mai albaștri ochi din lume.

— Pot să stau lângă tine?

— Sigur.

— Sunt Brandt Hanover.

— Kate Mularkey.

— Este prima ta petrecere studentească?

— Se vede?

El îi zâmbi și dacă la început i se păruse că arăta bine, acum îl considera chipeș.

— Puțin. Îmi amintesc primul meu an aici. Ca și cum aș fi fost pe Marte. Sunt din Moses Lake, spuse el de parcă s-ar fi simțit obligat să-i dea explicații complete.

— Oraș mic?

— Un punct pe hartă.

— Pare copleșitor.

Discuția trecu ușor de la un subiect la altul. El vorbea despre lucruri pe care le cunoștea și ea. Crescuse la fermă hrănind vacile în zori, condusesse camioneta tatălui său de la treisprezece ani. Știa cum este să te simți pierdut și să te trezești într-un loc atât de impresionant ca UW.

Înăuntru, se pusese altă muzică. Cineva dăduse volumul mai tare. Era **Abba**, *Dancing Queen*.

Tully ieși în fugă din clădire.

— Kate! strigă râzând. Iată-te!

Brandt se ridică imediat.

Tully se încruntă la el.

— Cine e?

— Brandt Hanover.

Kate știa exact ce avea să se petreacă. Din cauza incidentului din pădure, Tully nu mai avea încredere în băieți, voia să-i elimine din viața lor și era

decisă s-o apere pe Kate de orice rău sau suferință sufletească. Dar, din nefericire, Kate nu se teme. Voia să flirteze, să se distreze și poate chiar să se îndrăgostească.

Dar cum putea spune asta când Tully voia doar s-o protejeze?

Tully o luă de mână, silind-o să se ridice în picioare.

— Îmi pare rău, Brandt, acesta este cântecul nostru, îi spuse râzând cam prea zgomotos.

— Astăzi l-am văzut pe Brandt la HUB. Mi-a zâmbit.

Tully făcu mari eforturi să nu-și dea ochii peste cap. În cele șase luni care trecură de la acea primă petrecere în togă de la Phi Delt, Kate nu rata ocazia de a-l pomeni cel puțin o dată pe zi pe Brandt. Ai fi crezut că se întâlnesc, atât de des îi menționa numele.

— Lasă-mă să ghicesc: te-ai prefăcut că nu-l observi.

— I-am zâmbit și eu.

— Uau! O zi însemnată cu roșu în calendar.

— Mă gândeam să-l invit la dansul de primăvară. Am putea stabili o dublă întâlnire.

— Am de scris un articol despre ayatollahul Khomeyni. Presupun că dacă continui să trimit articole la ziar, mai devreme sau mai târziu le vor publica. N-ar fi rău să te străduiești mai mult să...

Kate se întoarse spre prietena ei.

— Asta e. Renunț la prietenia noastră. Știu că pe tine nu te interesează viața socială, dar pe mine mă atrage. Dacă nu te duci...

Tully începu să râdă.

— Te-am prins!

Kate nu putu să nu izbucnească și ea în râs.

— Cotoroașo!

O luă pe după umeri pe Tully. Împreună se îndreptară spre trotuarul mărginit pe alocuri de iarbă, al Străzii 21 și apoi spre campus.

La postul de verificare al campusului, Kate îi spuse:

— Mă duc la Meany. Tu?

— Teatru-televiziune.

— Normal! Este prima ta oră de jurnalism, mai ales că o ține tipul ăla cunoscut pe care-l vânezi de când am ajuns aici.

— Chad Wiley.

— Câte scrisori i-ai trimis ca să te primească la curs?

— În jur de o mie. Iar tu trebuie să vii cu mine. Orele acestea sunt indispensabile.

— Tu te duci ca începătoare. Chiar vrei să te eclipsez?

Tully își iubi și mai mult prietena pentru că rostise aceste cuvinte. Kate simțea cumva că Tully, cu tot curajul ei aparent, avea mari emoții înainte de curs. Tot ce-și dorea putea începe astăzi.

— Nu, mulțumesc. Cum să-mi fac o intrare triumfală dacă sunt însoțită?

O urmări cu privirea pe Kate care se îndepărtă. Stând acolo singură în mulțimea de studenți care se îndrepta spre diferite clădiri, Tully trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze. Trebuia să pară relaxată.

Trecu sigură de sine de Frosh Pond și intră în clădirea de teatru-televiziune, unde făcu un prim popas la toaletă.

Acolo, se opri în fața oglinzii. Părul ei ondulat, pulverizat cu fixativ era perfect, la fel și machiajul. Blugii strâmți, ostentativi și tunica albă, mulată pe corp, cu curea aurie și guler Nehru reușeau s-o facă sexy, dar în același timp îi dădeau și un aer oficial.

Când sună clopoțelul, pomi repede pe hol simțind rucsacul care-i lovea fundul în timp ce mergea. În sală se îndreptă cu îndrăzneală spre primul rând și se așază.

În fața clasei, profesorul stătea într-un scaun metalic.

— Sunt Chad Wiley, le spuse pe un ton seducător, înăsprit de whisky. Cei care-mi cunosc numele obțin calificativul A.

Prin sală se auzi cum mulți pufnesc în răs. Tully râdea cel mai tare. Ea îi știa nu numai numele, ci întreaga viață. Imediat după terminarea facultății ajunsese un fenomen în televiziune. Avusese o ascensiune rapidă, devenind o vedetă înainte de treizeci de ani. Apoi, își pierduse celebritatea. Fusesse de-ajuns un accident de mașină în care-și rupsesse picioarele și accidentase un copil pentru ca steaua lui să apună. Trecuseră câțiva ani fără ca cineva să mai audă de el, apoi în cele din urmă, apăruse la universitate ca profesor.

Wiley se ridică în picioare. Avea un aspect neîngrijit, cu părul negru, lung și barba nerasă de cel puțin trei zile, dar în priviri îi sclipea inteligența. Continua să producă o puternică impresie. Îi întinse programul cursului și vru să treacă mai departe.

— Felul în care ați abordat cazul Karen Silkwood a fost foarte inspirat, îi spuse ea cu un zâmbet larg.

El se opri o clipă, uitându-se lung la ea. Era ceva tulburător în intensitatea privirii lui, dar asta a durat numai o secundă – ca un fascicul laser închis-deschis – apoi a trecut la studentul următor.

Se gândea probabil că este doar o altă lingușitoare din prima bancă, dornică să se pună bine cu el.

Va trebui să aibă mai multă grijă pe viitor. Nu-și dorea nimic altceva acum, decât să-l impresioneze pe Chad Wiley. Voia să învețe totul de la el.

Partea a doua

ANII OPTZECI

Iubirea este un câmp de luptă, Purtăm aceeași durere în inimi ill jfi la sfârșitul celui de-al doilea an, Tully nu mai avea nicio îndoială că Chad Wiley știa cine este ea. Participase la două din cursurile lui: Jurnalism I și II. Asimilase tot ce predase el, făcuse tot ce-i ceruse. I se dedicase trup și suflet.

Din păcate, el nu părea să-i recunoască talentul. Toată săptămâna trecută citiseră știrile de pe desfășurător. De fiecare dată când termina prezentarea, se uita la el, dar el abia își ridica privirea din notițele sale. Mai degrabă o privea critic, de parcă înmâna o chitanță unui vecin care-i crea probleme, apoi spunea: „Următorul”.

Zi după zi, săptămână după săptămână, oră după oră, Tully aștepta ca el să-i aprecieze talentul atât de evident, să-i zică: *Ești pregătită pentru KVTS. Acum era prima zi din luna mai. Mai rămăseseră șase săptămâni din anul al doilea și încă aștepta.*

Multe se schimbaseră în viața ei în ultimii doi ani. Își tăiasse părul până la umeri și purta breton. Și-l îndreptase. N-o mai imita pe Farrah Fawcett, ci pe Jessica Savitch. 1980 era făcut pentru Tully: părul impresionant, machiaj desăvârșit, îmbrăcăminte strălucitoare și umeri falși. Nu folosea culori pale – ca la asociațiile de studenți. Când intra într-o încăpere, atrăgea atenția tuturor.

Excepție făcea, desigur, Chad Wiley.

Dar lucrurile trebuiau să se schimbe; Tully n-avea nicio îndoială în privința asta. Săptămâna trecută adunase în sfârșit destule credite pentru a aplica pentru un post pe timpul verii la KVTS, un post public local cu sediul în campus. Se sculase dimineața, la ora șase, pentru ca numele ei să figureze primul pe listă. Când i se dăduse acea piesă pentru audiere, se dusesse acasă și exersase la nesfârșit, încercând cel puțin zece abordări diferite până găsisse tonul vocii potrivit cu subiectul. Cu o zi în urmă captase auditoriul. Era sigură de asta. Acum, în final, va afla ce post a câștigat.

— Cum arăt?

Kate nu-și ridică privirea din cartea pe care o citea, *Pasărea Spin*.

— Însăimântător.

Tully fu din nou cuprinsă de acea stare de nervozitate care o marcase în ultimele zile. Uneori era de-ajuns să se uite la Kate pentru a simți că i se

ridică tensiunea. Abia se stăpânea să nu țipe.

Problema era acum dragostea. Kate își petrecuse anul întâi de facultate tânjind după Brandt, cel cu părul tuns neîngrijit. Când, în cele din urmă, ajunseră să se întâlnească, a fost dezamăgită și relația s-a terminat repede. Cu toate acestea, lui Kate nu părea să-i pese. Aproape tot anul al doilea ieșise cu Ted, care se presupune că o iubea, apoi cu Eric care cu siguranță n-avea niciun fel de sentimente față de ea. Kate mergea la dansurile organizate de asociația studenților și, deși nu se îndrăgostise niciodată de cei cu care ieșea și în mod sigur nu făcea sex cu ei, vorbea în permanență despre ei. În ultima vreme, fiecare frază rostită de ea părea să înceapă cu numele vreunui tip. Mai rău chiar, nu pretindea că ar fi avut vreun plan legat de televiziune. Prefera să frecventeze cursurile organizate de alte departamente. Ori de câte ori vreuna dintre colegile de asociație se căsătorea, Kate se grăbea să se amestece în mulțimea celor care aproape că leșinau în momentul punerii inelelor.

Sincer vorbind, lui Tully îi era lehamite de tot. Scria mereu articole pe care ziarul universității nu le publica și își pierdea vremea pe la postul de televiziune al campusului, unde nu-i dădea nimeni atenție și după toate eșecurile acestea când avea cu adevărat nevoie de prietena sa, Kate nu făcea decât să-i vorbească despre ultima sa întâlnire.

— Nici nu ascuți ce spun.

— Nu-ți dai seama cât de important este pentru mine.

În cele din urmă, Kate își ridică privirea.

— Repeți aceeași știre de două săptămâni. Chiar și când m-am dus la toaletă azi-noapte, te-am auzit repetând. Știu cât ești de obsedată.

— Și atunci cum se face că pe tine nu te interesează deloc?

— Nu-i adevărat. Știu că vei obține slujba dorită.

Tully rânji.

— Crezi că așa va fi, nu?

— Sigur că da. Ești foarte bună. O să te numeri printre primii boboci care vor transmite știri.

— Profesorul Wiley va trebui să-mi recunoască talentul de această dată. Tully își luă rucsacul și-l puse pe umăr. Vrei să vii cu mine?

— Nu pot. Mă întâlnesc cu Josh într-un grup de studiu la Suzzallo.

— Asta face parte tot din categoria pierderii de timp, dar fiecare își vede de treburile sale. Tully își luă ochelarii de pe noptieră și ieși.

Campusul era scaldat într-o lumină rece, deși era miezul zilei. Toate plantele înfloriseră, iar iarba deasă și bogată sugera niște petice de catifea verde fixate cu grijă între plăcile de ciment. Se îndreptă încrezătoare spre

clădirea care adăpostea KVTS. Acolo se opri pentru a-și netezi părul dat cu fixativ, apoi intră în holul multifuncțional. La stânga ei se afla un panou cu anunțuri. *Caut colegă de cameră; doar fumătoare de marijuana a fost primul care i-a atras atenția. Observă că fuseseră rupte numerele de telefon și alături zări un alt anunț (Caut colegă de cameră rebotezată, preferabil creștină) care arăta supărător de intact.*

Camera 214 era închisă. Nicio dâră de lumină nu se strecura pe sub ușă. O foaie de hârtie fusese atașată la panou;

**POSTURI PENTRU STUDENȚI PE PERIOADA VERII/
DEPARTAMENTUL**

Știrile principale Steve Landis

Vremea Jane Turner

Relații de marketing și cu comunitatea... Gretchen Lauber

Sport Dan Bluto

Planificarea după-amiezii Eileen Hutton

Cercetare-verificarea datelor Tully Hart

Tully se simți dezamăgită, apoi se înfurie. Dădu ușa de perete și intră în sala întunecată, unde spera să n-o audă nimeni rostind printre dinți:

— Chad Wiley, ești un ratat disperat... N-ai fi capabil să recunoști talentul cuiva, nici dacă te-ar apuca de penisul tău mic și te-ar strânge...

— Îmi imaginez că vorbești despre mine.

Ea tresări impacientată la auzul vocii lui.

Chad se afla la mică distanță de ea, stând în umbră. Părul lui negru era și mai dezordonat ca de obicei; atârna neglijent pe umeri.

Veni mai aproape, cu mâna pe spatele scaunului din dreapta sa.

— Întrebă-mă de ce nu ești nominalizată pentru știrile de seară și o să-ți spun motivul.

— Nu-mi pasă.

— Chiar așa? El privit-o timp de un minut interminabil, fără să-i zâmbească, apoi s-a depărtat de ea spre spațiul liber, și a urcat pe podium.

Tully nu știa dacă era cazul să țină la mândria sa sau să-și riște viitorul. Când se hotărî și se grăbi după el, Chad se afla dincolo de podium.

— Bine... bâigui ea. De ce?

Chad se apropie de ea. Pentru prima oară îi observă cutele de pe față, încrețiturile din obraji. Lumina slabă îi accentua toate imperfecțiunile, adânciturile și semnele de pe piele.

— Sunt sigur că de fiecare dată când vii la curs îți alegi hainele cu mare grijă și pierzi mult timp cu coafura și cu machiajul.

El o privea acum, o *vedea* cu adevărat. Și ea la fel. Dincolo de aspectul lui

neîngrijit, remarcă structura osoasă care cândva făceau din el un om frumos. Dar ochii lui o fascinau; erau umezi, căprui și triști vorbind locurilor goale din sufletul ei.

— Da. Și?

— Știi că ești frumoasă, spuse el.

Nicio bălbâială sau urmă de disperare. Era detașat și ferm. Spre deosebire de băieții pe care-i cunoscuse la petreceri în campus sau în taverne jucând jocuri de noroc, el nu era pe jumătate beat și nerăbdător să simtă ceva.

— Sunt și talentată.

— Poate vei fi într-o zi.

Felul în care o spuse o făcu să-și iasă din sărite. Tocmai se pregătea să-i dea un răspuns pe măsură, când el micșoră distanța dintre ei. Ea nu mai avu timp decât pentru un: „Ce faci...” și se trezi sărutată.

La atingerea buzelor lui moi, dar ferme, ea simți ceva încântător și tandru înflorind în inima ei; fără motiv începu să plângă. Probabil el i-a simțit lacrimile, pentru că s-a retras privind-o încrunțat.

— Ești femeie, Tully Hart, sau fată?

Ea știa bine la ce se referea. Oricât încercase să-și ascundă inocența, el o sesizase.

— Femeie, îl minți, ezitând ușor când îl rosti pe f. Știa acum, după un singur sărut, că acel viol jalnic din pădure n-o învățase nimic din ceea ce ar fi trebuit să știe despre sex. Fără să fie virgină, era ceva mai rău, un rezervor de amintiri neplăcute și dureroase și acum, cu el, pentru prima oară își dorea mai mult.

Și cu Pat simțise la fel în acea noapte.

Nu. Acum nu mai era nicidecum acea fată disperată și singură, care s-ar fi dus în orice pădure întunecată pentru a fi iubită.

El o sărută din nou, murmurând:

— Bine.

De data asta, sărutul lor deveni atât de tulburător, încât o făcu să freamăte de dorință. Când el începu să-și preseze coapsele de ale ei aprinzându-i un foc între picioare, ea uitase de orice temere.

— Vrei mai mult? șopti el.

— Da.

O ridică în brațe și o duse pe o canapea veche, împinsă într-un perete întunecat. Acolo o așază pe salteaua cu denivelări care scârțâia și începu s-o dezbrace încet. Ca prin vis, simți cum îi deschide sutienul și-i scoate chiloții. Iar sărutul lui continua în timpul acesta, întreținându-i focul lăuntric.

Când rămaseră goi, el se întinse pe sofa și o luă în brațe. Arcurile se lăsară și mai mult sub greutatea lor, în semn de protest.

— Nimeni nu te-a iubit ca lumea, Tully?

Ea văzu propria-i dorință reflectată în ochii lui și pentru prima oară nu se mai temu de îmbrățișarea unui bărbat.

— Asta o să faci, să mă iubești ca lumea?

El îi îndepărtă părul ud de pe față:

— Te voi învăța câteva lucruri, Tully. Nu asta ai vrut de la mine?

Tully a avut nevoie de aproape două ore s-o găsească pe Kate. A început căutarea la sala de studiu de la subsol a asociației studențești. Apoi s-a învârtit prin camera cu televizorul și prin camera lor; a verificat până și pe verandă, cu toate că la ora patru, într-o zi însorită de mai, era firesc să fie goală. A încercat și la biblioteca studenților și la sala de studiu individual preferată de Kate, apoi la sala de lectură a absolvenților, unde niște studenți cu alură de hipioți o admonestară doar pentru că trecuse printre stivele de cărți. Când era gata să renunțe, își aminti de Anexă.

Desigur.

Alergă prin campusul imens până la casa mică, cu două etaje, cu acoperișul țuguiat, căreia i se spunea Anexă. Șaisprezece fericite tinere din clasele mari se mutau din clădirea principală în locul acesta, în fiecare trimestru. Se afla în centrul campusului. Nu existau supraveghetore, nimeni să monitorizeze intrările; era amplasată în imediata apropiere a lumii adevărate înainte ca fetele să părăsească internatul universității.

Deschise ușa de la intrare și o strigă. Îi răspunse cineva din altă încăpere.

— Cred că e pe acoperiș.

Tully luă două doze de suc din frigider și urcă. Era un dormitor mai retras, cu ferestrele deschise. Se aplecă și privi pe acoperișul garajului improvizat.

Acolo era Kate singură, într-o pereche de bikini croșetați, care nu acopereau mare lucru, întinsă pe un prosop de plajă, citind un roman.

Tully urcă pe margine și traversă acoperișul garajului.

— Hei, îi spuse întinzându-i o doză. Lasă-mă să ghicesc, citești un roman de dragoste.

Kate înălță capul și clipi repede în soare, zâmbind.

— *The Promise* {11} lui Danielle Steel. E cam tristă.

— Vrei să afli mai multe despre adevărata dragoste?

— De parcă tu ai ști ceva. Nu te-ai dus la nicio întâlnire de când am ajuns aici.

— Nu trebuie să mergi la întâlnire ca să faci sex.

— Cei mai mulți așa procedează.

— Eu nu sunt ca alții. Știi asta.

— Mda, ai dreptate, spuse Kate. Am impresia că vrei să mă convingi c-ai făcut sex.

Tully înșfăcă unul din prosoapele lăsate acolo și se întinse pe el. Încercând să fie serioasă, privi spre cerul albastru:

— Mai precis de trei ori.

— Parcă te-ai dus să vezi ce slujbă de vară ți s-a repartizat... Kate tresări și se ridică. Nu-mi spune c-ai făcut-o!

— O să zici că, în mod normal, n-ar trebui să facem sex cu profesorii noștri. Cred că este mai mult o recomandare. Un ghid. Cu toate acestea, nu-i poți spune nimănui...

— Ai făcut sex cu Chad Wiley.

Tully oftă visătoare auzind cum sună.

— A fost grozav, Katie. Sincer.

— Ce-ai făcut tu? Ce-a făcut el? Te-a durut? Ai fost speriată?

— Am fost, spuse Tully încet. La început nu m-am gândit decât la... știi... la episodul cu Pat. Am crezut c-o să mi se facă rău sau c-o s-o rup la fugă, și atunci el m-a sărutat.

— Și?

— Și... am simțit că mă topesc, cumva. Mi-a scos hainele înainte să-mi dau seama ce se petrece.

— Te-a durut?

— Da, dar nu ca înainte.

Tully fu surprinsă de detașarea cu care vorbea de noaptea violului. Pentru prima dată, era ca o amintire îndepărtată, ceva rău care i se întâmplase în copilărie. Tandrețea lui Chad îi demonstrase că sexul poate fi și nedureros, de-a dreptul frumos. După o vreme, m-am simțit teribil de bine. Acum înțeleg semnificația tuturor acelor articolele din *Cosmo*.

— Ți-a spus că te iubește?

Tully izbucni în râs, dar în inima ei, lucrul acesta nu i se părea chiar atât de hazliu cum și-ar fi dorit.

— Nu.

— Păi... asta e bine.

— De ce? Nu merit să se îndrăgostească cineva de mine? Numai catolicele drăguțe ca tine au dreptul la iubire?

— E profesorul tău, Tully.

— O, asta era! Nu-mi pasă de asemenea chestii. Își privi lung prietena. Am crezut c-o să raportezi romanul de dragoste la mine și-o să spui c-a fost un fel de basm.

— Trebuie să-l cunosc, spuse Kate cu fermitate.

— Nu putem avea o întâlnire dublă.

— Atunci bănuiesc c-o să fiu a treia roată la căruță. S-ar putea însă să primească fonduri de protocol mai mari dacă am lua masa împreună.

Tully începu să râdă.

— Ticăloaso!

— Poate, dar sunt doar o ticăloasă care vrea să afle *totul*, cu lux de amănunte. Îmi dai voie să iau notițe?

Kate coborî din autobuz și rămase pe trotuar, uitându-se la instrucțiunile pe care le ținea în mână. Aceasta era adresa. În jurul ei, lumea mergea pe trotuar. Unii o înghionteau în treacăt. Se îndreptă de spate și pomi spre ușă. Nu avea rost să-și facă probleme în privința acestei întâlniri – căci și le făcuse mai mult de o lună și în majoritatea timpului discutase în contradictoriu cu Tully. Nu fusese ușor să obțină acordul ei.

În cele din urmă, Kate rostise cuvintele magice, aruncase Yachtzee: *Nu ai încredere în minei*. După aceea, nu mai rămăsese de rezolvat decât o chestiune de programare.

Și acum, în această seară caldă, se îndrepta spre o clădire, care arăta ca o tavernă, cu misiunea de a-și salva prietena, să nu facă cea mai mare greșală a vieții.

Să se culce cu un profesor.

Cum se ajunsese la asta?

După ce ieși din Brooklyn, Kate se trezi într-o lume total diferită de ce

văzuse până atunci. În primul rând, locul era imens. Se aflau acolo în jur de șaptezeci și cinci de mese de marmură aliniată de-a lungul pereților și altele mari, din lemn neșlefuit, în mijlocul încăperii. O pianină și scena păreau amplasate în centrul acesteia. Pe peretele de lângă pian văzu un vechi poster ce se ondulase pe alocuri cu poemul *Desiderata*, care-i atrase imediat atenția. *Treci netulburat prin tot zgomotul ăsta și amintește-ți ce binecuvântare poate fi liniștea.*

Nici vorba de pace sau liniște acolo. Sau aer respirabil. Un abur albastru-cenușiu gros se adunase la nivelul tavanului. Aproape toți fumau. Țigările se ridicau și se coborau între degetele care gesticulau la fiecare cuvânt. La început nu văzu nicio masă liberă, toate fiind ocupate de oameni care jucau șah sau ghiceau în tarot, ori discutau politică. Alții ședeau pe scaune, strunindu-și chitarele.

Își croi drum printre mese, spre un colț mai îndepărtat. Printr-o ușă deschisă văzu altă zonă cu mese de picnic, unde oamenii stăteau și vorbeau.

Tully se așeză la o masă din spate, ascunsă într-un colț întunecos. Când o zări pe Kate se ridică, făcându-i semne cu mâna.

Kate trecu pe lângă o femeie care fuma o țigară de cuișoare și ocoli un stâlp.

Atunci îl văzu.

Chad Wiley.

Nu era deloc cum se așteptase. Ședea comod pe un scaun, cu un picior întins. Chiar prin fum și umbră văzu cât era de frumos. Nu *părea* bătrân. Obosit, poate, ca și cum ar fi trecut prin mari încercări în viață. Ca un trăgător de elită care îmbătrânea, sau un star rock. Zâmbetul destinat ei se contură încet, încrețindu-i ochii și în privirea lui desluși ceva surprinzător, ceea ce o făcu să se poticnească.

Știa pentru ce venise ea; cea mai bună prietenă voia să salveze o fată ce făcuse greșeala de a se întâlni cu un bărbat nepotrivit.

— Probabil ești Chad, îi spuse.

— Iar tu, Katie.

Ea clipi des auzindu-și numele rostit într-un mod neașteptat. Era o aducere-aminte forțată că Chad o cunoștea și pe Tully.

— Ia loc, îi spuse Tully. Mă duc să caut o chelneriță. Se ridicase și plecase înainte ca prietena ei să o poată opri.

Kate îl privi pe Chad care îi zâmbi complice.

— Este un local interesant, spuse ea doar de dragul conversației.

— Este ca o tavernă fără bere, răspunse el. Locul unde te poți schimba.

— Am crezut că schimbarea începe din interior.

— Uneori. Alteori îți este impusă.

Cuvintele rostite de el îi provocară o întunecare a privirii, o emoție nedisimulată. Ea își aminti imediat povestea lui, cariera fulminantă pe care o pierduse.

— Vei fi concediat dacă se află la universitate despre relația ta cu Tully, nu-i așa?

El își retrase piciorul și se ridică.

— Deci, așa obișnuiești să procedezi. Bine, îmi plac oamenii direcți. Da, așa pierde și acest post.

— Ți place riscul, nu?

— Nu.

— Te-ai mai culcat și cu alte studente?

El începu să râdă.

— Nu prea.

— Și atunci? Care este motivul?

Se uită pieziș spre Tully aflată la barul aglomerat unde încerca să comande ceva.

— Cred că n-ar fi trebuit să-mi pui întrebarea asta. De ce este cea mai bună prietenă a ta?

— E deosebită.

— Ai dreptate.

— Și cariera ei? Va fi distrusă dacă se află că s-a culcat cu tine. Lumea va spune că în felul acesta și-a luat licența.

— E frumos din partea ta, Kate. Ar trebui s-o păzești. Are nevoie de asta. Este... fragilă Tully a noastră.

Kate nu știu ce o nemulțumi mai mult, felul în care o descrisese pe Tully ca fiind fragilă, ori sintagma *Tully a noastră*.

— E o luptătoare. Nu degeaba am poreclit-o Furtuna Tropicală.

— Aparent. Asta face parte din spectacol.

Kate îl privi surprinsă.

— Chiar îți pasă de ea?

— Și din oarecare milă, cred. Ce-i vei spune?

— Despre ce?

— Ai venit aici ca să găsești o modalitate de a o convinge să nu se mai vadă cu mine, așa e? Poți să-i spui, cu siguranță, că sunt prea bătrân. Sau că latura profesională atârână mai greu în balanță. În plus, beau cam mult.

— Vrei să-i spun toate astea?

El o fixă cu privirea.

— Nu. Nu vreau așa ceva.

În spatele lor, un tânăr cu părul rebel și pantaloni de culoarea

șobolanului își croia drum spre microfon. Se prezentă drept Kenny Gorelick, apoi începu să cânte la saxofon. Muzica lui era foarte romantică, muzică jazz; pentru câteva clipe nu se mai auzi nicio vorbă în jur. Kate se simți furată de muzică, purtată de ea. Totuși, treptat, aceasta deveni o muzică de fond, astfel că își întoarse privirea spre Chad. El o examina. Știa ce importanță avea această discuție din punctul lui de vedere și cât de mult conta Tully pentru el. Asta modifica situația, iar ea fu surprinsă de caracterul brusc al schimbării. Stând aici, acum, își făcea griji la gândul că Tully îl va nenoroci pe acest bărbat, care, sincer vorbind, nu părea în starea să mai suporte încă o lovitură. Dar, înainte să poată răspunde la întrebarea lui, Tully reveni aducând și o chelneriță cu părul de culoarea purperei.

— Așadar, spuse ea încruntându-se, simțind că nu are suficient aer. V-ați împrietenit?

Chad și-a ridicat primul privirea.

— Suntem amici.

— Excelent, zise Tully, așezându-se pe genunchii lui. Cine vrea plăcintă cu mere?

Chad le lăsă la două case distanță de internat, pe o stradă îngustă cu pensuni vechi, pline cu genul de studenți care nu păreau să acorde prea mare atenție lucrurilor ce le interesau pe fetele de la asociația de studenți.

— Mă bucur că te-am cunoscut, îi spuse Kate coborând din mașină. Rămase pe trotuar, așteptând ca Tully să-și ia rămas-bun. În sfârșit, Tully coborî și făcu semn cu mâna în timp ce Fordul Mustang negru al lui Chad se punea în mișcare.

— Ei? o întrebă fără altă introducere, întorcându-se spre Kate. E frumos, nu?

Kate încuviință.

— Sigur că este.

— Și grozav, nu?

— Bineînțeles. Vru să plece, dar Tully o prinse de manșetă oprind-o și întorcând-o cu fața spre ea.

— Ți-a plăcut?

— Sigur că mi-a plăcut. E haios.

— Dar?

Kate își mușcă buzele, trăgând de timp. Nu voia să-i rănească sentimentele lui Tully, nici s-o supere, dar ce prietenă ar mai fi dacă ar minți-o? Adevărul era că-i plăcuse Chad și credea că el ținea cu adevărat la Tully; tot atât de adevărat era și faptul că avusese un presentiment în privința relației lor și întâlnirea cu el îi întărise această convingere.

— Haide, Katie, mă sperii.

— Voiam să mă abțin de la orice comentariu, Tully, dar, dacă mă forțezi... nu cred c-ar trebui să mai ieși cu el. De îndată ce-și spuse părerea, nu se mai putu opri. Adică, are treizeci și unu de ani. Are o fostă soție și o fiică de patru ani, de care nu-i pasă. Nu poți fi văzută în public cu el, pentru că ar fi concediat. Ce fel de relație ar fi asta? Îți irosești anii de studenție.

Tully făcu un pas înapoi.

— Îmi irolesc anii de studenție? Te referi la dansurile în costum tahitian și la beri? Sau la întâlnirile cu nerozi ca cei pe care-i găsești tu, în marea lor majoritate doar cu puțin mai deștepți decât o bucată de piatră

— Poate ar fi bine să convenim ce trebuie să evităm...

— Crezi că sunt cu el doar din interes, nu? Pentru ce – ca să-mi dea note mai mari sau să-mi pună o pilă la un post de televiziune?

— Nimic din astea? Măcar un pic? Kate își dădu imediat seama că n-ar fi trebuit să rostească acele cuvinte. Îmi pare rău, spuse întinzând mâna spre prietena sa. N-am vrut să spun asta.

Tully se eschivă.

— Bineînțeles că asta ai vrut să spui. Miss Perfecțiune, cu cea mai reușită familie și note pe măsură. Nici nu știu de ce umbli cu mine. Sunt doar o carieristă.

— Așteaptă! strigă Kate, dar Tully o luase la fugă pe strada întunecoasă.

10

cully alergă până la stația de autobuz din Strada 45.

— Ticăloaso, murmură, ștergându-și ochii.

Când veni autobuzul, plăti biletul și urcă, continuând să murmure: *Ticăloaso, încă de vreo două ori după ce-și găsi un loc și se așeză.*

Cum a putut Kate să-i spună acele vorbe?

— Ticăloaso, repetă, dar de data asta cuvântul avea o rezonanță tristă și exprima disperarea.

Autobuzul opri cu un bloc înainte de casa lui Chad. Se grăbi pe trotuar spre acea căsuță stil Craftsman și ciocăni la ușă.

El îi răspunse aproape imediat, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni vechi, cenușii și un tricou cu Rolling Stones. Din felul în care îi zâmbi, știu că o aștepta.

— Bine ai venit, Tully.

— Du-mă în pat, șopti ea cu o voce guturală, vârându-și mâinile sub tricoul lui.

Intrară în casă, bătându-se, sărutându-se până când au ajuns în micul dormitor din spate. Ea a rămas cuibărită la pieptul lui, în brațele lui,

acoperindu-l cu sărutări. Nu se uita la el, nu putea, dar asta nu conta. Când căzură pe pat erau goi și dornici să facă dragoste.

Tully își înecă durerea în plăcerea oferită de mâinile și gura lui și când se termină și rămaseră acolo înlănțuiți, încercă să nu se gândească la nimic altceva decât la senzația de confort pe care o avea în prezența lui.

— Vrei să vorbim despre asta?

Ea fixă cu privirea tavanul înalt, care-i devenise la fel de familiar ca visurile ei.

— La ce te referi?

— Haide, Tully.

Ea se rostogoli într-o parte, rezemându-și capul pe braț. El îi atinse fața cu tandrețe.

— Ai avut o discuție cu Katie despre mine și știu cât este de importantă părerea ei pentru tine.

Cuvintele o surprinseră, cu toate că n-ar fi trebuit să se întâmple asta. În timpul care se scursese de când trăiau împreună, ea începuse să dezvăluie ceva din trecut. Începuse accidental, cu câte un mic comentariu după o partidă de sex, în timp ce beau, apoi luase amploare. Ea se simțea în siguranță în patul lui, fără a fi judecată sau cenzurată. Erau doi amanți care nu se iubeau și asta îi făcea să vorbească mai ușor. Dar acum observă că el îi ascultase bolboroselile și-și formase imagini pe baza relatărilor ei. Această constatare o făcu să se simtă brusc mai puțin singură și, chiar dacă asta o speria, într-un fel alinată.

— Ea consideră că este o greșeală.

— Așa este, Tully, amândoi o știm.

— Nu-mi pasă, spuse ea cu îndârjire, ștergându-se la ochi. E cea mai bună prietenă a mea. Ar fi trebuit să mă sprijine, indiferent ce-aș fi făcut. Vocea i se sugrumă când rosti ultimul cuvânt, căci își aminti promisiunea pe care și-o făcuseră cu ani în urmă.

— Are dreptate, Tully, ar trebui s-o ascuți. Simți în glasul lui un soi de tremur, care o făcu să-l privească fix în ochi. Văzu în ei o tristețe care îi accentuă nedumerirea.

— Cum poți să spui asta?

— Pentru că mă îndrăgostesc de tine, Tully, și mi-aș dori să nu fie așa. El zâmbi abătut. Nu fi așa de speriată. Știu că nu crezi.

Adevărul vorbelor lui o cutremură, făcând-o să se simtă brusc bătrână.

— Poate că într-o zi o să cred.

— Sper că așa va fi. O sărută cu tandrețe pe gură. Și acum ce vei face cu Kate?

— Nu vrea să-mi vorbească, mamă. Kate se rezemă cu spatele de peretele capitonat al minusculei cabine telefonice. Așteptase aproape o oră să-i vină rândul în această după-amiază de duminică.

— Știu. Tocmai am vorbit cu ea.

Bineînțeles, Tully sunase prima. Kate nu știu de ce o irita acest lucru. Auzi cum se aprinde o țigară prin telefon.

— Ce ți-a spus?

— Că nu-ți place prietenul ei.

— Asta-i tot? Kate își impuse să fie atentă. Dacă mama afla vârsta lui Chad, va exploda și Tully se va supăra cu adevărat, la gândul că Kate o stârnise pe mama împotriva ei.

— Mai este și altceva?

— Nu, spuse repede. Este total nepotrivit pentru ea, mamă.

— Îndelungata ta experiență cu bărbații te face să crezi asta?

— Nici n-a fost la ultima seară de dans, pentru că n-a vrut el. Nu se bucură de viața de student.

— Chiar ai crezut că Tully va fi o fată obișnuită? Haide.

Katie. Ea are... dramatism. Este plină de vise. Apropo, n-ar strica să ai și tu puțin din focul acela.

Kate își dădu ochii peste cap. Întotdeauna, aceleași presiuni subtile să meargă pe urmele lui Tully.

— Nu vorbeam despre viitorul meu. Fii atentă, mamă.

— Voiam să spun...

— Te-am auzit. Ce să fac? Mă evită. Iar eu am vrut să fiu o bună prietenă.

— Uneori, dacă ești o bună prietenă, nu spui nimic.

— Și doar să constat că greșește?

— Uneori, da. Apoi stai pe aproape să culegi cioburile. Tully este o personalitate explozivă; nu uita de unde vine și cât de ușor poate fi rănită.

— Așadar, ce să fac?

— Numai tu poți găsi răspunsul la întrebarea asta. Au trecut zilele când eram Jiminy, greierașul, sfetnic bun pentru tine.

— Nu-mi mai ții predici despre viață, nu? Grozav! Tocmai aveam nevoie de una!

Prin telefon auzi cum mama expulza fumul pe nări.

— Știu că va fi în camera de emisie la KVTs, la ora unu.

— Ești sigură?

— Așa mi-a spus.

— Mulțumesc, mamă. Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Kate închise și se grăbi în camera ei, unde se îmbracă repede și se machie discret; puțin fond de ten menit să acopere mai ales liniile care-i apăruseră pe frunte de la cearta lor.

Traversă campusul în timp record. N-a fost o problemă, în această a doua parte a trimestrului studenții erau ocupați, învățând pentru examenele finale. La intrarea în KVTS se opri, îmbărbătându-se de parcă s-ar fi dus la luptă, apoi intră.

O găsi pe Tully exact unde prezisese mama că va fi; aplecată în fața monitorului, înregistrând interviuri și cadre de film. Când intră Kate, își ridică privirea.

— Ei bine, spuse Tully ridicându-se. Dacă nu vine Mahomed la munte...

— Îmi pare rău, murmură Kate.

Chipul lui Tully se încreți la auzul acestor vorbe, de parcă își ținuse respirația și brusc dăduse aerul afară.

— Ai fost o ticăloasă.

— N-ar fi trebuit să rostesc acele cuvinte. Numai că... ne-am spus întotdeauna tot ce-am gândit.

— Așadar asta a fost greșeala noastră. Tully înghiți în sec, încercând să-i zâmbească. Nu reuși.

— N-ar fi trebuit să te rănesc pentru nimic în lume. Ești cea mai bună prietenă a mea. Îmi pare rău.

— Jură-mi că nu se va mai întâmpla. Că niciun tip nu va interveni între noi.

— Jur. Kate era ferm decisă să-și respecte jurământul. Dacă trebuia să-și prindă limba în capse, o va face fără nicio ezitare. Prietenia lor era mai importantă decât orice relație. Bărbații vin și pleacă, prietenia lor era pentru totdeauna. Știa asta amândouă. Acum e rândul tău.

— Ce vrei să spui?

— Să juri că n-o să mă mai condamni înainte de a discuta mai întâi. Ultimele trei zile au fost cumplite.

— Jur.

Tully nu știa cum s-a întâmplat, dar partidele de sex cu profesorul ei s-au transformat într-o relație specială de dragoste. Poate Kate avusese dreptate, și legătura fusese, la început, un pas spre realizarea unei cariere, nu-și mai amintea. Știa doar că în brațele lui se simțea mulțumită, și acesta era un sentiment nou pentru ea.

Și desigur, el devenise mentorul ei. În timpul petrecut împreună o învățase lucruri pe care n-ar fi reușit să le afle singură decât în ani de zile.

Și, ceea ce era mai important, el îi arătase ce înseamnă să faci dragoste. Patul lui devenise un port pentru ea, brațele lui reprezentau cercul vieții ei. Când îl săruta și-l lăsa s-o atingă cu o tandrețe inimaginabilă, uita că nu crezuse în dragoste. Acel prim simulacru de sex consumat în pădurile întunecate ale Snohomishului i se șterse din memorie câte puțin în fiecare zi, până când la un moment dat descoperi că nu-l mai păstra în suflet. Ya face întotdeauna parte din ea ca o cicatrice pe suflet, dar, ca toate cicatricile, pâlea cu timpul, schimbându-și culoarea de la un roșu strălucitor și puternic la o dungă subțire, argintie, care putea fi văzută doar rareori.

Însă cu toate acestea, în pofida lucrurilor pe care el i le arătase și i le dăruise, lui Tully începea să nu-i mai fie de-ajuns. În semestrul de toamnă al ultimului an se simțea iritată de atmosfera rarefiată a universității. CNN schimbase fața televiziunii. Acolo, în lumea adevărată, se petreceau lucruri importante. John Lennon fusese împușcat mortal în fața apartamentului său din New York, un tip numit Hinckley trăsese în președintele Reagan în încercarea lamentabilă de a o impresiona pe Jodie Foster; Sandra Day O’Conner era prima femeie procuror general, Diana Spencer se căsătorise cu prințul Charles în cadrul unei ceremonii de basm, astfel că toate fetele din America au ajuns să creadă în dragoste și finaluri fericite o vară întreagă. Kate discuta atât de des despre căsătorie și știa atâtea detalii, încât ai fi zis că se numărase printre invitați.

Toate aceste titluri de primă pagină îi umpleau viața lui Tully, dar pentru că nu absolvise încă, ei nu-i venise vremea. O, desigur, scria articole pentru ziarele universității, uneori citea câteva fraze la televizor, dar toate acestea erau doar exerciții de încălzire pentru un joc pe care nu-l putea juca deocamdată.

Tânjea să înoate prin apele reale ale știrilor locale sau naționale. Se săturase de dansurile de la asociația studenților, de petrecerile de fraternizare și de cel mai vechi dintre ritualurile lumii, petrecerea lumânării. Nu înțelegea de ce voiau să se mărite toate fetele din asociație. Nu știau ce se întâmplă în lume, nu întvedeau oportunitățile?

Ea făcuse tot ce putuse să-i ofere universitatea, luase parte la toate orele importante de transmisie și de jurnalism și învățase tot ce putuse, lucrând vara la posturile specializate pe servicii publice. Era momentul să se lanseze în lumea necruțătoare a știrilor de televiziune. Voia să plonjeze în lumea reporterilor, să-și facă loc în primele rânduri.

— Nu ești încă pregătită, oftă Chad. Era a treia oară când spunea asta în tot atâtea minute.

— Te înșeli, protestă ea, aplecându-se spre oglinda de deasupra noptierei

lui, ca să mai aplice un strat de rimei. La începutul fascinanzilor ani optzeci nu te puteai farda prea tare și nici nu trebuia să ai o coafură prea elaborată. Tu m-ai pregătit, și amândoi știm asta. M-ai determinat să-mi schimb coafura cu această plictisitoare tunsoare bob, Jane Pauley. Nu am decât costume negre, iar pantofii mei seamănă cu aceia ai unei gospodine dintr-un cartier mărginaș. Puse peria rimelului înapoi în suport și se întoarse cercetând lacul aplicat pe unghii în acea dimineață. Ce-mi mai lipsește?

El se ridică din pat. De la această distanță părea întristat de discuția lor sau obosit, nu-și dădea seama prea bine.

— Știi răspunsul meu la această întrebare, îi spuse cu blândețe.

Ea începu să scoțoască în poșetă după ruj.

— M-am plictisit de facultate. Simt nevoia să intru în lumea adevărată.

— Nu ești pregătită, Tully. Un reporter trebuie să reprezinte un amestec perfect de obiectivitate și de înțelegere. Tu ești prea detașată, prea rece.

Afirmația lui o descumpăni. Ani la rând avusese simțurile amorțite. Iar acum, brusc, i se sugeră că trebuia să fie și obiectivă, și plină de înțelegere. Empatică, dar profesionistă. Nu prea se împăcau aceste noțiuni în mintea ei și atât ea cât și Chad știau asta.

— Deocamdată nu am în vedere vreo rețea de televiziune. Este vorba doar de un interviu pentru o slujbă cu program redus până termin facultatea. Se apropie de pat. În costumul acela negru, cu bluză albă părea să întruchipeze eleganța conservatoare. Terminase până și cu sexualitatea părului până la umeri pe care-l strânsese la spate cu o agrafă. Stând pe marginea patului, îi îndepărtă o șuviță de păr căzută pe ochi.

— Tu nu ești pregătit pentru ieșirea mea în lume.

El oftă, mângâindu-i fața cu încheietura mâinii.

— E adevărat că te prefer în patul meu.

— Recunoaște, sunt pregătită. Voia să fie sexy și matură, dar tremurai vocii îi trăda vulnerabilitatea. Avea nevoie de confirmarea lui ca de aer sau de lumina soarelui. Putea să se descurce și fără ea, dar ar fi fost mai puțin încrezătoare, iar astăzi i se părea vitală orice fărâmə de încredere care i se putea acorda.

— Ah, Tully, îi spuse el în cele din urmă. Tu te-ai născut pregătită.

Zâmbindu-i triumfător, ea îl sărută apăsător, apoi se ridică și-și luă servieta de vinii. În ea avea câteva C.V.-uri printate pe un suport de culoarea fildeșului, câteva cărți de vizită pe care scria *Tallulah Hart, reporter de știri* și o videocasetă cu un reportaj făcut de ea pentru KVTS.

— Îți țin pumnii, spuse Chad.

— Așa să faci. Ea luă autobuzul din stația aflată în fața standului cu

hamburgeri din Kidd Valley. Chiar dacă era studentă în ultimul an, nu voise să-și aducă mașina în școală. Parcarea era costisitoare și greu de obținut. În plus, familiei Mularkey îi plăcea vechea mașină a bunicii ei.

Pe drumul spre sectorul U și apoi prin oraș, trecu în revistă informațiile sale despre bărbatul pe care urma să-l cunoască. La douăzeci și șase de ani era deja un reporter respectat, format în timpul transmisiilor în direct, și câștigase un premiu important în timpul conflictului din America Centrală. Niciunul din articolele sale nu menționa ce anume îl adusese înapoi acasă, unde-și schimbase brusc cariera. Acum era producător în biroul mai mic al uneia din stațiile locale. Tully repetase de multe ori ce urma să-i spună.

Mă bucur să vă cunosc, domnule Ryan.

Da. Am o experiență impresionantă pentru o femeie de vârsta mea.

Sunt decisă să ajung o ziaristă de mâna întâi, nu mă aștept să...

Autobuzul opri în stația din colțul de la First and Broad, scoțând fum și șuierând zgomotos.

Se grăbi să coboare din vehicul, apoi urcă treptele. În timp ce stătea sub stâlpul cu denumirea stației consultându-și notițele, a început să plouă, nu atât de tare cât să aibă nevoie de umbrelă sau de o manta, dar suficient ca să-i strice coafura și s-o izbească în față. Și-a lăsat capul în jos pentru a-și proteja machiajul și a alergat spre destinație.

Mica clădire din beton cu ferestre fără perdele se afla în mijlocul cvartalului unde exista și o parcare. În interior, consultă lista locatarilor și găsi ceea ce căuta: KCPO – APARTAMENTUL 201.

Își netezi părul, zâmbi profesional și se îndreptă spre încăperea, cu numărul 201.

Acolo, deschise ușa și aproape că dădu peste cineva. În primul moment, Tully a fost surprinsă. Bărbatul care stătea în fața ei i se păru senzațional – păr negru, bogat, ochi albaștri electrizanți, un început de barbă. Nu era deloc ce se așteptase ea.

— Ești Tallulah Hart?

Ea îi întinse mâna.

— Da, sunt. Sunteți domnul Ryan?

El dădu aprobator din cap și îi întinse mâna. O conduse apoi printr-o cămăruță înțesată de acte, camere de luat vederi și maldăre de ziare. Prin ușile deschise se vedeau câteva birouri goale. Un alt tip stătea într-un colț, fumând o țigară. Părea imens, cu o înălțime de cel puțin unu nouăzeci metri, cu părul blond, aspru și haine în care părea c-a dormit peste noapte. O frunză imensă de marihuana era imprimată pe tricoul lui. La intrarea lor, el ridică privirea.

— Ea este Tallulah Hart, spuse domnul Ryan fără altă introducere.

Tipul cel înalt mormăi:

— Cea cu scrisorile?

— Exact. Domnul Ryan îi zâmbea lui Tully. El e Mutt. Cameramanul nostru.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Mutt.

Îi făcu pe amândoi să râdă, ceea ce îi spori îngrijorarea că era prea tânără pentru ce voia să facă.

El o conduse către un birou aflat într-un colț și făcu semn spre un scaun metalic din fața unui birou de lemn.

— Ia loc, îi spuse, închizând ușa în urma sa.

El se așeză la birou și o privi. Ea stătu dreaptă, încercând să pară mai impunătoare.

— Așadar, tu mi-ai blocat căsuța poștală cu înregistrări și C.V.-uri. Sunt sigur că, fiind ambițioasă, te-ai informat în privința noastră. Alcătuim echipa din Seattle pentru KCPO Tacoma. Nu derulăm programe pentru studenți.

— Am aflat asta din scrisorile dumneavoastră.

— Știu. Eu le-am scris. Rezemându-se de speteaza scaunului, își încleștă degetele la ceafă.

— Ai citit articolele mele, ai urmărit înregistrările?

— De fapt, de asta te afli aici. Când am înțeles că nu vei înceta să mă bombardezi cu benzi, mi-am spus că este cazul să urmăresc una.

— Și?

— Și... vei fi bună într-o zi. Ai ceea ce trebuie.

Într-o zi? Așa va fi?

— Dar mai ai multe de învățat.

— De aceea am nevoie de practică.

— Adică ceea ce nu-ți pot oferi.

— Voi munci douăzeci-treizeci de ore pe săptămână fără salariu și nu-mi pasă dacă primesc credit de la universitate sau nu. O să fac copii, verificări de date, cercetare. Orice. Cum ați putea greși?

— Orice? El o fixa cu privirea. O să ne faci cafea, o să aspiți și o să cureți baia?

— Cine face toate astea acum?

— Mutt și cu mine. Și Carol, dacă nu pleacă pe undeva în căutare de subiecte.

— Atunci o să-mi asum eu obligația asta.

— Așadar, vei face tot ce trebuie.

— Cu siguranță.

El se rezemă din nou de spătarul scaunului și o studie cu atenție.

— Ai înțeles că vei munci din greu și nu vei fi plătită.

— Am înțeles că aș putea lucra luna, miercurea și vinerea.

În final, el îi spuse:

— Bine, Tallulah Hart. Se ridică. Arată-mi ce poți.

— O voi face. Ea zâmbi. Spune-mi Tully.

El o conduse înapoi prin birou.

— Ei, Mutt, ea este noua noastră colegă, Tully Hart.

— Grozav, spuse Mutt, fără să-și ridice privirea de la echipamentul aflat în poala sa.

La ușă, Ryan se opri și o privi lung.

— Sper că iei în serios slujba asta, domnișoară Hart. În cazul în care nu va fi o experiență care va dura mai puțin decât valabilitatea laptelui de la raft.

— Puteți conta pe mine, domnule Ryan. Să vin la opt?

— Mă vei găsi aici.

Ea recapitula de mai multe ori modul cum decursese întâlnirea în vreme ce se îndreptă spre stația de autobuz.

Reușise să-și facă singură rost de acest loc de practică, într-o zi, când Phil Donahue o va intervieva, îi va spune această poveste pentru a-și demonstra insistența.

Da, Phil. A fost o mișcare îndrăzneată, dar știi cum e cu televiziunea. Este o lume nemiloasă, iar eu am fost o fată ambițioasă.

Dar mai întâi îi va povesti totul lui Katie. Trebuia să-i împărtășească prietenei sale vestea cea mare

Aceasta a reprezentat începutul visului lor.

Cireșii din Quad marcau trecerea timpului mai bine decât orice calendar. Roz și încărcăți de flori primăvara; verzi, plini de sevă în zilele calde de vară; frumos împodobiți la începerea școlii și acum, desfrunziți în această zi de noiembrie 1981.

Pentru Kate, viața se derula prea repede. Era total diferită de acea fată tăcută, timidă, care sosise la universitate. În anii petrecuți aici învățase să organizeze și să planifice o seară de dans pentru trei sute de persoane, să dea peste cap un pahar cu bere și să înțepe o stridie crudă, să facă aranjamente pentru o petrecere de fraternizare și să se simtă în largul ei cu oameni necunoscuți, să scrie reportaje incisive, cu capcane spumoase și să filmeze același subiect, chiar dacă ea nu asistase la derularea lui. Profesorii ei de jurnalism o apreciau și o asiguraseră că este făcută pentru această

meserie.

Problema însă era inima ei. Spre deosebire de Tully, care n-avea nicio rețineră în a pune orice întrebare, Kate ezita să inoportuneze oamenii cu întrebări. Tot mai des, în ultimul timp, își păstra propriile subiecte și le edita pe acelea ale lui Tully.

Nu avea stofă de producător de știri sau de producător de primă clasă. În fiecare zi, când se afla la orele de televiziune și comunicare se autoamâgea.

În ultimul timp visa la alte lucruri, cum ar fi să studieze dreptul ca să lupte împotriva inechităților despre care făcea reportaje, sau să scrie romane care să facă oamenii să vadă lumea într-o lumină mai bună... sau... și acesta era visul ei cel mai ascuns, să se îndrăgostească. Dar cum să-i spună lui Tully toate astea?

Tully, care o luase de mână cu mulți ani în urmă, atunci când nimeni altcineva n-o făcuse, care țesuse visele despre viața lor ca parteneri într-o televiziune de știri. Cum să-i spună celei mai bune prietene că nu-i mai împărtășea visurile?

Ar fi trebuit să-i fie ușor. Erau adolescente cu ani în urmă, când au hotărât să pornească împreună în viață. În anii care trecuseră, lumea se schimbaseră atât de mult. America pierduse războiul din Vietnam, Nixon demisionase, muntele St. Helens erupsese, iar cocaina devenise nelipsită pentru o generație de petrecăreți. Echipa de hochei a SUA reușise să câștige miraculos olimpiada, iar un actor de mâna a doua ajunsese președinte. Visurile nu puteau să nu se schimbe în astfel de vremuri nesigure.

Trebuia să-și facă curaj și să-i spună lui Tully odată pentru totdeauna adevărul. Să-i mărturisească: *Acelea au fost visurile tale, Tully, și sunt mândră de tine, dar nu mai am paisprezece ani și nu te mai pot urma la nesfârșit.*

— Poate astăzi, spuse cu voce tare trăgându-și rucsacul după ea prin campusul cenușiu, încetoșat.

Numai dacă ar fi avut propriul ei vis, care să-l înlocuiască pe cel cu stelele pereche de televiziune. Tully ar putea accepta acest lucru; răspunsul echivoc al lui Kate ar fi fost respins de Furtuna Tropicală Tully.

La marginea campusului, intră în fluxul de tineri și traversă strada zâmbind, făcându-le semne prietenilor pe lângă care trecea. La asociație, se duse direct în living, unde fetele stăteau pe canapele și pe scaune, pe fiecare petec al covorului verde, înghesuite ca niște cremvurști.

Își aruncă rucsacul pe podea și găsi un loc pe jos între Charlotte și Mary Kay.

— A început?

Vreo treizeci de fete o somară să tacă, pentru că începuse tema muzicală

de la *General Hospital*. Chipul Laurei umplu ecranul. Era frumoasă, cu ochii înrouați, cu o tiară albă superbă. Un oftat colectiv se auzi în încăpere. Apoi apăru Luke într-un costum cenușiu zâmbindu-i miresei sale. Chiar atunci ușa se dădu de perete.

— Kate! strigă Tully intrând în încăpere.

— Ștt, se auzi de peste tot.

Tully se așeză lângă Kate.

— Trebuie să vorbim.

— Ștt... Luke și Laura se căsătoresc. Poți să-mi vorbești de interviul tău, ai reușit. Felicitările la sfârșit. Acum liniște.

— Dar...

— Ștt...

Tully se așeză în genunchi bombănind:

— Cum puteți fi leșinate după tipul ăsta slăbănog cu părul vâlvoi? Oricum, are aer de violator. Cred...

— Ștt...

Tully oftă ostentativ și-și încrucișă brațele la piept.

Imediat după ce se termină serialul și începu din nou muzica, sări în picioare.

— Haide, Katie. Trebuie să vorbim. O luă pe Kate de mână și o scoase pe hol, apoi pe scări până în locul unde asociația își ascundea micul său secret murdar: camera de fumat. Era o încăpere mică plasată în spatele bucătăriei, cu două canapele, o măsuță de cafea plină de scrumiere și un fum așa de dens că-ți irita ochii chiar dacă nu se afla nimeni în cameră. Era locul bârfelor după petreceri și al râsului în orele târzii din noapte.

Lui Kate nu-i plăcea aici. Obiceiul pe care îl considera atât de atrăgător și ostentativ la treisprezece ani, acum i se părea de prost-gust.

— Haide, spune-mi totul. Ai obținut postul, nu-i așa?

Tully rânji.

— Da. Lunea, miercurea și vinerea. Uneori și în weekend. Suntem pe drumul cel bun, Katie. Am obținut slujba și după absolvire îi voi convinge să te angajeze. Vom alcătui o echipă, așa cum spuneam întotdeauna.

Kate trase adânc aer în piept. *Fă-o. Spune-i.*

— N-ar trebui să-ți faci probleme în privința mea, Tully. Este ziua ta, startul tău.

— Nu fi ridicolă. Sper că n-ai renunțat la ideea că reprezentăm o echipă, nu? Tully se opri, se uită la Kate care-și adună curajul și deschise gura. Dar Tully râse: Sigur că nu. Am știut asta dintotdeauna. Doar ești cu mine. Foarte simpatic. O să discut cu domnul Ryan, noul meu șef, de îndată ce vor

constata că nu se mai poate descurca fără mine. Acum trebuie s-o șterg. Chad abia așteaptă să afle ce-am făcut la interviu, dar trebuia să-ți spun ție mai întâi. Tully o îmbrățișă strâns și plecă.

Kate rămase acolo, în acea cameră mică și urâtă care mirosea a țigară stătută, uitându-se la ușa deschisă.

— Nu, spuse ea încet. Nu vreau să fac asta.

Nu era nimeni s-o audă.

11

Iua Recunoștinței reprezenta întotdeauna un spectacol în casa familiei Mularkey. Mătușa Georgia și unchiul Ralph veneau din estul Washingtonului, aducând destulă mâncare să hrănească toată comunitatea. Cu câțiva ani în urmă, îi însoțeau cei patru copii ai lor, dar acum deveniseră adulți și aveau alte familii în vizită cu prilejul acestei sărbători. În acel an, Georgia și Ralph erau singuri și păreau puțin descumpăniți de noua lor situație. Georgia își turnă ceva de băut înainte de a-i saluta pe cei din casă.

Kate se așeză pe brațul uzat al canapelei vișinii, care ocupase dintotdeauna locul central în sufragerie. Tully stătea ghemuită pe podea, la picioarele mamei. Era locul ei obișnuit de sărbători. Lui Tully nu-i prea plăcea să fie departe de femeia pe care o considera mama perfectă. Aceasta sedea pe fotoliul tatei, în fața Georgiei care stătea pe sofa.

Era ora fetelor – o tradiție de familie. Georgia o instituise cu ani în urmă – înainte de a veni pe lume copiii. În fiecare vacanță, timp de o oră, în timp ce bărbații urmăreau vreun meci de fotbal, femeile se adunau în sufragerie să bea un cocteil și să urmărească știrile. Știau toate că vor avea mult de lucru în bucătărie, dar își puteau permite să sacrifice șaiszeci de minute.

Pentru prima dată, anul acesta, mama le pusese vin alb în pahare lui Tully și Kate. O făcu astfel pe Kate să se simtă adult, în vreme ce stătea pe brațul sofalei și sorbea din vin. Primul album de Crăciun al anului se afla deja pe măsuța turnantă. Evident, Elvis cânta despre copilul din ghetou.

Ciudat cum un album, poate un singur cântec, te făcea să retrăiești atâtea momente din viață. Kate nu-și amintea să fi fost vreun eveniment în viața familiei Mularkey – Crăciun, Ziua Recunoștinței, Paști, fără Elvis. Mama și Georgia se ocupau de asta. Moartea artistului nu le schimbase obiceiul, iar uneori, dacă beau suficient, se îmbrățișau, consolându-se reciproc de moartea lui.

— Ar trebui să vă spun ce am de făcut săptămâna asta, zise Tully ridicându-se emoționată în picioare.

Kate observă că arăta ca o persoană nerăbdătoare să primească

binecuvântarea mamei.

— Ați auzit de cazul de viol Spokane? Ei bine, spuse ea pe un ton dramatic, tipul a fost arestat. Maică-sa a angajat pe cineva să-i omoare pe judecător și pe procuror. Nu vi se pare incredibil? Iar Johnny – ăsta este șeful meu – mi-a dat voie să fac o schiță. Au folosit chiar fraza mea. Era grozavă! Săptămâna viitoare o să asist la un interviu cu un tip care a inventat un tip nou de calculator.

— Ai început să muncești serios, Tully, spuse mama, zâmbindu-i.

— Nu numai eu, doamnă Mularkey, spuse Tully. Și Kate va proceda la fel. Voi insista să facă practică la același post. Într-o zi vom apărea amândouă la televiziune. Prima pereche de femei de nădejde din emisiunile de televiziune.

— Gândește-te la asta, Margie, zise Georgia visătoare.

— De nădejde? spuse Kate, îndreptându-se de spate. Parcă era vorba să devenim reportere.

Tully îi zâmbi.

— Cu ambiția noastră? Glumești? Țintim sus, la vârful, Katie.

Kate trebuia să spună ceva chiar acum. Lucrurile îi scăpau de sub control și era cel mai bun moment să le lămurească. Câteva pahare de băutură ușuraseră întrucâtva lucrurile.

— Ar trebui să-ți spun...

— Vom fi mai cunoscute ca Jean Enersen, doamnă Mularkey, zise Tully râzând. Și mult mai bogate.

— Imaginați-vă cum este să fii bogat! spuse mama.

Mătușa Georgia o bătu pe picior pe Kate.

— Toată familia este atât de mândră de tine, Katie. Vei face cunoscut numele nostru.

Kate oftă. Încă o dată pierduse ocazia. Ridicându-se, străbătu încăperea dincolo de colțul în care urma să fie instalat pomul de Crăciun și rămase la fereastră uitându-se spre pășune. O pătură de un alb strălucitor acoperea câmpul, formând movilițe strălucitoare pe stâlpii de telegraf. Lumina lunii transforma totul într-o feerie de albastru înghețat și alb; cerul negru de catifea arăta ca o felicitare. Copil fiind, aștepta întotdeauna această perioadă a anului, se ruga luni întregi să vină și niciun miracol. Acoperită de zăpadă, Aleea cu licurici părea un peisaj de poveste. Locul unde nu se putea întâmpla nimic rău, unde o fată ar fi trebuit să aibă tăria de a spune familiei că se răzgândise.

Ultimele luni din ultimul an au fost dedicate desăvârșirii. Cu toate că Tully își petrecea mai mult de douăzeci și cinci de ore la postul de

televiziune unde își făcea practica, iar Kate lucra tot atâtea ore la Starbucks, noua cafenea din piața Pike Place, aveau grijă să-și consacre suficient timp una alteia jucând biliard și bând bere la Goldies, ascultând muzică la taverna Blue Moon. Tully își petrecea cam multe nopți la Chad, dar Kate nu-i făcea niciun reproș. Sincer vorbind, se distra prea bine la întâlnirile ei ca s-o mai cicălească pe Tully în privința alegerii ei.

Singura problemă din viața lui Kate – și era foarte importantă – o constituia examenul de absolvire care se apropia. Peste o lună urma să obțină diploma în comunicare – transmisie jurnalism și încă nu spusese nimănui că nu asta visase ea.

Acum, totuși avea să lămurească lucrurile. Se afla într-una din cabinele telefonice de la etajul al treilea, gata să treacă la fapte, și tocmai sunase acasă. Mama a răspuns de la al doilea apel.

— Alo?

— Bună, mamă.

— Katie! Ce surpriză! Nu-mi amintesc să mai fi sunat vreodată la mijlocul săptămânii. Probabil ai capacități extrasenzoriale; abia ne-am întors de la mail. Dacă ai vedea rochia pe care am cumpărat-o pentru absolvirea ta. E foarte frumoasă. Să nu spună cineva că la JC Penney nu se găsește îmbrăcăminte de cea mai bună calitate.

— Cum este? Kate se blocase; cu o ureche asculta descrierea făcută de mama. Ea tocmai spunea ceva de umeri falși și materiale strălucitoare când Kate o interupse. Tocmai am aplicat pentru o slujbă la Nordström, mamă. La departamentul de publicitate.

Simți o pauză notabilă la celălalt capăt al firului, apoi auzi cum mama își aprindea o țigară.

— Am crezut că tu și Tully veți fi...

— Știu. Kate se rezemă la loc de perete. O echipă de reportere. Cu renume mondial și bogate.

— Ce se întâmplă de fapt, Kathleen?

Kate încercă să exprime în cuvinte incertitudinile. Numai că nu știa ce voia să facă cu restul vieții sale. Crezuse că o aștepta ceva special, o cărare care era doar a ei, merită să-i ofere fericire la sfârșit, dar unde începea aceasta?

— Nu sunt ca Tully, spuse în final, recunoscând un adevăr pe care-l știa de mult timp. Nu respir știri. Desigur, sunt destul de bună ca să obțin A la examene și profesorii mă apreciază pentru că nu întârzii niciodată cu articolele, dar jurnalismul... televiziunea sau ziarele sunt o junglă. Voi fi devorată de vie de oameni ca Tully, care ar face orice să-și atingă scopul. N-

ar fi realist să-mi închipui că m-aș putea descurca.

— Realist? Realiști suntem tatăl tău și cu mine în încercarea noastră de a face față cheltuielilor când i se taie sistematic orele la uzină. Realistă sunt și eu pentru că, fiind o femeie inteligentă, nu pot obține o slujbă plătită cu mai mult decât salariul minim; asta pentru că nu am studii și n-am făcut decât să-mi cresc copiii. Crede-mă, Katie, nu aș vrea să fii realistă la vârsta ta. Ai timp destul pentru asta. Acum trebuie doar să ai visuri îndrăznețe și să ajungi cât mai sus.

— Numai că mi-aș dori cu totul altceva.

— Ce?

— Aș vrea să știu și eu.

— Oh, Katie... cred că ți-e teamă să întinzi mâna până la inelul de alamă. Nu trebuie să-ți faci probleme.

Înainte ca fiica ei să-i poată răspunde, cineva bătu la ușă.

— Sunt aici, strigă.

Ușa se izbi de perete și Tully intră.

— Te-am găsit. Te-am căutat peste tot. Cu cine vorbești?

— Mama.

Tully luă receptorul și spuse:

— Bună ziua, doamnă Mularkey. O răpesc pe fiica dumneavoastră. Vă sunăm mai târziu. La revedere. Închise, apoi se întoarse spre Kate. Tu vii cu mine.

— Unde?

— O să vezi. Tully o scoase din casă, apoi în parcare unde se afla un mic Volkswagen albastru.

Tot drumul până la Seattle, Kate a întrebat-o unde merg și ce se petrece, dar Tully nu-i răspunse decât în momentul în care ajunseră în fața unei clădiri mici de birouri.

— Aici lucrez, spuse ea după ce opri motorul. Nu-mi vine să cred că n-ai mai fost aici. Ei bine, era și timpul.

Kate își dădu ochii peste cap. Acum știa ce se petrece. Tully voia să-i prezinte un nou succes al ei, o bobină, o bandă, un reportaj care tocmai fusese transmis. Ca de obicei, Kate venea după ea.

— Uite ce este, Tully, zise ea în timp ce străbăteau coridoarele insipide și pătrundeau într-un spațiu mic aglomerat al KCPO-TV. Trebuie să-ți spun ceva.

Tully deschise ușa.

— Sigur. Mai târziu. Apropo, el e Mutt. Îi arată o namilă de bărbat cu părul lung, cocoșat, care stătea la fereastra deschisă și expulza fumul de țigară.

— Salut, le spuse el, abia ridicând un deget.

— Carol Mansour – ea este reporterul – se află la o întrunire a consiliului municipal, spuse Tully, conducând-o spre o ușă închisă.

De parcă ea, Kate, nu auzise reportajele lui Carol Mansour de nenumărate ori!

Tully se opri în fața ușii și ciocăni. Când îi răspunse o voce masculină, Tully deschise ușa și o trase pe Kate înăuntru.

— Johnny? Ea este prietena mea, Kate.

Bărbatul își ridică privirea din spatele biroului.

— Ești Kate Mularkey, nu?

Era, fără îndoială, cel mai chipeș bărbat pe care-l văzuse ea vreodată. Părea ceva mai mare ca ele, dar nu cu mult; poate cinci sau șase ani. Avea părul negru și des, strâns la spate, cu mici bucle la capete. Pomeți proeminenți, o bărbie mică, ce l-ar fi putut face să pară drăguț, dar chipul lui nu avea nimic feminin. Când îi zâmbi, i se tăie răsufierea, simțindu-se brusc atrasă fizic de el; așa ceva nu i se mai întâmplase niciodată.

Iar ea stătea acolo, în fața lui, îmbrăcată pentru lucru în blugii Gloria Vanderbilt, pantofi fără toc și pulover roșu cu decolteu în V. Buclele i se desfăcuseră și și le aranjase din nou în această dimineață. Nici nu se mai obosise să se machieze.

Îi venea s-o omoare pe Tully.

— Vă las singuri, spuse Tully strecurându-se afară din birou și închizând ușa în urma sa.

— Te rog, ia loc, îi spuse el arătându-i scaunul gol din fața biroului.

Ea se așeză nervoasă pe marginea scaunului.

— Tully mi-a spus că ești un geniu.

— Păi, doar e prietena mea cea mai bună!

— Ești norocoasă. E o fată deosebită.

— Da, domnule, așa este.

El râse la auzul vorbelor ei; era un hohot de râs contagios, care a făcut-o și pe ea să zâmbească.

— Te rog să nu mi te adresezi cu acest apelativ. Mă faci să cred că un tip bătrân se află undeva în spatele meu. Se aplecă spre ea. Ei, Kate, ce zici?

— Despre ce?

— Despre slujbă.

— Care slujbă?

El își ridică privirea spre ușă și-i spuse:

— Hmm... interesant, apoi o privi din nou. Avem un post de funcționar. Carol obișnuia să răspundă la telefoane și să facă clasificările, dar va avea

un copil, așa că nemernicul director al postului a cerut ajutor.

— Dar Tully...

— Vrea să-și facă practica. Spune că, mulțumită bunicii, nu duce lipsă de bani. Între noi fie vorba, nu prea știe să răspundă la telefon.

Toate acestea o luară prin surprindere pe Kate. Cu numai o oră în urmă, îi era foarte clar că nu vrea să lucreze în televiziune, iar acum i se oferea o slujbă pe care orice coleg de la universitate și-ar fi dorit-o.

— Care este salariul? întrebă simțindu-se în impas.

— Salariul minim, desigur.

Ea făcu un calcul rapid. Cu bacșișuri, lua de două ori mai mult de la Starbucks.

— Haide, spuse el zâmbind. Nu poți să mă refuzi? Ai șansa să fii secretară într-un birou urât, fără să primești bani aproape deloc. Nu este asta visul oricărei absolvente de facultate?

Ea nu se putu abține să nu râdă.

— Dacă așa pui problema, cum te-aș putea refuza?

— Este un început în lumea strălucitoare a televiziunii, nu?

Zâmbetul lui avu darul s-o răvășească complet.

— Este? Fascinantă, nu?

El păru surprins de întrebare și pentru prima oară o privi cu adevărat. Zâmbetul fals așezat pieri, iar privirea acelor ochi albaștri deveni dură și cinică.

— Nu în acest birou.

O atinsese. În mod surprinzător se simțea foarte puternic atrasă de el. Nu semăna cu felul în care reacționase în cazul colegilor de facultate. Era un motiv în plus să nu accepte slujba.

În spatele ei se deschise ușa și Tully intră brusc.

— Ei, ai fost de acord?

Era o nebunie să accepți o slujbă doar pentru că-ți plăcea șeful.

Dar, de fapt, ea avea douăzeci și unu de ani, iar el îi oferea șansa unui început în televiziune.

N-o privi pe Tully. Dacă ar fi făcut-o, știa că s-ar fi simțit ca și cum ar fi fost de vânzare, că mergea din nou după ea, dar dintr-un motiv neîntemeiat.

Însă cum să refuze? Poate într-o slujbă adevărată ar descoperi pasiunea și strălucirea care-i lipseau. Cu cât se gândea la asta mai mult, cu atât i se părea tot mai posibil. Școala n-avea nicio legătură cu lumea adevărată. Poate tocmai din acest motiv n-o acaparase lumea știrilor. Aici, contau subiectele.

— Sigur, spuse în cele din urmă. Mă voi strădui, domnule Ryan.

— Spune-mi Johnny. Zâmbetul lui a fost atât de tulburător, încât ea se văzu nevoită să-i evite privirea. Era sigură că el îi putea auzi bătăile accelerate ale inimii.

— În regulă, Johnny.

— Foarte bine, spuse Tully bătând din palme.

Kate nu putu să nu observe cum prietena ei i-a stârnit imediat interesul lui Johnny. El stătea la birou, holbându-se la Tully.

Atunci Kate și-a dat seama că făcuse o greșală.

Kate s-a privit în oglinda mică, ovală, de deasupra dulapului. Părul ei lung și drept, un aspect important al înfățișării sale, era strâns la spate cu o bandă de catifea neagră. Fardul bleu și două straturi de rimei îi puneau în valoare ochii, iar rujul roz și fardul de obraz dădeau ceva culoare tenului.

— O să înveți să-ți placă știrile, spuse imaginii din oglindă. Și asta nu înseamnă doar că mergi pe urmele lui Tully.

— Grăbește-te, Kate, o strigă Tully, bătând în ușa dormitorului. Nu vreau să întârzii din prima zi de muncă. Te aștept în parcare.

— Bine, poate îi urmezi exemplul. Luându-și în grabă servieta de pe patul dublu, ieși din dormitor și se îndreptă spre scară.

În această ultimă săptămână de școală, sălile erau pline de fete care studiau pentru examenul de licență, își luau rămas-bun, își împachetau lucrurile. Kate își croi drum printre ele și ajunsese în parcare mică din spatele clădirii, unde Tully se urcase în Volkswagenul cel nou cu motorul pornit.

În secunda în care Kate s-a urcat și a închis portiera, au și pornit. Melodia lui Prince, *Purple Rain* răzbătea din difuzoare. Tully trebui să țipe ca să se facă auzită:

— E grozav, nu? în sfârșit lucrăm împreună!

Kate încuviință.

— Este. Trebuia să recunoască, se simțea emoționată. De fapt, era absolventă de facultate – sau va fi curând – și-și găsisese o slujbă excelentă pentru început, într-un domeniu de maximă importanță. Nu conta că Tully îi făcuse rost de ea, sau că mergea pe urmele celei mai bune prietene. Avea importanță doar faptul că va lua în serios slujba asta și va descoperi că are vocație pentru jurnalism.

— Vorbește-mi despre șeful nostru, spuse închizând aparatul stereo.

— Johnny? E grozav în tot ceea ce face. A fost corespondent de război. În El Salvador sau Libia, cine mai știe? Am auzit că duce dorul atmosferei de pe front, dar e un mare producător. Poți învăța multe de la el.

— Ai fost tentată vreodată să te culci eu el?

Tully începu să râdă.

— Doar pentru că m-am culcat cu profesorul meu nu înseamnă că o s-o fac cu fiecare șef.

Kate respiră ușurată auzind acest lucru, poate mai mult decât ar fi trebuit. Voia s-o întrebe dacă Johnny este căsătorit, dar nu putea articula cuvintele. S-ar fi trădat.

— Am ajuns. Tully trase în fața clădirii și parcă. Pe drumul pe scări și pe hol n-a vorbit decât despre plăcerea de a lucra împreună, dar când ajunseră în acel mic și înghesuit conglomerat de birouri, a apucat-o pe drumul cel mai scurt și s-a năpustit asupra lui Mutt.

Kate a rămas pe loc strângând la piept servieta tatălui din imitație de piele și întrebându-se ce ar trebui să facă.

Tocmai se hotărâse să-și scoată jacheta când apăru Johnny incredibil de frumos, dar și supărat.

— Mutt! Carol! strigă, deși se aflau chiar în fața lui. Noua companie Microsoft anunță ceva. Nu știi ce dracului este. Mike transmite informațiile pe fax. Vor să te duci la sediul companiei să vezi dacă poți discuta cu șeful, Bill Gates.

Tully se năpusti asupra lui.

— Pot să merg și eu?

— Cui îi pasă? E o poveste de rahat, zise Johnny, apoi se întoarse în biroul său și trânti ușa.

Momentele următoare au fost o secvență de haos absolut. Carol, Tully și Mutt și-au adunat echipamentele și au ieșit în fugă din birou. Kate rămase acolo după plecarea lor, în biroul liber, acum liniștit, întrebându-se ce naiba trebuia să facă.

Lângă ea sună telefonul.

Își scoase jacheta, o puse pe spătarul scaunului, se așază, apoi răspunse.

— KCPO știri. Sunt Kathleen. Cu ce vă pot fi de folos?

— Ei, iubito, suntem noi, mama și tata. Am sunat să-ți urăm o zi bună în prima ta zi de serviciu. Suntem atât de mândri de tine.

Pe Kate n-o surprinse acest apel. Unele lucruri din viață nu se schimbă, iar familia ei se număra printre ele. Îi iubea, pentru asta.

— Vă mulțumesc.

În următoarele ore i s-a părut foarte ușor să-și umple timpul. Telefonul suna aproape permanent, iar cutia cu intrări de pe biroul ei părea că nu fusese golită de ani întregi. Fișierele erau într-o dezordine absolută.

Fusese atât de absorbită de munca ei, încât, când se uită la ceas, văzu că era ora unu și murea de foame.

Oare avea pauză de masă? Se ridică și străbătu biroul acum curat. La ușa lui Johnny se opri adunându-și curajul ca să bată, dar înainte s-o poată face, auzi țipete din interior. El se certa cu cineva.

Era mai bine să nu-l întrerupă. Puse robotul pe automat și coborî la bufet. Acolo comandă un sandviș cu șuncă și brânză, * un bol cu supă cremă și două cutii de cola. Cu punga în mână fugi sus și deconecta automatul.

Apoi se duse din nou la ușa lui Johnny, unde era tăcere. Ciocăni timid.

— Intră.

Ea deschise ușa.

El stătea la birou, părând foarte obosit. Părul lung îi cădea în dezordine pe umeri, de parcă și-ar fi trecut tot timpul degetele prin el, dându-l pe spate. Zeci de hârtii îi acopereau biroul, atât de multe încât nu se mai vedea nici telefonul.

— Mularkey, spuse el oftând. La dracu'! Am uitat că începi lucrul astăzi.

Kate vru să parzeze cu o glumă pe tema asta, dar vocea n-o ajută. Era dureros de conștientă de prezența acestui bărbat, simțindu-se doar vag deranjată de faptul că el nici n-a știut că se afla acolo.

— Intră. Ce ai în mână?

— Ceva de mâncare. Mi-am închipuit că ți-e foame.

— Mi-ai cumpărat de mâncare?

— Ce e rău în asta? îmi pare rău, eu...

— Stai jos. Îi făcu semn spre scaunul din fața biroului.

148

j

— Chiar apreciez gestul tău. Nici nu-mi amintesc când am mâncat ultima oară.

Ea se apropie de birou și începu să despacheteze mâncarea, îl observă cum o urmărește în tot acest timp, fixând-o cu ochii lui de-un albastru intens. Acest lucru îi spori nervozitatea în asemenea măsură, încât aproape vărsă supa.

— Supă caldă, spuse el cu o voce joasă. Deci ești una dintre acelea...

Ea se așază privindu-l, simțindu-se incapabilă să se abțină.

— Una dintre...?

— Cele care au grijă de toată lumea. El luă o înghițitură. Lasă-mă să ghicesc: ai crescut într-o familie fericită. Doi copii și un câine. Fără divorț.

Ea începu să râdă.

— Punct ochit, punct lovit. Tu?

— Fără câine. Nu prea fericită.

— Oh! Ea chibzuia ce să-i spună. Ești căsătorit? Întrebarea îi scăpă înainte de a se putea controla.

— Nu. Niciodată. Tu?

Ea zâmbi.

— Nu.

— Bravo ție! Asta este o slujbă care necesită concentrare.

Kate se simți ca o impotoare. Stătea în fața șefului, încercând să se concentreze, să-i spună ceva care să-i stârnească admirația, dar nu putea nici să-l privească. Era o nebunie. Nu i se mai părea atât de frumos. Dar ceva anume în felul lui de a fi o impresionase atât de puternic, încât nu mai putea să gândească corect. În final spuse:

— Crezi că vor veni cu un subiect bun de la Microsoft?

— Ieri, Israelul a invadat Libanul. Știi? I-au împins pe palestinieni înapoi la Beirut. Acesta este adevăratul subiect. Și noi stăm în biroul ăsta prăpădit, pierzând timpul cu știri despre softuri. Oftă. Îmi pare rău. Am o zi proastă. Și tocmai în prima ta zi de muncă. Îi zâmbi, dar zâmbetul nu i se reflectă și în privire. Iar tu mi-ai adus supă. Mâine o să mă comport mai bine, promit.

— Tully mi-a spus că ai fost corespondent de război.

— Mda.

— Presupun că ți-a plăcut.

Ea văzu o umbră întunecându-i pentru scurt timp privirea; era tentată să o eticheteze drept tristețe, dar cum să știe?

— A fost o nebunie.

— Cum de ai plecat?

— Ești prea tânără să înțelegi.

— Nu sunt cu mult mai tânără ca tine. Pune-mă la încercare.

El oftă.

— Uneori viața scoate untul din tine, asta e tot. Cum spunea Stones: Nu poți obține întotdeauna ce vrei.

— În cântec se spune ceva și despre faptul că ai dobândi exact ce-ți trebuie.

El o privi lung, apoi, pentru o fracțiune de secundă, ea știu că i-a captat atenția.

— Ai găsit destule lucruri de făcut ca să-ți ocupi timpul în dimineața asta?

— Dosarele erau într-o mare dezordine. La fel și imboxul. Am ordonat și am pus pe raft toate benzile din colț.

El râse, iar chipul i se transformă devenind atât de frumos că ei i se tăie respirația.

— De luni întregi am încercat s-o convingem pe Tully să facă asta.

— N-am vrut să...

— Nu-ți face probleme. Nu ai pus-o în dificultate pe prietena ta. Crede-mă, știi la ce să mă aștept din partea lui Tully.

— La ce?

— Pasiune, spuse el simplu strângând hârtia cu care fusese ambalat sandvișul și punând-o în caserola goală.

Kate fu izbită de felul în care spusese acest lucru, iar ea știa brusc că are probleme. Degeaba își repeta că el este șeful ei. În cele din urmă, important era ce simțea când se afla în preajma lui.

Se îndrăgostea. Nu exista alt cuvânt pentru a descrie simțămintele ei.

Și totuși, în restul zilei răspuse la telefoane, completă dosare, gândindu-se la ultimul moment petrecut cu el și la felul simplu, direct în care răspunsese la întrebarea ei despre Tully: *pasiune.*

Dar prefera să-și amintească felul în care zâmbise admirativ când rostise acest cuvânt.

12

iara de după examenul de absolvire a fost aproape perfectă, așa cum își imaginase Tully. Ea și Kate au găsit un apartament ieftin în stilul anilor 1960, bine amplasat – deasupra pieței *Pike Place*. Au adus mobilă din casa bunicii și au umplut bucătăria cu articole de porțelan vechi, de patruzeci de ani. Pe pereți au pus posterele preferate și fotografiile ale lor pe mese. Doamna Mularkey le-a surprins într-o zi aducând de la magazin și câteva plante artificiale, ca să le creeze impresia unui cămin.

Cartierul le modela stilul de viață. Mergeau pe jos la câteva baruri – preferatele lor erau Athenian din piață și Virginia Inn, cel vechi și afumat de pe colț. La șase dimineața, în haosul stârnit de semnalele camioanelor de aprovizionare și claxoane, traversau strada să-și ia cafea cu lapte de la Starbucks și croissant de la La Panier, brutăria franțuzească.

Asemenea altor fete singure care lucrau, au intrat într-o rutină a vieții de zi cu zi. În fiecare dimineață se duceau la micul dejun, ședeau la mesele din fier de pe trotuare și citeau diferite ziare. *The New York Times*, *The Wall Street Journal*, *Seattle Times* și *Posts-Intelligencer* au devenit bibliile lor. Când terminau, se duceau cu mașina la birou, unde învățau în fiecare zi câte ceva nou despre redactarea știrilor de televiziune, iar după lucru se schimbau în tunici strălucitoare cu umeri falși, lați și mergeau la unul din numeroasele cluburi

din centru, în orice noapte puteau asculta punk rock, new wave, rock'n'roll sau pop.

Și pentru că Tully nu mai trebuia să ascundă existența lui Chad, el le scotea adesea în oraș pe ea și pe Katie. Își vedeau împlinite visurile țesute cu ani în urmă pe malurile întunecate ale râului Pilchuck, și Tully trăia din plin fiecare clipă.

Acum, ajunseseră la birou. Au sporovăit tot drumul de la mașină și în clădire. Dar în momentul în care Tully a deschis ușa, a știut ce s-a întâmplat ceva. Mutt stătea la fereastră strângându-și repede aparatul de filmat. Johnny era la birou și urla la cineva la telefon.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tully aruncându-și geanta pe biroul lui Kate, curat și ordonat.

Mutt își ridică privirea.

— Are loc un protest. Va fi reportajul nostru.

— Unde-i Carol?

— La spital. Naște.

Asta era șansa lui Tully. S-a dus direct în biroul lui Johnny, fără să bată măcar la ușă.

— Lasă-mă să fac eu transmisia. Știu că nu mă consideri pregătită, dar sunt. Cine mai este acolo?

El închise telefonul și o privi cu atenție.

— Am spus deja că tu vei face reportajul. De asta urlam așa. Înconjură biroul și se apropie de ea. Să nu mă dezamăgești, Tully.

Tully știa că era un gest neprofesionist, dar nu s-a putut abține și l-a îmbrățișat.

— Tu ești cel mai bun. O să fii mândru de mine. O să vezi.

Tocmai se îndrepta spre ușă când el își dresе glasul și-i rosti numele. Se opri și se întoarse.

— Nu vrei să citești materialul de bază cu informații? Sau te duci așa, orbește?

Tully simți cum încep să-i ardă obrazii.

— Oh! O să-l citesc imediat.

El îi întinse o pagină de fax.

— Este vorba despre o casnică din Yelm care dă sfaturi despre năluci.

J.Z. Knight.

Tully se încruntă.

— Asta reprezintă o problemă?

— Nu. Numai că... știu pe cineva care locuiește acolo. Asta e tot.

— Păi, n-o să avem timp de vizite. Du-te acum. Vreau să te întorci pe la

două, ca să redactăm materialul.

Fără Tully și Mutt, biroul era foarte liniștit. Se întâmpla a doua oară pe parcursul acelei veri ca ea să rămână singură în birou cu Johnny. Puțin enervată de liniște – ca și de faptul că vedea ușa lui deschisă, știind că el se afla atât de aproape – Kate avea tendința să răspundă prea repede la telefon și să-și cam piardă suflul.

Când era Tully la birou, domneau agitația și zgomotul. Ea trăia pentru știrile de televiziune și nimic nu i se părea de neglijat. Toată ziua îi asalta pe Carol și pe Mutt cu întrebări, solicitându-le în permanență sfaturi pe diverse teme.

Kate nici nu mai știa de câte ori nu-l văzuse pe Mutt dându-și ochii peste cap când Tully pleca după o discuție. Carol era și mai puțin receptivă la comunicare: în ultimul timp, abia dacă-i mai vorbea lui Tully. Dar ei nu-i păsa. Ceea ce o interesa în primul rând erau știrile.

Kate, în schimb, le acorda colegilor de birou o atenție mai mare decât subiectelor pe care le urmăreau. S-a împrietenit aproape imediat cu Carol, care o invita adesea la masă, unde discutau despre nașterea apropiată a copilului și adesea o chema să-i editeze materialele sau să-i facă investigațiile pe anumite subiecte. Și Mutt o alesese pe Kate drept confidentă. Vorbea cu ea ore întregi despre problemele sale de familie și despre femeia care refuza să se căsătorească cu el.

Singura persoană cu care Kate nu stabilise o legătură mai apropiată era Johnny.

Kate își pierdea cumpătul în preajma lui. Era de-ajuns ca el s-o privească și să-i zâmbească și ea scăpa din mână ce ținea la momentul respectiv. Se bâlbâia când îi transmitea mesajele și se împiedica de marginea destrămată a covorului din biroul lui.

La început, Kate și-a imaginat că aceasta se datora felului în care arăta el. Era un băiat perfect, catolic irlandez, cu părul negru și ochii albaștri și când zâmbea, tot chipul i se încrețea făcând-o să i se taie respirația.

Ea presupusese că pasiunea pentru el nu va fi de durată, că, odată cu trecerea timpului, va ajunge să-l cunoască și felul în care arăta n-o va mai fascina. Spera, cel puțin, că va deveni imună la zâmbetul lui.

Dar nu avusese un asemenea noroc. Prin tot ce spusese și făcuse, el strânsese și mai tare lațul în jurul inimii ei. Dincolo de cinismul atitudinii lui, ea intuise un idealist și, chiar mai rău, un om rănit. Ceva îl distrusese pe Johnny, îl plasase la marginea unui subiect important, al cărui mister îi crea false iluzii.

Se duse într-un colț unde un teanc de benzi aștepta să fie pus în ordine.

Tocmai luase un braț, când Johnny apăru în cadrul ușii.

— Hei, spuse. Ești ocupată?

Ea lăsă jos brațul de benzi. *Ce atitudine prostească!*

— Nu, îi răspunse. Nu chiar.

— Hai să mâncăm ceva ca lumea. Este o zi fără știri importante și m-am săturat de sendvișuri.

— O, bineînțeles. Ea se concentrează asupra sarcinilor sale: comutarea pe robot, îmbrăcarea puloverului, luarea poșetei.

El veni lângă ea.

— Gata?

— Să mergem.

Porni alături de el și traversară. Când și când, trupurile li se atingeau, iar ea era conștientă de fiecare contact.

Când, în cele din urmă, ajunseră la restaurant, el o conduse la o masă din colț cu vederea spre Elliott Bay și magazinele de la Pier 70. O chelneriță apăru aproape instantaneu să le ia comanda.

— Ești destul de matură ca să bei ceva, Mularkey? o întrebă cu un zâmbet.

— Ha-ha! Nu beau la lucru.

Rostind aceste cuvinte care ar fi trebuit să sune mai înțepat, ea clipi și se gândi că iar a fost o idioată.

— Ești o fată de încredere, îi spuse când plecă chelneriță; desigur, încerca să nu zâmbească.

— Femeie, preciză ea cu fermitate sperând să nu roșească.

El zâmbi auzind-o.

— Încercam să-ți fac un compliment.

— Și de asta ai optat pentru formularea *de încredere?*

— Ce-ai fi preferat?

— Sexy. Strălucitoare. Frumoasă. Ea râse nervos părând mai mult o fetișcană, exact ceea ce nu voia. Știi doar și tu: vorbele pe care fiecare femeie ar vrea să le audă. Zâmbi. Era șansa ei să-l impresioneze, să-l facă conștient de prezența sa, așa cum procedase și el. Nu voia să rateze ocazia asta.

El se rezemă de spătar, iar ea speră că nu voia să mărească distanța dintre ei. Acum și-ar fi dorit cu ardoare să se fi culcat cu vreunul din prietenii din facultate. Fără îndoială, el simțea că este virgină.

— Ai două luni de când lucrezi pe postul ăsta?

— Aproape trei.

— Îți place?

— Da.

— Da? Ce răspuns ciudat! Asta este o meserie pe care o iubești sau o urăști. Se aplecă și-și puse coatele pe masă. Ești pasionată de ea?

Din nou acel cuvânt care o separa pe ea de Tully ca grâul de neghină.

— D... da...

El o cercetă cu privirea, apoi zâmbi cu un aer atotștiutor. Ea se întrebă cât de adânc citiseră acei ochi albaștri în sufletul ei și spuse:

— Nu încape nicio îndoială că Tully este.

— Da.

El încercă să-și mențină tonul obișnuit când o întrebă:

— Are pe cineva?

Kate se feliță pentru faptul că a reușit să nu clipească, nici să se încrunte. Acum, cel puțin, știa de ce o invitase la masă. Ar fi trebuit să-și dea seama. Voia să-i spună: *Are același bărbat de mulți ani*, dar nu îndrăzni. Tully nu mai ascundea relația sa cu Chad, dar nici nu se ația cu el.

— Ce crezi?

— Că se vede cu mulți bărbați.

Din fericire, chelnerița se întoarse cu comanda și ea își lăsă ochii în farfurie.

— Dar tu? Mi se pare mie sau nu ești pasionat de slujba asta?

El o privi cu asprime.

— Pe ce te bazezi când afirmi asta?

Ea ridică din umeri și continuă să mănânce, dar îl urmărea cu atenție.

— Poate nu, spuse el încet.

Ea se opri cu furculița în aer. Pentru prima oară nu făceau conversație de complezență. El tocmai îi făcuse o mărturisire importantă, era sigură de asta.

— Vorbește-mi de El Salvador.

— Știi ce s-a întâmplat acolo? Masacrul? A fost o baie de sânge. Lucrurile s-au tot înrăutățit în ultimul timp. Escadrilele morțiiucid civili, preoți, călugărițe.

Kate nu știa nimic din toate astea, dar dădu aprobator din cap urmărind succesiunea de emoții întipărite pe chipul lui. Nu-l mai văzuse până atunci așa de însuflețit de pasionat. Din nou apăruse acea trăire greu de descifrat în ochii lui.

— Vorbești de parcă ți-ar fi plăcut. De ce ai plecat de-acolo?

— Nu vreau să discut despre asta. El își termină berea și se ridică. E timpul să ne întoarcem la lucru.

Ea se uită la mâncarea de care abia se atinseseră. Era clar că depășise

măsura cu insistențele ei.

— Ți-am pus o întrebare prea personală. Îmi pare rău...

— Nicio problemă. Ține de trecut. Să mergem!

Pe drumul de întoarcere, el nu mai scoase niciun cuvânt. Au urcat scările în viteză și au intrat în biroul gol.

Acolo, ea nu putu să se abțină și-i atinse brațul:

— Chiar îmi pare rău. N-am vrut să te supăr.

— Cum am spus, ține de trecut.

— Nu este așa cum spui, nu? zise ea încet, înțelegând chiar atunci că din nou sărise calul.

— Întoarce-te la muncă, spuse el brusc și se duse în birou, trântind ușa dintre ei.

Yelm se afla în valea înverzită dintre Olympia și Tacoma. În orașul acela oamenii se îmbrăcau dintotdeauna în cămăși de flanel și blugi prespălați și se salutau când se întâlneau unii cu alții.

Toate acestea se schimbaseră cu câțiva ani în urmă, când, după toate aparențele, un soldat de treizeci și cinci de mii de ani din Atlantis apăruse în bucătăria unei gospodine obișnuite.

Localnicii care trăiau conform principiului „trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască¹¹, au privit vreme îndelungată în sens invers. I-au ignorat pe indivizii ciudați care veneau la Yelm (cei mai mulți cu mașini scumpe, îmbrăcați în haine de firmă – gen Hollywood) și nu s-au sinchisit nicidecum când semnul pe care scria VÂNDUT a apărut pe primele parcele de pământ.

Când au început să se răspândească zvonurile că J.Z. Knight se pregătea să construiască un fel de adăpost ca să organizeze acolo o școală pentru cei ce-i împărtășeau credința, localnicii ajunseseră la capătul răbdării. Conform spuselor șefului biroului de la KCPO, oamenii pichetau proprietatea Knight.

„Mulțimea” care protesta împotriva materializării acestui pericol s-a dovedit a fi alcătuită din zece persoane cu pancarte ce discutau între ele. Arăta mai mult ca o șuetă la o cafea decât ca o adunare politică, până când a apărut camioneta știrilor. Atunci mulțimea a început să mărșăluiească și să scandeze.

— Ah, spuse Mutt, iată puterea presei. El s-a retras pe marginea drumului și s-a întors spre Tully.

— Aici vei cunoaște pe viu ce nu v-au învățat în facultate. Du-te în mijlocul oamenilor. Fă un efort. Dacă ai impresia că se va produce o altercație vreau să fii acolo, ai înțeles? Trebuie să pui întrebări, să vorbești

permanent. Și dacă eu îți fac semn, stai deoparte de centrul acțiunii.

Inima lui Tully bătea să-i sară din piept în timp ce-l urma.

Protestatarii s-au năpustit spre ei. Vorbeau toți deodată, încercând să-și spună păsul, croindu-și drum spre ei.

Mutt a împins-o în față pe Tully. Ea s-a împiedicat și a dat peste un tip imens, mătăhălos, cu o barbă ca a lui Moș Crăciun și o pancartă pe care scria SPUNE-I NU LUI RAMTHA.

— Sunt Tallulah Hart de la KCPO. De ce vă aflați aici astăzi?

— Întreabă-l cum îl cheamă, zbieră Mutt.

Tully clipi. La dracu'!

Omul zise:

— Sunt Ben Nettleman. Trăiesc de aproape optzeci de ani cu familia în Yelm. Nu vrem să-l vedem transformat în supermarket pentru ciudații noii ere.

— Au California pentru asta! strigă cineva.

— Vorbiți-mi despre Yelmul pe care l-ați cunoscut, îl îndemnă Tully.

— Este un loc liniștit, unde suntem atenți unii cu alții. Ne începem ziua cu rugăciuni și nu ne interesează ce fac vecinii noștri... până când încep să construiască rahaturi ca astea și să aducă tot soiul de nebuni cu autobuzele.

— Le spuneți nebuni pentru că...

— Asta sunt. Femeia aia comunică cu un mort, despre care spune c-a trăit în Atlantis.

— Și eu pot imita accentul indian. Și cu toate astea nu-l întruchipez pe Ramtha, strigă cineva.

În următoarele douăzeci de minute, Tully făcu ce știa cel mai bine: să discute cu oamenii. În șase sau șapte minute îi veni inima la loc și-și aminti ce învățase. Ascultă și formulă întrebările din interviu, pe care le-ar fi pus oricui într-o zi obișnuită. Habar n-avea dacă făcea ce trebuie, dacă se afla în locul potrivit întotdeauna, dar pe la al treilea interviu Mutt nu i-a mai dat indicații și a lăsat-o să se descurce singură. Și ea își dădu seama că se simțea bine. Oamenii deveneau sinceri cu adevărat în fața ei, îi împărtășeau sentimentele, grijile și frica.

— E bine, Tully, spuse Mutt aflat în spatele ei. Asta e. Am terminat.

În clipa în care aparatul se opri, mulțimea se dispersă.

— Am reușit! murmură ea. A fost tot ce a putut să spună ca să nu sară în sus de bucurie. Ce zarvă!

— Te-ai descurcat bine, spuse Mutt aruncându-i un zâmbet care avea să i se întipărească pentru totdeauna în memorie.

Mutt și-a strâns echipamentul într-un timp record și a urcat în

camionetă.

Lui Tully i-a crescut nivelul adrenalinei. Atunci a văzut indicatorul spre tabără.

— Întoarce aici, îi spuse surprinsă de propria sa reacție.

— De ce? întrebă Mutt.

— Mama... este în vacanță. Stă aici, în tabăra asta. Dă-mi un răgaz de cinci minute s-o salut.

— O să fac o pauză pentru fumat. Asta înseamnă că ai la dispoziție cincisprezece minute. Dar după aceea trebuie s-o ștergem.

Camioneta opri în fața biroului rezervației taberei. Tully se duse direct la recepție și întrebă de mama sa. Bărbatul de serviciu făcu un semn cu capul.

— Locul treizeci și șase. Când o vezi, spune-i că n-a plătit chiria.

În momentul în care ajunsese pe cărăruia dintre copaci, Tully se întoarce de mai multe ori. La drept vorbind habar n-avea de ce se află aici. Nu-și mai văzuse mama de la înmormântarea bunicii, nici nu mai vorbise cu ea și, cu toate că Tully devenise, la împlinirea vârstei de optsprezece ani executoarea testamentară a averii bunicii și se ocupa de virarea banilor către Cloud, nu primise niciodată mulțumiri pentru asta. Doar o serie de vederi pe care scria: m-am mutat, te rog trimite-mi banii la această adresă. Tabăra din Yelm era ultima schimbare de domiciliu.

Își văzu mama stând lângă un șir de canistre, fumând. Purta un pulover simplu, cenușiu și niște pantaloni ca de pijama și arăta ca și când ar fi scăpat de la închisoarea pentru femei. Anii îi ofiliseră frumusețea și-i săpaseră o rețea fină de riduri pe obraji supti.

— Bună, Cloud, îi spuse apropiindu-se.

Mama ei trase din țigară, apoi expiră fumul, urmărind-o printre pleoapele grele. Vedea cât de rău arăta mama, cum o îmbătrâniseră drogurile. Cloud nu împlinise patruzeci de ani, dar părea de cincizeci. Ca de obicei, avea ochii sticloși, privirea rătăcită a unei drogate.

— Am venit aici trimisă de postul KCPO pentru știri. Tully se strădui să nu lase mândria să răzbată din glasul ei, știind că era o prostie să se aștepte la vreo reacție din partea lui Cloud, dar, oricum, amintirea se afla acolo, în ochii și în glasul ei, era imaginea lamentabilă a unei fetițe care umpluse douăsprezece caiete de amintiri, pentru ca mama s-o cunoască și să fie mândră de ea. Este primul meu reportaj. Ți-am spus c-o să ajung la televiziune într-o zi.

Trupul lui Cloud se undui aproape imperceptibil, de parcă ar fi auzit o muzică pe care doar ea putea s-o perceapă.

— Televiziunea este opiul maselor.

— Ai dreptate, dacă este cineva care știe totul despre droguri, aceea ești tu.

— Pentru că veni vorba, nu mai am bani luna asta. Ai ceva la tine?

Tully scotoci în poșetă, găsi bancnota de cincizeci de dolari pe care o păstra pentru situații neprevăzute și i-o întinse.

— Să n-o dai pe toată vreunui dealer.

Cloud făcu un pas șovăitor spre ea și o luă.

Tully regretă că venise. Știa la ce trebuia să se aștepte din partea mamei: la nimic. De ce nu ținea minte asta?

— O să-ți trimit bani pentru tabăra următoare, Cloud. Fiecare familie are tradițiile ei, nu-i așa? Acestea fiind spuse se întoarse și pomi spre camionetă.

Mutt o așepta. Aruncând țigara, o strivi cu călcâiul și îi zâmbi.

— Mama a fost mândră de absolventa ei de facultate?

— Glumești? zise Tully zâmbind în vreme ce-și ștergea ochii; a plâns ca un copil.

După întoarcerea lui Tully și Mutt, echipa a intrat imediat în viteză. Cei patru s-au înghesuit în camera de montaj și au transformat înregistrarea de douăzeci și șase de minute într-un reportaj imparțial de treizeci și două de minute. Kate a încercat să se concentreze asupra reportajului, dar prânzul cu Johnny i-a amorțit simțurile sau i le-a amplificat. Nu-și dădea nici ea prea bine seama care din variante era corectă. Știa doar că, deși se îndrăgostise de el ca o școlăriță înainte de a o invita la masă, ulterior dragostea se adâncise transformându-se în altceva.

Când terminară treaba, Johnny ridică receptorul și-l sună pe directorul postului Tacoma. Vorbi câteva minute, apoi închise și se uită la Tully.

— O transmitem în seara asta la zece, dacă nu survine altceva.

Tully sări bucuroasă în sus bătând din palme:

— Am reușit!

Kate nu putu decât să se simtă roasă de invidie. Măcar o dată și-ar fi dorit ca Johnny s-o privească la fel ca pe Tully.

Numai dacă ar fi semănat cu prietena ei, stăpână pe sine, sexy și dornică să facă tot posibilul în orice privință și cu oricine. Atunci ar avea o șansă, dar gândul că fusese respinsă de Johnny și atitudinea lui impersonală o determinară să stea departe, în umbră. Mai precis, în umbra lui Tully. Ca întotdeauna, Kate era dublura care nu apărea niciodată în lumina reflectoarelor.

— Să sărbătorim cu o cină, propuse Tully. Fac eu cinste.

— Pe mine să nu contezi, spuse Mutt. Mă așteaptă Daria.

— Nici eu nu pot să merg la cină, dar am putea să bem ceva pe la ora nouă, propuse Johnny.

— De acord, încuviință Tully.

Kate știa că n-o poate refuza. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să stea la masă, urmărindu-l pe Johnny cum o soarbe din priviri pe Tully – dar nu avea de ales. Era asistenta. Rhoda Morgenstern. Și oriunde mergea Mary, Rhoda o însoțea, chiar dacă asta îi provoca o suferință cumplită.

Kate își alese hainele cu atenție: tricou cu mânecile tubulare, vestă din jacard neagră, vintage și blugi strâmți, introduși în cizme bufante înalte, până la genunchi. După ce-și ondulă părul, îl pieptănă cu grijă într-o parte și-l prinse într-o coadă. Își spuse că arăta destul de bine până când intră în living și o văzu pe Tully îmbrăcată într-o rochie verde de jerse cu un decolteu generos, umeri falși și o centură metalică lată, dansând în ritmul muzicii.

— Tully, ești gata?

Tully se opri din dans, închise casetofonul stereo și o luă de braț.

— Vino. Hai să ieșim de aici.

Pe stradă, în fața apartamentului, îl găsiră pe Johnny, rezemat de El Camino al său cel negru. Îmbrăcat în blugi prespălați și cămașă veche, părea extrem de sexy, deși cam ciufulit.

— Unde mergem? întrebă Tully, luându-l de braț.

— Am un plan, spuse Johnny.

— Îi iubesc pe bărbații care au planuri, zise Tully. Tu nu, Kate?

Cuvântul iubire alăturat numelui lui o izbi cu putere, așa că nu se uită la el când spuse:

— Da.

Porniră toți trei în josul străzii pietruite din piața care acum se golise.

La sex-shopul luminat cu neon din colț, Johnny le spuse s-o ia la dreapta.

Kate se încruntă. Era o linie invizibilă, asemenea ecuatorului care mergea de-a lungul străzii Pike. Spre sud, priveliștea era foarte urâtă. Acolo, turiștii nu mai mergeau decât dacă voiau să găsească droguri sau prostituate. Magazinele și afacerile de pe ambele părți ale străzii avură darul să-i indispună.

Au trecut de două librării cu cărți pentru adulți și un cinematograf de categoria X, unde rula o secvență din *Debbie Does Dallas* în paralel cu *Saturday Night Beaver*.

— E grozav, spuse Tully. Eu și Kate n-am mai fost aici.

Johnny se opri lângă ușa de lemn care cândva fusese vopsită în roșu, desigur.

— Ești gata? întrebă cu un zâmbet.

Tully încuviință.

El deschise ușa. Muzica îi spărgea timpanul.

Un tip masiv, de culoare, stătea pe un scaun la intrare.

— Cărțile de identitate, vă rog, le spuse focalizând lumina unei lanterne pe permisele lor de conducere. Intrați.

Tully și Kate își prezentară actele de identitate, apoi porniră pe holul îngust, acoperit cu postere și afișe volante și bare de protecție.

Holul dădea într-o încăpere dreptunghiulară plină de oameni îmbrăcați în costume din piele neagră cu inserții metalice. Kate nu mai văzuse atâtea coafuri bizare etalate într-o încăpere. Zeci de oameni erau înarmați cu toporiști Mohawks, lungi de cincisprezece centimetri, cu lame tăioase vopsite în culorile curcubeului.

Johnny le conduse pe ringul de dans, trecând de câteva mese de lemn spre bar, unde o tipă cu părul de culoarea fucsiei, tuns perie și cu un ac de siguranță fixat în obraz le luă comanda. La capătul barului, suspendat într-un colț, se afla un televizor de mari dimensiuni postat pe MTV. Nimeni nu-i acorda nici cea mai mică atenție.

Când barmanița se întoarse, Johnny îi dădu un bacșiș substanțial și, după ce-l învălui într-un zâmbet de zile mari, le duse pe Kate și Tully la o masă într-un colț, sub televizor.

Tully își ridică imediat mărgărită să toasteze.

— Pentru noi. Ne-am lansat astăzi.

Au ciocnit și au băut.

Pe la al treilea rând de băuturi, Tully se îmbătase. Când a început melodia potrivită *Call Me*, sau *Sweet Dreams (Are Made of This)*, sau *Do You Really Wanna Hurt Me?* se ridică în picioare și dansă singură lângă masă.

Kate își dorea să fi fost și ea înzestrată cu o asemenea dezinvoltură, dar două pahare de băutură n-au fost de ajuns s-o detensioneze. Rămase acolo pe scaun urmărind cum Johnny o sorbea din priviri pe Tully. Nici nu se uită la Kate decât când Tully se duse la baie.

— Niciodată nu se domolește, nu-i așa?

Kate încercă să găsească un răspuns menit să deturneze discuția de la cea mai bună prietenă, poate să-și scoată în evidență propria latură pasională, dar pe cine voia ea să păcălească? Ea nu avea un temperament atât de tumultuos.

Tully era ca mătasea roșie – bomboana cu măr, în vreme ce Kate sugera bumbac, bej.

— Mda.

Tully se întoarce de la baie fără să-și fi revenit din beție și se îndreaptă spre bar.

— Hei, e zece! Putem schimba canalul? Oricum, nu se uită nimeni la televizor.

— Cum dorești. Barmanul, care arăta ca un extraterestru dintr-un film cu scene apocaliptice de război, urcă pe o scară și schimbă canalul.

Tully se apropie de televizor, asemenea unei păcătoase care încearcă să ajungă în preajma Papei.

În clipa aceea, chipul ei umplu ecranul. *Sunt Tallulah Hart, din Yelm, Washington. Acest orașel liniștit a fost locul protestelor astăzi, când urmașii lui J.Z. Knight și spiritul de treizeci și cinci de mii de ani care se autodenumește Ramtha, s-au confruntat cu localnicii cu privire la o eventuală locație pentru un complex...*

Când s-a terminat, Tully s-a întors spre Kate:

— Ei bine? cu o voce care trăda nervozitatea, neliniștea.

— Ai fost extraordinară, o asigură Kate.

Tully a îmbrățișat-o pe Kate și a strâns-o la piept, apoi a luat-o de mână.

— Vino, vreau să dansez. Și tu, Johnny. Putem dansa toți trei.

Mai erau bărbați care dansau între ei, iar femeile dănuiau pe muzica de la Sex Pistols. O fată de lângă Kate, care purta o minifustă neagră de plastic și cizme de luptă cu ciorapi din plasă, dansa singură.

Tully a schițat primul pas de dans, apoi Johnny și în cele din urmă Kate. La început s-a simțit ciudat, ca a cincea roată la căruță, dar pe la sfârșitul celui de-al treilea dans se obișnuise. Alcoolul era un lubrifiant care-i făcea cumva corpul fluid, apoi muzica se domoli și ea nu se sfii să se arunce în brațele lui Tully și ale lui Johnny. Laolaltă au început să se miște firesc, ceea ce i se păru extrem de sexy. Kate se uită la Johnny care o sorbea din priviri pe Tully și nu putea să nu-și dorească să fi fost și ea măcar o dată obiectul atenției lui.

— N-o să uit noaptea asta niciodată, le spuse Tully.

El s-a aplecat și a sărutat-o. Kate era destul de beată, astfel că a avut nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama ce se întâmpla. Apoi a urmat durerea. Tully s-a eliberat din sărut.

— Ești un rău, Johnny, zise ea râzând și împingându-l.

El și-a așezat mâinile pe spatele ei încercând s-o tragă mai aproape.

— Ce vezi rău în asta?

Înainte ca Tully să poată răspunde, cineva a strigat-o, și ea s-a întors.

Chad își făcea loc prin mulțimea care se învârtea în cerc dansând. Cu părul său lung și tricoul zdrențuit Springsteen, arăta ca un reprezentant al hard rockului în lumea noului val.

Tully a alergat spre el. S-au sărutat de parcă ar fi fost singuri în bar, apoi Kate și-a auzit prietena spunându-i:

— Du-mă la culcare, bătrâne.

Fără să-și ia rămas-bun, au plecat. Kate a rămas acolo, încă în brațele lui Johnny. El fixa ușa de parcă ar fi așteptat ca Tully să se întoarcă, să strige: „Păcăleală¹¹ și să reia dansul cu ei.

— Nu se mai întoarce, spuse Kate.

Johnny s-a eliberat din îmbrățișarea ei, s-a întors la masă și a comandat două băuturi. În tăcerea care a urmat, ea l-a privit intens, spunându-și:

Privește-mă.

— Ala a fost Chad Wiley, zise el.

Kate a încuviințat.

— Nu e de mirare... El fixă în continuare holul gol, de pe cealaltă parte a ringului.

— Sunt de mult timp împreună. Kate îl privea din profil. Pentru o secundă de nebunie s-a gândit să facă ea o mișcare, să ajungă la el. Poate l-ar fi făcut s-o uite pe Tully, sau să se răzgândească, poate că în seara asta nu i-ar păsa dacă ar fi a doua variantă a lui, sau dacă s-ar întâmpla așa din cauza băuturii. Iubirea se poate ivi și din pasiunea inspirată de alcool, nu? Am crezut că tu și Tully ați putea...

El clătină din cap, înainte ca ea să termine.

— Haide, Mularkey, te conduc acasă.

Pe drumul de întoarcere spre apartamentul ei, ea a ajuns la concluzia că era mai bine așa.

— Păi... noapte bună, Johnny, zise ea în fața intrării.

— Noapte bună. El a pornit spre lift. Pe la jumătatea drumului s-a oprit și s-a întors spre ea. Mularkey?

Ea s-a oprit și s-a uitat înapoi.

— Da?

— Ai fost foarte bună astăzi. Ți-am spus-o? Ești una dintre cele mai talentate scriitoare pe care le-am cunoscut.

— Mulțumesc.

Mai târziu, întinsă în pat, cu ochii deschiși în întuneric, și-a amintit cuvintele lui și felul în care arăta când i le-a spus.

La o scară oarecum redusă, o băgase în seamă astăzi.

Poate că situația nu era chiar fără speranță, cum crezuse ea.

13

«4Jin clipa în care Tully a făcut primul ei reportaj televizat, s-a schimbat

totul. Au devenit o redutabilă echipă de patru; Kate și Tully, Mutt și Johnny. Erau împreună de doi ani, lucrau în același birou la diverse reportaje, sau se mutau din loc în loc, ca țigani. Cel de-al doilea reportaj pe care l-a făcut Tully a avut ca temă o bufniță înzăpezită care s-a adăpostit într-un felinar de pe colina Capitoliului. Apoi a urmărit campania guvernamentală a lui Booth Gardner și, cu toate că era una dintre mulții reporteri acreditați în acest caz, Gardner i-a răspuns ei mai întâi. Iar când primii milionari de la Microsoft au început să străbată orașul în mașinile lor Ferrari nou-nouțe, ascultând muzică extravagantă la căștile lor supradimensionate, toată lumea de la KCPO și-a dat seama că Tully nu va mai sta mult la canalul local de știri.

Știau asta cu toții, dar poate Johnny era cel mai conștient. Așa se face că, deși nu vorbeau despre viitor, îi simțeau constant umbra amenințătoare și cumva asta îi făcea să trăiască prezentul mai intens. În puținele seri în care nu lucrau la vreun reportaj, Johnny, Tully, Kate și Mutt se întâlneau la Goldies, să joace biliard și să bea bere. Pe la sfârșitul celui de-al doilea an de când lucrau împreună, știau totul unul despre celălalt, sau măcar atât cât era dispus fiecare să împărtășească.

În afară de ceea ce conta cu adevărat, Kate se gândea adesea, nu fără ironie, că trei oameni care scotoceau prin mizeria vieții ca să găsească fragmente de adevăr se dovedeau atât de orbi în privința propriilor lor vieți.

Tully habar n-avea că Johnny o dorea, iar el, la rândul său nu bănuia că era iubit de Kate.

Astfel, viața triumphiului lor ciudat se derula zi după zi, noapte după noapte. Tully o întreba tot timpul pe Kate de ce nu iese cu cineva. Ea tânjea să i se destăinuiească lui Tully, dar de fiecare dată când începea să se confeseze, se oprea. Cum să-i spună lui Tully adevărul despre Johnny, după gafa făcută în legătură cu Chad? O aventură cu șeful este mai condamabilă decât una cu profesorul?

Și, de fapt, ce știa Tully despre o iubire neîmpărtășită? Prietena ei ar îndemna-o să-l invite pe Johnny să li se alăture. Ce-ar spune Kate atunci? *Nu pot. E îndrăgostit de tine.* În adâncul sufletului, rareori accepta că exista și o altă temere, de care devenea conștientă doar în coșmarurile ei. La lumina zilei nu credea asta, dar noaptea, când rămânea singură, era îngrijorată la gândul că dacă Tully ar fi aflat despre dragostea lui Kate, acest lucru l-ar fi făcut pe Johnny mai atrăgător în ochii lui Tully. Problema celei mai bune prietene a ei nu se rezuma doar la faptul că dorea ceea ce nu putea avea. Ea voia tot și, mai curând sau mai târziu, Tully obținea tot ce își propunea. Kate nu putea să riște. Se putea împăca cu gândul că nu-l putea avea pe

Johnny, însă n-ar fi suportat să-l piardă în favoarea lui Tully.

Astfel, Kate își ținea capul plecat, mâinile ocupate și își ascundea visele de dragoste. Schița un zâmbet când mama, tata sau Tully o necăjeau în privința vieții ei sociale, glumea spunând că standardele ei erau mai ridicate ca ale multor oameni, ceea ce îi făcea pe cei din jur să râdă.

Încerca să-l evite pe Johnny cât mai mult, preferând să rămână în zona sigură. Cu toate că nu-și mai pierdea cumpătul și nici nu mai avea limba legată în prezența lui, știa întotdeauna că el avea o fire intuitivă și, dacă i s-ar oferi mai multe ocazii, ar putea sesiza ceea ce ea încerca din răspuțeri să ascundă.

Planul ei dăduse rezultatul scontat până într-o zi rece de noiembrie din anul 1984, când Johnny a chemat-o în biroul său.

Erau din nou singuri în ziua aceea. Tully și Mutt plecaseră să stabilească niște repere în Sasquatch, în pădurea tropicală din Olympic.

Kate și-a netezit puloverul de angora și a arborat un zâmbet școlăresc când a intrat în biroul lui și l-a găsit în dreptul ferestrei murdare.

— Ce este, Johnny?

El arăta îngrozitor. Tras la față.

— Îți mai amintești când ți-am vorbit de El Salvador?

— Sigur.

— Ei bine, încă mai am prieteni acolo. Unul dintre ei, părintele Ramon, este dat dispărut. Sora lui crede c-a fost dus undeva să fie torturat sau că a fost ucis. Vrea să mă duc acolo, să văd dacă pot să dau o mână de ajutor...

— Dar e periculos...

— Pericolul este cel de-al doilea nume al meu. Zâmbetul lui sugera o imagine distorsionată și ireală, reflectată în apă.

— Cu asta nu se glumește. Poți fi ucis. Sau să dispari ca acel jurnalist din Chile din timpul loviturii de stat. N-a mai apărut niciodată.

— Crede-mă, nu glumesc. Am fost acolo, ai uitat? Știu cum e să fii legat la ochi și să se tragă în tine. Întoarce capul. Privirea lui deveni vagă, iar ea se întrebă ce-și amintea. Nu le pot întoarce spatele oamenilor care m-au protejat acolo. Tu n-ai ajuta-o pe Tully dacă ar fi la ananghie?

— Sigur că aș ajuta-o, după cum bine știi. Cu toate că nu mă aștept s-o văd în vreo zonă de război, doar dacă nu ai în vedere vânzările aniversare de la Nordström.

— Am știut că pot conta pe tine. Așadar, o să ai grijă ca, în absența mea, totul să fie în ordine?

— Eu?

— Cum am mai spus, ești o fată de încredere.

Incapabilă să se abțină, se apropie de el, ridicându-și privirea. El pleca și putea fi rănit acolo, dacă nu chiar mai rău.

— O femeie, îi spuse.

El o privi fără să zâmbească. Ea simțea cei câțiva centimetri care-i despărțeau. O simplă mișcare și l-ar fi atins.

— Femeie, repetă el.

Apoi o lăsă acolo singură, înconjurată de nălucile cuvintelor pe care i le-ar fi putut spune.

După plecarea lui Johnny, Kate învăță că timpul se putea dilata până când minutele ajungeau ore. I-ar fi fost de-ajuns un telefon, o declarație din partea lui că-i pare rău, ca să se destindă ca o bandă de cauciuc. De fiecare dată când suna telefonul se crispa. Pe la sfârșitul primei zile, avea o durere cumplită de cap.

A mai învățat o lecție în prima săptămână. Viața mergea înainte. Șeful din Tacoma suna periodic, apoi a fost desemnat un producător să supravegheze acțiunile echipei, dar treaba mergea, și Kate a început să preia unele din sarcinile producătorului. Mutt și Tully aveau încredere în ea, iar Kate știa cum să împingă lucrurile înainte chiar și cu bugetul mic care le fusese alocat. Toate strădaniile ei fuseseră răsplătite; părea că l-a urmărit pe Johnny pas cu pas, ca să învețe cum să-i facă treaba. Ea era croitoreasa creatorului de modă, desigur, dar una competentă. În prima săptămână, joia, producătorul, care nu se afla în oraș, își ridicase mâinile exasperat, spusese că are lucruri mai bune de făcut decât să umble după nebuni toată ziua și se întorsese în Tacoma.

Vineri, Kate a realizat prima ei emisiune. Era ceva ne semnificativ, o actualizare despre fostul star de televiziune al copiilor, Brakeman Bill, dar a reprezentat creația ei și a fost transmisă.

Ce creștere a nivelului adrenalinei să-și vadă munca pe ecran, chiar dacă toată lumea ținea minte doar chipul și vocea lui Tully. Își sunase părinții, iar ei veniseră să vadă emisiunea cu Kate și Tully. După aceea toastaseră pentru „visul” lor și au fost de acord că se apropiau de momentul transpunerii lui în realitate.

— Întotdeauna am crezut că eu și Katie vom lucra împreună într-o emisiune ca echipă de bază, dar cred că m-am înșelat, le spusese Tully. Ea va fi producătorul emisiunii mele într-o bună zi. Iar când Barbara Walters mă va intervieva, îi voi spune că nu m-aș fi putut afirma fără sprijinul ei.

Kate toastase când fusese cazul, zâmbind cu înțeles, retrăind fiecare moment evocat de Tully. Fusese încântată de ea cu adevărat, îi plăcuse să facă emisiunea și să sărbătorească evenimentul cu părinții săi. Mama o

luase deoparte și-i spusese:

— Sunt mândră de tine, Katie. Ești pe drumul cel bun acum. Nu-ți pare bine că nu te-ai lăsat păgubașă?

Dar în acest timp, o parte din ea urmărea ceasul, gândindu-se cât de greu trece timpul.

— Arăți groaznic, îi spuse Tully a doua zi, în vreme ce punea un teanc de benzi pe biroul ei.

Zăngănitul lor o făcu să tresară. Își dădu seama că se uita din nou la ceas.

— Mda, nici tu nu știi să cânti.

Tully începu să râdă.

— Fiecare are câte o hibă. Puse palmele pe biroul lui Kate și se aplecă spre ea. O să plec cu Chad la Backstage în seara asta. Vii și tu?

— Nu astăzi.

Tully o fixă cu privirea.

— Ce naiba se întâmplă cu tine? Ești făcută praf de mai bine de o săptămână. Știu că nu dormi, te-am auzit învârtindu-te prin casă noaptea și nici nu mai ieși nicăieri. E ca și cum aș trăi cu Omul Elefant sub același acoperiș.

Kate nu putu să nu arunce o privire spre ușa de la biroul lui Johnny, înainte de a o îndrepta către prietena ei. Dorința se cuibărise în sufletul ei, imperioasă și puternică; de-ar fi putut să-i spună adevărul lui Tully. Că se îndrăgostise fără voia ei de Johnny și că acum își făcea griji din cauza lui. Astfel, și-ar fi luat o greutate de pe inimă. După zece ani de

!

Prietenie, acesta era primul lucru pe care-l ascundea de Tully, și asta îi provoca o durere fizică acută.

Își dădu seama de fragilitatea sentimentelor ei față de Johnny; știa că Furtuna Tropicală Tully va trimite ploaia peste ele și le va altera.

— Sunt doar obosită, spuse. Nu este ușor să fii producător. De asta arăt rău.

— Dar îți place, nu?

— Sigur. E grozav. Acum, du-te să te vezi cu Chad. Închid eu. După plecarea lui Tully, Kate mai rămase în biroul liniștit fără să aprindă lumina. Îi plăcea să stea acolo, se simțea aproape de el.

— Ești o idioată, zise ea cu voce tare. De fapt, își spunea asta cam de două ori pe zi în ultima vreme. Se comporta și se simțea ca o iubită părăsită, dar asta reprezenta rodul imaginației ei. Cel puțin nu era atât de obsedată de el, încât să uite acest lucru.

Se duse singură acasă. Autobuzul o lăsă la colțul Străzii Pike and Pine. Se amestecă în mulțimea colorată de turiști alcătuită din indivizi ciudați și hipioți și își luă ceva de mâncare pentru cină. În apartament se întinse pe o canapea, mănă ce cumpărase direct din cutiile de ambalaj și urmări știrile de seară. După aceea, făcu însemnări pe diverse subiecte, își sună mama și, în cele din urmă, deschise televizorul pe NBC, să vadă *Dinasty* și *St. Elsewhere*.

Pe la mijlocul serialului medical sună soneria, încruntându-se, se îndreptă spre ușă:

— Cine e?

— Johnny Ryan.

Lovitura pe care o simți aproape o dezechilibră. Ușurare. Bucurie. Teamă. Le experimentă pe toate în câteva fracțiuni de secundă.

Se privi în oglinda atârnată pe peretele de lângă ea și simți că se sufocă. Arăta ca un model înainte de o ședință foto, cu părul fără nicio linie, nemachiată, cu sprâncenele zbârlite.

El bătu din nou la ușă și ea îi deschise.

Johnny stătea acolo, rezemat de cadrul ușii, într-o pereche de blugi murdari și un tricou jerpelit pe care scria NĂSCUT ÎN SUA. Avea părul lung și nepieptănat și, deși era bronzat, părea îmbătrânit. Mirosea și a alcool.

— Salut, îi spuse desprinzându-și degetele de pe cadrul ușii. Când făcu această mișcare, își pierdu echilibrul și fu pe punctul să cadă.

Kate veni spre el. Sprijinindu-l, îl ajută să intre în apartament, închise ușa cu piciorul și-l conduse spre sofa, unde el se prăbuși.

— Am fost în Athenian, ca să-mi fac curaj să vin aici. Clipi des, privind prin încăpere. Unde-i Tully?

— Nu este aici, spuse Kate simțind o strângere de inimă.

— Oh!

Kate se așeză lângă el.

— Ce s-a întâmplat în El Salvador?

Când se întoarse spre ea, privirea lui era atât de goală, încât Kate întinse mâinile spre el și-l trase aproape.

— Murise, spuse el după o lungă tăcere. Murise înainte să ajung acolo. Dar a trebuit să-l găsesc... Scoase un recipient din buzunarul de la spate și luă o înghițitură zdravănă: Vrei și tu?

Ea sorbi din băutură simțind cum o arde pe gât și i se așază ca niște cărbuni fierbinți în stomac.

— Ce se petrece acolo îți rupe sufletul. Și nu se transmite mai nimic. Nimănui nu-i pasă.

— Te-ai mai putea duce într-o misiune, spuse ea, cu toate că respingea posibilitatea ca el să plece din nou.

— Aș vrea să pot pleca... Vocea îi pieri brusc, apoi deveni mai ascuțită. Sunt vești fumate deja. Mai luă o înghițitură de alcool.

— Poate ar trebui s-o lași mai moale. Încercă apoi să-i ia recipientul. Dar el o prinse de încheietură și o ridică în poală, îi atinse fața cu mâna cealaltă, mângâindu-i obrazul ca un orb, de parcă ar fi încercat să-și dea seama cum arăta.

— Ești frumoasă, îi șopti.

— Ești beat.

— N-are a face, tot frumoasă rămâi. Își strecură o mână sub brațul ei, iar cealaltă pe gâtul ei până când ajunse s-o țină în brațe. Kate știa că o va săruta, simțea asta cu fiecare fibră a ființei sale, tot așa cum știa și că-l va opri.

El o trase mai aproape și toate bunele ei intenții dispărură. Cedă presiunii mâinilor lui și se lăsă orientată în jos, spre gura lui.

Sărutul i-a provocat o senzație nemaiîntâlnită până atunci: la început fu tandru și dulce, apoi gura lui o căută mai avid, mai posesiv.

Ea capitulă total, așa cum visase că va face. Limba lui o electriză, aprinzând în ea o nouă și dureroasă dorință. Tânjea după el, era disperată. Fără să mai stea pe gânduri, își vârî mâinile sub tricoul lui, și când îi simți pielea fierbinte, vru să ajungă mai aproape...

Mâinile ei ajunseră pe claviculele lui, ridicând tricoul moale și cald în clipa în care își dădu seama că el nu mai mișca. Simțurile ei erau atât de răvășite, încât avu nevoie de câteva clipe ca să și le limpezească. Răsuflând greu, arzând de această dorință nouă, se dădu în spate să se uite la el.

El zăcea cu spatele rezemat de speteaza canapelei, cu ochii pe jumătate închiși. Își ridică o mână încet, ezitant, ca și cum nu și-ar fi putut controla propriile mișcări și-i atinse buzele, urmărindu-le conturul cu buricele degetelor.

— Tully, îi șopti. Am știut că ai gust bun.

După această nouă lovitură dată inimii ei, adormi.

Kate nu mai știu cât rămase în poala lui privindu-l cum doarme. Încă o dată, timpul părea că se dilată. Ea simțea că inima îi sângerează, dar ceea ce se scurgea din ea nu era sânge sau un fluid care putea fi transfuzat ușor. Reprezenta floarea de vis a dragostei pe care o plantase singură și o îngrijise cu atâta atenție.

Coborî din poala lui și-l întinse pe sofa, scoțându-i pantofii, apoi îl acoperi cu o pătură.

Ajunsă în patul său, cu o ușă închisă între ei, rămase mult timp trează, încercând să nu retrăiască în minte cele întâmplate, dar era imposibil. Încă îi simțea gustul buzelor, mișcarea limbii aproape de a ei și îl auzea șoptind, *Tully*.

Când adormi în sfârșit, era trecut de miezul nopții, iar zorile veniră mult prea repede. La ora șase opri soneria ceasului, se spală pe dinți, își perie părul, îmbracă un halat și se îndreptă în grabă spre living.

Johnny se trezise, stătea la masa din bucătărie și bea cafea. Când intră ea, lăsă jos ceașca și se ridică.

— Salut, îi spuse trecându-și degetele prin păr.

— Salut.

Se fixară reciproc. Ea strânse cordonul halatului. El se uită spre ușa lui *Tully*.

— Nu este aici, îi spuse Kate. A rămas la Chad peste noapte.

— Iar tu m-ai întins pe canapea și m-ai învelit.

— Mda.

El veni spre ea.

— Am fost cam ciupit azi-noapte. Îmi pare rău. Nu trebuia să vin aici.

Ea nu prea știa ce să-i spună.

— Mularkey, îi zise el în cele din urmă. Știu că îmi cam pierdusem...

— Da, ți-ai cam pierdut...

— S-a... s-a întâmplat ceva? N-aș vrea să cred că...

— Între noi? Cum îți închipui așa ceva? protestă ea, înainte ca el să poată spune cât de mult regreta o legătură între ei. Nu-ți face probleme. Nu s-a întâmplat nimic.

El îi zâmbi atât de ușurat, încât ei îi veni să plângă.

— Atunci ne vedem la lucru, da? Și îți mulțumesc că ai avut grijă de mine.

— Sigur, zise ea încrucișându-și brațele. Nu pentru asta există prietenii?

14

În a doua jumătate a anului 1985, *Tully* dădu marea lovitură. Desemnată să facă un reportaj în direct de la Beacon Hill, simți un freamăt nervos care îi făcu degetele să tremure, iar vocea i se sugrumă; cu toate acestea, când termină, se simțea invincibilă.

Fusese bună. Poate chiar senzațională.

Iar acum, stătea țepănă pe locul pasagerului din camioneta pentru transmisiile în direct, proiectată special pentru cerințele tehnice ale unei transmisii directe, săltând ușor de entuziasm. Când închise ochii, retrăi

fiecare secundă: felul în care își făcuse loc spre cei din fruntea mulțimii și pusese întrebările, modul impecabil în care încheiase reportajul luat în fața băncii scaldate în luminile roșii și galbene ale mașinilor poliției care străpungeau întunericul nopții. După aceea, pierduse mult timp să încarce tot echipamentul și să se întoarcă pe drum, dar nu-i păsase. Cu cât dura noaptea mai mult, cu atât mai bine. Nici măcar nu-și scosese microfonul din urechi, setul de baterii, microfonul fără fir, nici radioul portativ. Erau însemnele muncii ei onorabile.

— Trage la acel 7-Eleven, îi spuse Johnny din spatele microbuzului. Mi-e sete. Mutt, du-te și ia niște cadre cât suntem aici. E rândul tău să cumperi ceva de băut, Tully.

Mutt intră în parcare.

— Grozav!

Când parcară, Tully adună banii, apoi coborî și se îndreptă spre micul magazin bine luminat.

— Să nu-mi iei cumva cola nouă, îi spuse Johnny în cască.

Ea își scoase radioul de la brâu, îl deschise și-i spuse:

— De fiecare dată îmi repeți asta. Nu sunt idioată.

În magazin se uită în jur după o ladă frigorifică, o găsi, apoi se îndreptă spre zona cu medicamente.

— Auzi, spuse în aparat, au și Geritol{12}. Ai nevoie, Johnny?

— Te dai șmecheră, îi spuse el în receptor.

Râzând, ea întinse mâna spre lada frigorifică, dar în aceeași clipă observă o umbră prin sticlă. Întorcându-se, văzu un tip cu o mască gri amenințând casiera cu un pistol.

— O, Dumnezeule!

— Ce spui? zise Johnny. E timpul să...

Ea închise aparatul, înainte ca hoțul să audă ceva. Și-l puse la centură și și trase jacheta peste el ascunzând în același timp și bateria.

Hoțul aflat la casă se întoarse brusc spre ea.

— Tu! La pământ! Omul mascat își îndreptă arma spre tavan și trase piedica fără să facă zgomot.

— Tully? Ce dracu' se întâmplă acolo? în microfon se auzea vocea lui Johnny.

Tully băjbâi după receptorul de ureche, încercând să-l ascundă sub jachetă. Apoi mări volumul pe fondul mesajului care ieșea din radioemițător, sperând că Johnny va detecta vreun sunet.

— Cineva jefuiește magazinul, îndrăzni să murmure, apăsând pe butonul de ieșire.

În cască, îl auzi pe Johnny spunându-i:

— La dracu'! Mutt, sună la 911, apoi începe să tragi. Tully, stai liniștită și întinde-te naibii la podea. Putem transmite live toată chestia. Dă drumul la microfon. Eu iau legătura cu postul. Sunt în transmisie acum. Stan, mă auzi?

După câteva secunde, Johnny îi spuse:

— Bine, Tully. I-am dat legătura lui Mike. E în transmisie acum cu știrile de la ora zece. Transmisia ta este live. Tu n-o să-l auzi, el însă da.

Tully deschise microfonul șoptind în el:

— Nu știu, Johnny. Cum să...

— Microfonul tău e grozav, Tully, îi spuse grăbit. Ești în direct. Dă-i drumul!

Bărbatul mascat trebuie să fi auzit ceva; se întoarce brusc spre ea amenințând-o cu arma.

— Ți-am spus să stai naibii jos!

Ea abia avusese timp să rostească:

— M-am săturat de rahatul ăsta, când el apăsă pe trăgaci.

S-a auzit o pocnitură. Tully a apucat să țipe înainte ca glonțul s-o lovească în umăr și s-o doboare la podea. S-a prăbușit peste rafturile de lângă ea, vag conștientă de prezența cutiilor colorate care cădeau ca popicele în jurul ei. S-a lovit rău cu capul de linoleum.

Pe moment, a rămas acolo încercând să respire, cu privirea ațintită asupra luminii fluorescente, unduitoare.

— Tully?

Auzi vocea lui Johnny în ureche. Se ridică încet, încet pe o parte. Ii zvâcnea umărul de durere, dar strânse din dinți și continuă să se miște. Se târî spre capătul sectorului, desfăcu o cutie de Kotex și-și aplică un tampon peste rană, ținând-o cu mâna. Apăsarea îi provocase o durere violentă însoțită de o stare de amețală.

— Tully? Ce s-a întâmplat? Ești bine?

— Tocmai mi-am pus o... compresă pe rană. Cred că sunt bine.

— Slavă Domnului! spuse Johnny. Vrei să închizi microfonul?

— Nici vorbă.

— Bine. Ești în direct, ține minte. Vorbește. Pe mine nu mă aud, dar pe tine te pot auzi. Asta e clipa ta de glorie, fetițo, iar eu sunt aici să te ajut. Poți să descrii scena?

Ea se încovoie de durere, clipind des și se mișcă încet în față, încercând să aprecieze când putea să-și ridice privirea.

— Cu câteva clipe în urmă, un bărbat mascat a intrat în acest mic

magazin de pe Beacon Hill ținând un pistol în mână și a somat-o pe casieră să-i dea banii. A tras o dată în aer, apoi în mine. Vocea îi era ca o șoaptă.

Auzi un zgomot; parcă plângea cineva. Mergând cu capul plecat, dădu colțul și zări un băiețel cuibărit lângă raionul de dulciuri.

— Hei, îi spuse întinzându-i mâna. El i-o strânse atât de tare că ea nu mai putu să dea înapoi.

— Cine ești?

— Gabe. Sunt aici cu bunicul. L-ai văzut pe tipul care a tras?

— L-am văzut. O să-l caut pe bunicul tău, ca să mă asigur că e bine. Tu rămâi aici. Care îți este numele de familie, Gabe, și câți ani ai?

— Linklater. O să împlinesc șapte în iulie.

— Bine, Gabe Linklater. Stai aici jos și nu face niciun zgomot. Să nu mai plângi, bine? Ești băiat mare.

— O să încerc.

Ea își lăsă capul în bărbie și vorbi încet în microfon. Nu era sigură că postul o auzea, dar continua să vorbească.

— L-am găsit pe Gabe Linklater de șapte ani la raionul de dulciuri. Este aici cu bunicul său, pe care-l caut acum. Aud hoțul cum o amenință pe casieră. Spuneți poliției că este un singur hoț. Dădu colțul.

Acolo găsi un bătrân care stătea pe jos, cu picioarele încrucișate ținând în mână o cutie de Purina Dog Chow.

— Sunteți bunicul lui Gabe? șopti.

— El e bine?

— Puțin speriat, dar e bine. Este la raionul de dulciuri. Ce-ați văzut?

— Hoțul a venit într-o mașină albastră. L-am zărit prin vitrină. Se uită la umărul ei. Poate ar fi bine să...

— O să mă mut puțin mai aproape. Apăsă din nou pansamentul pe rană, clipi din cauza durerii și așteptă să-i treacă amețeala. De data asta, mâna îi era însângerată. Fără să ia în seamă sângele, raportă din nou postului fix pe care nu-l auzea. Se pare că Mike, pistolarul singuratic, a venit cu o mașină albastră, care ar trebui să fie parcată în fața vitrinelor. Mă bucur să vă comunic că bunicul lui Gabe este și el teafăr și nevătămat. Acum mă îndrept spre casa de marcat. Îl aud pe pistolar țipând că trebuie să existe mai mulți bani, iar pe casieră că nu poate deschide seiful. Văd semnale luminoase afară. Așadar, a sosit poliția. Au luminat magazinul și l-au somat pe pistolar să iasă cu mâinile ridicate. Ea se duse mai repede spre spațiul deschis, apoi se ascunse în spatele unei imagini în mărime naturală a lui Mary Lou Retton mâncând cereale.

— Spune poliției că tipul și-a scos masca, Mike. E blond, cu un șarpe

tatuat în jurul gâtului. Este extrem de agitat. Îi ies din gură tot soiul de obscenități și agită pistolul. Cred...

Alt foc de armă. Sticlă spartă. În răstimp de câteva secunde o echipă SWAT se năpusti prin ușile de sticlă.

— Tully! răcni Johnny.

— Sunt bine. Se ridică încet, simțind un val de durere și amețală din cauza mișcării. Văzu camioneta pentru transmisiile directe prin vitrina spartă. Mutt era acolo cu camera înregistrând tot, dar ea nu-l vedea pe Johnny.

— SWAT-ul din Seattle a spart geamul și a intrat. L-au imobilizat pe hoț. O să văd dacă pot să mă apropii destul să-i pun niște întrebări.

Trecu de stand, mișcându-se încet înainte. Se afla la standul cu cereale acum și pentru o fracțiune de secundă s-a gândit la micul dejun de sâmbăta dimineața din familia Mularkey. Doamna Mularkey o lăsa să mănânce Quisp. Numai în weekend.

A fost ultimul ei gând înainte de a leșina.

Drumul spre spital părea că nu se mai termină. Pe tot traseul înțesat de stopuri, Kate a stat pe bancheta din spatele unui taxi mizerabil și s-a rugat ca Tully să se facă bine. În cele din urmă, chiar după ora unsprezece, au oprit în fața spitalului. L-a plătit pe șofer și a alergat spre sala de așteptare, puternic luminată.

Johnny și Mutt se aflau deja acolo prăbușiți pe niște scaune incomode de plastic, părând terminați. La intrarea ei, Johnny se ridică în picioare. Alergă spre el.

— Am văzut știrile. Ce s-a întâmplat?

— Un bărbat a împușcat-o în umăr și ea a continuat să transmită. S-o fi văzut, Mularkey, a fost extraordinară. Neînfricată.

Kate sesiză admirația din glasul lui, o văzu oglindită în ochii lui. În orice alt moment s-ar fi simțit rănită de acea mândrie evidentă; acum o lăsa rece.

— De asta o iubești, nu? Pentru că ea are curajul care îți lipsește ție. Așa că ai expus-o pericolului, a fost împușcată, iar tu ești mândru de *pasiunea* ei pentru jurnalism. Cu vocea tremurată scoase ultimul cuvânt ca pe o bucată otrăvită de caramela. La dracu' cu eroismul. Nu vorbeam de știri. Întrebam de viața ei. Te-ai interesat măcar cum se simte?

El o privi surprins de reacția ei explozivă.

— Este în operație. Ea...

— Katie!

Se auzi strigată de Chad și se întoarse văzându-l cum aleargă prin hol. Au ajuns unul spre altul în mod firesc, ca vântul și ploaia, prinzându-se în

brațe.

— Cum se simte? îi șopti el la ureche cu o voce firavă ce corespundea perfect stării sale de spirit.

Ea făcu un pas înapoi.

— E în operație. Asta este tot ce știu. Dar va fi bine. Un glonț nu poate opri o furtună.

— Nu este așa de tare cum vrea să pară. Noi doi știm asta, nu, Kate?

Ea înghiți în sec, apoi încuviință. În acea tăcere nefirească rămaseră laolaltă, legați de firele invizibile ale îngrijorării lor comune. Ea văzu în ochii lui un lucru clar ca lumina zilei; o iubea pe Tully și-i era teamă.

— Mă duc să-i sun pe ai mei. O să vrea să fie aici.

Ea îl așteaptă să-i răspundă, dar el rămase acolo cu privirea fixă, cu pumnii strânși ca un trăgător pregătit să scoată în scurt timp arma. Cu un zâmbet obosit, ea se îndepărtă. Când trecu de Johnny, nu se putu abține să nu-i spună:

— Așa se ajută oamenii adevărați să depășească greutățile.

La telefon introduse patru monede și sună acasă. Când îi răspunse tata – slavă Domnului că n-a fost mama, altfel Kate și-ar fi pierdut cumpătul –, i-a spus vestea și a închis.

S-a întors și l-a văzut pe Johnny, care o aștepta.

— Îmi pare rău.

— Așa și trebuie.

— În meseria asta, Katie, e necesar să înveți să seperi, să pui subiectul pe primul plan. Este riscul meseriei.

— Așa se întâmplă mereu cu oameni ca tine și ca Tully. Îl lăsa stând acolo și se îndreptă spre sofa, unde se așeză. Cu capul plecat, se rugă din nou.

După câteva clipe, îl simți venind lângă ea. Văzând că nu spune nimic, își ridică privirea.

El nu se mișcă, nici nu clipi măcar, dar ea își dădea seama cât era de încordat. Se străduia să păstreze aparențele, însă ea intui că e pe punctul să cedeze nervos.

— Tu ești mai puternică decât pari, Mularkey.

— Uneori. Ar fi vrut să-i spună că dragostea îi dădea puteri speciale într-un moment ca acesta, dar se temea să rostească cuvântul în timp ce se uita la el.

Johnny se așeză încet lângă ea.

— Cum ai ajuns să mă cunoști atât de bine?

— E un birou mic.

— Nu e vorba de asta. Nimeni nu mă cunoaște ca tine. Oftă și se rezemă.

Eu i-am pus viața în pericol.

— N-ar fi acceptat altfel. Știm amândoi asta.

— Da, dar...

Când el lăsă fraza neterminată, Kate își ridică privirea spre el.

— O iubești?

El nu-i răspunse, continuând să stea rezemat, cu ochii închiși.

Ea nu mai suporta tăcerea. Acum că îndrăznise să pună întrebarea, voia să i se răspundă.

— Johnny?

El întinse mâna spre ea, o prinse pe după umeri și o trase mai aproape. Ea se cuibări în brațele lui, încântată de confortul oferit de acestea. I se părea firesc să stea astfel lângă el, cu toate că știa cât era de periculos. Rămaseră acolo fără a mai scoate vreun cuvânt, în orele lungi ale nopții. Așteptând.

Tully își reveni încet, observând lucrurile din jur; un tavan antifonat, lumini fluorescente, bare metalice la pat și o tavă lângă ea.

Amintirile începură să prindă contur; Beacon Hill. Supermarketul acela mic. Își aduse aminte de pistolul ațintit asupra ei. Apoi de durere.

— Ai face orice să ieși în evidență, nu? Kate stătea lângă ușă, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni baggy UW și un tricou vechi Greek Week. Când se apropie de pat, o podidiră lacrimile. Le șterse iritată.

— La naiba! Am jurat că nu voi plânge.

— Slavă Domnului că ești aici. Tully apăsă butonul de control al patului până când ajunse în poziția șezând.

— Sigur că sunt, prostuțo. Toți sunt aici. Chad, Mutt, mama, tata, Johnny. El și tata au jucat cărți ore în șir și au comentat știrile. Mama a împletit cel puțin două pulovere. Ne-am făcut griji pentru tine.

— Am fost la înălțime?

Kate râse de vorbele ei, ignorând lacrimile ce i se scurgeau pe obraji.

— Știam că asta va fi prima ta întrebare. Johnny spunea că ai surclasat-o pe Jessica Savitch.

— Mă întrebam dacă *60 Minutes* va dori să-mi ia un interviu.

Kate se apropie de pat.

— Pe viitor, să nu mă mai sperii în halul ăsta, bine?

— O să încerc.

Înainte ca prietena sa să mai poată spune ceva, ușa se deschise și Chad apăru cu două cești de cafea aburindă.

— S-a trezit, spuse el încet, așezând ceștile pe masă.

— Doar a deschis ochii. Desigur, este mai interesată de șansele de a

câștiga un Emmy decât de însănătoșire. Kate se uită la prietena sa.

— Vă las singuri un minut.

— Dar nu pleci, nu? se impacientă Tully.

— Mă întorc după ce pleacă toată lumea.

— Bine, spuse Tully. Pentru că am nevoie de tine.

De îndată ce ieși Kate, Chad veni mai aproape.

— Am crezut că o să te pierd.

— Sunt bine, spuse ea nerăbdătoare. Ai văzut transmisia? Ce zici?

— Cred că nu te simți bine, Tully, zise el cu blândețe. Ești departe de a fi bine, dar te iubesc. Toată noaptea m-am gândit cum ar fi viața mea fără tine și nu mi-a plăcut ce-am văzut.

— De ce să mă pierzi? Sunt chiar aici.

— Mărită-te cu mine, Tully.

Ea surâse, luând spusele lui în glumă; atunci îi citi spaima din priviri. El chiar se temea să n-o piardă.

— Vorbești serios, spuse ea încruntându-se.

— Mi s-a oferit o slujbă la Vanderbilt, în Tennessee. Vreau să vii cu mine. Și tu mă iubești, Tully, chiar dacă nu ești conștientă de acest lucru. Și ai nevoie de mine.

— Sigur că am nevoie de tine. Tennessee chiar este în topul celor patruzeci de piețe media?

Chipul lui se crispă, iar zâmbetul îi pieri de pe buze.

— Te iubesc, repetă el mai încet de data asta și fără sărutul merit să pecetluiască vorbele și să le dea greutate.

Ușa din spatele lui se deschise. Doamna Mularkey se afla în prag cu brațele pe șolduri, îmbrăcată într-o fustă ieftină de blugi și o bluză din stofă ecosez cu guler gen Peter Pan.

— Asistenta ne-a spus că mai avem voie să stăm cinci minute în salon, apoi ne scoate afară.

Chad se aplecă și o sărută. A fost un sărut pasional, care cumva a reușit să restabilească legătura dintre ei, dar și să evidențieze distanța apărută între timp.

— Te-am iubit, Tully, șopti el.

Te-am iubit? îi spusese că a iubit-o? La trecut?

— Chad...

El se întoarse.

— Vă aparține acum vouă, Margie.

— Îmi pare rău că a trebuit să te grăbesc, spuse doamna Mularkey.

— Nu-ți face probleme. Cred că timpul meu a cam expirat. Rămas-bun,

Tully. Trecu pe lângă ea și ieși din încăpere, lăsând ușa să se închidă în urma sa.

— Salut, fetiço, spuse doamna Mularkey.

Tully se pomeni că izbucnește în plâns.

Doamna Mularkey o mângâie pe cap și o lăsă să se descarce.

— Cred că am fost foarte speriată.

— Șșt, spuse doamna Mularkey alinând-o, ștergându-i lacrimile cu un șervețel. Sigur că ți-a fost frică, dar acum suntem cu tine. Nu mai ești singură.

Tully plânse până când apăsarea din piept dispăru și lacrimile i se uscară. În final, simțindu-se mai bine, își șterse ochii și încercă să zâmbească.

— Bine, acum sunt pregătită să-mi primesc muștrările.

L

Doamna Mularkey îi aruncă Acea Privire.

— Este profesorul tău, Tully?

— Fostul meu profesor. De aceea nu ți-am spus niciodată. Știu c-ai fi zis că e prea bătrân pentru mine.

— Îl iubești?

— De unde să știu?

— Ai fi știut.

Tully o fixă îndelung cu privirea pe doamna Mularkey. De data aceasta simți că ea era cea bătrână dintre ele, cea cu mai multă experiență. Familia Mularkey vedea dragostea ca pe ceva durabil, de sine stătător, ușor de recunoscut. În privința tinereții sale, Tully știa că se înșelau. Iubirea poate fi mai fragilă ca un os de vrabie. Dar nu spuse asta cu voce tare. Zise doar:

— Poate.

Peste noapte, Tully deveni o senzație media în Seattle. Jurnalistul Emmett Watson încetă să mai vorbească cu emfază despre Califomication din statul Washington ca să scrie o rubrică despre curajul în fața glonțului și cât de mândri trebuie să fim de devotamentul lui Tallulah Hart, fata de la știri, cu care se mândrea întreaga breaslă a jurnaliștilor. Postul de radio KJR i-a dedicat o zi întregă muzică rock'n'roll fetei de la știri care s-a folosit de microfon ca să oprească un jaf și chiar Almost Live, postul local de comedie a transmis o secvență în care satiriza hoțul lipsit de dibăcie și o prezenta pe Tully în costum de Femeie-Minune.

Florile și baloanele inundaseră salonul ei, multe trimise de cei care, la rândul lor, prezentau știrile. Miercuri ea începu să doneze o parte din aranjamentele florale și buchetele acelea frumoase altor pacienți.

Asistentele care se ocupau de ea învățaseră să fie și gărzi de corp în afara slujbelor lor obișnuite.

— Așadar, ai ajuns o celebritate aici. Ce să fac? Se ridică în pat trecând peste teancul de mesaje roz „în absența ta”, aduse de Kate de la birou. Era o listă impresionantă de nume, dar nu se putea concentra. Brațul rănit și chinga îi îngreunau orice mișcare. Și mai rău, nu putea să nu se gândească la propunerea lui Chad făcută pe picior de plecare. Vreau să spun Tennessee. La fel de bine ar putea fi Nebraska.

— Cu siguranță.

— Cum să ajung în vârf dintr-un loc ca acela? Sau poate tocmai acela este locul de unde m-aș putea propulsa mai repede în vârf și aș fi remarcată de rețelele de știri.

Kate stătea la celălalt capăt al patului cu picioarele întinse de-a lungul corpului lui Tully.

— Uite cum facem. Tot vorbim despre asta de vreo oră. Poate că nu sunt cea mai indicată să pun întrebarea, dar la un moment dat ar trebui măcar menționat cuvântul dragoste.

— Mama ta spunea că aș fi știut dacă-l iubesc. Se uită la degetele neâmpodobite de nicio bijuterie de la mâna stângă, încercând să-și imagineze un inel cu diamant.

— Îmi spuneai că pot să te împrușc dacă măcar îți trece prin minte să te căsătorești înainte de treizeci de ani, rânji Kate. A intervenit vreo schimbare?

— Foarte amuzant.

Telefonul de lângă pat sună. Încă privindu-și mâna, îl ridică repede, sperând că era Chad.

— Alo?

— Tallulah Hart?

Ea oftă dezamăgită.

— Chiar ea.

— Sunt Fred Rorbach. Poate îți amintești de mine...

— Sigur că-mi amintesc. KILO-TV. V-am trimis câte un C.V. Pe săptămână în ultimul an de liceu, apoi casete în perioada studiilor la facultate. Ce mai faceți?

— Bine, mulțumesc, dar acum sunt la KLUE-TV, nu la KILO. Realizez știrile de seară.

— Felicitări.

— De fapt, de asta te-am sunat. Probabil că nu suntem prima televiziune care-ți face o ofertă, dar cu siguranță a noastră va fi cea mai bună.

Acum, omul reușise să îi capteze întreaga atenție.

— Oh, într-adevăr?

Kate se ridică de pe pat și se așază lângă Tully, șoptindu-i:

— Ce este?

Tully îi făcu semn să tacă.

— Spuneți-mi, despre ce este vorba?

— Suntem dispuși să facem orice ca să ajungi în echipa de știri de la KLUE. Când poți veni să discutăm?

— Chiar acum ies din spital. Pot veni mâine? La zece a.m.

— Ne vedem atunci.

Tully închise și strigă:

— Era KLUE-TV. Vor să mă angajeze!

— O, Doamne, spuse Kate sărind în sus de bucurie. Vei fi un star. Am știut. Abia aștept să... Se opri în mijlocul propoziției și zâmbetul îi pieri de pe buze.

— Ce este?

— Chad.

Tully avu senzația că i se răsucește un cuțit în rană. Voia să pretindă că era un lucru la care trebuia să se gândească, să ia o decizie, dar știa adevărul. Îl cunoștea și Kate.

— Vei deveni o celebritate, spuse Kate cu fermitate. El va înțelege.

ÎS

«/Cate pretindea că-și concentrează întreaga atenție asupra conducerii mașinii lui Tully, dar nu era prea ușor. Chiar de când o luase de la interviu, Tully nu se mai oprise din vorbit, împărtășindu-i visurile din copilărie. *Suntem pe drumul cel bun, Kate. Imediat ce obțin reportajul principal, mă asigur că te angajează ca reporter.*

Kate știa că ar fi trebuit s-o oprească în momentul acesta, când aduse vorba de viitorul lor comun. Obosise să stea în umbra lui Tully și nici nu voia să-și părăsească slujba. Avea acum un motiv serios să rămână pe loc.

Johnny.

Cât de patetic suna? El n-o iubea, dar ea nu putea să nu se bucure la gândul că, după plecarea lui Tully, ar fi fost posibil să i se ofere o șansă.

Era ridicol și jenant, dar visurile ei se concentrau mai mult asupra lui și mai puțin asupra jurnalismului. Nu că ar fi recunoscut asta în fața cuiva. Lumea se aștepta ca niște absolvenți de facultate de douăzeci și cinci de ani să viseze mai mult la bani și la ascensiunea pe scara socială, ca să ajungă să conducă acele companii care au refuzat să le angajeze mamele. Soții trebuiau evitați înainte de treizeci de ani. Căsătoria și copiii puteau să mai

ăștepte, acesta era refrenul comun. Nu puteai renunța la tine în favoarea *lor*.

Dar dacă pentru tine atârnavu mai greu în balanță decât propria realizare? Nimeni nu mai vorbea de asta. Kate știa că Tully ar fi ridiculizat-o și ar fi spus că rămăsese la nivelul anilor cincizeci. Chiar mama ei i-ar fi zis că nu era bine și ar fi rostit acel cuvânt care cântărea mult: *regret*. Ar fi redat cuvintele care umpleau paginile din revista „Ea” – să fii doar mamă reprezenta o risipă de talent. Mama ei nu și-a dat seama niciodată cât era de tristă când spunea asta, de parcă viața pe care și-o alesese ar fi fost inutilă.

— Hei, ai ratat curba.

— O, îmi pare rău. Kate întoarse la cvartalul următor și opri în fața casei lui Chad.

— Te aștept aici. Trebuie să termin *The Talisman*.

Tully nu-i deschise portiera.

— Va înțelege de ce nu mă pot mărita cu el. Știe ce mult înseamnă cariera pentru mine.

— Cu siguranță, confirmă Kate.

— Ureez-mi noroc.

— N-o fac întotdeauna?

Tully coborî și se îndreptă spre intrare.

Kate deschise lucrarea și intră în subiect. Abia după o vreme, ridicându-și privirea, observă că începuse să plouă.

Ar fi trebuit ca Tully să se fi întors până acum ca să-i spună să se ducă acasă, fiindcă ea își va petrece noaptea cu Chad.

Kate închise cartea și coborî. Când porni pe aleea pietruită, avu sentimentul că se întâmplase ceva rău.

Ciocăni de două ori, apoi deschise.

Tully se afla în livingul gol, îngenuncheată în fața șemineului, plângând. Îi întinse o coală de hârtie udată de lacrimi.

— Citește.

Kate se sprijini pe călcâie și citi cuvintele așternute pe hârtie.

Dragă Tully,

Eu te-am recomandat la KLUE, așa că știu tot despre slujba despre care aveai de gând să-mi vorbești și sunt mândru de tine, iubito. Am știut că vei reuși. Când am acceptat slujba la Vanderbilt, am știut ce va însemna asta pentru noi. Am sperat, dar... am știut.

Vrei mult de la viață, Tully. Eu te vreau doar pe tine.

Nu aveam interese comune, nu?

Un singur lucru contează: te voi iubi întotdeauna.

Pune lumea pe jar.

Era semnat simplu: C.

— Am crezut că mă iubește, spuse Tully când Kate îi dădu scrisoarea înapoi.

— Așa se pare.

— Atunci, cum de m-a părăsit?

Kate își privi prietena și își aminti de povestirile ei despre mama sa care o abandonase de atâtea ori.

— Tu i-ai spus vreodată că-l iubești?

— N-am putut.

— Poate că nu l-ai iubit.

— Sau poate îl iubesc și acum, oftă Tully. Numai că mi-e al naibii de greu să cred asta.

Asta era diferența dintre ele. Kate credea în dragoste din toată inima; din nefericire, se îndrăgostise de un bărbat care nici nu știa că ea există.

— Importantă acum este cariera ta. Este timp pentru dragoste și căsătorie.

— Da. După ce voi reuși.

— Da.

— Atunci, în mod sigur că mă va iubi cineva.

— Te va iubi toată lumea.

Dar mai apoi, la mult timp după ce Tully spusese: „La naiba cu el” și răsesse oarecum în disperare de cauză, Kate nu-și putuse alunga din minte ultimele cuvinte. Brusc se îngrijoră.

Dacă într-o zi toată lumea o va iubi pe Tully și asta nu-i va fi de-ajuns?

Tully uitase cât de lungă și plină de singurătate poate fi o noapte. Atâția ani, Chad fusese protectorul ei, portul în care ancora. Cu el învățase să doarmă noaptea, să respire liniștită, să viseze doar la viitorul ei strălucit și pentru că el o iubise, ea dormise foarte bine și în patul ei în nopțile în care rămânea fiecare la casa sa, conștientă de faptul că se putea duce oricând la el.

Dădu așternutul la o parte și coborî din pat. Se uită rapid spre ceasul cu sonerie de pe noptieră și constată că era abia trecut de ora două.

Așa cum presupusese, noaptea fusese lungă și se simțise părăsită.

Se duse la bucătărie, puse un ibric pe foc și rămase acolo, așteptând să fiarbă apa.

Poate că greșise. Poate că această senzație de pustiire pe care o simțea acum era dragoste. Având în vedere viața pe care o dusesse, era firesc să observe mai mult latura negativă a unei emoții decât cea pozitivă. Dar dacă l-ar fi iubit, care ar fi fost diferența? Ce-ar fi putut să facă ea? Să-l urmeze în Tennessee, să-și întemeieze un cămin în campusul universității, să devină doamna Wiley? Cum să mai ajungă atunci viitoarea Jean Enersen sau Jessica Savitch?

Scoase o ceașcă mare din dulap și turnă ceaiul, apoi se duse în camera de zi unde se așază pe canapea strângându-și picioarele sub ea și încălzindu-și mâinile reci de porțelanul cald. Un abur plin de miresme se ridica spre ea. Închise ochii și încercă să-și limpezească mintea.

— Nu poți dormi?

Ridicându-și privirea, o văzu pe Kate în fața ușii de la dormitor, îmbrăcată cu aceeași cămașă de noapte din flanelă pe care o purta de ani de zile. Tully o tachina de obicei, spunându-i că arată ca unul din Waltoni, dar în seara asta se simți reconfortată la vederea ei. Ciudat cum o singură piesă de îmbrăcăminte poate să-ți amintească de anii petrecuți împreună, de petreceri în pijama, de ajustări de haine și de mic dejunurile de sâmbăta dimineața când urmăreau programele de desene animate.

— Îmi pare rău că te-am trezit.

— Mergi ca un elefant. Mai este apă pentru ceai?

— Ibricul este pe aragaz.

Kate se duse la bucătărie de unde se întoarse cu o ceașcă de ceai și o cutie de snackuri. Punând cutia între ele, se întoarse cu fața spre Tully, rezemându-se de brațul sofalei.

— Ești bine?

— Mă doare îngrozitor umărul.

— Când ai luat ultimul analgezic?

— Am uitat să-l iau.

Kate puse ceașca deoparte și se duse la baie de unde reveni cu un Percodan și un pahar cu apă.

Tully luă pastila și o înghiți.

— Tully, spuse Kate așezându-se la loc. Vrei să discutăm despre adevărata cauză a răului?

— Nu.

— Haide, Tully. Știu că te gândești la Chad și te întrebi dacă ai procedat bine.

— Asta este problema cu cei care-ți vor fi prieteni pentru totdeauna. Știu prea multe.

— Poate.

— Dar ce știm noi despre dragoste?

Chipul lui Kate căpătă acel aer trist, pe jumătate rațional pe care Tully îl detesta. A fost aproape o privire gen „biata Tully”.

— Știu ce este dragostea, spuse ea încet. Poate că n-am aflat cum este să fii îndrăgostit sau să fii iubit, dar știu cum este să iubești pe cineva și să fii rănit. Iar dacă l-ai iubi cu adevărat pe Chad, acum ai fi în Tennessee. Eu cel

puțin, dacă aș fi iubit pe cineva, mi-aș fi dat seama de asta.

— Cu tine totul este alb sau negru. Cum știi întotdeauna ce vrei?

— Tu știi ce vrei, Tully. Întotdeauna ai știut.

— Așadar, nu mă îndrăgostesc. Țasta să fie prețul pentru faimă și succes? Să fiu singură întotdeauna.

— Bineînțeles că te poți îndrăgosti. Trebuie doar să admiți acest lucru.

Cuvintele ar fi trebuit s-o îmbărbăteze pe Tully; au fost rostite cu încredere, știa asta, dar în clipa aceea nu putea fi atât de optimistă. Mai degrabă se simțea înfrigurată și golită pe dinăuntru, auzindu-le de la Kate.

— Îmi lipsește ceva, spuse ea încet. Tata a fost primul care a observat. Indiferent pe unde naibii umblă; probabil că s-a uitat o dată la mine și a luat-o la fugă. Și asta ca să nu mai vorbim de iubitoarea mea mamă. Sunt... ușor de părăsit. De ce se întâmplă așa?

Kate se lăsă pe canapea și se rezemă de Tully, așa cum făcuseră cu ani în urmă pe malurile râului Pilchuck. Cutia de snackuri o lovi în spate; o luă și o aruncă pe masa de cafea în dezordine, cu ziare întinse pe ea.

— Nu-ți lipsește nimic, Tully. Ba dimpotrivă. Ai mai mult ca oricine. Ești un om deosebit și dacă Chad n-a văzut asta sau nu te-a putut aștepta până când aveai să fii gata pentru el, atunci nu era bărbatul potrivit pentru tine. Poate asta e o problemă când ai o relație cu un tip mai bătrân. El este gata să aterizeze când tu te pregătești să-ți iei zborul.

— E adevărat. Sunt tânără. Am uitat asta. El ar fi trebuit să înțeleagă și să mă aștepte. Adică dacă m-ar fi iubit cu adevărat, m-ar mai fi părăsit? Ai putea abandona bărbatul pe care-l iubești?

— Depinde.

— De ce?

— Dacă am crezut că mă va iubi.

— Cât l-ai fi așteptat?

— Mult.

Asta o făcu pe Tully să se simtă mai bine pentru prima oară de când citise biletul lui Chad.

— Ai dreptate. Eu l-am iubit, dar probabil că el nu mi-a împărtășit sentimentele. Oricum, nu întru totul.

Kate se încruntă.

— Nu asta am spus.

— N-are a face, este pe aproape. Suntem prea tinere să ne legăm în lanțurile dragostei. Cum de-am uitat asta? O îmbrățișă pe Kate. Ce m-aș face fără tine?

Mai târziu, după o noapte lungă, fără somn, în vreme ce stătea întinsă în

pat urmărind revărsatul zorilor ce anunța o nouă zi, Tully își reaminti propriile cuvinte, copleșită de intensitatea lor. *Ușor de părăsit...*

16

clipa în care Tully a luat în primire noua slujbă, Kate s-a trezit urmărind de la distanță viața prietenei sale. Lună după lună și-au trăit separat viețile, având în comun doar locuința. Pe la sfârșitul verii următoare, micul lor apartament, cândva spațiul vieților lor, a devenit un fel de haltă. Tully muncea douăsprezece ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Când nu era la slujbă, căuta tot felul de relații și subiecte încercând din răspuțeri să facă ceva – orice – pentru a ajunge în fața camerei.

Fără Tully, viața lui Kate își pierduse consistența și, ca un pulover prea des spălat, niciun fel de ajustări sau falduri nu-l puteau face să arate bine din nou. Mama îi repeta să iasă din starea asta și să înceapă să iubească, să se distreze, dar cum putea să-și dea întâlniri când îi erau indiferenți cei care manifestau interes față de ea?

Tully nu suferea de aceeași maladie. În timp ce plângea după Chad când bea noaptea târziu, ea nu ezita să se vadă cu alți bărbați și să-i aducă acasă. Kate remarcase totuși că unul dintre ei ieșise de două ori din dormitorul lui Tully. Potrivit spuselor lui Tully, tocmai asta era planul. Nu avea, sau cel puțin așa susținea, intenția să se îndrăgostească. Desigur, privind retrospectiv, Tully ajunsese să creadă că-l

A

iubise cu disperare pe Chad și niciun alt bărbat nu se ridica la nivelul lui. Dar nu de-ajuns, după cum îi repeta Kate, ca să-l sune sau să se mute în Tennessee.

Sincer vorbind, Kate se cam plictisise de efuziunile bahice ale prietenei sale, inspirate de dragostea epopeică pe care o simțise pentru Chad.

Kate știa ce este dragostea, cum te poate răscoli și cum îți usucă inima. O iubire neâmpărtășită era un lucru teribil, sumbru. În fiecare zi evolua ca o planetă micuță în orbita lui Johnny, urmărindu-l, dorindu-l, tânjind după el în tăcere.

După acea lungă noapte petrecută în sala de așteptare a spitalului, Kate se gândise că puteau exista speranțe. Simțise că o ușă se deschisese între ei; vorbeau cu ușurință și despre lucruri importante. Dar toate incursiunile făcute în lumina strălucitoare a sălii de așteptare piereau deodată. Nu va uita niciodată chipul lui când aflase că Tully își va reveni. A fost mai mult decât o ușurare.

În momentul acela, el s-a depărtat.

Acum, în sfârșit, venise clipa să se distanțeze ea de el. Era timpul să lase fanteziile de fetiță în cutia cu nisip, alături de jucăriile uitate, și să-și vadă de viața ei. El n-o iubea. Orice vise legate de înfiriparea unei relații între ei erau doar iluzii.

Nu mai putea continua așa. Asta era decizia pe care o luase în acea zi, în vreme ce stătea în ușa biroului lui, așteptându-l s-o observe.

Imediat după ce se terminase programul, se dusesse la standul de ziare din piața publică și cumpăraseră toate ziarele locale. În timp ce Tully era prin baruri cu tipul ei din ziua respectivă sau lucrând până târziu, Kate se pregătea să-și schimbe cursul vieții.

La masa din bucătărie, cu cina pe jumătate mâncată din ambalajul de carton, răsfoi ziarul *Seattle Times* și se opri la secțiunile clasificate. Acolo a văzut câteva opțiuni interesante, întinzând mâna după pix, tocmai voia să încercuiască una când se deschise ușa din spatele ei.

Se întoarse și o văzu pe Tully în prag; prietena ei purta hainele de întâlnire – un tricou care expunea un umăr gol, blugii vârați în ghețele largi până la glezne și o curea mare petrecută în jurul șoldurilor. Își tapase părul în jurul feței, apoi îl pieptănase într-o parte și-l prinsese cu o agrafă mare deasupra urechii stângi. În jurul gâtului, își atârnase un set de crucifixe. Desigur, era însoțită de un tip.

— Hei, Katie, îi spuse cu o voce neclară după trei pahare de mărgărită. Uite peste cine am dat.

Tipul făcu un pas din spatele ușii.

Era Johnny.

— Salut, Mularkey, îi spuse el cu un zâmbet larg. Tully vrea să mergi cu noi la dans.

Ea împături ziarul cu o grijă exagerată.

— Nu, mulțumesc.

— Haide, Katie. O să fie ca pe vremuri, insistă Tully. Cei trei mușchetari.

— Nu cred.

Tully îi dădu drumul la mână lui Johnny și se împiedică întinzându-se spre ea.

— Te rog. Am avut o zi proastă azi. Am nevoie de tine.

— Nu, începu Kate, dar Tully n-o asculta.

— Mergem la Kells.

— Haide, Mularkey, spuse și Johnny îndreptându-se spre ea. O să ne distrăm.

Felul lui de a-i zâmbi o făcu să nu-l poată refuza, deși știa că nu era o idee bună să-i însoțească.

— Bine, le spuse. Mă duc să mă îmbrac.

Se duse în dormitor și îmbrăcă o rochie albastră, strălucitoare, cu umeri falși și o curea îngustă. Când ieși din cameră, Johnny o rezemase pe Tully de perete cu brațele deasupra capului, acoperindu-i mâinile cu palmele sale și o săruta.

— Sunt gata, spuse Kate tristă.

Tully se strecură de sub mâinile lui și-i rânji.

— Hai să ne distrăm.

Au pornit toți trei ținându-se de braț pe strada goală, pavată cu piatră cubică. La Kells Irish Pub au găsit o masă liberă aproape de ringul de dans.

În clipa în care Johnny le-a lăsat singure, ca să le aducă băuturile, Kate a întreat-o:

— Ce ai de gând cu el?

Tully a început să râdă.

— Ce să-ți spun? Ne-am întâlnit din întâmplare după program și am băut ceva. Asta a dus și la... Tully o privi cu atenție pe Kate. Îți pasă că mă culc cu el?

Asta era. Întrebarea care conta. Kate nu avea nicio îndoială că dacă și-ar fi deschis sufletul și i-ar fi spus adevărul, acea noapte oribilă s-ar fi sfârșit imediat. Tully l-ar fi alungat pe Johnny ca o furtună, închizându-i ușa în nas, fără măcar să-i spună motivul.

Dar la ce bun? Kate știa ce simțise Johnny dintotdeauna pentru ea. Voia o femeie pasională, și chiar dacă ar fi pierdut-o pe Tully, tot nu s-ar fi uitat la Kate. Dar poate că era timpul să ia măsuri radicale. Răbdarea ei ajunsese la capăt, iar faptul că el se culca cu Tully ar marca sfârșitul poveștii.

Își ridică privirea rugându-se ca ochii să nu i se umezească.

— Haide, Tully, știi prea bine...

— Ești sigură? Ai vrea să...?

— Nu... dar el te iubește, știi asta, nu? I-ai putea frânge inima.

Tully începu să râdă.

— Voi, fetele catolice, vă faceți probleme pentru toți, nu?

Înainte ca ea să-i poată răspunde, Johnny se întoarse la masă cu două mărgărită și o sticlă cu bere. Punându-le pe masă, o luă de mână pe Tully și o trase spre ringul de dans. Acolo se pierdură printre dansatori, unde o strânse în brațe și o sărută.

Kate bău din paharul cu mărgărită. Nu știa ce însemna sărutul lui pentru Tully, dar știa sigur ce semnificație avea pentru el și asta îi otrăvea sufletul.

Stătu cu ei două ore, bând mult și pretinzând că se distrează. În acest timp, ceva murea în ea încet.

La un moment dat, în timpul acestei seri penibile, Tully se duse la toaletă și îi lăsă singuri pe Kate și pe Johnny. Ea se gândi la ce i-ar putea spune, dar adevărul e că nici nu putea să-l privească. Cu părul jilav, ondulat, arăta atât de sexy, încât ea simțea că i se frânge inima.

— E o tipă grozavă, zise el. În spatele lui, orchestra terminase o melodie și muzicanții dădeau paginile partiturii, începusem să cred că nu se va întâmpla niciodată... eu și ea, continuă el sorbind din bere și uitându-se spre toaletă, de parcă ar fi putut s-o aducă de acolo prin puterea gândului.

— Ar trebui să fii atent, spuse Kate, prea încet să poată fi auzită. Era conștientă că vorbele ei și avertismentul în sine ar fi putut să dezvăluie secretul pe care îl purta în inimă, dar nu se putea abține. Chiar dacă la serviciu Johnny era cinic, la spital ea aflase adevărul. În suflet, acolo unde conta, era un idealist. Și nimeni nu putea fi mai ușor de rănit decât un credul. Ea știa asta.

Johnny se aplecă spre ea.

— Ce-a fost asta, Mularkey?

Ea clătină din cap. În niciun caz nu avea să repete și, din fericire, Tully revenise la masă.

Mult mai târziu, stând singură în dormitorul ei și ascultând cum făceau dragoste cei doi, plânse, în sfârșit, cu lacrimi amare.

În lunile care au trecut de la seara petrecută la Kells Pub, Kate n-a fost singura care a observat cum s-a schimbat Johnny. Când toamna s-a pogorât asupra orașului și l-a văduvit de culoare, atmosfera din birou a devenit posomorâtă și sumbră. Mutt stătea deoparte, își curăța și aranja echipamentul, completând negativele din carnetul de însemnări. Carol, care fusese nevoită să se întoarcă la muncă după plecarea lui Tully, își petrecea aproape tot timpul în biroul ei și abia scotea o vorbă, nici măcar atunci când ieșea să ia o cafea.

Nimeni nu comenta felul în care arăta Johnny, dar observaseră cu toții că părea ca și când s-ar fi dat jos din pat și ar fi venit direct la muncă. Părul îi crescuse prea mult și se cârlionțase într-un fel ciudat. Nu se bărbiera cu zilele; barba îi crescuse ca niște petice întunecate pe obrajii supti, se îmbrăca cu ce nimerea.

Când începuse să apară în asemenea ținută la slujbă, se adunaseră în jurul lui ca găștele, exprimându-și îngrijorarea, încet, dar ferm, el le închisese ușa în nas, spunându-le că nu au de ce să-și facă griji.

Mutt începuse ofensiva oferindu-i niște marihuana și încheiase cu:

— Orice ar fi, omule, sunt aici dacă vrei să vorbim.

Carol încercase în felul ei să pătrundă în acea fortăreață ridicată de el,

dar și încercările ei eșuaseră, la fel ca cele ale lui Mutt.

Singura care nu făcuse vreo tentativă de a ajunge la el era Kate, și doar ea cunoștea adevărata lui problemă.

Tully.

În dimineața aceea în care luaseră micul dejun împreună, Tully îi spusese:

— Johnny mă tot sună. Să mai ies cu el?

Din fericire pentru Kate, a fost doar o întrebare retorică.

Tully a găsit singură răspunsul.

— Nici vorbă. Am nevoie de o relație ca de o injecție letală. Am crezut că știe asta.

Acum, Kate se afla la biroul ei completând informațiile pentru o nouă asigurare. Ea și Johnny erau singuri în birou, ceea ce nu se mai întâmplase de multe zile. Carol și Mutt plecaseră într-o misiune.

Ea s-a ridicat încet și s-a îndreptat spre ușa închisă a biroului lui. Nu avea rost să între la el; sigur că dacă lucrurile s-ar fi inversat, el n-ar fi venit la ea, dar acum el suferea și ea nu putea suporta asta. După o lungă ezitare, ciocăni.

— Intră.

Ea deschise ușa.

El ședea la birou, scriind cu furie pe o hârtie galbenă. Părul îi acoperea profilul, și-l dădu nervos după ureche și-și ridică privirea.

— Ce este, Mularkey?

Ea s-a îndreptat spre frigiderul din colțul biroului și a scos două beri Henry Weinhard. Le deschise și îi oferii una, apoi se așeză pe marginea biroului lui aglomerat.

— Arăți ca un înecat.

El a luat berea.

— Se vede, nu?

— Se cam vede.

El se uită spre ușă.

— Suntem singuri?

— Mutt și Carol au plecat acum zece minute.

Johnny a luat o înghițitură de bere și s-a rezemat de spătarul scaunului.

— Nu-mi răspunde la telefon.

— Știu.

— Nu înțeleg. Noaptea aceea când am fost împreună, am crezut...

— Vrei să știi adevărul?

— L-am aflat.

Au rămas tăcuți, fiecare sorbindu-și berea.

— E îngrozitor să dorești pe cineva care nu te vrea.

Auzind aceste cuvinte, Kate știi că nu va avea niciodată o șansă cu el.

— Mda, așa este. Făcu o pauză, privind-l. Era timpul – de fapt trecuse de mult – să renunțe la visul ei și să meargă mai departe.

— Îmi pare rău, Johnny, spuse în cele din urmă ridicându-se de pe marginea biroului.

— De ce îți pare rău?

Ea își dori să fi avut puterea să-i răspundă, să-i spună ce simte, dar este mai bine ca unele lucruri să rămână nerostite.

Stând pe un scaun incomod, într-un birou neospitalier, Kate privea pe fereastră copacii desfrunziți și cerul plumburiu. Se întrebă într-o doară când căzuseră și ultimele frunze portocalii.

— Păi, domnișoara Mularkey, ai un C.V. Impresionant pentru vârsta ta. Aș putea să te întreb ce te-a determinat să te orientezi spre publicitate?

Kate încercă să pară relaxată. Se îmbrăcase cu grijă într-un costum de gabardină negru cu bluză albă și cravată de mătase colorată. Spera să aibă un aspect profesional.

— În anii petrecuți la departamentul știrilor de televiziune am învățat unele lucruri despre mine și altele despre lume. Știrile vin și pleacă. Suntem mereu în cea mai mare viteză ca să obținem subiectele, apoi trecem mai departe. Am descoperit că mă interesează, mai mult decât știrea în sine, ceea ce urmează după aceea. Cred că m-aș descurca mai bine în contextul unei planificări pe termen lung. Prefer detaliile. Și scriu bine. Aș vrea să învăț mai mult despre asta, dar n-o pot face în dublaje.

— Te-ai gândit mult.

— E adevărat.

Femeia aflată de cealaltă parte a biroului se rezemă de spătarul scaunului studiind-o pe Kate prin ochelarii la modă cu încrustații de mărgele. Părea plăcut impresionată de ceea ce vede.

— Bine, domnișoară Mularkey, o să discut cu partenerii mei și-ți voi da de știre. Aș vrea doar să știi când poți începe să lucrezi.

— Trebuie doar să dau un preaviz de două săptămâni, apoi pot pleca.

— Excelent. Femeia se ridică. Ai nevoie de un voucher pentru parcare?

— Nu, mulțumesc. Kate scutură cu fermitate mâna femeii și ieși din birou.

Afară, Pioneer Square părea amenințat de cerul de culoarea cărbunelui. Mașinile se înghesuiau pe străzile înguste, vechi, dar foarte puțini oameni treceau prin fața clădirilor de cărămidă. Chiar și cei lipsiți de adăpost, care

dormeau de obicei pe aceste bănci din parc și cereau țigări și bani trecătorilor se aflau alt undeva în după-amiaza aceasta rece.

Kate pomi zgribulită pe First Avenue, încheindu-și din mers nasturii vechii haine din facultate. Prinse autobuzul spre zona de sus a orașului și coborî în stația din fața biroului exact la 3: 57.

În mod surprinzător, biroul principal era gol. Kate își puse haina în cui și servieta sub birou, apoi se îndreptă spre biroul lui Johnny.

— M-am întors.

El vorbea la telefon, dar i-a făcut semn să intre.

— Vino încoace, îi spuse pe un ton exasperat. Cum crezi că te pot ajuta în chestiunea asta? Tăcu un moment încruntându-se. Apoi zise: Bine, îmi ești datorare. Închise telefonul și-i zâmbi lui Kate, dar nu cu vechiul zâmbet care-i furase inima. Mai văzuse acel zâmbet doar în noaptea pe care el o petrecuse cu Tully.

— Te-ai îmbrăcat în costum, spuse el. Să nu crezi că n-am observat. Pe aici, asta înseamnă două lucruri și întrucât nu te-am văzut prezentând știri...

— Mogelgaard și Asociații.

— Agenția de publicitate? Ce funcție ai solicitat?

— Director executiv.

— Ești bună la asta.

— Mulțumesc, dar încă n-am primit slujba.

— O vei obține.

Ea așteptă să continue, dar el o fixa doar cu privirea de parcă l-ar fi deranjat ceva. Fără îndoială îi amintea de noaptea cu Tully.

— Păi, o să mă întorc la lucru.

— Așteaptă. Lucrez la reportajul pentru Mike Hurtt. Aș avea nevoie de ajutor.

— Sigur că da.

În orele care au urmat, s-au înghesuit la biroul lui lucrând și refăcând manuscrisele. Kate a încercat să păstreze distanța și să nu-l privească în ochi. N-a reușit niciuna, nici alta. Când au terminat lucrul, se înnoptase, iar celelalte birouri erau cufundate în întuneric.

— Te invit la cină, îi spuse el punând ziaarele deoparte. E aproape opt.

— Nu ai nicio obligație. Era de datoria mea să te ajut.

El a privit-o lung.

— Cum o să mă descurc fără tine?

Cu luni în urmă, când mai exista o speranță, ar fi roșit într-un moment ca acesta. Poate chiar și cu o săptămână în urmă ar fi reacționat altfel.

— O să te ajut să angajezi pe altcineva.

— Crezi că-mi va fi ușor să te înlocuiesc?

Ea nu fu în stare să-și dea un răspuns.

— Mă duc acum.

— Îți datorez o cină. Asta e tot. Ia-ți haina acum. Te rog.

— Bine.

Au coborât și au urcat în mașina lui. După câteva minute au oprit în fața unei case frumoase din lemn de cedru de pe Lake Union.

— Unde ne aflăm? I-a întrebat Kate.

— Acasă la mine. Nu-ți face probleme, nu am de gând să-ți pregătesc eu cina. Vreau doar să mă schimb. Tu ești atât de elegantă.

Kate încercă să primească în liniște vestea care o cutremură. Nu va ceda. Prea mult timp se lăsase amăgită de visele cu happy-end, care nu aveau cum să fie transformate în realitate. Îl urmă în casa care era surprinzător de spațioasă.

Johnny se îndreptă imediat spre șemineu, unde lemnele fuseseră așezate pentru foc. Se aplecă și aprinse zierele, iar flăcările izbucniră instantaneu. Apoi se întoarse spre ea.

— Vrei să bei ceva?

— Rom și cola.

— Perfect. Se duse la bucătărie, turnă băuturile, apoi reveni. Poți să bei. Vin numaidecât.

Ea rămase nemișcată un moment, neștiind ce să facă. Privi în jur, prin living, observând ce puține fotografii avea. Pe televizor se afla o singură fotografie, a unui cuplu de vârstă a doua îmbrăcat în haine viu colorate, stând pe vine într-un cadru care aducea a junglă, cu mulți copii în jurul lor.

— Sunt părinții mei, spuse Johnny care veni din spatele ei. Myma și William.

Ea se întoarse brusc, de parcă ar fi fost prinsă spionând.

— Unde locuiesc? întrebă ea îndreptându-se spre canapea și așezându-se. Simțea nevoia să păstreze distanța.

— Au fost misionari. Au fost uciși în Uganda de echipele morții lui Amin.

— Tu unde erai?

— Când aveam șaisprezece ani, m-au trimis la școală la New York. A fost ultima dată când i-am văzut.

— Așadar, erau tot idealști.

— Ce vrei să spui?

Ea nu consideră necesar să exprime în cuvinte tot ce observase de-a lungul anilor și se constituise într-o imagine de ansamblu asupra vieții lui.

— Nu contează. Din fericire, ai fost crescut de oameni care aveau un crez. El o fixă, încruntându-se.

— De asta ai devenit corespondent de război? Ca să lupți în felul tău?

El oftă și clătină din cap, apoi se îndreaptă spre sofa și se așează lângă ea. Felul în care o privea, de parcă ar fi fost cumva imaterială, îi făcu inima să bată mai tare.

— Cum ai reușit?

— Ce?

— Să mă cunoști?

Kate zâmbi, sperând ca el să nu-și dea seama de vulnerabilitatea ei.

— Am lucrat împreună vreme îndelungată.

Într-un târziu, el îi spuse:

— De ce pleci de fapt, Mularkey?

Ea se rezemă de spătar.

— Îți amintești când spuneai că e îngrozitor să-ți dorești ce nu poți avea? Nu voi fi niciodată vreo sculă de reporteră sau un producător de prima mână. Eu nu respir știri, nici nu trăiesc pentru ele. Mă obosește faptul că nu sunt îndeajuns de bună.

— Eu am spus că este îngrozitor să dorești pe *cineva* pe care nu-l poți avea.

— Păi... e cam același lucru.

— Chiar este? El își așează paharul cu băutură pe măsuța de cafea.

Kate se întoarse cu fața spre el și-și strânse picioarele sub ea.

— Știu ce înseamnă să dorești pe cineva.

El o privi sceptic. Nu încăpea nicio îndoială că-și amintea de câte ori o tachina Tully că nu iese cu nimeni.

— Pe cine?

Ea știa că ar fi trebuit să mintă, să treacă peste întrebare, dar privindu-l atât de aproape, fu copleșită de dorință. Dumnezeu s-o ajute, dar ușa spre inima ei se deschisese din nou. Deși știa că nu este decât o iluzie, se lăsă din nou amăgită, cu orice risc.

— Tu.

El se retrase; era evident că nu-și imaginase așa ceva.

— Tu niciodată...

— Cum aș fi putut? Știu ce simți pentru Tully.

Kate îl așteptă să spună ceva, dar el se mulțumi doar s-o privească. În tăcerea aceea, ea își putea imagina orice. El nu negase, și nici nu răsesse. Poate asta însemna ceva.

Ani de-a rândul făcuse eforturi să nu lase să transpară dorința ei, dar acum, stând atât de aproape de el, nu se mai putea abține. Era ultima ei

șansă.

— Sărută-mă, Johnny. Dovedește-mi că nu e bine să te doresc.

— Nu vreau să te rănesc. Ești o fată drăguță, iar eu nu caut...

— Și dacă mă rănește faptul că nu vrei să mă săruți?

— Katie...

Măcar acum nu mai era Mularkey. Se aplecă mai mult spre el.

— Acum cine se teme? Sărută-mă, Johnny.

Chiar înainte ca buzele lor să se atingă, avu impresia că-l aude spunându-i:

— Nu e o idee bună. Dar nu apucă să-l asigure de contrariu, că el o săruta.

Nu era primul ei sărut; nu era nici măcar prima dată când o săruta un bărbat de care-i păsa și totuși începu să plângă.

El schiță gestul de a se retrage văzându-i lacrimile, dar ea îl reținu. După câteva clipe stăteau întinși pe sofa ca doi adolescenți; următorul lucru pe care și-l aminti era că se afla pe podea, goală, în fața focului. El îngenunche lângă ea, încă îmbrăcat. Jumătate de trup îi era în umbră, dar putea să-i vadă scobiturile feței.

— Ești sigură?

— Asta ar fi fost o întrebare bună, dar înainte de a-mi fi scos hainele. Zâmbind, ea se aplecă și începu să-i descheie cămașa.

El scoase un sunet care exprima deopotrivă disperare și capitulare și se lăsă dezbrăcat. Apoi, o luă din nou în brațe.

Sărutările lui erau diferite acum, mai aspre, mai profunde, mai erotice. Ea își simțea trupul răspunzând ca niciodată; ca și cum ea ar fi fost totul și nimic, doar o colecție precară de terminații nervoase. Atingerile lui erau tortura ei, salvarea ei.

Senzațiile au devenit totul, înțelegând prin aceasta ceea ce era ea, ceea ce iubea: durere, plăcere, frustrare. Nici măcar respirația nu mai era a ei. Căuta aer, se îneca, îi striga să se oprească, să nu se oprească, să continue, să lase lucrurile așa cum erau.

Trupul i se arcui de parcă ar fi vrut să ajungă la ceva, avea nevoie de acel ceva cu o disperare dureroasă, dar nici măcar nu știa despre ce e vorba.

Apoi el o pătrunse, și ea simți o durere ascuțită. Respira greu din cauza șocului, dar nu scoase un sunet. Se atârână de el sărutându-l, mișcându-se odată cu el până când durerea s-a disipat și a dispărut subit; n-a mai rămas decât ceea ce au simțit când au ajuns împreună la apogeu, nevoia acută, dureroasă de mai mult...

Te iubesc și-a spus ea, ținându-l în brațe, ridicându-se în întâmpinarea lui.

Vorbele pe care nu le rostise i-au umplut capul, au devenit pista pe care se mișcau trupurile lor.

— Katie, strigă el, împingându-se și mai tare în ea.

Trupul ei a explodat ca o stea în spațiu, fragmentându-se, plutind. Timpul s-a oprit pentru o clipă, apoi și-a reluat curgerea înainte.

— Oh! a exclamat, căzând la loc pe covorul cald. Pentru prima oară în viață a primit tot ce și-a dorit. El și-a întins alături trupul plin de sudoare. Cu un braț petrecut în jurul ei privea în tavan. Amândoi aveau respirația întretăiată.

— Ai fost virgină, zise el, oarecum speriat.

— Da, s-a mărginit ca ei să-i spună.

Ea s-a întors într-o parte și și-a strecurat peste el un picior gol.

— Întotdeauna este așa?

Când el s-a întors spre ea, a văzut în ochii lui albaștri ceva care a dezorientat-o; teamă.

— Nu, Katie, îi spuse el după o vreme. Nu este.

Kate s-a trezit în brațele lui Johnny. Stăteau amândoi pe spate, cu cearșafurile strânse în jurul șoldurilor. Ea fixa tavanul simțind greutatea neobișnuită a mâinii lui între sâni ei goi.

Zorii se strecurau prin fereastra deschisă, strângându-se într-o pată lăptoasă pe podea. Valurile care se loveau neîncetat de piloni deveniseră ecoul slab, dar permanent al bățăilor inimii ei.

Ea nu știa ce ar fi trebuit să facă în continuare. Percepuse primul lor sărut ca pe un dar magic și neașteptat. Făcuseră dragoste de trei ori peste noapte, ultima dată cu câteva ore în urmă. Se sărutaseră, apoi preparaseră o omletă și mâncaseră în fața focului, vorbiseră despre familiile, slujbele lor și visele pe care și le făcuseră. Johnny îi spusese chiar și câteva glume nesărate.

Nu discutaseră despre viitor, și acum venise momentul; era ca o prezență între ei, ca și cearșafurile moi, ca respirația lor.

Ea se bucura că nu se grăbise să facă dragoste, cu toate că nu mai era la modă să aștepti bărbatul potrivit. Tot ce se petrecuse noaptea trecută între ei îi destabilizase lumea, așa cum prooroceau poezii.

Dar dacă Johnny n-o considera fata ideală? Nu-i spusese c-o iubește, căci așa era, și fără acele vorbe cum putea o femeie să fie pasională?

Când îl simți mișcându-se lângă ea, se încordă ca un arc.

— Bună dimineața, îi spuse el cu o voce gravă.

Ea nu știa ce atitudine să adopte, oscilând între indiferență și jenă. Îl iubea de prea mult timp ca să pretindă că nu este așa. Ceea ce conta în clipa

de față era să nu se ridice și să pornească pe drumuri diferite.

— Spune-mi ceva ce nu știu despre tine.

El o mângâie pe braț.

— Hmm. Am fost copil de altar.

Îi era surprinzător de ușor să și-l imagineze astfel: un băiat înalt, slab, cu părul pieptănat pe spate, ducând apa încet spre amvon. Imaginea o făcu să chicotească.

— Mama te-ar îndrăgi pe loc.

— Acum spune-mi ceva despre tine.

— Sunt înnebunită după genul științifico-fantastic. *Star Wars*, *Star Trek*, *Dune*,

îmi plac toate.

— Iar eu te-aș fi categorisit drept cititoare de romane de dragoste.

— Și asta. Acum, spune-mi ceva important. De ce ai renunțat la gazetărie?

— Întotdeauna mergi direct la cauza lucrurilor, nu? Oftă. Cred că ți-ai imaginat. El Salvador. M-am dus acolo ca un cavaler călare pe un cal alb, gata să descopăr adevărul. Abia după aceea am văzut ce se întâmpla...

Ea nu spuse nimic, mulțumindu-se să-l sărute pe umăr.

— Ai mei mi-au ascuns asta. Am crezut că sunt pregătit, dar nu ai cum să fii. Sânge, moarte, rămășițe umane aruncate. Copii morți pe stradă, băieți cu automate. Am fost capturat... în clipa aceea îi pieri vocea, dar își drese glasul și continuă: Nu știu de ce mi-au cruțat viața, dar au făcut-o. Norocul meu. Mi-am vârât coada între picioare și-am alergat acasă.

— N-are de ce să-ți fie rușine.

— Am fugit ca un laș. Și am eșuat. Acum știi cum am ajuns la Seattle.

— Crezi că asta schimbă sentimentele mele față de tine?

Trecu un moment înainte ca el să-i spună:

— Trebuie s-o luăm mai încet, Kate.

— Știi. Ea se întoarce și se lipi de el. Încerca să-i memoreze trăsăturile și felul în care arăta în primele ore ale dimineții. Văzu umbra de barbă care-i acoperise fața cât dormiseră și își spuse: *Deja sunt schimbări.*

El îi dădu părul după ureche.

— N-aș vrea să te rănesc.

Ea fu tentată să spună: *Atunci n-o face*, dar nu era momentul pentru răspunsuri simple sau amăgiri. Probitatea atârna mai greu în balanță în clipa de față.

— Îmi asum riscul de a fi rănită, îi spuse pe un ton voit neutru.

O umbră de zâmbet se ivi la colțurile gurii lui, dar nu i se reflectă și în ochi. De fapt, el părea mai mult decât îngrijorat.

— Am știut că reprezintă un pericol.

Ea nu înțelese.

— Eu? Cred că glumești. Nimeni nu m-a considerat periculoasă vreodată.

— Eu așa te văd.

— De ce?

El nu-i răspunse, ci doar se aplecă pentru a o săruta. Ea își închise ochii în așteptare. Nu era sigură, dar parcă înainte ca buzele să li se întâlnească, îi spusese:

— Pentru că ești genul de fată de care un bărbat s-ar putea îndrăgosti.

Nu părea prea fericit când rostise acele cuvinte.

În fața ușii apartamentului ei, Kate se opri. Cu câteva momente în urmă fusese în culmea fericirii în brațele lui Johnny, dar acum se confrunta cu realitatea că se culcase cu un bărbat care mai înainte aparținuse celei mai bune prietene a sa.

Ce va spune Tully?

Deschise ușa și intră. În această dimineață cenușie și ploioasă apartamentul i se păru surprinzător de liniștit. Își aruncă poșeta pe masa din bucătărie și-și făcu un ceai.

— Unde naiba ai fost?

Se întoarce și clipi des.

O văzu pe Tully cu părul ud, înfășurată doar cu un prosop.

— A fost cât pe-acți să chem poliția noaptea trecută. Unde... Ești îmbrăcată tot cu costumul de ieri! Un zâmbet vag, de cunoscătoare îi înflori pe buze. Ți-ai petrecut noaptea cu un tip? O, Doamne, ai făcut-o! Roșești, râse Tully. Iar eu am crezut c-o să mori virgină! O luă pe Kate de braț și o trase spre canapea. Povestește-mi!

Kate își fixa cea mai bună prietenă, dorindu-și să fi ajuns după plecarea ei la serviciu. Trebuia să chibzuiască înainte de a se opri la versiunea optimă. Tully putea să strice totul cu un singur cuvânt, cu o privire. Este al meu, putea să spună și atunci Kate ce ar fi făcut?

— Vorbește, spuse Tully din nou, înghiontind-o.

Kate trase aer în piept.

— M-am îndrăgostit.

— O, grozav! Dragoste? După o singură noapte?

Trebuia să se decidă acum ori niciodată și, cu toate că nu suna bine niciodată, nu avea rost să ocolească inevitabilul.

— Nu, spuse ea. Îl iubesc de ani întregi.

— Pe cine?

— Johnny.

— Johnny *al nostru?*

Kate își impuse să nu se lase rănită de felul în care rostise Tully aceste cuvinte.

— Da. Noaptea trecută...

— S-a culcat cu mine... cu câteva luni în urmă și m-a tot sunat de atunci. Este în perioada de recul, Katie. Nu poate fi îndrăgostit de tine.

Kate n-ar fi vrut să permită cuvântului recul să stârnească vreun ecou în inima ei, dar tocmai asta se întâmplă.

— Am știut c-o să faci caz din asta.

— Dar... e șeful tău, pentru numele lui Dumnezeu!

— Îmi schimb serviciul. În două săptămâni o să încep să lucrez în publicitate.

— O, grozav! Acum renunți și la carieră pentru un bărbat.

— Știm amândouă că nu sunt suficient de bună pentru televiziune. Asta este visul tău, Tully. A fost întotdeauna. Vedea că prietena ei ar fi vrut să argumenteze; mai vedea și își dădea seama și de faptul că orice argument ar fi fost o minciună. Îl iubesc, Tully, îi spuse în cele din urmă. Îl iubesc de ani întregi.

— De ce nu mi-ai spus?

— Mi-era teamă.

— De ce?

Tully o fixa cu privirea. În ochii aceia negri, expresivi, văzu tot: teamă, îngrijorare și gelozie.

— Relația voastră este sortită eșecului.

— Nici eu nu aveam încredere în Chad cu ani în urmă, îți amintești? Dar l-am dat deoparte, la sugestia ta.

— Dacă tot vorbim de eșecuri în dragoste...

— Nu te poți bucura pentru mine?

Tully continua s-o fixeze cu privirea și, cu toate că în final schiță un zâmbet, acesta nu era chiar din inimă și amândouă știau lucrul acesta.

— O să încerc.

Recul. Cuvântul acesta, ca o imagine obsesivă, îi revenea mereu în memorie lui Kate.

*Știi că s-a culcat cu mine. Cu luni în urmă.
nu poate fi îndrăgostit de tine...*

Când Tully plecă de acasă, Kate sună la birou să anunțe că nu poate veni fiindcă se simte rău și se întinse pe pat. Nici nu apucase să stea acolo mai mult de douăzeci de minute, când o bătaie în ușa de la intrare îi alungă

gândurile negre.

— La naiba, Tully, murmură trăgând pe ea capotul roz de velur și papucii cu boturi de iepuraș. Niciodată nu ai cheia! Deschise ușa.

În prag se afla Johnny.

— Nu pari bolnavă.

— Mincinosule. Arăt îngrozitor.

El se întinse, îi desfăcu cordonul halatului și-i scoase capotul roz pufos.

— Cămașă de noapte din flanelă. Ce sexy! închise ușa în urma sa.

Ea încercă să nu se gândească la discuția cu Tully.

Recul...

Nu te poate iubi...

Dar vorbele se alungau unele pe altele pentru ca, la un moment dat, să-și amintească de cuvintele lui... nu vreau să te rănesc.

L

Iar acum văzu brusc primejdia pe care o acceptase cu atâta candoare. El îi putea zdrobi inima și nu avea cum să se protejeze.

— Am crezut c-o să fii bucuroasă să mă vezi, spuse el.

— I-am spus lui Tully de noi.

— Oh. A fost vreo problemă?

— Zice că sunt doar un surogat.

— Astea au fost cuvintele ei?

Kate înghiți anevoie.

— O iubești?

— Asta era? El o prinse în brațe ducând-o spre dormitor ca pe un fulg. Odată ajunși în pat, a început să-i descheie cămașa de noapte, acoperindu-i tot trupul cu sărutări.

— Nu contează, șopti fără să se oprească. Ea nu m-a iubit. Ea închise ochii și îl lăsă să-i clatine lumea din nou, dar într-un târziu, când s-a cuibărit la pieptul lui, nesiguranța a revenit. Poate că nu era cea mai experimentată fată din lume, dar nici cea mai naivă și știa un lucru: conta că Johnny o iubise pe Tully.

Conta foarte mult.

17

«dragostea era visul cel mai mare al lui Kate. Când a venit primăvara din nou, împodobind peisajul cu culori vibrante, ea și Johnny reprezentau deja un cuplu bine încheat; își petreceau weekendurile împreună și destul de multe nopți din săptămână. În martie i-a făcut cunoștință cu părinții ei, care au fost foarte încântați. Un irlandez catolic drăguț, cu o carieră

grozavă și înzestrat cu simțul umorului, căruia îi plăcea să joace cărți și dame. Tata spunea că e un băiat bun, iar mama decretase că este perfect. A meritat să aștepti atât, îi șoptise când se încheiase prima întâlnire.

În ceea ce-l privea, Johnny se integrase în clanul Mularkey ca și cum s-ar fi născut și ar fi crescut printre ei. Nu recunoștea asta niciodată, dar Kate era sigură că-i plăcea să facă parte din nou dintr-o familie, după atâția ani de singurătate. Deși nu vorbeau despre viitor, se bucurau de fiecare clipă a prezentului.

Dar asta avea să se schimbe.

Acum, ea stătea întinsă în pat, cu ochii în tavan. Lângă ea, Johnny dormea. Abia trecuse de ora patru dimineața și ea vomitase deja de două ori. Inevitabilul se produsese.

A dat încet cearșafurile la o parte, atentă să nu-l trezească și a coborât din pat. Cu picioarele goale a pășit pe covorul gros spre baie și a închis ușa după ea.

Deschizându-și poșeta, a scotocit prin ea și-a scos un pachet cumpărat cu o zi în urmă. Apoi l-a desfăcut și a urmat instrucțiile.

În mai puțin de două ore avea răspunsul; roz, semn că era însărcinată.

L-a fixat o vreme. Primul gând care i-a trecut prin minte a fost că era cel puțin ciudat ca o fată care visa să devină mamă, să fie pe punctul de a izbucni în plâns.

Johnny nu va fi deloc fericit. Era departe de a fi pregătit pentru rolul de tată. Nici măcar nu-i spusese c-o iubea.

Era îndrăgostită până peste urechi, și totul fusese grozav în ultimele luni. Totuși, nu-și putea reprimă senzația că relația lor era fragilă, iar echilibrul precar. Un copil l-ar fi alterat cu ușurință.

Ascunse pachetul și indicatorul în poșetă, amestecând acel lucru extraordinar cu gunoiul din viața ei și făcu un duș fierbinte prelungit. Când era îmbrăcată și gata de muncă, tocmai suna ceasul. Se apropie de pat și-l mângâie pe păr, iar el se trezi.

Îi zâmbi dându-i binețe somnoros.

Ea ar fi vrut să-i spună simplu: *Sunt însărcinată*, dar buzele îi erau pecetluite. În schimb, zise:

— Trebuie să plec devreme astăzi. Contul Red Robin.

El îi înlănțui gâtul cu brațele și o trase s-o sărute. În clipa următoare, ea a vrut să plece.

— Te iubesc, i-a șoptit ea.

El a sărutat-o din nou.

— Asta mă face cel mai fericit tip din lume.

Ea și-a luat rămas-bun ca într-o dimineață obișnuită, când se trezeau împreună și s-a dus la muncă. În biroul ei a trântit ușa și a rămas acolo, încercând să-și reprime lacrimile.

— Sunt însărcinată, a spus cu fața spre postere.

De i-ar putea spune asta și lui Johnny! N-ar trebui să existe niciun secret între ei, doar așa este dragostea. Dumnezeu știe că-l iubea din tot sufletul. Nu-și putea imagina viața fără el. Îndrăgise rutina vieții lor, micul dejun pe care-l luau în bucătăria casei lui lacustre, stând alături în fața chiuvetei, sau felul în care stăteau noaptea în pat ghemuiți unul în altul, urmărind vreun serial. Când o săruta el, indiferent dacă era un sărut liniștit de noapte bună, sau unul pasional gen „hai să facem ceva”, inima ei începea să bată cu putere. Vorbeau tot timpul despre orice; până astăzi, ea fusese tentată să creadă că nu există cuvinte pe care să nu i le poată spune.

În timpul zilei funcționează pe pilot automat, dar în jurul orei patru, voința ei cedă. Ridicând receptorul, formă numărul atât de familiar și așteptă neliniștită.

— Alo? spuse Tully.

— Eu sunt. Am o criză.

— Sunt acolo în douăzeci de minute, zise Tully fără ezitare.

Pentru prima oară în acea zi, Kate zâmbi. Simplul fapt că era cu Tully o va ajuta, ca întotdeauna. Un sfert de oră mai târziu își mai făcu o dată ordine pe biroul și așa ordonat, își luă poșeta și ieși.

Afară era un soare lipsit de strălucire, pe un cer albastru pal, spălăcit. Câțiva turiști cutezători se plimbau în sus și-n jos prin Piața Pioneer. Peste drum, oamenii străzii din Occidental Park stăteau întinși pe caldarâm și pe băncile de fier, cuibăriți sub pături murdare și saci vechi de dormit. Copacii din jur erau în floare.

Kate și-a încheiat nasturii la haină chiar în clipa în care Tully oprea noua ei mașină Corvette decapotabilă, de culoare albastru metalizat.

Ca întotdeauna, mașina o făcea pe Kate să scuture din cap și să zâmbească. Era a naibii de... falică, dar cumva, i se potrivea perfect lui Tully. Pantalonii de lână și bluza de mătase aveau aceeași culoare ca și mașina.

Kate se grăbi spre portiera pasagerului și o deschise.

— Unde vrei să mergi?

— Surprinde-mă, îi spuse Kate.

— Asta voi face.

Imediat s-au strecurat prin trafic, au trecut Podul West Seattle și au ajuns la un restaurant din Alki Beach. În această palidă zi de primăvară,

localul era aproape gol, așa că au optat pentru o masă care dădea spre Stealy Sound.

— Slavă Domnului c-ai sunat, spuse Tully. Săptămâna asta a fost infernală. M-au trimis în fiecare orașel din stat. Săptămâna trecută am intervievat un tip în Cheney: omul a construit un camion care funcționează cu lemne. Nu te păcălesc. Are o sobă de mărimea unui transportor de avion și înghite jumătate de colac de cablu pe săptămână. Abia am văzut blestematul de camion prin fumul negru pe care-l scotea, iar el voia să fac un reportaj, cum că ar fi descoperit mașina viitorului. Mâine voi pleca probabil la Lynden, ca să iau un interviu unei puștoaice care a câștigat treizeci și două de panglici albastre la târg. Grozav! Oh, săptămâna trecută...

— Sunt însărcinată.

Tully rămase cu gura deschisă.

— Glumești?

— Uită-te mai bine la mine!

— La naiba... Tully se rezemă de spătarul scaunului, uluită. Am crezut că iei anticoncepționale.

— Iau. Și n-am ratat niciunul.

— Gravidă! Oh! Ce-a zis Johnny?

— Nu i-am spus încă.

— Și ce-o să faci? întrebarea atârna greu, de parcă ar fi fost o opțiune nerostită.

— Nu știu. Kate își ridică privirea și o întâlnește pe a lui Tully. Dar știu ce nu voi face.

Tully o fixă îndelung, fără să scoată vreun cuvânt. În ochii aceia negri, uluitori, Kate văzu un amestec de emoții, neîncredere, teamă, tristețe, îngrijorare și, în cele din urmă, dragoste.

— O să fii o mamă grozavă, Kate.

Ea simți c-o podidesc lacrimile. Asta era ce voia; acum, aici, pentru prima dată, îndrăznește să recunoască. Cea mai bună prietenă nu făcea altceva decât să ridice o oglindă și să-ți dezvăluie inima.

— Niciodată nu mi-a spus că mă iubește, Tully.

— Păi... îl știi pe Johnny.

Cu asta, Kate văzu din nou spectrul trecutului înălțându-se între ele. Știa că și Tully percepe la fel acest lucru pe care amândouă încercaseră din rășputeri să-l dea uitării: felul în care îl cunoștea fiecare pe John Ryan.

— Tu semeni cu el, spuse în final. Cum se va simți când va afla?

— Prins în capcană.

Exact asta își închipuise și Kate.

— Și ce fac?

— Pe mine mă întrebi? Eu care nu pot să țin în viață nici măcar un peștișor mai mult de o săptămână? Tully râse, numai că o făcu cu un pic de amărăciune. Du-te acasă și spune-i bărbatului pe care-l iubești că va fi tătic.

— Faci ca totul să pară atât de ușor...

Tully întinse mâna spre ea peste masă, prinzându-i degetele în palmă.

— Ai încredere în el, Kate.

Ea știa că era cel mai bun sfat pe care-l putea primi.

— Mulțumesc.

— Iar acum să vorbim despre alte chestii importante, cum ar fi numele. Nu este cazul să-i pui numele meu. Talullah nu sună bine. Nu mă miră că drogata mea mamă l-a ales, dar al doilea nume al meu este Rose. Țsta pare a fi mai potrivit.

Restul după-amiezii și-l petrecură într-o atmosferă tihnită. Au evitat discuția despre copil și s-au concentrat asupra lucrurilor lipsite de importanță. Când au părăsit restaurantul și s-au întors în oraș, Kate nu mai era așa de disperată. Nu-și revenise complet, dar avea un plan de acțiune și asta o ajuta.

Când Tully parcă în spatele casei lacustre, Kate își îmbrățișă prietena cu ardoare, apoi își luă rămas-bun.

Singură în casa lui Johnny, își puse o pereche de pantaloni de trening și un tricou vechi, apoi intră în living să-l aștepte.

Pe când stătea așa cu genunchii strânși (va trebui să renunțe la poziția asta) cu mâinile încleștate, asculta zgomotele obișnuite ale vieții cu care se obișnuise – valurile lovind pilonii din jur, strigătele pescărușilor, larma iscată de bărcile cu motor care treceau. Nu se mai simțise niciodată așa de fragilă sau de dulce-amăruie. Toată viața își imaginase dragostea ca pe ceva durabil, o emoție poliestică ce putea provoca uzura fiecărei fapte, dar acum vedea cât de periculoasă era acea percepție. Te adormea, te expunea la riscuri.

Se auzi încuietorea ușii, și aceasta se deschise. Johnny îi zâmbi văzându-o.

— Salut. Te-am sunat înainte de a pleca de la birou. Unde ai fost?

— Am tras chiulul cu Tully.

— V-ai distrat, nu? O prinse în brațe și o sărută.

Ea simți că se topește la pieptul lui. Când îl prinse și ea în brațe, își dădu seama că nu-i poate spune.

Îl strânse atât de tare, încât el fu nevoit să se elibereze din brațele ei.

— Katie? spuse, dându-se un pas în spate s-o privească. Ce este?

În ultima oră, ea își imaginase multe feluri în care i-ar putea da vestea cu menajamente, dar acum, stând în fața lui, văzu cât de zadarnice fuseseră acele planuri. Nu era un cadou pe care să-l poți înveli într-un ambalaj frumos, iar ea nu făcea parte din categoria acelor femei capabile să păstreze un secret.

— Sunt însărcinată, îi spuse cu ceea ce vru să fie cea mai sigură voce a sa. El păru c-o privește o eternitate, de parcă nu înțelegea.

— Ce? Cum s-a întâmplat?

— Ca la toată lumea.

El expulză aerul din plămâni încet, prelung, apoi se prăbuși pe canapea.

— Un copil.

— N-am făcut-o intenționat. Se așeză lângă el. Nu vreau să te simți prins în capcană.

Zâmbetul pe care-l arboră era al unui străin, nu cel pe care-l iubea ea, când ochii i se încrețeau și o făcea să zâmbească la rândul ei.

— Știi ce mult mi-aș fi dorit să-mi pot împacheta lucrurile și să plec când sunt gata. Să am un reportaj cu o temă grozavă și să mă reîntorc. Am asta în minte de atâta timp... Chiar de când am dat-o în bară în El Salvador.

Ea înghiți anevoie și încuviință. Era pe punctul să dea frâu liber lacrimilor, dar nu voia să-i atragă atenția asupra lor, ștergându-le.

— Știu.

El întinse mâna atingându-i abdomenul plat.

— Dar nu mai pot pleca, nu?

— Din cauza copilului?

— Fiindcă te iubesc, îi spuse simplu.

— Și eu te iubesc, dar nu vreau să...

El se ridică de pe canapea, se așeză într-un genunchi și respiră sacadat.

— Kathleen Scarlett Mularkey, vrei să fii soția mea?

Ea ar fi vrut să spună da, să țipe, dar nu îndrăznea. Încă se mai temea. Astfel că îl întrebă:

— Ești sigur, Johnny?

Și apoi, în final, îl văzu zâmbind.

— Sunt sigur.

Kate urmasse sfatul lui Tully – desigur – și arborase o ținută clasică, elegantă. Rochia ei de mireasă era din mătase ivorie, cu corset din mărgele și cu umerii goi. Părul strălucitor, cu nuanțe de blond, fusese dat spre spate și strâns într-un coc gen Grace Kelly. Când și-a pus voalul, i-a plutit pe față, căzându-i pe umeri ca un nor luminos. Pentru prima oară în viață se simțea

frumoasă ca o stea de cinema. Și mama gândea la fel; s-a uitat la ea și a început să plângă. Cu câteva clipe în urmă o strânsese cu putere la piept, o sărutase pe obraz și intrase în biserică, lăsând-o singură cu Tully toată ziua.

Iar acum, în fața unei oglinzi care-i reflecta imaginea de poveste, Kate se uită la Tully, care fusese neobișnuit de tăcută văzându-i machiajul și coafura. Îmbrăcată cu o rochie de domnișoară de onoare roz-pal din tafta fără bretele, părea absentă și neliniștită.

— Parcă te-ai pregăti pentru o înmormântare, nu pentru o căsătorie.

Tully o privi, încercând să arboreze un zâmbet adevărat, dar erau prietene de prea multă vreme, ca să-și mai transmită una alteia emoții.

— Ești sigură că vrei să te măriți? Cu adevărat? Nu este nicio...

— Sunt sigură.

Tully nu părea prea convinsă; ba mai mult, lăsa impresia că se teme.

— Bine, spuse mușcându-și buza de jos și încuviințând cu un aer rigid. Pentru că va fi pentru totdeauna.

— Mai știi ce va fi pentru totdeauna?

— Scutece murdare.

Kate întinse mâna spre Tully observând cât de rece era pielea acesteia. Cum s-o convingă pe Tully că această căsătorie marca un moment de răscruce în viețile lor, inevitabila separare, dar nu și o despărțire?

— Prietenia noastră va supraviețui slujbelor, copiilor și căsătoriilor. Zâmbi. Sunt sigură că va dăinui în defavoarea câtorva din mariajele tale.

— O, asta e grozav, râse Tully, lovind-o pe Kate cu umărul, îți închipui că n-o să pot rezista măritată.

Kate se rezemă de prietena ei.

— Cred că vei face orice, Tully. Ești ca o lumină puternică. Eu îl vreau doar pe Johnny. Îl iubesc atât de mult, încât uneori sentimentul acesta devine dureros.

— Cum poți spune că-l vrei doar pe el? Ai o carieră grozavă, într-o zi vei conduce acea agenție. Sarcina nu te va scoate din circuit. În zilele noastre, femeile pot face tot ce-și propun.

Kate îi zâmbi.

— Așa ești tu, draga mea Tully. Și sunt foarte mândră de tine. Uneori, la Safeway le spun unor oameni complet străini că sunt prietena ta. Dar aș vrea să fii și tu mândră de mine. Indiferent ce aș face. Sau ce nu pot să fac.

— Voi fi totdeauna alături de tine. Știi asta.

— Știu.

S-au privit lung și în momentul acela, îmbrăcate amândouă ca niște prințese aflate în fața unei oglinzi, aveau din nou paisprezece ani și-și făceau

planuri de viitor.

Tully zâmbi în cele din urmă. De data asta era ceva cât se poate de autentic.

— Când îi vei spune mamei tale de copil?

— După ce mă mărit. Kate începu să râdă. I-am mărturisit lui Dumnezeu, dar mamei nu-i voi spune înainte de a deveni doamna Ryan.

Pentru un moment unic, timpul se opri în loc. Erau din nou Tully și Kate – două fete care-și împărtășeau secretele.

Atunci s-a deschis ușa.

— Este timpul, spuse tata. Biserica e plină. Tully, pregătește-te să-ți ocupi locul.

Tully a strâns-o la piept pe Kate, apoi s-a grăbit să iasă din cabină.

Kate și-a privit tatăl îmbrăcat în fracul închiriat, cu părul proaspăt tuns, și a simțit un puternic val de dragoste pentru el. Prin ușa întredeschisă au auzit cum începe să cânte muzica.

— Ești frumoasă, i-a spus după un moment. Vocea îi tremura, din cauza emoției.

Ea s-a dus la el, l-a privit amintindu-și o mie de momente într-o fracțiune de secundă. Felul în care-i citea poveștile seara la culcare când era mică, sau cum îi vâra bani în buzunarul de la spate după ce crescuse, ardoarea cu care cânta fals la biserică.

El i-a ridicat ușor bărbia. Atunci ea i-a văzut lacrimile din ochi.

— Întotdeauna vei fi fata mea, Katie Scarlett. Nu uita asta.

— N-aș putea să uit.

În interior se cânta *Iată mireasa*. L-a luat de braț și au pornit amândoi spre ușile duble ale bisericii. Un pas șovăitor, apoi altul și au ajuns la amvon.

Johnny stătea în fața altarului, așteptând-o. Când i-a luat mâna și i-a zâmbit, ea a simțit cum i se umflă pieptul, în semn de recunoaștere a faptului că el era bărbatul potrivit pentru ea. Nu conta ce altceva i se putea întâmpla în viața aceasta, știa că se căsătorea cu adevărata ei dragoste și asta îi întărea convingerea că este o femeie norocoasă.

Din momentul acela, noaptea a căpătat contururile eterice ale unui vis. Se aflau la capătul liniei de primire, sărutându-și prietenii și rudele, care le adresau urări de bine.

Brusc, lumea s-a deschis larg în fața ochilor ei. Orice era posibil. Kate a descoperit că nu-și putea reprima nici lacrimile, nici zâmbetul.

Când a început muzica, *Crazy for You*, melodia Madonnei, Johnny a găsit-o în mulțime și i-a întins mâna.

— Salut, doamnă Ryan.

Atinge-mă o dată și vei ști că este adevărat...

Ea se mișca înlănțuită de brațele lui, simțind că-l iubește și mai mult pentru senzația pe care o trăia în acel moment.

Toată lumea din jur a făcut un pas înapoi, făcându-le loc noilor căsătoriți să danseze. Le simțea privirile, zâmbetele, auzea comentariile lor admirative la adresa cântecului și a frumuseții miresei.

Era acel moment al Cenușăresei la bal la care visase Kate toată viața.

— Te iubesc, îi spuse.

— Așa trebuie, murmură el, sărutând-o ușor.

Când s-a terminat cântecul, toată lumea a izbucnit în aplauze. Paharele de șampanie au fost ridicate alături de sticlele de bere și paharele de cocteil, iar invitații au ciocnit în cinstea familiei Ryan.

Doar la sfârșitul celei mai magice nopți din viața ei, zâmbetul a părăsit-o pe Kate. Era la bar, la al doilea pahar de cidru, vorbind cu mătușa Georgia când s-a întâmplat inevitabilul.

Mai târziu, de-a lungul timpului, mai ales în vremurile tulburi, s-a întrebat de ce și-a ridicat privirea chiar în clipa aceea, sau din ce motiv, în pofida mulțimii de oameni din încăperea care dansau, vorbeau și râdeau, a trebuit să dea cu ochii de Johnny, care stătea singur într-un colț bând bere.

Privind-o pe Tully.

Știi cine scrie aceste instrucții, dar nu cred că nemernicii aceia cunosc limba engleză.

Kate zâmbi și păși cu atenție pe scară. Se aflau în dormitorul de jos al casei lacustre, pregătind camera pentru copil. Simțea că în următoarea jumătate de oră Tully va azvârli șurubelnița în peretele proaspăt zugrăvit.

— Lasă-mă să văd ce scrie.

Din mijlocul podelei, înconjurată de maldăre de bețe albe și panouri, de șurubelnițe și piulițe, Tully ridică bucata de hârtie lungă, crâmpoțită.

— Ești invitata mea.

Kate studie instrucțiile ridicol de complicate.

— Începem cu bucata aia lungă, plată. Se potrivește în piesa aceea, vezi? apoi înșurubezi partea cealaltă acolo...

Următoarele două ore au stat pe jos, s-au ridicat, s-au ghemuit și aplecat, asamblând cel mai complicat leagăn din toate timpurile.

Când au reușit să-l monteze și să-l pună la locul lui lângă peretele de culoarea razelor soarelui, au făcut un pas înapoi și l-au admirat.

— Ce m-aș fi făcut fără tine, Tully?

Tully îi înlănțui umerii cu brațul.

— Din fericire, nu va trebui să afli niciodată. Vino, o să-ți pregătesc o

mărgărită.

— Nu pot să beau. Știi asta.

Tully râse forțat.

— Scuze, dar, din câte vezi, eu nu sunt însărcinată. De fapt, cred că nici nu voi fi vreodată. Așa că nu numai că pot să beau o mărgărită, dar după ce am montat leagănul, treabă pe care de fapt ar fi trebuit s-o facă Johnny și care presupune eforturi supraomenești ca s-o termini într-o singură zi, chiar merit o mărgărită. Iar tu, cea care se tot îngrașă, poți bea ceva fără alcool. Ironia sorții, nu crezi?

Braț la braț s-au dus la bucătărie și au pregătit băuturile.

Au vorbit tot timpul, în bucătărie, apoi în living, așezate în fața șemineului. Au discutat despre fleacuri, cum ar fi amenda pentru viteză pe care a primit-o Tully cu o săptămână în urmă, noua iubită a lui Sean, orele pe care le lua mama la liceul comunității.

— Cum este să fii măritată? a întrebat-o Tully când Kate mai puse un lemn pe foc.

— Păi, abia au trecut trei luni, așa că este greu de spus, dar deocamdată e grozav. Se așază și-și ridică picioarele pe măsuta de cafea, odihnindu-și mâna pe pânțele care începea să se contureze.

— O să mă consideri nebună, dar îmi place programul nostru zilnic, cum luăm împreună micul dejun, fiecare citind altceva; mă bucură faptul că el este prima persoană pe care o văd dimineața și că mă sărută de noapte bună înainte de culcare. Îi zâmbi lui Tully. Dar aș fi preferat să împart baia cu tine. El îmi mută mereu lucrurile sau le schimbă locul și uită unde le-a pus. Dar tu, Tully? Cum e viața ta în vechiul nostru apartament?

— Mă simt singură, spuse Tully ridicând din umeri și zâmbind de parcă nu i-ar fi păsat. Încerc să mă obișnuiesc din nou.

— Poți să mă suni oricând, știi asta.

— Asta și fac. Tully începu să râdă și-și mai turnă o mărgărită. V-ați gândit cum va fi viața voastră după nașterea finei mele? Veți mai avea vreo zi liberă?

Tocmai acesta era subiectul pe care Kate încerca să-l evite. Ea știuse ce voia să facă din clipa în care se căsătorise cu Johnny, dar nu avusese curajul să-i spună lui Tully. Trase adânc aer în piept.

— Demisionez.

— Ce? De ce vrei s-o faci? Ai o slujbă grozavă, iar împreună cu Johnny aveți bani de-ajuns. Suntem în 1987. Nu trebuie să renunți la slujbă, ca să fii mamă. Poți angaja o bonă.

— Nu vreau să-mi crească altcineva copilul. Cel puțin nu până la vârsta

grădiniței.

Tully sări în picioare.

221 j

— Grădiniță? Asta înseamnă opt ani?

Kate zâmbi.

— Cinci.

— Dar...

— Fără niciun dar. Este foarte important pentru mine să fiu o mamă bună. Tu ar trebui să înțelegi cel mai bine ce mult înseamnă asta pentru un copil.

Tully se așază la loc. Știa amândouă că la asta n-avea replică. Tully mai păstra cicatricele vieții lipsite de dragostea maternă.

— Femeile le pot face pe toate. Nu mai suntem în anii cincizeci.

— Mama a mers cu mine în toate excursiile. Participa la toate acțiunile clasei, până când am implorat-o să nu mai vină. N-am mers cu autobuzul decât pe vremea când eram în ciclul al doilea și îmi amintesc cum vorbeam cu mama zilnic, pe drumul de întoarcere. Vreau ca și copilul meu să se bucure de toate astea. Mai târziu, o să-mi pot relua oricând slujba.

— Și crezi că-ți vor fi de ajuns – drumul spre școală, excursiile cu clasa și voluntariatul?

— Dacă nu-mi va fi, voi găsi altceva. Haide, nu este ca și cum m-aș face astronaut. Zâmbi. Vorbește-mi despre slujba ta. Voi trăi prin reușitele tale, așa că povestește-mi-le frumos.

Tully se lansă imediat într-o povestire hazlie despre cea mai recentă misiune care-i fusese încredințată.

Kate se rezemă de spătarul canapelei și închise ochii, ascultând-o.

— Kate? Kate?

Era atât de pierdută în gânduri, încât avu nevoie de câteva minute ca să-și dea seama că Tully i se adresa. Începu să râdă.

— Scuze. Ce spuneai?

— Ai adormit în timp ce-ți vorbeam. Îți povesteam despre tipul care m-a invitat să ies cu el și când m-am uitat la tine te furase somnul.

— Nu este așa, spuse Kate repede, dar adevărul era că se simțea adormită și cumva amețită.

— Cred că mi-ar prinde bine o ceașcă de ceai. Se ridică clătinându-se, sprijinindu-se de spătarul canapelei. O, asta a fost... în mijlocul propoziției se uită la Tully și se încruntă: Tully?

Tully se ridică în picioare atât de repede, încât vărsă paharul cu mărghărită. O luă pe după umeri pe Kate, sprijinind-o.

— Sunt aici.

Ceva nu era în regulă; ametișe brusc și se împiedicase.

— Stai liniștită, draga mea, îi spuse Tully, îndreptându-se spre ușă. Trebuie să ajungem la un telefon.

Un telefon? Kate clătină din cap confuză, vederea i se întunecă.

— Nu știu ce se întâmplă, murmură. Este vreo petrecere surpriză pentru mine? E cumva ziua mea?

Apoi se uită la sofa pe care stătuse.

O pată întunecată de sânge îmbibase perna și se prelinsese pe rama de lemn de la baza canapelei.

— Oh, nu, șopti ea, ducându-și mâna la abdomen. Ar fi vrut să spună mai multe, să-l implore pe Dumnezeu s-o ajute, dar în timp ce-și căuta cuvintele, totul începu să se clatine cu ea și își pierdu cunoștința.

Tully i-a obligat s-o lase în ambulanță. A stat alături de Kate repetându-i mereu: „Sunt aici”.

Kate era conștientă, dar atât. Avea pielea excesiv de palidă, ca un cearșaf spălat de prea multe ori, chiar și ochii ei verzi, de obicei atât de strălucitori, erau sticloși și lipsiți de expresie. Lacrimile i se scurgeau pe la tâmpile.

Ambulanța a tras în fața spitalului. Tully a fost îndepărtată de medicii grăbiți s-o scoată mai repede pe Kate din vehicul și s-o transporte în camera de gardă puternic luminată. A rămas în ușa deschisă urmărind cum îi iau prietena. Brusc, a simțit impactul celor întâmplate.

Femeile care pierdeau sarcina puteau sângera excesiv, riscând să moară.

— Te implor, Doamne, a spus dorindu-și pentru prima oară în viață să fi știut să se roage cu adevărat, nu mi-o lua.

Știa că nu era rugăciunea potrivită, oricum, nu cea la care s-ar fi așteptat Kate.

Și ai grijă de copilul ei.

A fost ca și cum ar fi aruncat diamante într-un râu, rugându-se la acest Dumnezeu care n-o asculta niciodată.

Katie se duce în fiecare duminică la biserică, îi reaminti, astfel ca El să nu uite.

În cămăruța de spital care dădea în parcare, Kate dormea. Lângă ea stătea doamna Mularkey pe un scaun de plastic, citind un roman. Ca întotdeauna, mișca din buze în timpul lecturii.

Tully se apropie de ea, atingându-i umărul.

— V-am adus o cafea. Își lăasă mâna pe umărul doamnei Mularkey. Trecuseră aproape două ore de când Kate pierduse sarcina și cu toate că-l înștiințaseră pe Johnny, el nu putuse veni deoarece se afla în cealaltă parte a

statului, la mare distanță, la Spokane.

— Cred că e mai bine că s-a întâmplat acum, spuse Tully.

— Patru luni de sarcină înseamnă ceva, spuse doamna Mularkey încet. Doar femeile care n-au pierdut niciodată o sarcină vorbesc așa. Asta mi-a spus-o Bud. De două ori. Își ridică privirea. Nu mi s-a părut niciodată că ar fi o binecuvântare. A fost ca și cum aș fi pierdut o ființă iubită. Știi cum e, nu?

— Mulțumesc, murmură ea strângând încet umărul doamnei Mularkey, înainte de a se apropia de pat. Acum știu ce nu trebuie să mai spun vreodată. Aș vrea doar să știu ce i-ar fi de folos.

Kate deschise ochii și le văzu. Doamna Mularkey se ridică, apropiindu-se de pat, umăr la umăr cu Tully.

— Salut, șopti Kate. Cât mai durează până ajunge Johnny? Când murmură numele soțului său, vocea îi sună ca o coajă de ou crăpată și începu să tremure.

— Mi-a rostit cineva numele?

Tully se întoarse brusc.

t

El stătea în prag cu un buchet de flori, ușor aplecat spre stânga. Părea total răvășit: pe fața nebarbierită, pielea sa palidă alcătuia un contrast violent cu barba țepoasă, cu părul lung, nepieptănat, iar în priviri i se citea epuizarea. Blugii Levi's erau ruși și murdari, cămașa kaki avea mai multe încrețituri ca un pat nefăcut.

— Am închiriat un avion particular. O să coste o avere.

Aruncă florile pe un scaun și se duse la soția sa.

— Bună, iubito, murmură. Îmi pare rău că a durat atât.

— Era băiat, spuse Katie izbucnind în lacrimi și atârându-se de gâtul lui.

Tully îl auzi pe Johnny cum plânge împreună cu Kate.

Doamna Mularkey veni lângă ea, prinzând-o de talie.

— O iubește, spuse Tully încet. Amintirea nopții petrecute de ea cu Johnny o dezorientase cumva, o imobilizase ca pe o insectă în seva unui timp de mult uitat. Ea și-o imaginase pe Kate ca pe cea de-a doua lui opțiune, cea care alergase după el.

Dar... Ce vedea acum n-avea nicio legătură cu ceea ce-și închipuise ea.

Doamna Mularkey o luă de lângă pat.

— Sigur c-o iubește. Haide, să-i lăsăm singuri.

Își luară cafelele și ieșiră pe hol, unde domnul Mularkey stătea pe un scaun incomod. Când își ridică privirea, avea ochii injectați.

— Cum se simte?

— Johnny este acum cu ea, spuse doamna Mularkey, atingându-i umărul.

Pentru prima oară în ultimii ani, Tully se simți ca o intrusă în această familie.

— Ar trebui să fiu alături de ea.

— Nu-ți face probleme, Tully, spuse doamna Mularkey, privind-o lung. Va avea întotdeauna nevoie de tine.

— Dar acum este altceva.

— Sigur că așa este. Katie s-a căsătorit. Drumurile voastre s-au despărțit, dar veți fi întotdeauna cele mai bune prietene.

Drumuri despărțite.

Așa era; un lucru pe care ar fi trebuit să-l înțeleagă mai demult, dar cumva nu reușise.

În zilele următoare, au vegheat-o cu rândul pe Kate. Joi i-a venit rândul lui Tully. Și-a luat o zi liberă de la serviciu și a petrecut-o cu Kate. Au jucat cărți, au urmărit emisiunile la televizor și au stat de vorbă. La drept vorbind, tot timpul Tully a ascultat. Când i-a venit rândul să răspundă, a încercat să spună ce trebuia, dar a fost mai mult ca sigură că a greșit și nu o singură dată. Observase o anume tristețe în ochii prietenei sale, o gravitate care îi era atât de străină lui Tully, încât avu impresia că descoperise o fațetă negativă a prieteniei lor. Nimic din ce spunea nu era potrivit.

În final, pe la ora opt, Kate i-a spus:

— Știi c-o să mă consideri nebună, dar o să mă duc la culcare. Johnny se întoarce peste o oră. Te poți întoarce și tu acasă. Destrăbălează-te, fă sex sălbatic cu tipul acela nou, Ted...

— Todd. Dar nu prea am dispoziția necesară. Apoi, din nou... Zâmbind, o ajută pe Kate să urce scara și să se culce. Apoi a privit-o. Nici nu știi cât aș vrea să spun ceea ce trebuie, ca să te ajut să te simți bine.

— Ai făcut-o deja. Îți mulțumesc. Kate închise ochii.

Tully mai rămase un moment, simțindu-se neputincioasă.

Oftând, coborî și se apucă să spele vasele. Tocmai ștergea și ultimul pahar, când s-a deschis ușa încet, apoi s-a închis la loc.

Era Johnny, cu un buchet de trandafiri roz în mână. Proaspăt tuns, cu blugii prespălați și pantofii de tenis Adidas noi, albi, cu limbile scoase afară, nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani. De când îl cunoștea ea, niciodată nu-l văzuse atât de trist și prăbușit.

— Salut, i-a spus punând florile pe masă.

— Arăți de parcă ai avea nevoie de o băutură.

— Ce-ai zice de un coniac? încercă să zâmbească. Kate doarme?

— Da.

Tully luă o sticlă de scotch de pe raftul barului și-i pregăti o băutură, apoi își turnă un pahar de vin și se îndreptă spre el.

— Hai să stăm pe dig, zise el, luându-i paharul din mână. Nu vreau s-o trezesc.

Tully și-a luat haina și l-a urmat afară. S-au așezat unul lângă altul pe ponton, ca doi copii, cu picioarele atârinate deasupra apelor întunecate ale lacului Union.

Era liniște și pace acolo. Pe cer, o lună plină lumina acoperișurile, reflectându-se în diferite ferestre. Zgomotul îndepărtat al mașinilor care treceau pe pod era atenuat de apa care lovea pilonii.

— Cum îți merge? îl întrebă Tully.

— Katie mă îngrijorează.

— Știu, răspunse ea, dar te-am întrebat de tine.

— Am avut și perioade mai bune. El sorbi din băutură.

Tully se rezemă de el.

— Ai noroc, îi spuse. Te iubeste, și când un Mularkey se îndrăgostește, o face pe viață. În clipa în care rosti aceste cuvinte, avu sentimentul straniu că descâlcește ceva. O senzație de singurătate care era cumva imposibil de sesizat, dar care o copleșise. Pentru prima oară se întrebă cum ar fi fost viața ei dacă ar fi procedat ca prietena sa și ar fi ales dragostea. Ar fi simțit oare atunci cum este să aparții cuiva cu adevărat? Privi spre apă.

— Ce este, Tully?

— Sunt geloasă pe Kate și pe tine.

— Dar tu nu-ți dorești o asemenea viață.

— Ce fel de viață îmi doresc?

El îi înlănțui umerii cu brațul.

— Este lucrul pe care l-ai știut întotdeauna. Tu îți dorești doar televiziunea.

— Asta mă face superficială?

El începu să râdă.

— Greu de spus. Ascultă, o să dau niște telefoane. Mai devreme sau mai târziu, îți voi găsi o slujbă în televiziune.

— Ai face asta pentru mine?

— Desigur. Dar va trebui să ai răbdare. Lucrurile astea necesită timp.

Ea se întoarse, șoptindu-i:

— Mulțumesc, Johnny. El o cunoștea atât de bine. Cumva, știuse tot timpul ceva ce ea abia descoperea: era timpul să meargă mai departe.

Chiar dacă se simțea foarte obosită, Kate n-a putut să adoarmă. Stătu întinsă în pat privind tavanul boltit și așteptându-și soțul.

Neliniștea ei izvoră din esența relației lor. Când lucrurile nu mergeau bine, își amintea că ea fusese cea de-a doua opțiune a lui și oricât ar fi negat el, mai dăinuia o versiune umbrită a ei, care credea în asta și își făcea griji din acest motiv.

Era ca o nevroză cu efecte catastrofale. Ca apa care trecea pe râul Pilchuck, eroda totul în jur, provoca alunecarea unor mari bucăți de pământ.

Jos, auzi un zgomot.

Venise.

— Slavă Domnului!

Coborî din pat, nu fără dureri, și merse la parter. Luminile erau stinse. Focul aproape murise, abia dacă mai pâlplâia. La început, crezuse că se înșelase, când crezuse că el venise acasă, apoi observă cele două umbre de pe ponton. Doi oameni stăteau unul lângă altul, iar umerii li se atingeau ușor. Lumina lunii le scotea în evidență contururile, făcându-le să pară argintii pe luciul apei întunecate. O briză ușoară îi răvăși părul și cămașa de noapte.

Tully se întoarse și-l îmbrățișă pe Johnny, șoptindu-i ceva la ureche. Răspunsul lui a fost acoperit de zgomotul apei care lovea pontonul. Poate chiar răsesese; Kate nu era sigură.

— Vă distrați fără mine? auzi cum i se frânge vocea și trase adânc aer în piept ca să poată respira. În inima ei, știa că Johnny nu o sărutase pe Tully, dar umbra ei întunecată nu era chiar așa de sigură. Gândul urât, toxic, era mai mic ca o picătură de sânge, dar îi învenina tot fluxul sangvin.

Johnny ajunsese imediat la ea. O prinse în brațe și o sărută. Când se retrase, se uită în jur după Tully, dar nu mai era nimeni pe ponton.

Pentru prima oară în viață își dori să-l fi iubit mai puțin. Era periculos să aibă simțăminte atât de puternice; semăna cu un copil expus la orice. Fragil și temător. El ar putea s-o distrugă într-o zi. Nu se îndoia de asta.

Pe măsură ce treceau lunile și se apropia sfârșitul anului, Tully încerca să stea liniștită, să aștepte tot ce era mai bun, dar pe la finele lui mai era pe punctul să-și piardă speranța. 1988 nu se anunța un an bun pentru ea. Era devreme, o zi de primăvară caldă, iar ea muncea din greu ca reporter intern de știri. La sfârșitul transmisiei s-a întors în birou.

Tocmai se așezase când auzi:

— Linia doi, Tully.

Ridică receptorul și apăsă butonul alb al liniei doi, care se aprinse imediat.

— Tallulah Hart.

— Bună ziua, domnișoară Hart. Sunt Dick Emerson, director de programe la NBC, New York. Am înțeles că ați dori să lucrați în televiziune.

Tully trase adânc aer în piept.

— Așa este.

— Avem un post liber pentru un reporter de emisiuni cu caracter general.

— Adevărat?

— Voi examina cincizeci de candidați săptămâna viitoare. Competiția va fi acerbă, domnișoară Hart.

— Și eu la fel, domnule Emerson.

— Așa te vreau. Auzi cum răsfoiește actele de pe birou. Secretara mea îți va trimite un bilet. Te va suna să stabilești locul unde vei fi cazată în oraș și data interviului. Ești de acord?

— E perfect. Vă mulțumesc, domnule. Nu vă voi dezamăgi.

— Bine. Nu-mi place să-mi irosesc timpul. Făcu o pauză. Și salută-l pe Johnny Ryan din partea mea.

Tully închise și formă numărul lui Kate și Johnny.

Kate răspunse imediat.

— Alo?

— Îl iubesc pe soțul tău.

O pauză de jumătate de secundă. Apoi:

— Chiar așa?

— Mi-a aranjat un interviu la NBC.

— Săptămâna viitoare, nu?

— Ai știut?

Kate începu să râdă.

— Bineînțeles. Plănuiește asta de prea mult timp. Iar casetele trimise de tine au avut rezultatul scontat.

— Cu tot ce ai pe cap, te-ai mai gândit la mine? spuse Tully speriată.

— Suntem noi două împotriva lumii, Tully. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— De data asta chiar vom pune lumea pe jar, zise ea râzând. În sfârșit, am obținut ceea ce-mi doream.

Orașul New York era așa cum îl visase Tully. În prima ei săptămână de lucru aici, cu cartea de vizită care-i fusese dată de NBC, străbătuse străzile aglomerate precum Alice în Țara Minunilor, ținându-și tot timpul capul pe spate. Zgârie-norii fără de sfârșit o uluiau, ca și restaurantele care nu se închideau niciodată, trăsurile cu cai alinate de-a lungul intrării în parc și mulțimea de oameni îmbrăcați în negru, care umpleau străzile.

Și-a petrecut două zile explorând orașul, căutând o locuință potrivită, oprindu-se, în cele din urmă, la un apartament, învățând să călătorească cu metrourul. Putea fi considerat un timp al singurătății, căci cine își dorea să descopere singur magia unui oraș ca New York? Dar adevărul era că se simțea atât de entuziasmată de noua ei slujbă, încât n-o deranja să fie singură. În plus, într-un oraș care nu dormea niciodată, nu erai singur cu adevărat. Exista întotdeauna lume pe stradă, chiar și la orele târzii din noapte.

Și apoi, era slujba ei. Din momentul în care a intrat pentru prima oară în clădirea NBC ca reporter, s-a simțit ca vrăjită. Se trezea în fiecare dimineața la două și jumătate ca să fie la patru la birou. Cu toate că nu i se ceruse să vină la ora aceea, îi plăcea să fie tot timpul prin preajmă și să dea o mână de ajutor. Studia fiecare mișcare a lui Jane Pauley și personalitatea acesteia.

Tully fusese angajată ca reporter generalist, ceea ce însemna că i se încredințau frânturi din reportajele altora. La momentul potrivit, dacă avea noroc, putea primi propriul subiect – refuzat de reporterii mari –, cum ar fi cultivarea celui mai mare dovleac din statul Indiana sau ceva asemănător.

Dar ea nu putea să aștepte. Când se va face remarcată, i se va încredința un subiect adevărat și când se va întâmpla asta, va da lovitura. Ori de câte

ori urmărea personalități ca Pauley sau Bryant Gumbel, știa unde trebuie să ajungă. Erau ca niște zei în ochii ei, și-și petrecea fiecare minut liber studiindu-le stilul de lucru. Acasă, analiza reportajele înregistrându-le pe fiecare, apoi derulându-le.

Prin toamna lui 1989 a început să se perceapă mai puțin ca reporter debutant și mai mult ca o tânără hotărâtă să se facă remarcată. Cu o lună în urmă, primise prima misiune adevărată; zburase în Arkansas să facă un reportaj despre un porc mistreț care câștigase un premiu. Reportajul n-a fost transmis, dar ea și-a făcut treaba bine și a tras multe învățăminte din acea călătorie.

Era sigură că și-ar fi îmbogățit cunoștințele în studio dacă emisiunea de dimineață nu s-ar fi desfășurat într-un ritm atât de alert. Un adevărat război era în derulare, știa toată țara. Cu o săptămână în urmă, făcuseră un nou clip publicitar, și Deborah Norville, gazda acelei emisiuni matinale, stătuse pe canapea, alături de Jane și Bryant. Acea fotografie a produs unde de șoc prin toată rețeaua de televiziune și în întreaga țară. Au apărut nenumărate articole în care se afirma că Norville voia s-o eclipseze pe Pauley.

Tully își lăsă capul în jos și nu luă în seamă bârfele. Niciun zvon nu avea să-i periclitize șansele de succes. Se concentra exclusiv asupra activității de zi cu zi. Dacă muncea mai mult ca oricare putea să înlocuiască pe cineva în acea emisiune matinală de la NBC *NBC News at Sunrise*^{13}. De acolo era sigură că într-o zi va ajunge la emisiunea *Today*, iar din acel moment toată lumea va fi a ei.

Optsprezece ore de muncă zilnică nu prea îi mai lăsau răgazul necesar pentru a-și vedea de viața sa personală, dar o avea pe Katie, în pofida distanței care le separa. Vorbeau cel puțin de două ori pe săptămână la telefon, iar în fiecare duminică, Tully o suna pe doamna Mularkey. Le povestea amândurora despre greutățile ei de la slujbă, despre modelele sale celebre și despre viața în Manhattan; ele îi răspundeau cu detalii despre noua casă pe care și-o cumpăraseră Kate și Johnny, despre excursia pe care doamna Mularkey o planificase în primăvară și – ceea ce o bucura nespus – faptul că prietena ei, Kate, era din nou însărcinată și că totul mergea bine.

Zilele treceau ca niște cărți care cad de pe raft într-un ritm atât de rapid, încât uneori le percepea doar ca pe un amestec de sunet și culoare. Dar era pe drumul cel bun, și acest lucru o făcea să meargă înainte.

În ziua aceea rece de la sfârșitul lui decembrie, cu nimic deosebită de nenumăratele zile care mai trecuseră, își petrecu paisprezece ore la televiziune, apoi se îndreptă obosită spre casă.

Pe stradă a fost fascinată de felul în care arăta Centrul Rockefeller împodobit de sărbători. Chiar și în cenușul pal al unei seri întunecate se vedeau peste tot oameni care făceau cumpărături, fotografiau pomul gigantic de Crăciun sau patinau.

Tocmai voia să pornească spre casă, când a văzut semnul de la Rainbow Room și și-a spus: *Ce naiba?* Era de mai bine de un an la New York și cu toate că-și făcuse multe cunoștințe, nu prea ieșise cu nimeni.

Poate că asta se datora decorațiunilor de Crăciun sau felului în care răsesse șeful ei când a vrut să-și ia liber; nu-și dădea prea bine seama. Știa doar că era vineri seara, cu doar câteva nopți înainte de Crăciun și nu avea chef să se ducă în apartamentul ei, mult prea liniștit. Iar CNN putea să mai aștepte.

Priveliștea de la Rainbow Room era așa cum sperase, dacă nu chiar mai mult. Avea senzația că se află pe puntea unei nave extraterestre care plana asupra splendorii multicolore a Manhattanului noaptea.

Era încă devreme, așa că existau destule locuri libere la bar și la mese. Alese o masă lângă fereastră, se așeză și comandă o mărgărită.

Era gata s-o comande și pe a doua, când barul a început să se umple. Grupuri de bărbați și femei de pe Wall Street și

Midtown, alături de turiștii îmbrăcați cu haine groase, ocupară mesele și scaunele ori se instalară la bar.

— Te superi dacă mă așez lângă tine?

Tully își ridică privirea.

Un tânăr prezentabil, blond, îmbrăcat într-un costum elegant, îi zâmbea.

— M-am săturat să-mi fac loc printre acești indivizi ca să comand ceva de băut.

Accent englezesc. Îi plăcea.

— N-aș suporta să știu că mori de sete. Împinse cu piciorul scaunul din fața ei, astfel ca el să se poată instala.

— Slavă Domnului. El îi făcu semn unui chelner, comandă un scotch cu gheață pentru el și o altă mărgărită pentru ea, apoi se așeză.

— A naibii piață de came vie pe aici, nu? Apropo, mă cheamă Grant.

Ei îi plăcu zâmbetul lui și-i răspunse cu un surâs.

— Tully.

— Fără nume de familie. Grozav. Asta înseamnă că nu trebuie să trecem prin etapa cu povestea vieții. Ne putem amuza pur și simplu.

Chelnerul le aduse băuturile, apoi îi lăsă singuri.

— Noroc, spuse el, apropiindu-și paharul de al ei. Priveliștea de aici e mai grozavă decât mi s-a spus. Se aplecă spre ea. Ești frumoasă, dar

bănuiesc că știi asta.

Auzise cuvintele acestea toată viața. De obicei, nu însemnau nimic pentru ea, cădeau ca picăturile de ploaie pe un acoperiș metalic, dar dintr-un motiv sau altul, în această încăpere, în preajma sărbătorilor, complimentul a reprezentat exact ce ar fi vrut să audă.

— Cât timp rămâi în oraș?

— În jur de o săptămână. Lucrez la Virgin Entertainment.

— O înființezi?

— Nu chiar. Este una din firmele lui Richard Branson. Căutăm o locație pentru Virgin Megastore.

— Mă înfior gândindu-mă la ce veți vinde acolo.

— Ce insolență! Este doar un magazin cu muzică pentru începători.

Ea sorbi din băutură, fixându-l peste marginea sărată a paharului și zâmbindu-i. Kate îi repeta mereu să iasă mai mult, să cunoască oameni. Iar acum, sfatul ei i se păru al naibii de bun.

— Hotelul la care stai este prin apropiere?

Partea a treia

ANII NOUĂZECI

Mă regăsești în fiecare femeie Totul este în mine

» i» ovește-mă. Vorbesc serios. Dacă nu-mi dau medicamente, ia o bătă de baseball și lovește-mă. Respirația asta e... Oh! Kate simți din nou acea durere cumplită, care-i sfâșia măruntaiele.

Lângă ea, Johnny o încuraja:

— Haide, Kate, te descurci de minune... așa. Îți mai amintești cursurile noastre? Concentrează-te. Imaginează-ți. Doar nu vrei statuia care...

Ea îl prinse de guler și-l trase mai aproape.

— Așa să-mi ajute Dumnezeu... dacă-mi mai vorbești de respirație, o să-ți spun vreo două să te usture. Vreau medicamente...

Durerea reveni sfâșiindu-i și răsucindu-i măruntaiele până când începu să țipe. În primele șase ore se comportase bine. Se concentrase asupra respirației și-și sărutase soțul când acesta se aplecase și-i pusese o compresă rece pe frunte. În următoarele șase ore optimismul o părăsise. Durerea care n-o slăbea deloc era ca o creatură oribilă care mușca din ea, făcând-o fărăme.

Pe la cea de a șaptesprezecea oră de travaliu se simțea epuizată, stoarsă de puteri. Chiar și asistenta venea și pleca în viteză.

— Haide, iubito, respiră. E prea târziu să ți se dea medicamente acum. L-ai auzit pe doctor. Nu mai durează mult.

Observă că și atunci când încerca s-o aline, Johnny nu se apropia prea mult. Era ca un soldat terorizat pe un câmp minat, care tocmai își văzuse cel mai bun prieten sărind în aer. Se temea să facă chiar și cea mai mică mișcare.

— Unde e mama?

— Cred că a coborât s-o sune din nou pe Tully.

Kate încercă să se concentreze asupra respirației, dar fără rezultat. Durerea creștea cu fiecare minut care trecea. Se ținea cu mâinile transpirate de marginea patului.

— Adu-mi gheață! Aproape că țipase cuvântul. Ar fi fost amuzată de graba lui Johnny de a-i îndeplini dorința dacă nu s-ar fi simțit ca acea fată care înota singură în *Fălci*.

Ușa de la salonul privat se dădu de perete.

— Ți se aud țipetele de pe hol.

Kate se forță să zâmbească, dar tocmai începea altă contracție.

— Eu nu... mai... vreau să... fac asta...

— Te-ai răzgândit? N-ai ales bine momentul. Tully se apropie de pat.

O copleși un nou val de durere.

— Țipă, spuse Tully, mângâind-o pe frunte.

— Ar trebui să... respir în timpul ăsta.

— La naiba! țipă!

Kate țipă și se simți mai bine. Când durerea a mai slăbit, a zâmbit epuizată.

— Cred că ești împotriva acestui sistem Lamaze.

— Nici n-aș numi-o naștere naturală, de vreme ce ai asemenea dureri. Se uită la pântecul umflat și la fața ei palidă, transpirată. Sigur că este cea mai bună reclamă pentru controlul nașterilor. De acum înainte o să folosesc trei prezervative deodată. Tully schiță un zâmbet, dar în ochi i se citea îngrijorarea. Ți-e bine? Să chem doctorul?

Kate abia reuși să clatine din cap.

— Vorbește cu mine, ca să-mi distragi atenția.

— Am cunoscut un tip luna trecută.

— Cum îl cheamă?

— Știam că asta o să întreb. Grant. Și înainte să-mi pui vreo întrebare idioată preluată din *Cosmo*, de genul cât de bine îți cunoști partenerul, lasă-mă să-ți spun că nu știu mare lucru despre el, în afară de faptul că sărută dumnezeiește și face sex ca un diavol.

Altă contractie. Kate se arcui și țipă din nou. Auzea de departe vocea lui Tully, simțea cum o mângâie pe frunte, dar durerea era atât de atroce, încât nu putea face nimic altceva decât să respire cu greutate.

— La naiba, bombăni când durerea o mai lăasă. Data viitoare, când Johnny se mai apropie de mine, o să-l pocnesc.

— Tu ai vrut copilul.

— Parcă aş avea o prietenă nouă. Am nevoie de cineva cu memoria mai scurtă.

— Eu sunt aceea. Ți-am spus că am pe cineva? E tipul perfect pentru mine.

— De ce? întrebă Kate gâfâind.

— Locuiește la Londra. Ne vedem doar în weekend. Doar pentru sex sălbatic, aş adăuga.

— De asta n-ai răspuns când te-a sunat mama?

— Eram în acțiune, și de îndată ce am terminat, am început să împachetez.

— Mă bucur să văd că ai... oh, la naiba!... priorități. Kate era în mijlocul altei contractii când ușa s-a deschis din nou. A intrat asistenta, urmată de mama și de Johnny. Tully s-a dat deoparte și i-a lăsat să se apropie. După verificarea cervixului lui Kate, asistenta l-a chemat pe doctor. Acesta a dat buzna în încăpere, zâmbindu-i de parcă tocmai s-ar fi ciocnit de ea la băcănie și și-a pus mănușile. I-a aplicat apoi distanțierile înainte de sosirea momentului.

— Împinge, i-a spus doctorul cu o voce egală, care o scoase din minți pe Kate.

Ea s-a forțat și a urlat până când durerea a cedat la fel de repede cum a apărut.

— Ai o fetiță perfectă, a zis doctorul. Tată, vrei să-i tai ombilicul?

Kate a încercat să se ridice, dar era prea slăbită. Câteva clipe mai târziu, Johnny stătea lângă ea, întinzându-i un ghem mic, roz. Kate și-a luat fetița în brațe. I-a privit chipul în formă de inimioară. Fetița avea o claie de păr negru, umed și pielea albă a mamei sale, dar cea mai frumoasă guriță pe care o văzuse Kate vreodată. Iubirea care s-a revărsat din pieptul ei era prea mare să poată fi descrisă în cuvinte.

— Bine ai venit, Marah Rose, i-a șoptit ținând-o de pumnișorii strânși. Bine ai venit acasă, iubito.

Când și-a ridicat privirea spre Johnny, el plângea. Aplecându-se, a sărutat-o ușor, abia atingând-o.

— Te iubesc, Kate.

Niciodată în viața ei nu fusese totul atât de perfect pentru ea și știu că indiferent ce i s-ar întâmpla, ce-i va rezerva soarta, își va aminti întotdeauna acest moment unic în care avea senzația că ajunsese în Rai.

Tully și-a mai luat două zile libere ca s-o ajute pe Kate să se instaleze acasă. Când telefonase în acest scop, i s-a părut cel mai firesc lucru pe care-l putea face.

Dar abia acum, la câteva ore după ce Kate și Marah părăsiseră spitalul, Tully înțelese adevărul. Era la fel de utilă ca un microfon scurtcircuitat. Doamna Mularkey se transformase într-o adevărată mașină. O hrănea pe Kate înainte ca aceasta să ceară mâncare, schimba scutecele fetiței ca un magician și o învăța pe Kate cum să-și alăpteze fetița. Se pare că nu acționa din instinct, așa cum fusese tentată Tully să creadă.

Și care mai era contribuția ei? Cu puțin noroc, reușea s-o facă pe Kate să râdă. Însă prietena ei prefera adesea să ofteze, părând îndrăgostită de fiica ei, dar și total epuizată. Acum, Kate stătea în pat ținându-și fetița în brațe.

— Nu ți se pare frumoasă?

Tully se uită la ghemul acela în scutece roz.

— Bineînțeles că este.

Kate mângâia obrazul copilei, zâmbindu-i.

— Ar fi bine să te duci acasă, Tully. Sincer. Revino după ce mă pun pe picioare.

Tully încercă să nu-și exteriorizeze ușurarea.

— Au nevoie de mine la studio. Probabil a survenit vreo încurcătură.

Kate zâmbi atotștiutor.

— N-aș fi reușit fără tine, știi asta.

— Adevărat?

— Cât se poate de adevărat. Acum sărută-ți fina și întoarce-te la serviciu.

— Voi reveni la botez. Tully se aplecă și sărută obrazul catifelat al lui Marah, apoi fruntea lui Kate. În vreme ce murmură cuvintele de rămas-bun și se îndreaptă spre ușă, Kate părea să fi uitat complet de ea.

La parter, îl găsi pe Johnny prăbușit într-un scaun lângă foc. Avea părul nepieptănat, cămașa îi alunecase spre spate, șosetele îi erau desperecheate. Bea bere dimineața la ora unsprezece.

— Arăți ca naiba, îi spuse, așezându-se alături de el.

— S-a trezit din oră în oră azi-noapte. Dormeam mai bine la El Salvador. Mai luă o gură de bere. Dar e frumoasă, nu?

— Minunată...

— Katie vrea să ne mutăm într-o suburbie. Tocmai și-a dat seama că avem casa înconjurată de apă, așa că i se pare mai potrivit un loc unde se

fac produse de patiserie și se joacă dame. Făcu o grimasă. Mă vezi pe mine în Bellevue sau Kirkland cu toți cei din clasa de mijloc?

Culmea era că și-l putea imagina și în această ipostază.

— Și munca ta?

— Mă întorc la KILO. O să mă ocup de știrile politice și internaționale.

— Asta nu prea e de tine.

El păru surprins. Când o privi, avu senzația că-și amintește de trecutul lor.

— Am treizeci și cinci de ani, Tully. Am o soție și o fiică. Alte lucruri mă vor face fericit de acum încolo.

Ea nu putu să nu remarce că folosise viitorul.

— Dar tu ești pasionat de jurnalismul senzațional. Câmpurile de luptă, dărâmăturile și oamenii care strigă la tine. Știi că n-o să poți renunța definitiv la toate astea.

— Tu ai impresia că mă cunoști, Tully. Ca și când nu ți-aș fi împărtășit secretele mele.

Ea își aminti brusc ceea ce ar fi trebuit să uite.

— Cel puțin ai încercat.

— Am încercat, repetă el.

— Kate va dori să te știe fericit. Ai face treabă bună la CNN.

— În Atlanta? El începu să râdă. Într-o zi vei înțelege.

— Atunci când mă voi mărita și voi avea copii?

— Când te vei îndrăgosti. Asta te schimbă.

— Cum te-a schimbat pe tine? într-o zi voi avea un copil și o să vreau să scriu din nou la revista *Queen Anne Bee*.

— Va trebui să te îndrăgostești mai întâi, nu? Privirea pe care i-o aruncă Johnny a fost atât de plină de înțelegere atotștiutoare, încât se simți descumpănită. Nu era singura care-și amintea de trecut.

Se ridică.

— Trebuie să ajung înapoi în Manhattan. Știi cum e cu știrile. Niciodată lumea nu stă pe loc.

Johnny puse berea deoparte și se ridică, îndreptându-se spre ea.

— Fă-le tu și pentru mine, Tully. Scrie despre lumea întreagă.

Suna trist felul în care i-a spus-o; nu știa dacă își exprimase astfel regretul pentru sine sau tristețea pentru ea.

Încercă să-i zâmbească.

— Așa o să fac.

La două săptămâni după ce Tully s-a întors de la Seattle, o viforniță s-a abătut asupra Manhattanului, blocând timp de câteva ore activitățile

vibrantului oraș. Traficul, care nu înceta niciodată, s-a oprit brusc; zăpada albă, pură a acoperit străzile și aleile transformând Central Park într-o lume mirifică.

Cu toate acestea, Tully a lucrat până la ora patru după-amiaza. În apartamentul ei înghețat, cu radiatorul care huruia și cu gheața care se formase pe geamurile ei vechi, subțiri ca hârtia, s-a îmbrăcat în pantaloni strâmți, negri, din velur, cu cizme groase și cu două pulovere. Peste toate acestea, a adăugat o haină albastră din lână și mănuși cenușii, groase, și a înfruntat vitregia naturii aplecată în față, ca să se apere de vântul care-i întuneca privirea și-i mușca obrazii. Nu-i păsa; își iubea munca atât de mult, încât ar fi făcut orice să ajungă mai repede la slujbă.

În hol, și-a scuturat zăpada de pe cizme, a semnat condica și a urcat în biroul ei. Aproape imediat a constatat că o mare parte din personal se învoise. Doar câțiva reușiseră să ajungă la serviciu.

S-a apucat imediat să scrie reportajul care-i fusese repartizat cu o zi în urmă. Tocmai cerceta niște materiale despre controversele stârnite de cea bufniță în nord-est. Hotărâtă să insereze în reportaj elementul local, citea tot ce găsea – rapoartele subcomisiilor Senatului, rapoarte de mediu, statistici economice despre exploatările forestiere, despre bogăția pădurilor bătrâne.

— Muncești din greu.

Tully își ridică brusc privirea. Fusese atât de captivată de ceea ce citea, că nici nu auzise apropiindu-se cineva de biroul ei. Și nu era chiar oricine.

Edna Guber, îmbrăcată într-un costum negru din gabardină cu pantaloni, stătea în cadrul ușii cu un șold puțin scos în înainte, fumând. Ochii ei cenușii, pătrunzători, priveau de sub bretonul tuns scurt. Edna era renumită în afacerile noi, una din femeile care-și croise drumul spre vârf într-o vreme când celelalte nu apucaseră nici să intre pe ușa din față fără să fi avut pregătire de secretare. Edna – era de-ajuns să i se pomenească numele în calitate de reporter – avea o agendă plină de numere de telefon ale tuturor personalităților, de la Fidel Castro la Clint Eastwood. Nu exista interviu pe care să nu-l poată obține și nu ezita să se ducă în orice parte a globului pentru asta.

— Ți-a mâncat pisica limba? spuse dând fumul afară.

Tully sări în picioare.

— Îmi pare rău, Edna. Doamnă Guber.

— Nu-mi place să mi se spună doamnă. Mă face să mă simt bătrână. Crezi că sunt bătrână?

— Nu, doamn...

— Bine. Cum ai ajuns aici? Taxiurile și autobuzele au fost trase pe dreapta astăzi.

— Am venit pe jos.

— Ai și un nume?

— Tully Hart. Tallulah.

Edna o privi printre gene, examinând-o din cap până în picioare.

— Vino cu mine.

Se răsuci pe călcâiele cizmelor negre și porni pe hol, spre biroul dintr-un colț al clădirii.

Dumnezeule!

Inima lui Tully bătea să-i spargă pieptul. Nu fusese niciodată invitată în acest birou, nu-l cunoscuse nici pe Maury Stein, celebritatea de la emisiunea matinală.

Era un birou imens, cu doi pereți de sticlă. Zăpada transformase totul într-o feerie de gri și alb. Se simțea de parcă ar fi ajuns în interiorul unui glob de zăpadă de unde privea afară.

— Asta o să meargă, spuse Edna făcând un semn cu capul spre Tully.

Maury își ridică privirea din hârtii. Abia se uită la Tully, apoi încuviință:

— Bine.

Edna ieși din birou.

Tully rămase acolo, privind confuză. Apoi o auzi întrebând-o:

— Ești epileptică?

Tully ieși după ea pe hol.

— Ai pix și hârtie?

— Da.

— N-am nevoie de răspunsuri, fă ce-ți spun și mai ales, fă-o repede.

Tully se scotoci prin buzunare după un pix și găsi niște hârtie pe un birou învecinat.

— Sunt gata.

— Pentru început, am nevoie de un raport detaliat despre alegerile care urmează în Nicaragua. Vrei să știi ce se petrece acolo?

— Bineînțeles, minți ea.

— Vreau să știu totul despre sandiniști, politica lui Bush în privința Nicaragiei, blocada, oamenii care trăiesc acolo. Mă interesează să aflu și când și-a pierdut Violeta Chamorro virginitatea. Și îți dau douăsprezece zile să faci toate astea.

— Da. Tully reuși să se controleze la timp pentru a nu mai folosi apelativul doamnă.

Edna se opri la biroul lui Tully.

- Ai pașaport?
- Da. Când am fost angajată a trebuit să-mi fac.
- Desigur. Plecăm pe șaisprezece. Înainte de asta...
- Plecăm?
- De ce naiba ai crezut că-ți spun toate astea? Ai vreo problemă?
- Nu. Nu am nicio problemă. Vă mulțumesc. Eu chiar...
- Trebuie să fim imunizate, mai întâi. Adu un doctor aici să se ocupe de noi și de restul echipei. Apoi poți începe să stabilești întâlnirile pentru interviuri. Ai înțeles? Se uită la ceas. Este ora unu. Informează-mă vineri dimineață la... să zicem la cinci?
- Încep chiar acum. Și... îți mulțumesc, Edna.
- Nu-mi mulțumi, Hart, fă-ți meseria, atât. Și fă-o mai bine ca oricine altcineva.
- Am plecat. Tully se întoarce în biroul său și ridică receptorul. Înainte să termine de format numărul, Edna dispăruse.
- Alo? răspunse Kate amețită.
- Tully se uită la ceas. Era ora nouă. Asta însemna ora șase la Seattle.
- Oh! Iar am dat-o în bară. Iartă-mă.
- Fina ta nu doarme. Este un monstru din naștere. Pot să te sun în câteva ore?
- De fapt, am sunat ca să vorbesc cu Johnny.
- Johnny? în tăcerea care precedase întrebarea, Tully auzi copila care începuse să plângă.
- Edna Guber mă trimite în Nicaragua. Vreau să-i pun niște întrebări cu caracter general.
- Stai puțin. Kate puse deoparte receptorul, se auzi un foșnet ca de hârtie mototolită și murmure, apoi Johnny luă receptorul.
- Hei, Tully, mă bucur pentru tine. Edna e o legendă.
- Este momentul meu cel mare, Johnny, și nu vreau să greșesc. M-am gândit să încep prin a-ți exploata creierul.
- N-am mai dormit de o lună și nu știu cât de bun voi fi, dar o să fac tot ce pot. Tăcu câteva clipe, apoi o avertiză: Știi cât e de periculos acolo. Un butoi cu pulbere. Oamenii mor pe capete.
- Pari îngrijorat pentru mine.
- Sigur că sunt. Să începem cu elementele relevante ale istoriei. În 1960 sau 61 s-a înființat Frontul Sandinist de Eliberare Națională sau FSLN...
- Tully scrise cât putu de repede.
- Aproape două săptămâni Tully munci pe brânci. Optsprezece – douăzeci de ore pe zi citea, scria, dădea telefoane, stabilea întâlniri. În puținele ore în

care nu muncea sau nu dormea, se ducea la tot felul de magazine, pe unde nu mai fusese vreodată – cu articole de camping, articole militare și altele de genul acesta. Cumpăra bricege, pălării cu plasă, de safari și cizme de escaladare. Tot ce credea că i-ar fi de folos. Dacă se aflau în junglă, iar Edna voia o momeală de prins pește, ea trebuia să i-o ofere.

Când a plecat era în culmea agitației. La aeroport, Edna, care purta pantaloni cu dungă și o bluză albă din bumbac, s-a uitat la bluza de camuflaj a lui Tully cu multe buzunare și a pufnit în răs.

În orele fără sfârșit ale zborului prin Dallas și Mexico City și, în cele din urmă, într-un mic avion la Managua, Edna n-a slăbit-o cu întrebările.

Avionul a aterizat în ceea ce lui Tully i s-a părut a fi o curte din spate. Bărbații – băieți de fapt – îmbrăcați cu haine de camuflaj, se aflau în acel perimetru, cu puștile la vedere. Copiii ieșeau din junglă să se joace în spatele curenților produși de elice. Tully știa că-și va aminti mereu acele imagini contrastante, dar din clipa în care a coborât din avion până când s-a urcat la loc cinci zile mai târziu, n-a prea avut răgaz să se gândească la peisaj. Edna era mereu în mișcare. Umblau prin junglele înțesate de luptători de gherilă, ascultând țipetele maimuțelor urlătoare, strivind țânțarii și croindu-și drum prin râurile pline de aligatori. Uneori erau legați la ochi, alteori li se permitea să privească în jur. În inima junglei, în timp ce Edna îi lua interviul lui *el jefe*, generalul, Tully discuta cu trupele.

Această călătorie i-a relevat o lume necunoscută, dar mai mult decât atât, i-a dezvăluit cine este. Teama, explozia de adrenalină, subiectul; toate acestea au înflăcărat-o așa cum nimic altceva nu reușise.

Mai târziu, după ce terminaseră reportajul, iar ea și Edna se întorseseră într-un hotel din Mexico City și stăteau pe balconul camerei Ednei cu câte un pahar de tequila în mână, Tully i-a spus:

— Nu-ți pot mulțumi îndeajuns, Edna.

Edna a mai luat o înghițitură de tequila și s-a rezemat de spătarul scaunului. Era o noapte liniștită. Pentru prima oară în acele zile nu auziseră împușcături.

— Te-ai descurcat bine, fetițe.

Mândria lui Tully a căpătat proporții de-a dreptul abisale.

— Îți mulțumesc. Am învățat mai mult de la tine în ultimele săptămâni decât în cei patru ani de facultate.

— Poate o să vrei să participi și la următoarea mea misiune.

— Oriunde, oricând.

— O să-i iau un interviu lui Nelson Mandela.

— Contează pe mine.

Edna se întoarce spre ea. Lumina portocalie, lipicioasă, de la becul fără abajur de afară îi sublinia ridurile, pungile de sub ochi. În lumina aceasta părea cu zece ani mai bătrână și obosită, poate era și puțin amețită.

— Ai un prieten?

— Cu programul meu? Tully începu să râdă și-și mai turnă un pahar. E cam greu.

— Mda, spuse Edna. Este și povestea vieții mele.

— Regreți? o întrebă Tully. Dacă n-ar fi băut, nu i-ar fi pus o asemenea întrebare personală, dar pe moment, tequila ștersese diferențele dintre ele. Tully o putea privi ca pe o colegă, uitând că ea este o novice, iar Edna o legendă a jurnalismului.

— Adică ți-ai făcut viața astfel?

— Trebuie să plătești un preț, cu siguranță. Cel puțin în generația mea nu poți fi căsătorită în condițiile în care ai o asemenea slujbă. Te poți mărita, desigur, eu am și făcut-o și nu o singură dată, ci de trei ori, dar nu-ți poți păstra căsnicia. Cât despre copii... Când apărea un subiect trebuia să ajung imediat acolo. Chiar dacă ar fi fost ziua în care mi se căsătoreau copiii, tot așa fi plecat. Așa că am preferat să rămân singură. O privi pe Tully. Dar mi-a plăcut. M-am bucurat de fiecare secundă blestemată. Dacă voi muri singură într-un azil, cui îi pasă? Am fost unde am vrut și am făcut ceea ce a contat pentru mine. Tully se simțea ca și cum ar fi fost chiar atunci botezată în religia în care crezuse întotdeauna.

— Slavă Domnului!

— Așadar, ce știi despre Africa de Sud?

20

Crimele douăsprezece luni ca mamă au fost ca niște ape negre, involburate, care adesea au prins-o pe Kate în vârtoarea lor. Era jenant cât de nepregătită fusese pentru acest eveniment binecuvântat, visul ei secret de fată. Atât de jenant, încât nu mărturisea nimănui cât de copleșită se simțea uneori. Când era întrebată, arbora un zâmbet luminos și spunea că maternitatea reprezenta cel mai bun lucru care i se întâmplase. Și chiar era adevărat.

Cu toate acestea, uneori, lucrurile nu stăteau chiar așa. Adevărul e că fiica ei cea minunată cu tenul alb, părul negru și ochii căprui i-a creat probleme încă de la început. Din clipa în care a adus-o acasă, Marah s-a îmbolnăvit. Infecțiile la urechi veneau una după alta, ca mașinile pe bandă; nu trecea bine una, că începea alta. Colicii o făceau să plângă ore în șir.

Kate nici nu mai știa de câte ori stătuse în mijlocul livingului ținând în

brațe fetița cu fața înroșită care se chircea de durere, plângând și ea, la rândul său.

Marah urma să împlinească un an peste trei zile și nici acum nu prea dormea noaptea. Un somn neîntrerupt de patru ore era un record. Astfel că în ultimele douăsprezece luni, Kate nu dormise nicio noapte întreagă. Johnny se oferea întotdeauna să se ducă el la fetiță. La început, schițase gestul de a da deoparte cearșaful, dar Kate îl oprea de fiecare dată. Nu că ar fi vrut să pozeze în martiră, deși adesea se simțea astfel.

Raționamentul ei era foarte simplu. Ea renunțase la carieră ca să fie mamă. Astfel, sculatul noaptea era treaba ei. La început o făcuse cu plăcere, apoi doar cu un zâmbet. Mai apoi, totuși, când Marah începea să plângă prima oară pe la unsprezece, Kate se ruga să aibă puterea de a rezista.

Mai erau și alte probleme. În primul rând arăta ca naiba. Știa că acest lucru se datora lipsei de odihnă. N-o mai ajuta niciun fond de ten, nicio cremă. Tenul ei alb era livid acum, cu excepția cearcănelor de sub ochi, care deveniseră maronii. Pierduse tot ce luase în timpul sarcinii, cu excepția a trei kilograme, dar când ești mică de statură trei kilograme fac diferența. Nu purtase altceva decât tricouri în anul în care trecuse.

Trebuia să urmeze un program riguros de revenire la silueta dinaintea sarcinii. Cu o săptămână în urmă găsisese casetele de lucru ale lui Jane Fonda, un costum de gimnastică și jambierele, precum și dispozitivul pentru picioare. Acum mai trebuia doar să înceapă antrenamentele.

— Astăzi este ziua cea mare, își spunea cu voce tare ducându-și fiica la culcare și învelind-o cu grijă cu plăpumioara scumpă din cașmir alb cu roz dăruită de Tully. Era extraordinar de moale, iar Marah o prefera la dormit. Indiferent câte jucării și păturici i-ar fi oferit Kate, plăpumioara dăruită de Tully era preferata ei. Încearcă să dormi până la ora șapte. Și mamei i-ar prinde bine puțin somn.

Căscând, Kate se întoarse înapoi în pat, ghemuindu-se lângă soțul său.

El o sărută dându-i târcoale de parcă ar fi avut o intenție nemărturisită, apoi murmură:

— Ești atât de frumoasă!

Ea deschise ochii, privindu-l somnoroasă.

— Despre cine vorbești? Sau vina este singurul motiv care te face să-mi spui că sunt frumoasă la ora asta uitată de Dumnezeu?

— Glumești? Cu toanele tale din ultima vreme e ca și cum aș avea trei neveste. Ultimul lucru pe care mi l-aș dori ar fi altă femeie.

— Dar sexul ți-ar plăcea.

— Da, mi-ar plăcea. Ciudat că tu ai deschis discuția.

— Ciudat ha, ha, nu-mi mai amintesc când am făcut sex ultima oară.

— Ai să vezi că soarta îți va fi favorabilă în weekendul ăsta.

— Ce vrei să spui?

— Am vorbit deja cu mama ta. O ia pe Marah după bairam, iar noi doi vom petrece o seară romantică în centrul Seattle.

— Și dacă nu mai încap în nicio rochie drăguță?

— Crede-mă, nu am nicio problemă cu nuditatea. Putem comanda masa în cameră și să nu mai ieșim de acolo. Deși doar tu ai impresia că n-ai slăbit. Încearcă orice rochie. Cred că vei fi surprinsă să constăți că te-ai înșelat.

— Nu e de mirare că te iubesc atât de mult.

— Sunt un zeu. E și firesc.

Ea zâmbi și-l îmbrățișă, sărutându-l ușor.

Abia reușiseră să închidă ochii când a sunat telefonul. Kate s-a ridicat încet și s-a uitat la ceas; era 5: 47.

A ridicat receptorul la cel de-al doilea apel, spunând:

— Bună, Tully.

— Salut, Katie. Cum ai știut că sunt eu?

— Am ghicit. Kate își frecă nasul, anticipând o migrenă. Lângă ea, Johnny mormăi ceva despre cei care nu aveau noțiunea timpului.

— Astăzi e ziua cea mare, îți amintești? Raportul meu despre rezerviștii pe care Bush i-a rechemat în serviciul activ. Primul meu reportaj cu adevărat important.

— O, așa este.

— Nu pari prea entuziasmată, Katie.

— E cinci și jumătate dimineața.

— Oh! Am crezut că vrei să urmărești transmisia. Îmi pare rău că te-am deranjat. Pa.

— Tully, așteaptă...

Dar era prea târziu. Auzi doar tonul.

Kate scăpă o înjurătură și închise. În ultima vreme nu mai făcea nimic așa cum trebuia. Ea și Tully nu prea mai aveau multe lucruri în comun și nici subiecte de discuție. Tully își pierdea răbdarea la auzul nesfârșitelor povești ale proaspetei mămică, iar Kate abia făcea față tuturor anecdotelor despre viață și carieră. Vederile și telefoanele de departe, din locuri exotice, nu erau totdeauna bine-venite.

— Astăzi va fi la Sunrise, îți amintești? spuse Kate. Voia să ne înprospăteze memoria.

Johnny dădu la o parte pătura și deschise televizorul. Au stat împreună, ascultând raportul Norville despre escaladarea ostilităților în Irak și reacția

președintelui.

Apoi, brusc a apărut chipul lui Tully pe ecran. Se afla în fața ruinelor unei clădiri din beton, discutând cu un copil cu un chip surprinzător de proaspăt, tuns și îmbujorat, cu pistrui. Arăta ca și cum ar fi purtat bretele și jachetă de poștaș cu zece secunde în urmă.

Dar atenția lor fu atrasă de Tully. Era îmbrăcată foarte îngrijit, cu un aer extrem de profesional și deosebit de frumoasă. Părul ei castaniu-roșcat era coafat cu grijă, și se machiase astfel încât să-și pună ochii în evidență.

— Oh! murmură Kate. Când se petrecuse această transformare? Nu mai era acea Tallulah năbădăioasă, copilul cocainei și al strălucirii anilor optzeci. Devenise reportera Tallulah Hart, la fel de frumoasă ca Paulina Porizkova, tot atât de profesionistă ca Diane Sawyer.

— Ai dreptate să fii uimită, spuse Johnny. Arată fantastic.

Au urmărit restul transmisiei. Apoi el a sărutat-o pe Kate pe obraz și s-a dus la baie. În câteva minute a auzit apa curgând la duș.

— Arată fantastic, șopti Kate, întinzându-se după telefon.

A format numărul lui Tully. Secretara de la NBC i-a cerut să-i lase un mesaj. Așadar, Tully se supăraseră.

— Spuneți-i că a sunat Kate, ca s-o felicite pentru reportaj.

Probabil Tully se afla acolo lângă telefon îmbrăcată cu fusta și bluza ei scumpă de firmă, scotocind prin poșeta ei scumpă, urmărind cum se aprinde becul la telefonul ei.

Kate s-a dat jos din pat și s-a dus la baie. A renunțat să se mai culce la loc. Marah se putea trezi în orice clipă. Sub duș, soțul ei cânta o versiune perimată a unui vechi cântec al lui Rolling Stones. Cu toate că n-ar fi vrut s-o facă, se privi în oglindă. Aburii îi estompau chipul, dar nu-l ascundeau.

Părul lung îi atârna în dezordine pe umeri, rădăcinile blonde îi aminteau că nu se mai vopsise demult. Avea pungi sub ochi de mărimea unei umbrele deschise și sânii mari cât pentru două femei. Nu era de mirare că ocolea oglinda. Oftă și întinse mâna spre pasta de dinți și începu să se spele. Înainte să termine o auzi pe Marah care se trezise.

După ce închise apa, deschise ușa. În mod sigur Marah plângea. Începuse o nouă zi pentru Kate.

Când veni ziua cea mare, Kate se întrebă ce-o apucase să organizeze o astfel de petrecere ridicolă de ziua fiicei sale. Dimineața, după altă noapte de nesomn s-a trezit și a început pregătirile finale la prăjitura cu păpușa Barbie îmbrăcată în roz și a ambalat câteva cadouri. Într-un moment de nebunie i-a invitat pe toți copiii din clasa lui Marah de la „Eu și mama”, și pe două foste colege de facultate, care aveau fiice cam de aceeași vârstă cu

Marah și pe părinții ei. Chiar și Johnny a comis extravaganța de a-și lua o zi liberă cu această ocazie. Când au venit cu toții copleșindu-i cu daruri, pe Kate a apucat-o imediat durerea de cap. Iar Marah a început să plângă în același moment.

Cu toate acestea, petrecerea a continuat cu toate femeile în living și copiii pe podea, făcând mai mult zgomot ca Sherman, când a intrat în Atlanta.

— Am văzut-o pe Tully ieri-dimineată, spuse Mary Kay. Deja mă trezise Danny.

— Și eu eram trează, zise Charlotte, întinzând mâna spre ceașca de cafea. Arăta grozav, nu?

— Asta pentru că ea poate dormi toată noaptea, sublinie Vicky. Iar hainele ei nu sunt pline de vomă.

Kate ar fi vrut să le țină isonul, dar nu putea. O ucidea durerea de cap și avea o sâcăitoare senzație că ceva nu e în regulă. Durerea era atât de puternică, încât pe la ora unu, când Johnny a plecat spre serviciu, aproape că l-a implorat să rămână.

— Ai fost neobișnuit de tăcută astăzi, remarcă mama, după ce au plecat și ultimii oaspeți.

— Marah n-a dormit azi-noapte.

— Nu doarme niciodată toată noaptea și știi de ce...? Pentru că...

— Știu. Știu. Trebuie s-o las să plângă. Kate aruncă și ultimele farfurii de unică folosință. Numai că nu pot s-o fac.

— Eu te-am lăsat să plângi. A durat trei nopți, apoi nu te-ai mai trezit ca să plângi.

— Dar eu sunt un geniu. Este evident că fiica mea nu-mi seamănă.

— Nu, geniul am fost eu. Bineînțeles, nu același lucru e valabil pentru fiica mea. Mama a luat-o pe Kate pe după umeri și a condus-o spre canapea.

S-au așezat una lângă cealaltă. Kate s-a rezemat de mama sa, care a mângâiat-o pe cap. Acea mângâiere dulce, reconfortantă, a dus-o pe Kate cu zeci de ani în urmă.

— Îți amintești când voiam să devin astronaut, iar tu mi-ai spus că sunt norocoasă pentru că generația mea poate face tot ce-și dorește? Puteam să am trei copii, soț și să zbor pe lună. Ce combinație oribilă ar fi fost! oftă. E greu să fii o mamă bună.

— E greu să fii bună, indiferent de domeniu.

— Amin, zise Kate. Adevărul era că-și iubea fiica, uneori intensitatea dragostei ei căpăta accente dureroase, dar responsabilitatea o copleșea, iar ritmul vieții o secătuia de puteri.

— Știu cât ești de istovită. Situația se va îmbunătăți. Îți promit.

Nici nu termină mama de rostit aceste cuvinte, că în încăpere intră tatăl ei. În timpul petrecerii stătuse ascuns în dormitor, urmărind o emisiune sportivă.

— Ar fi bine să plecăm, Margie. Nu vreau să rămânem blocați în trafic. Pregătește-o pe Marah.

Kate simți cum o cuprinde panica. Oare era pregătită să stea departe de fiica ei chiar și pentru o noapte?

— Nu știu, mamă...

Mama îi atinse mâna încet.

— Eu și tatăl tău am crescut doi copii, Katie. Putem avea grijă de nepoata noastră o noapte. Ieși undeva cu soțul tău. Pregătește-te să te distrezi puțin. Marah este pe mâini bune.

Kate știa că mama are dreptate, știa chiar că asta ar trebui să facă. Dar de ce simțea că i se strânge stomacul?

— Ai o viață înainte să-ți faci probleme, spuse tata. Asta înseamnă să fii părinte. Ar fi timpul să te obișnuiești cu starea asta, fetiço.

Kate schiță un zâmbet jalnic.

— Asta este, nu? Ceea ce-ați simțit voi tot timpul.

— Nici acum nu s-a schimbat ceva, îi spuse tata. Mama o luă de mână. Să mergem să strângem lucrurile lui Marah. Johnny va veni peste câteva ore să te ia.

Kate împachetă lucrurile lui Marah, asigurându-se că i-a pus păturica roz, suzetele și îndrăgitul ei urs Pooh. Apoi ambală laptele, biberonele și micile borcanele de pireu, de fructe și legume, scrise orarul pentru hrană și somn, care l-ar fi făcut să se mândrească și pe un controlor de trafic aerian.

Când o ținu ultima oară în brațe pe Marah și o sărută pe obrăjorii moi, abia își stăpâni lacrimile. Era ridicol, jenant și inevitabil, pentru că, dincolo de faptul că maternitatea o cam destabilizase și îi răpise încrederea în sine, o și inundase cu atâta dragoste, încât nu se simțea întreagă fără fiica sa.

Kate rămase pe veranda casei lor de pe plaja din Bainbridge Island, cu mâna streășină la ochi mult timp după ce mașina dispăru pe șosea.

Apoi, revenind în casă, s-a învărtit fără rost câteva clipe, conștientă de faptul că nu mai voia să fie singură. Încercă din nou s-o sune pe Tully, și îi mai lăsă un mesaj.

În cele din urmă, se duse la dulap uitându-se la hainele dinaintea gravidiei, încercând să vadă ce mai avea sexy de îmbrăcat, care să i se potrivească acum. Tocmai terminase de împachetat când a auzit ușa de jos deschizându-se și închizându-se, apoi pașii soțului ei pe parchet.

A ieșit să-l întâmpine.

— Unde mergem, domnule Ryan?

— O să vezi. El a prins-o de mână, i-a luat geanta pregătită pentru noapte și a încuiat casa. În mașină era deschis radioul. Bruce Springsteen cânta tare *Hei, fetițo, tatăl tău a venit acasă...*

Kate a început să râdă, simțindu-se din nou tânără. Au pornit spre terminalul feribotului, apoi spre vasul care îi aștepta, în loc să rămână în mașini așteptând să se termine traversarea, ca de obicei, s-au îmbrăcat cu haine groase și au stat pe punte cu turiștii. Era ora cinci în această după-amiază rece de ianuarie, iar cerul părea desprins dintr-un tablou de Monet, în tonuri de albastru-vineteu și roz. La distanță, Seattle strălucea cu un milion de lumini.

— Vrei să-mi spui unde mergem?

— Nu, dar îți voi destăinui ce vom face.

Ea începu să râdă.

— Știi deja ce vom face.

Când feribotul ajunsese în port, se întoarseră la mașina lor. De îndată ce coborâră din feribot, Johnny își croi drum prin traficul aglomerat și ajunseră în fața hotelului din piață, unde un majordom în livrea veni să le deschidă și să ia bagajele ei.

Johnny se apropie de ea spunându-i:

— Am făcut rezervare. Apoi i se adresă liftierului: Camera 416.

S-au îndreptat spre curtea interioară din cărămidă unde domnea liniștea, apoi au intrat într-un hol intim în stil european.

La etajul patru au mers în camera lor, un apartament pe colț, cu o frumoasă vedere spre Sound. Bainsbridge Island părea aproape violetă; apa era albastră, de culoarea oțelului; la distanță, munții se detașau clar pe fundalul unei lumini roz. Pe o masă lângă fereastră, se aflau o sticlă de șampanie într-o frapieră mare din argint cu gheață și o farfurie de căpșuni lângă ea.

Kate îi zâmbi.

— Văd pe cineva care abia așteaptă să facă dragoste.

— Vezi un bărbat care-și iubește soția. O prinse în brațe și o sărută.

Când bătu cineva la ușă, se despărțiră repede ca doi adolescenți, râzând de propria lor nerăbdare.

Katia abia aștepta ca majordomul să plece. În secunda următoare ea începu să-și descheie nasturii bluzei.

— Nu prea știu cu ce să mă îmbrac în seara asta. Când Johnny o privi, nu mai zâmbea; părea la fel de domic ca și ea – Kate își desfăcu fermoarul

pantalonilor, care căzură pe podea. Pentru prima oară în atâtea luni nu-și mai făcea probleme în privința kilogramelor luate în timpul sarcinii. Se oglindi în privirea lui.

Își scoase sutienul, îl învârti pe deget, apoi îl lăsă să cadă pe jos.

— Nu e cinstit să începi fără mine, îi spuse el, scoțându-și cămașa și aruncând-o deoparte, apoi descheindu-și pantalonii.

Căzură împreună pe pat și făcură dragoste, cu trupurile și cu mințile, de parcă nu se mai întâmplase asta de câteva luni întregi, nu de săptămâni. Kate se lăsă purtată de acele senzații îmbătătoare. Când în cele din urmă el o penetră cu toată pasiunea acumulată de prea multe nopți de abținere, ea dădu glas bucuriei pe care o simțea și se contopi cu acel bărbat pe care-l iubea mai mult decât propria-i viață. Când termină tremurând violent și strângându-l cu disperare la piept, era complet epuizată.

Johnny o trase mai aproape. Goi, suflând greu au rămas încolăciți, iar cearșafurile scumpe ale hotelului le atârnavă în jurul picioarelor goale.

— Știi cât de mult te iubesc, nu? zise el pe un ton firesc. Erau vorbe pe care i le spusese de sute de ori, atât de des că ea știa cum trebuia să sune.

Kate se întoarse într-o parte, brusc îngrijorată.

— Ce este?

— Ce vrei să spui? Se depărtă ușor de ea și se îndreptă spre masă, unde turnă două pahare de șampanie.

— Vrei niște căpșuni?

— Uită-te la mine, Johnny.

Extrem de încet, el se întoarse spre ea, dar îi evită privirea.

— Mă sperii.

El se duse la fereastră și privi afară. Profilul lui părea ascuțit și, parcă dintr-odată, distant. Părul umed, dezordonat îi ascundea obrazul. Ea nu putea să vadă dacă zâmbea.

— Hai să nu facem asta acum, Kate. Avem toată noaptea și toată ziua de mâine ca să discutăm. Deocamdată...

— Spune-mi.

El lăsă paharul de șampanie pe pervaz și se întoarse spre ea. În cele din urmă privirile li se întâlniră, iar în ochii lui albaștri ea citi acea tristețe, care o făcu să-și țină respirația. El se duse spre pat și îngenunche lângă ea ca s-o privească.

— Știi ce se petrece în Orientul Mijlociu.

Cuvintele lui au fost atât de neașteptate, încât ea n-a putut decât să-l privească.

— Ce vrei să spui?

— Izbucnește războiul, Katie. Știi asta. O știe întreaga lume.

Război.

Cele șase litere au fuzionat în ceva mare și întunecat, ca un nor. Ea știa ce însemna asta.

— Trebuie să mă duc. Percepu felul simplu și liniștit în care o spuse ca pe un țipăt.

— Parcă ziceai că nu te mai interesează.

— Tocmai asta este ironia, tu mi-ai redat acest interes. Mă deprimă ideea c-am dat greș, Katie. Trebuie să-mi dovedesc c-o pot face de data asta.

— Și vrei să-ți dau binecuvântarea, zise ea cu un aer posac.

— Am mare nevoie de ea.

— Te vei duce indiferent ce-aș spune eu, așa că de ce mai faci caz de asta?

El se așeză în genunchi, îi luă fața în palme și o ținui cu privirea. Ea încercă să se elibereze, dar el n-o lăsă.

— Este nevoie de mine. Am experiență.

— Și eu am nevoie de tine. Marah la fel, dar asta nu contează, nu-i așa?

— Contează, desigur.

Ea simți cum o podidesc lacrimile, împăienjenindu-i privirea.

— Dacă spui nu, nu plec.

— Bine, nu. Nu te poți duce. Nu te las. Te iubesc, Johnny. Ai putea muri acolo.

El îi dădu drumul, făcu un pas înapoi și o privi.

— Acesta este răspunsul tău?

Lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji. Furioasă, le șterse. Ar fi vrut să-i spună: da, la naiba, da. Acesta este răspunsul meu.

Dar cum să-i refuze această dorință? Nu numai că-și dorea asta, dar în adâncul inimii mai era ceva, niște rămășițe urâte ale fricii care ieșeau uneori la suprafață, amintindu-i că el o iubise pe Tully înaintea ei. Asta o făcu pe Kate să fie mai reticentă înainte de a-i refuza vreo cerere. Se șterse din nou la ochi.

— Promite-mi doar că n-o să mori, Johnny.

El se urcă în pat, o luă în brațe și în timp ce îl ținea strâns la piept, ea nu se mai simțea în siguranță. Ca și cum el s-ar fi dizolvat în îmbrățișarea ei, volatilizându-se bucată cu bucată.

— Îți promit că n-o să mor.

Erau vorbe goale, senzație accentuată de fervoarea cu care le rostise el.

Nu putea să nu se gândească la presimțirea cu care se trezise dimineață, intuind că se va întâmpla ceva rău.

— Vorbesc serios, Johnny. Dacă mori acolo, o să te urăsc pe vecie. Jur pe

Dumnezeu c-o voi face.

— Știi că mă vei iubi întotdeauna.

Cuvintele, ca și felul ușuratic, victorios, în care le rosti îi aduseră din nou lacrimi în ochi. Doar mai târziu după ce au luat o cină romantică în cameră, au făcut dragoste, apoi s-au cuibărit unul în brațele celuilalt, ea s-a gândit la vorbele pe care i le-a spus, la cumplita ei amenințare – la provocarea pe care i-o adresase lui Dumnezeu.

Tully s-a dezlipit de trupul gol al lui Grant, încă respirând greu.

— Oh, exclamă ea închizând ochii. A fost grozav!

— Așa e.

— Ce bine c-ai fost în oraș în acest weekend. Exact de asta aveam nevoie.

— Și eu la fel, dragostea mea.

Îi plăcea accentul lui, ca și atingerea trupului gol întins alături de ea. Acesta era momentul pe care ar fi vrut să-l păstreze, de care să se agațe, fiindcă știa că, imediat după plecarea lui, neliniștea ei va reveni. Se luptase cu ea de când o sunase pe Kate. Nimic n-o putea face să-și piardă siguranța de sine și să se lase cuprinsă de anxietate și iritare, așa cum i se întâmpla acum din cauza furiei pe care i-o stârnise prietena sa.

Grant s-a ridicat în picioare.

Ea l-a atins pe spate, s-a gândit să-i ceară să rămână peste noapte, să-și amâne întâlnirea, dar nu acesta era genul de relație între ei. Erau doi prieteni care se întâlneau să facă sex, să râdă câteva ore, apoi să-și vadă fiecare de drum.

Lângă el, sună telefonul de pe noptieră. Întinse mâna spre el.

— Nu răspunde. N-am chef să vorbesc cu nimeni.

— Le-am dat numărul tău colegilor de birou. Ridică receptorul și răspunde.

— Alo? Grant sunt, spuse el. Cu cine vorbesc? O, înțeleg. Se opri, încruntându-se, apoi începu să râdă. Pot face asta. Își lipi receptorul de pieptul gol și se întoarse spre Tully. Cea mai bună prietenă a ta spune și citez „că să-ți dai fundul mic, de culoarea crinului jos din pat și să te duci la telefon”. Mai zicea că, dacă îi mai faci astfel de figuri, te va bate până când îți vei cere scuze. Chicoti. Părea ferm hotărâtă să treacă la fapte.

— Răspund la telefon.

Grant îi întinse receptorul și se îndreptă gol spre baie. Când închise ușa, Tully duse receptorul la ureche și spuse:

— Cine este?

— Ești foarte glumeață.

— Am avut o foarte bună prietenă cândva, dar s-a purtat urât cu mine,

— așa că mi-am imaginat

— Uite ce este, Tully, în mod normal așa fi tristă vreo oră sau cam așa ceva, așa înfuleca niște plăcintă, dar nu am timp pentru un ritual astăzi. Regret. Telefonul tău a venit într-un moment nepotrivit și am fost arogantă. Bine?

— Ce problemă ai?

— Johnny. Pleacă mâine la Bagdad.

Tully ar fi trebuit să prevadă asta. La serviciu nu se discuta decât despre ce se petrecea în Orientul Mijlociu. Toată lumea încerca să ghicească momentul în care președintele Bush va lansa prima bombă.

— Pleacă acolo o mulțime de jurnaliști, Katie. Va fi bine.

— Mi-e teamă, Tully. Dacă...

— N-ai niciun motiv, spuse Tully pe un ton hotărât. Nici să nu gândești așa. O să-l urmăresc de la postul de televiziune. Majoritatea știrilor vin la noi. O să veghez asupra lui pentru tine.

— Și o să-mi spui adevărul, indiferent care va fi acela?

Tully oftă. Promisiunea lor obișnuită nu mai era dătătoare de speranță, ci căpătă brusc o tentă întunecată, pe care se strădui s-o ignore.

— Indiferent care va fi acela, Katie. Dar nu trebuie să-ți faci griji. Acest război nu va dura. Se va întoarce acasă înainte ca Marah să facă primii pași.

— Mă rog să ai dreptate.

— Am întotdeauna dreptate. Știi asta.

Tully închise telefonul, ascultând zgomotul făcut de Grant, care dăduse drumul la duș. Zumzăitul lui, care de obicei o făcea să zâmbescă, nu avu același efect. Pentru prima oară după mult timp se temea. Johnny la Bagdad!

Kate primi primul mesaj de la Johnny la două zile după plecarea lui. Până atunci se învârtise prin casă ca o amețită, fără să se îndepărteze de noul fax-telefon, instalat pe tezgheaua bucătăriei. În timp ce făcea treburile zilei, schimba scutece, citea povești, urmărind-o pe Marah care se țâra de la o potențial periculoasă piesă de mobilier la următoarea, se gândea: *Johnny, dă-mi măcar de știre că trăiești și ești bine.* El îi spusese că se puteau da telefoane strict necesare (la care ea argumentase că nevoia ei era imperioasă și de ce nu conta asta?), dar că accesul la fax nu era doar posibil, ci relativ ușor.

Așa că așteptă.

Când sună telefonul la patru dimineața, azvârli pătura de pe ea și se dădu jos de pe sofa, împleticindu-se spre bucătărie, așteptând să-i parvină mesajul. Înainte să citească primul cuvânt, începu să plângă. Numai faptul

că văzuse scrisul lui citeț o făcu să-i simtă și mai tare lipsa.

Dragă Katie.

Aici este o adevărată nebunie. Nu știm exact ce se petrece, este un joc al așteptărilor. Jurnaliștii sunt cazați la hotelul Al Rashid în mijlocul Bagdadului și avem acces nelimitat la ambele zone. Extinderea acestui război va schimba totul. Mâine plecăm din oraș pentru prima oară. Nu-ți face griji, voi fi atent.

Trebuie să plec. Sărut-o pe Marah din partea mea.

Te iubesc

Johnny.

După aceea, au sosit cam două faxuri pe săptămână. Nu i se păreau de ajuns.

Kate.

Bombardamentul a început aseară. Sau poate e mai corect să spun azi-dimineață? Am avut o privire de ansamblu din hotel și totul mi s-a părut îngrozitor. La Bagdad era o noapte înstelată, dar bombele au transformat orașul într-un iad. Un bloc turn cu birouri a explodat lângă hotel și m-a învăluit o căldură cumplită, de parcă m-aș fi aflat într-un cuptor.

Sunt foarte atent.

Te iubesc.

Johnny

Kate.

Șaptesprezece ore de bombardament și încă nu s-a încheiat numărătoarea. Nu va mai rămâne nimic în picioare când se va opri. Mă întorc la lucru.

Kate.

Regret că a trecut multă vreme de la ultima scrisoare. Echipa pleacă des în misiuni, așa că nu am nici cinci minute pentru mine. Dar sunt bine. Obosit. La naiba, poate chiar ceva mai mult. Epuizat. Prima noastră colegă de echipă a fost luată prizonieră azi-noapte și lucrul acesta ne-a afectat pe toți. Sper ca într-o zi să-ți pot povesti ce simți când vezi toate astea, dar acum nu mă pot gândi la asta, dacă vreau să dorm un pic. Se zvonește că irakienii vor incendia sondele de petrol din Kuwait și că va trebui să relatăm de acolo. Sărutări lui Marah și mai multe ție.

Kate se uită la ultimul fax primit. Era datat 21 februarie 1991, cu circa o săptămână în urmă.

Ea stătea în living, urmărind reportajele de război la televiziune. Ultimele șase săptămâni fuseseră cele mai grele din viața ei. Aștepta, aștepta mereu acel telefon, care să confirme întoarcerea lui acasă, un reportaj special, menit să vestească sfârșitul războiului. Potrivit ultimelor știri, atacul final al aliaților putea să înceapă oricând. Un atac la sol. Asta o speria mai mult ca orice pentru că îl știa pe Johnny. Va face tot posibilul să ajungă pe un tanc, să facă un reportaj pe care nu l-ar fi putut realiza nimeni altcineva.

Așteptarea o marcase îngrozitor. Pierduse mult în greutate și nu dormise nicio noapte întregă după acel somn odihnitor din noaptea petrecută la hotel.

Împături ultimul fax și-l așeză peste celelalte. În fiecare zi își spunea că nu le va desface și-i va reciti cuvintele, însă nu se putea abține.

În ziua aceea se apucă să facă mai multe lucruri, dar nu termină niciunul și se așeză pe canapea uitându-se la televizor. Ședea acolo de vreo două ore.

Marah stătea lângă măsuța de cafea; apucase marginea acesteia cu mânuțele ei grăسune și pufoase, legănându-se ca o dansatoare de break dance, vorbind pe limba ei. În cele din urmă se lăsă pe fundul umflat de pampers și se depărtă de canapea.

— Stai lângă mami, îi spuse Kate ca un automat. La televizor se vedeau arzând sondele de petrol, aerul deasupra lor se înălța ca un nor gros de fum.

Prin încăpere, Marah găسise ceva. Kate știu asta după liniștea care se lăsă brusc. Sări ca arsă și se duse spre scaunul de lângă șemineu.

Scaunul lui Johnny.

Nu te gândi la asta, își spuse. Johnny se va întoarce în orice moment ca să se așeze din nou acolo și să citească ziarul după orele de muncă.

Se aplecă și-și ridică de pe jos fiica cea curioasă, care o privi cu ochii ei imenși, căprui și începu să gângurească. Kate nu putu să nu zâmbească văzând cât se străduia Marah să comunice și ca întotdeauna, bucuria evidentă a fiicei sale i se transmise și ei.

— Hei, dovrelel, ce-ai găsit acolo?

O duse înapoi la sofa, după care închise televizorul. Era de-ajuns. Dădu drumul la aparatul de radio. Era pe un canal cu melodii vechi, care o făceau întotdeauna să tresalte în ritmul muzicii. În mintea ei, anii șaptezeci nu erau atât de departe. Eagles cântau *Desperado*.

Kate se lăsă purtată de acordurile muzicii în alte vremuri mai bune. Ținându-și fiica strâns în brațe, dansă cu ea prin living, cântând odată cu formația. Marah chicotea și ȗopăia în brațele ei și Kate izbucni în răs pentru prima dată după atâtea zile. Sărută obrăjorii dolofani ai fiicei sale, își vârî nasul în gâtul ei catifelat și o gâdilă până când ea începu să țipe de încântare.

Se distrau atât de bine, încât Kate nici nu-și dădu seama că suna telefonul. Când îl auzi alergă la radio, îl închise și răspunse.

— Doamna John Ryan? Legătura era. Sigur, de la distanță mare. *Doar în cazuri de necesitate.*

Îngheță, o strânse mai tare pe Marah, care se foia în brațele ei.

— La telefon.

— Sunt Lenny Golliber. O amică a soțului dumneavoastră. Sunt aici cu el în Bagdad. Îmi pare rău că trebuie să vă spun, doamnă Ryan, ieri a fost un bombardament...

Șeful de sală o conduse pe Edna la masa la care stătea de obicei, iar Tully veni în urma ei încercând să se holbeze la oamenii de afaceri și la celebritățile adunate acolo pentru a lua masa de prânz. Era evident că „21” reprezenta unul dintre acele locuri din Manhattan, unde veneai ca să fii

văzut. Edna se opri aproape la fiecare masă să salute pe cineva și-i prezentă pe toți lui Tully, spunându-le: „Este o fată pe care ar trebui s-o urmăriți cu luare-aminte”.

Când se așezară la masă, Tully simțea că plutește. Abia aștepta s-o sune pe Kate, să-i spună că l-a cunoscut pe John Kennedy jr.

Ea știa ce importanță au toate acestea. Edna îi confirma astfel faptul că-i recunoștea meritele.

— De ce eu? a întrebat-o când a plecat chelnerul.

Edna și-a aprins o țigară și s-a rezemat de spătarul scaunului. Înclinând din cap la salutul cuiva din restaurant lăsă impresia că nu auzise întrebarea. Tully tocmai se pregătea să repete, când Edna spuse încet:

— Îmi amintești cum eram eu odinioară. Văd că te surprinde.

— Mă flatează.

— Provin dintr-un orășel din Oklahoma. Când am ajuns la New York cu diploma de ziaristă și o slujbă de secretară, am aflat adevărul despre această carieră. Aproape toți sunt Cineva sau se înrudesesc cu Cineva. Un nimeni trebuie să lupte din greu. Cred că n-am dormit niciodată mai mult de cinci ore încontinuu, n-am mai petrecut o vacanță cu familia și n-am mai făcut o partidă bună de sex de vreo zece ani.

Chelnerul le aduse mâncarea, le-o servi înclinându-se servil și dispăru din nou. Fără să lase țigara din mână, Edna începu să taie friptura.

— Când te-am văzut, mi-am spus: pe fata asta am de gând s-o ajut. Nu știu de ce în afară de faptul că, după cum ți-am mai spus, îmi aminteai de mine.

— A fost ziua mea norocoasă.

Edna încuviință și continuă să mănânce.

— Doamnă Guber? Era din nou acel șef de sală care-i aducea telefonul.

— Un telefon urgent pentru dumneavoastră.

Ea luă receptorul și spuse:

— Ascult. După o vreme spuse: Cum se numesc? Cum? Bombă? începu să noteze. Un reporter din Seattle a fost ucis, un producător rănit.

Tully nu mai auzi nimic după cuvântul producător. Vocea Ednei deveni zgomot de fond. Se aplecă spre ea.

— Cine este?

Edna apăsă receptorul de piept.

— Doi tipi de la o filială din Seattle au fost răniți în bombardament. De fapt, reporterul a murit. Producătorul, John Ryan, este în stare critică. Și-a reluat convorbirea. Cum se numea reporterul?

Tully a făcut un efort să tragă aer în piept. Nu se putea gândi decât la

Johnny. Închise ochii, dar asta n-o ajută cu nimic; în întuneric retrăi zeci de amintiri dureroase – stăteau împreună pe pontonul casei lui discutând despre viitorul ei... dansau în acel club din zona deochiată a orașului, cu mulți ani în urmă... îl văzuse privind-o pe Marah pentru prima oară cu lacrimi în ochi.

— O, Doamne, spuse ridicându-se în picioare. Trebuie să plec.

Edna se uită la ea și rosti foarte încet:

— Ce este?

Ea abia putu să articuleze cuvintele care-i ardeau buzele:

— Johnny Ryan este soțul celei mai bune prietene.

— Adevărat? Edna se uită la ea, apoi spuse în receptor: Maury, dă-i subiectul ăsta lui Tully. Are o legătură personală cu subiectul. Te sun imediat. Și închise. Stai jos, Tully.

Ea se supuse automat. Picioarele îi cedaseră, oricum. Acele amintiri o afectaseră profund.

— Trebuie s-o ajut pe Katie, murmură.

— E un reportaj de zile mari, Tully, spuse Edna.

Tully făcu un gest evaziv cu mâna.

— Nu mă interesează. Este cea mai bună prietenă a mea.

— Nu-ți pasă? zise Edna ridicând glasul. Oricine și-ar dori reportajul ăsta, dar tu ai un avantaj. Știi ce înseamnă asta?

Tully se încruntă, încercând să se detașeze de îngrijorarea sa. N-ar fi trebuit să-și periclitizeze cariera.

— Nu știu.

— Atunci nu ești ceea ce am crezut. De ce n-ai putea obține exclusivitate și să-ți consolezi în același timp și prietena?

Tully se gândit câteva clipe.

— Dacă așa pui problema...

— Cum altfel? Poți obține interviul pe care nu-l va avea nimeni altcineva. O chestie ca asta te va propulsa considerabil. S-ar putea să-ți se încredințeze emisiunea de știri.

Tully n-a rezistat tentației. La știrile de dimineață se lansau noutățile cele mai importante ale zilei. Oricine era trimis acolo se bucura de o recunoaștere deosebită. Expunere națională zilnică. Unii făcuseră saltul de la emisiunea de știri, la rolul de moderator.

— Și pot să-i asigur maximum de protecție lui Kate cât timp sunt acolo.

— Exact. Edna ridică receptorul și formă numărul. Hart ne poate realiza o exclusivitate, Maury. E ca și făcut. Garantez eu pentru ea. Când închise, privirea Ednei era ca de oțel. Să nu mă dezamăgești.

Tot drumul de la restaurant până la birou, Tully a încercat să se convingă că făcuse ce trebuia. Când a ajuns la serviciu și-a aruncat haina pe spătarul unui scaun și a încercat să dea de Kate. Telefonul a sunat la nesfârșit. În final a răspuns robotul.

Ați sunat la familia Ryan. Nici Johnny nici Kate nu vă pot răspunde acum, dar dacă vreți să lăsați un mesaj vă vom suna de îndată ce va fi posibil.

Când auzi beep-ul, Tully spuse:

— Hei, Katie, sunt eu. Am aflat...

Kate ridică receptorul și deconecta robotul.

— Salut, spuse, părând complet deabusolată. Ai primit mesajul meu. Îmi pare rău că l-am lăsat pe robot. Reporterii nu mă mai slăbesc.

— Katie, cum...

— Este într-un spital în Germania. Peste două ore plec acolo cu un avion militar. Te sun când aterizez.

— Nici vorbă, ne vedem la spital.

— În Germania?

— Sigur. Doar n-o să te las să treci singură prin asta. Mama ta a luat-o pe Marah, nu?

— Da. Vorbești serios, Tully? Din vocea lui Kate răzbătu o undă de speranță.

— Prietene pe viață, nu?

— Indiferent ce se va întâmpla. Vocea lui Kate tremura. Ți mulțumesc, Tully.

Tully ar fi vrut să-i spună *pentru asta sunt prietenii*, dar cuvintele îi rămaseră în gât. Nu se gândea decât la exclusivitatea promisă Ednei.

21

imp de șaisprezece ore, Kate a oscilat emoțional între speranță și disperare. La început, s-a concentrat asupra detaliilor: și-a sunat părinții, a pregătit lucrurile lui Marah, actele.

Ora în care fusese ocupată se dovedise salvatoare; altfel și-ar fi petrecut-o făcându-și probleme. În timpul zborului luase pastile de dormit pentru prima oară în viață, și cu toate că a avut un somn agitat, întunecat și neodihnit, a fost mult mai bine decât să stea trează.

Acum era condusă la spital. Când s-a apropiat de intrare a văzut ceata de reporteri. Cineva din mulțime probabil o recunoscuse, pentru că s-au întors cu toții ca niște fiare dezlănțuite și s-au năpustit asupra ei.

— Doamnă Ryan, ce ne puteți spune despre starea soțului dumneavoastră?

— Este rănit la cap?

— V-a spus ceva?

— A deschis ochii?

Ea nu s-a oprit din mers. Ca orice soție de producător, știa cum să se descurce cu jurnaliștii. Erau respectuoși, având în vedere profesia lor. Cu toate că Johnny făcea parte din breasla lor și că asta i se putea întâmpla oricui, un reportaj era un reportaj.

— Nu am nimic de spus. Și-a făcut loc printre ei și a intrat în spital. Arăta ca orice alt spital, cu pereții albi, podele lustruite, oameni cu uniforme apretate, care alergau pe coridoarele largi.

Fuseseră preveniți de venirea ei, pentru că o femeie corpulentă în uniformă albă și cu bonetă apretată de asistentă se îndreptă imediat spre ea, zâmbindu-i cu înțelegere.

— Sunteți doamna Ryan, spuse cu un pronunțat accent englezesc.

— Da.

— Vă voi conduce în salonul domnului Ryan. Imediat va sosi medicul să discute cu dumneavoastră.

Kate dădu aprobator din cap.

Din fericire, femeia încetă să vorbească pe drumul spre lift. La etajul trei au trecut de camera asistentelor și s-au îndreptat spre salonul lui.

El părea fragil și pierdut, ca un copil în patul părinților. Kate se opri dându-și seama prea târziu că irosise timp prețios imaginându-și întâlnirea lor și că nu anticipase corect realitatea. Acest bărbat din fața ei era doar o umbră a soțului ei plin de viață și frumos.

Avea capul acoperit cu bandaje albe. Partea stângă a feței îi era umflată și fără culoare; amândoi ochii îi fuseseră bandajați. De jur-împrejur existau o mulțime de aparate și dispozitive de resuscitare.

Asistenta a bătut-o pe umăr, apoi a împins-o încet spre pat.

— Trăiește, i-a spus. Asta trebuie să vedeți când îl priviți.

Kate a făcut cel mai greu pas din viața ei. Până în acel moment nu-și dăduse seama că se oprise din mers.

— De obicei este un bărbat puternic.

— Acum are nevoie să vadă că dumneavoastră sunteți puternică.

Îndemnul a mobilizat-o pe Kate. Avea o misiune aici. Mai târziu când va fi singură n-are decât să se lase în voia simțămintelor și să cadă pradă gândurilor.

— Vă mulțumesc, i-a spus asistentei și s-a apropiat de pat.

În urma ei ușa s-a închis încet și în clipa aceea știu că rămăseseră singuri, ea și acest bărbat care era și nu era Johnny al ei.

— Nu așa ne-am înțeles, i-a zis ea. Îmi amintesc că mi-ai promis că va fi

bine. Presupun că așa vei face. S-a șters la ochi și s-a aplecat să-i sărute obrazul umflat. Mama și tata s-au rugat pentru tine. Marah este cu ei acum. Iar Tully vine cu avionul să ni se alăture; știi ce furioasă va fi dacă n-o să-i acorzi întreaga ta atenție. Ar fi bine să te trezești înainte să te cicălească până în ultimul ceas al vieții. Se poticni când rosti aceste cuvinte, clipi și se îndreptă de spate cu un efort de voință. Mă auzi, Johnny Ryan? Dă-mi un semn că ești aici cu mine. Se aplecă, îi luă mâna în palmele sale. Strânge-mi mâna, iubitele. Știu că poți. Apoi spune-mi ceva, la naiba! Nici măcar n-o să țiip la tine că m-ai speriat de moarte. Oricum, nu acum.

— Doamnă Ryan?

Kate nu auzise când se deschisese ușa. Când s-a întors, un bărbat stătea cam la cinci metri de ea.

— Sunt doctorul Carl Schmidt. Mă ocup de cazul soțului dumneavoastră.

Ar fi fost politicos să se ducă spre el și să-i întindă mâna, mai ales că toată viața ei Kate a făcut lucrurile așa cum trebuia, dar în clipa aceea nu se putea mișca, n-ar fi fost în stare să pretindă că totul e în regulă.

— Și? Fu tot ce putu să spună.

— A fost rănit grav la cap, fără îndoială. Acum este sub sedative puternice, așa că nu i-am putut face teste concludente ale funcției creierului. A beneficiat de o îngrijire excelentă la Bagdad. Doctorii i-au îndepărtat acea secțiune din craniu...

— Ce au făcut?

— I-au scos o parte din craniu, ca să permită creierului să se dilate. Nu vă faceți probleme. Este ceva obișnuit în cazul unei astfel de răni.

Ea ar fi vrut să spună că doar o operație de apendicită ar fi fost ceva obișnuit, dar n-a îndrăznit.

— De ce are ochii bandajați?

— Nu știm încă dacă...

Ușa din spatele lor se dădu de perete. Tully năvăli în încăpere – acesta era cuvântul potrivit – și rămase nemișcată. Răsufla greu, iar fața îi era suspect de strălucitoare.

— Iartă-mă că am ajuns așa de târziu, Kate. Nimeni n-a putut să-mi spună unde naiba sunteți.

— Îmi pare rău, interveni doctorul. Doar familia are acces aici.

— Face parte din familie, spuse Kate întinzând mâna spre Tully. Aceasta a bătut-o ușor pe mână, apoi a strâns-o la piept; au plâns împreună, ținându-se în brațe, până când, în cele din urmă Kate s-a retras ștergându-și ochii.

Doctorul le-a spus:

— Nu știm dacă va mai vedea. Vom afla lucrul acesta în cazul în care se va trezi.

— Când se va trezi, preciză Tully, dar vocea îi tremura.

— Următoarele patruzeci și opt de ore vor fi hotărâtoare, a continuat doctorul, de parcă n-ar fi fost întrerupt.

Patruzeci și opt de ore. I se părea o veșnicie.

— Continuați să-i vorbiți, spuse doctorul. Asta nu-i face rău.

Kate încuviință, făcându-i loc doctorului care se apropie de pat și-l examinează pe Johnny. A mai notat ceva în fișa medicală, apoi a plecat.

Imediat după plecarea lui, Tully a luat-o pe Kate pe după umeri, scuturând-o ușor.

— N-o să punem răul înainte. *Herr Doktor* nu-l cunoaște pe Johnny Ryan. Noi îl știm prea bine. Ți-a făgăduit că o să se întoarcă acasă la tine și la Marah și el își ține promisiunile.

Simpla prezență a lui Tully a îmbărbătat-o pe Kate, a ținut-o pe linia de plutire. Puterea care părea s-o fi părăsit i-a revenit.

— Ar fi bine să ascuți ce-ți spune, Johnny. Știi ce urât face când nu-i dai dreptate.

Următoarele șase ore au stat acolo la căpătâiul lui. Kate a vorbit cât a putut, apoi n-a mai avut putere și a izbucnit în plâns. Tully i-a luat locul preluând inițiativa.

Pe la miezul nopții – Kate habar n-avea cât era ceasul – au coborât la cafeneaua goală, au cumpărat mâncare de la automat și s-au așezat lângă fereastră.

Se priveau.

— Ce vei face cu presa?

Kate și-a ridicat privirea.

— Ce vrei să spui?

Tully a ridicat din umeri și a sorbit din cafea.

— Ai văzut reporterii din fața spitalului. Este un erou, Katie.

— Asistenta mi-a spus că au încercat să-l fotografieze când a fost adus. Un reporter a vrut să mituiască un paznic ca să-i fotografieze chipul bandajat. S-au comportat ca niște ticăloși.

— Nu toți suntem așa, Kate.

— El n-ar fi vrut să se facă valuri.

— Glumești? Doar e jurnalist! Sigur ar fi fost de acord ca vreunul din colegi să preia reportajul.

— Crezi c-ar vrea ca lumea întreagă să afle că va rămâne orb, sau cu

creierul afectat? Cum ar mai putea să lucreze din nou? Nici vorbă. Povestea lui nu va fi dată publicității până când nu vom ști cum va evolua.

— Au spus c-ar putea avea creierul afectat?

— I-au îndepărtat o porțiune din craniu. Ce crezi? Kate se cutremură. Nu e nevoie ca lumea să se uite sub bandajele lui.

— Este o știre, Kate, îi spuse Tully cu blândețe. Dacă mi-ai acorda mie exclusivitatea, eu te-aș putea proteja.

— Dacă n-ar exista știrile astea blestemate, el n-ar lupta acum să supraviețuiască.

— Nu sunt singura care crede în ele.

A fost o aluzie directă la lucrurile pe care Tully și Johnny le aveau în comun, acea legătură care întotdeauna o excludea pe Kate. Ar fi vrut să facă o remarcă inteligentă, dar era prea istovită. Nu dormise bine de săptămâni întregi și o durea fiecare mușchi, fiecare tendon.

Tully își puse palma peste mâna lui Kate.

— Lasă-mă să mă ocup eu de presă în locul tău. În felul acesta nici nu va trebui să te gândești la ea. Kate zâmbi pentru prima oară în ultimele douăzeci și patru de ore.

— Ce m-aș face fără tine, Tully?

— Glumești? De trei zile aștept să suni, iar când o faci îmi spui că mai ai nevoie de timp?

Tully se aplecă spre telefonul cu fise, încercând să facă abstracție de faptul că se afla într-un loc public.

— Familia nu este pregătită să dea declarații, Maury. Doctorii le respectă dorința. Sunt sigură că poți înțelege asta.

— Să înțeleg? Cui dracului îi pasă dacă înțeleg? Astea sunt știri internaționale, Tully, nu vreo bârfă de două parale. CNN a transmis că este rănit la cap...

— N-a fost confirmat oficial.

— La naiba, Tully. Mă pui într-o situație dificilă. Șefii sunt supărați. Azi dimineață au luat în calcul posibilitatea de a numi pe altcineva în locul tău. Dick vrea să trimită...

— O să-ți dau ceva.

— Dă-mi reportajul astăzi și îți promit te mut la „Colțul știrilor” începând de săptămâna viitoare.

Tully se gândi un moment, imaginându-și coordonatele schimbării.

— Vorbești serios?

— Ai la dispoziție douăzeci și patru de ore, Tully. Când expiră, poți fi cineva sau nimeni. De tine depinde.

Tully îl auzi cum trânteste telefonul. Prin ferestrele de sticlă ale holului vedea reporterii adunați pe trotuar. Așteptau de trei zile un comunicat oficial despre starea lui Johnny, între timp raportaseră lucrurile cunoscute deja – evenimentele care au precedat bombardamentul, rapoartele din zona de conflict despre răniți și relatarea din America Centrală. Se folosiseră de asta pentru a trece la alte subiecte tangențiale, cum ar fi primejdiile ce-i pândesc pe jurnaliștii care relatează din zonele de război, provocările specifice ale Furtunii în Deșert și numeroasele tipuri de accidente care se petrec de obicei în timpul bombardamentelor.

Rămase acolo întrebându-se cum avea să acopere acest subiect. Totul trebuia făcut foarte corect, pentru ca atât Maury, cât și Kate să obțină ce vor. Depindea de ea să facă toate astea să se întâmple și dacă se descurca se putea schimba viitorul. Și-ar fi dat și viața numai să n-o dezamăgească pe Edna și, așa cum îi spusese ea, putea să-și facă treaba și în același timp s-o protejeze pe Kate. Va trebui să dea drumul la reportaj, dar important era felul în care o va face.

Cu grijă. Cu tact. Nu va insera nicio referire la creierul afectat, sau la potențiala orbire. În felul acesta, toată lumea va obține ceea ce dorea.

Colțul știrilor. Toată viața visase la asta, ca un început pentru orice. Nu putea rata ocazia aceasta. Sigur, Kate va înțelege importanța momentului.

Desigur.

Zâmbind, plecă să-l caute pe cameraman. Vor începe cu câteva cadre generale, interiorul și exteriorul spitalului, lucruri de genul acesta. Vor ascunde camera cât va fi nevoie. Din fericire, toți cei care contau în branșa asta știau că Kate îi permisesese lui Tully acces deplin, să-l viziteze oricând pe Johnny.

Se îndreptă spre ușa din față și ieși în aerul cenușiu și rece al după-amiezii. Cameramanul ei stătea deoparte, fără să se amestece cu grupul de reporteri. La semnalul ei, acesta ascunse camera sub haină și veni spre ea.

Kate stătea în biroul doctorului Schmidt, ascultându-l.

— Așadar, umflătura nu cedează, spuse încercând să nu-și frângă mâinile transpirate. Era atât de sfârșită, încât se lupta să-și țină ochii deschiși.

— Nu așa de repede cum ne-am fi dorit. Dacă nu apare în scurt timp o îmbunătățire, cred că-l vom opera din nou.

Ea încuviință.

— Nu vă faceți probleme încă, doamnă Ryan. Soțul dumneavoastră este un bărbat foarte puternic. Vedem că luptă din greu.

— De unde știți?

— E suficient faptul că a supraviețuit. Un altul mai slab n-ar mai fi printre noi.

Ea încercă să-și extragă puterea din afirmația lui, să creadă cu adevărat, dar îi era greu să se agațe de această speranță. Fiecare zi care trecea o istovise, subminase refuzul ei de a crede că-l va pierde; teama îi dădea tot mai des târcoale.

Doctorul Schmidt se ridică în picioare.

— Trebuie să văd un pacient acum. O să vă însoțesc pe o porțiune din drumul spre salonul domnului Ryan.

Ea încuviință și încercă să țină pasul cu el. Pentru un moment, cu el alături, ascultând acea minunată voce autoritară, simți că tânjește după tatăl ei.

— De aici, eu trebuie s-o iau în altă direcție, spuse doctorul Schmidt arătând spre holul care ducea la departamentul de radiologie.

Kate dădu aprobator din cap. Ar fi vrut să mormăie un simplu la revedere, să-l urmărească cum se depărtează. Pe la capătul coridorului, el se contopi în masa cadrelor medicale îmbrăcate în alb și dispăru.

Oftând, ea se întoarse în camera lui Johnny. Dacă avea noroc, Tully se afla acolo. Simpla prezență a prietenei ei îi era de mare ajutor. Gândindu-se retrospectiv, Kate nu știa cum s-ar fi descurcat fără Tully. Jucaseră cărți, își spusese povești, chiar fredonaseră cântece vechi împreună, sperând că Johnny se va trezi și le va cere să facă liniște. Noaptea trecută, Tully găsisse un episod vechi din *The Partridge Family* în limba germană. O uimise pe Kate cu replicile scrise de ea în care David Cassidy își făcea griji pentru sora lui de la TV. Asistentele veniseră să le potolească.

Kate o luă după colț și văzu un bărbat înalt cu părul lung și o haină pufoasă albastră, cu blugi jerpeliți stând la ușa salonului lui Johnny. Avea o cameră neagră atârnată de umăr. Înregistra chiar în momentul acela; și-a dat seama de acest lucru văzând lumina roșie a aparatului.

A alergat pe hol, l-a apucat de mânecă și l-a întors cu fața spre ea.

— Ce dracului faci aici? L-a izbit atât de tare, încât omul s-a clătinat pe picioare, fiind pe punctul să cadă. A avut o senzație atât de plăcută, încât și-a dorit să-l lovească în plină figură. Gunoiule! a șuierat ea, închizându-i camera cu o mișcare din deget.

În clipa aceea a văzut-o pe Tully. Cea mai bună prietenă a ei se afla la capul lui Johnny, îmbrăcată într-un pulover roșu decoltat și pantaloni negri, cu părul aranjat, machiată, ținând în mână microfonul.

— O, Dumnezeule! șopti Kate.

— Nu este ceea ce crezi.

— Nu relatezi starea lui Johnny?

— O fac, știi că o fac, dar voiam să discut cu tine despre asta. Să-ți explic tot. Am venit să te rog să...

— Cu un cameraman, spuse Kate făcând un pas înapoi.

Tully a alergat spre ea, implorând-o.

— A sunat șeful meu. Mă concediază dacă nu vin cu un reportaj pe tema asta. Am știut că mă vei înțelege dacă-ți voi spune adevărul. Cunoști domeniul știrilor și știi cât de mult înseamnă pentru mine, dar n-aș face nimic care să te afecteze pe tine sau pe Johnny.

— Cum îndrăznești? Credeam că-mi ești prietenă!

— Sunt prietena ta. Din vocea lui Tully răzbătea panica. În privirea ei se citea ceva atât de neobișnuit, încât Kate avu nevoie de câteva clipe s-o identifice; era teamă. Știu că n-ar fi trebuit să încep să înregistrez, dar nu mi-am imaginat că te-ar deranja. Pe Johnny în mod sigur nu l-ar afecta. Este om de știri, ca și mine. Cum ai fost și tu. Știe că reportajul...

Kate o plesni cu putere peste față.

— El nu este tema reportajului tău. Este soțul meu. La acest ultim cuvânt, Kate își pierdu vocea. Ieși. Pleacă de aici. Când văzu că Tully nu se mișcă, Kate începu să țipe: Imediat. Ieși naibii din salonul ăsta. Nu au acces decât membrii familiei.

La patul lui Johnny sună alarma.

Asistentele îmbrăcate în alb dădură buzna în încăpere, despărțindu-le pe Kate și pe Tully. L-au așezat pe o targă și l-au scos din încăpere.

Kate a rămas acolo, uitându-se la cearșafurile goale de pe patul lui.

— Katie...

— Ieși, i-a spus ea pe un ton neutru.

Tully a apucat-o de mânecă.

— Haide, Katie! Ne-am jurat să fim cele mai bune prietene pentru totdeauna. Indiferent ce s-ar întâmpla. Îți amintești? Ai nevoie de mine acum.

— Nu mai ești genul de prietenă de care am nevoie. Kate își trase mâna și ieși în fugă din salon.

Abia când a ajuns la etajul al doilea, s-a refugiat la toaleta femeilor și a început să plângă în timp ce se uita la ușa metalică verde.

Câteva ore mai târziu, Kate stătea singură în sala de așteptare. În timpul zilei, din când în când se mai aflaseră acolo grupuri de oameni cu ochii umezi, așteptând vești despre cei dragi. Dar în momentul acela voluntarul de la pupitru plecase acasă și încăperea era goală.

Niciodată timpul nu se scursese atât de încet. Nu avea ce face, cum să se

autoamăgească, să se gândească la altceva.

Încercase să răsfoiască niște reviste, dar nu era niciuna în engleză, iar imaginile nu-i rețineau atenția. Niciun telefon dat acasă n-ar fi ajutat-o. Fără Tully care s-o îmbărbăteze, se simțea copleșită de disperare.

— Doamnă Ryan?

Kate sări în picioare.

— Bună ziua, domnule doctor. Cum a decurs operația?

— Acum este bine. Creierul i-a sângerat foarte mult, din cauza umflăturii. Acum am oprit sângerarea. Poate asta ne va da speranțe de însănătoșire, nu? Să vă conduc înapoi, în salonului lui?

Slavă Domnului că Johnny era în viață.

— Vă mulțumesc.

Când trecură de camera asistentelor, el îi spuse:

— Vreți să iau legătura cu prietena dumneavoastră, Tallulah? Nu cred că vreți să fiți singură acum.

— Este adevărat că nu vreau să rămân singură, răspunse Kate. Dar Tallulah nu mai are ce căuta aici.

— Ah. Bine. Trebuie să sperăm în continuare că se va trezi. De-a lungul anilor am văzut o mulțime de așa-zise miracole aici. Adesea mă gândesc că și credința are rolul ei.

— Mă tem să sper prea mult, spuse ea încet.

El se opri la ușa salonului lui Johnny și o privi lung.

— N-am spus că este ușor să-ți făurești speranțe, ci doar că este nevoie de asta. Iar dumneata te afli aici, ești alături de el. Asta înseamnă un fel de curaj, nu? O bătu pe umăr și o lăsă lângă ușă.

Ea nu mai știu cât stătu acolo, în acel spital de un alb imaculat, apoi intră într-un târziu și se așeză. Cu un ton liniștit închise ochii și-i vorbi. Nici ea nu-și dădea seama ce-i spunea. Știa doar că o voce putea împrăștia întunericul dintr-un loc tenebros din care doar lumina te putea scoate.

Următorul lucru pe care-l percepă fu ivirea zorilor. Razele soarelui pătrundeau prin ferestrele exterioare, luminând podeaua cu linoleum bej și pereții alb-cenușii.

Se ridică de pe scaun și veni lângă pat simțindu-și tot corpul dureros de țeapăn.

— Salut, frumosule, murmură aplecându-se să-l sărute pe obraz. I se scosese bandajele de pe ochi, iar acum ea putea să vadă cât de tumefiat îi era ochiul stâng.

— Nu mai sângerezi la nivelul creierului, nu? Când simți nevoia să ți se acorde atenție încearcă prin vechile metode, scoate-mă din sărite sau

sărută-mă.

Ea continuă să-i vorbească, până când nu mai știu ce să-i spună. Într-un târziu dădu drumul la televizorul aflat într-un colț. S-a deschis cu un pocnet și un bâzâit, apoi a apărut o imagine alb-negru cu purici.

— Ceea ce iubești atât de mult, i-a spus cu amărăciune, întinzându-se să-i ia mâna. Ținându-i degetele uscate, moi, în palmele sale, a rămas o vreme nemișcată. Aplecându-se, l-a sărutat pe obraz. Deși el mirosea a spital și a dezinfectante și medicamente, dacă se străduia și credea cu putere în asta, putea să-i simtă și parfumul lui obișnuit.

— Televizorul este deschis. Tu ești știrea zilei.

Niciun răspuns.

Încet, ea trecu în revistă toate canalele căutând unul în engleză.

Chipul lui Tully umplu ecranul.

Ea se afla în fața spitalului, cu microfonul la gură. În partea de jos a ecranului erau traduse cuvintele ei:

„De zile întregi omenirea se întreabă și își face griji pentru starea lui John Patrick Ryan, producătorul TV de știri care a fost grav rănit, când a explodat o bombă lângă hotelul Al Rashid. Deși înmormântarea lui Arthur Gulder care era cu el a avut loc ieri, familia Ryan și spitalul german nu permit accesul jurnaliștilor. Și cum i-am putea acuza? Este o mare tragedie pentru familia Ryan. John – Johnny pentru prieteni – a suferit o traumă severă în acea explozie. A beneficiat de îngrijiri medicale competente la un spital al armatei lângă Bagdad. Specialiștii mi-au spus că n-ar fi supraviețuit fără acea intervenție”.

Imaginea se schimbă. Acum, Tully stătea lângă patul lui Johnny. El zăcea nemișcat, cu capul și ochii bandajați. Deși camera zăbovi îndelung asupra lui Johnny, înainte de a reveni asupra chipului lui Tully, imaginea lui era greu de uitat.

„Nu se știe ce se va întâmpla cu domnul Ryan. Specialiștii cu care am vorbit spun că trebuie să așteptăm, să vedem dacă umflătura din creierul lui va ceda. Dacă se va întâmpla asta, va avea șanse să se refacă. Dacă nu...” vocea îi pieri în clipa în care ea se îndreptă spre partea cealaltă a patului. Acolo privi direct în cameră. „Tot ce se întâmplă acum în acest caz stă sub semnul incertitudinii, cu o singură excepție; este istoria unor eroi, atât aici, la spital, cât și acasă. John Ryan ar fi vrut să le prezentăm americanilor povestea lui și îl cunosc destul de bine ca să știu că era conștient de riscurile la care se expunea și că, dacă i s-ar oferi din nou ocazia, ar face același lucru. Iar în timp ce el face reportaje despre război, soția lui, Kathleen, a rămas acasă cu fiica lor de un an, considerând că misiunea soțului ei este

foarte importantă. Sacrificiul acestei soții de ostaș, ca și acela al lui John Ryan i-au permis să accepte misiunea asta”. Imaginea a arătat-o pe Tully pe treptele spitalului. „Sunt Talullah Hart și relatez din Germania. Și aș mai adăuga că toate rugăciunile noastre se îndreaptă în clipa asta spre familia Ryan”.

Kate rămase cu ochii ațintiți asupra ecranului televizorului mult timp după terminarea reportajului.

— Ne-a transformat în eroi, spuse ea, plimbându-și privirea prin încăperea goală. Chiar și pe mine.

Simți o tresărire la nivelul palmei. A fost atât de subtilă, că nici n-a perceput-o la început. Încruntându-se și-a lăsat privirea în jos.

Johnny și-a deschis încet ochii.

— Johnny? șopti, temându-se că era o vedenie provocată de stres. Mă vezi?

El îi strânse mâna. A fost doar o ușoară tresărire; în mod normal nu putea fi considerată nici măcar o atingere, dar acum o făcu să plângă și să râdă în același timp.

— Mă vezi? îl întrebă din nou, apropiindu-se. Clipește din ochi o dată dacă mă vezi.

Încet el își închise ochii.

Ea îl sărută pe obraz, pe frunte, pe buzele uscate.

— Știi unde te afli? îl mai întrebă ea, atingând butonul soneriei.

Vedea confuzia din ochii lui, și asta o speria.

— Dar eu? Știi cine sunt?

El o fixă cu privirea și înghiți anevoie. Apoi, încet deschise gura și spuse:

— A mea... Katie.

— Da, spuse ea izbuclind în lacrimi. Sunt Katie a ta.

Următoarele șaptezeci și două de ore au fost un vârtej de mesaje, proceduri, întâlniri, teste, schimbări de medicație. Kate l-a însoțit la oftalmologie, psihiatrie, terapie fizică, logopedie și terapia ocupațională și, desigur, la doctorul Schmidt. Se părea că fiecare trebuia să-și pună semnătura pe fișa lui Johnny, înainte de a-l muta la un centru de reabilitare din apropiere de casă.

— E norocos că te are, spuse doctorul Schmidt în încheierea vizitei.

Kate zâmbi.

— Eu sunt norocoasă că-l am.

— Da, acum îți propun să te duci la cafenea să mănânci ceva. Ai slăbit foarte tare săptămâna asta.

— Adevărat?

— Cu siguranță. Acum, du-te. Îl voi trimite înapoi în cameră pe soțul tău când se termină testarea.

Kate se ridică.

— Vă mulțumesc, doctore Schmidt. Pentru tot.

— Asta este meseria mea, zise el cu modestie.

Zâmbind, ea se îndreptă spre ușă. Aproape ajunsese acolo, când el o strigă din nou. Ea se întoarse:

— Poftim?

— Nu sunt prea mulți reporteri, dar oare se poate face un reportaj despre starea soțului dumitale? Noi am prefera ca ei să nu ne inoportuneze.

— O să mă gândesc.

— Foarte bine.

Kate ieși din birou și se îndreptă spre liftul aflat la capătul holului.

Cafeneaua era aproape goală la această oră târzie din ziua de joi. Văzu câteva grupuri de angajați adunați la mesele dreptunghiulare și câteva familii care comandau mâncare. Era ușor de separat grupurile între ele. Angajații râdeau și vorbeau în timp ce mâncau; familiile pacienților așteptau în tăcere, uitându-se doar în farfurii, dar și ridicându-și capetele spre ceas la câteva minute.

Kate și-a croit drum printre mese spre fereastră. Afară cerul era întunecat de un cenușiu oțelit; în orice clipă putea începe să ningă sau să plouă.

Chiar dacă sticla îi distorsiona chipul, își dădea seama cât este de obosită, de epuizată.

Era ciudat, dar cumva suporta mai greu să fie singură cu bucuria decât cu disperarea ei. Apoi și-ar fi dorit să stea liniștită, să-și scoată totul din minte, să-și imagineze numai lucruri bune. Acum ar fi vrut să râdă cu cineva, să toasteze pentru această sărbătoare și să spună că știuse tot timpul că astfel se va sfârși.

Nu. Nu cu oricine.

Cu *Tully*.

Toată viața ei, Tully fusese organizatoarea petrecerilor, cea care le dădea viață. Cea mai bună prietenă a ei ar fi închinat un pahar traversând strada, dacă asta ar fi vrut Kate.

Intorcându-se de la fereastră se duse la masă și se așeză.

— Nu ți-ar strica să bei ceva.

Kate își ridică privirea. Tully se afla acolo îmbrăcată în blugi negri, strâmți și pulover de angora alb pe gât. Deși părul și machiajul îi erau perfecte, părea obosită. Și nervoasă.

— Mai ești aici?

— Credeai c-o să te las singură? Tully încercă să-i zâmbească, dar surâsul ei era anemic. Ți-am adus o ceașcă de ceai.

Kate privi ceașca din mâna lui Tully. Știa că era ceaiul ei preferat Earl Grey, cu cantitatea necesară de zahăr.

Aceasta reprezenta singura modalitate de a se scuza pentru ceea ce făcuse. Dacă Kate îl accepta știa că întregul episod va fi dat uitării, trădarea și palma nu vor mai însemna nimic, iar ele vor reveni pe pista care le-a legat viețile. Fără regrete, fără resentimente. Vor fi din nou TullyșiKate, sau mă rog, cât de apropiate pot fi două femei mature.

— Reportajul a fost bun, spuse ea în treacăt.

Tully cerea iertare din priviri și înțelegere, dar îi zise doar atât:

— Am obținut Colțul Știrilor pentru săptămâna viitoare, înlocuiesc pe cineva, dar e un început.

Kate se gândi; *așadar pentru asta m-ai vândut*, dar știu că nu putea rosti acele cuvinte cu voce tare. Se mărgini doar să-i spună:

— Felicitări.

Tully îi întinse ceașca de ceai.

— Ia-o, Katie. Te rog.

Kate o privi vreme îndelungată. Cunoștea puterea cuvântului *iartă-mă*, dar știa că nu-l va auzi. Tully nu era plămădită dintr-un asemenea aluat. Kate n-a aflat niciodată cum s-a întâmplat, cum și-a pierdut Tully capacitatea de a se scuza, dar bănuia că avea o legătură cu Cloud. Era un fragment din prietena ei care nu mai putea fi reparat din copilărie și care se cicatrizează. În cele din urmă, întinse mâna spre ceașca de ceai și spuse:

— Mulțumesc.

Tully zâmbi și se așeză alături de ea. Începuse să sporovăiască înainte de a se fi așezat la masă.

Curând, Tully o făcu pe Kate să râdă. Așa era între cele mai bune prietene. Asemenea surorilor și mamelor, te puteau irita în cel mai înalt grad, reușeau să-ți frângă inima, dar în final, când se termina totul, erau acolo făcându-te să râzi chiar și în cele mai dificile momente.

22

Sricât de nefast ar fi fost acel an pentru ea, Kate știa că putea fi și mai rău. În primele luni, bărbatul pe care-l adusese acasă din Germania semăna vag cu soțul ei. Creierul lui își revenea încet și uneori își pierde răbdarea când nu deslușea vreun cuvânt, sau nu putea înțelege o idee. Petrecea ore întregi cu el la secția de recuperare, lucrând cu el și terapeutul lui, sau

șteptând pe hol cu Marah.

Din secunda în care au ajuns acasă, Marah a intuit că e ceva în neregulă cu tatăl ei și nimic, nicio mângâiere n-o putea consola. De cele mai multe ori, se trezea plângând în miezul nopții și nu tăcea decât atunci când Kate o lua cu ei în pat (ceea ce mama condamna dându-și ochii peste cap, aprinzându-și o țigară și spunându-i: „O să-ți pară rău”)

În preajma sărbătorilor Kate a împodobit excesiv casa, în speranța că acele decorațiuni dragi lor îi vor aduna laolaltă încă o dată, iar familia de odinioară va redeveni pentru ei ceea ce fusese la început.

În timpul „Orei prietenelor”, în vreme ce sorbea din paharul de vin și le dădea asigurări mamei și mătușii Georgia că se descurcă fără probleme, a izbucnit în plâns.

Mama i-a luat mâna.

— E în ordine, iubito. Dă frâu liber lacrimilor.

Dar ea se temea să-i urmeze îndemnul.

— Sunt bine, i-a spus. Am avut un an greu, atât.

S-a auzit soneria.

Mătușa Georgia s-a ridicat în picioare.

— Probabil au venit Rick și Kelli.

Era Tully. Stătea pe verandă îmbrăcată cu o haină albă de cașmir trei sferturi și pantaloni asortați; arăta grozav. Avea daruri în brațe pentru trei familii.

— Să nu-mi spuneți c-ați început „Ora prietenelor” fără mine. Dacă ați făcut-o, va trebui s-o luați de la capăt.

— Parcă ziceai că trebuie să pleci la Berlin, își aminti Kate dorindu-și să se fi îmbrăcat ceva mai bine și să se fi machiat.

— Și să ratez Crăciunul? Nici vorbă. Puse darurile sub pom și o îmbrățișă pe Kate.

Kate nici nu-și dăduse seama până în clipa aceea cât de mult îi lipsise prietena sa.

Tully a transformat petrecerea liniștită a fetelor într-un adevărat bairam. La ora unu, la mult timp după ce ar fi trebuit să bage curcanul la cuptor, mama, mătușa Georgia și Tully dansau după Abba și Elton John, cântând cât le ținea gura.

Kate stătea lângă pom. Încăperea părea că s-a luminat brusc din interior. Cum se făcea că Tully putea deveni așa de ușor sufletul unei petreceri? Poate pentru că ea nu presta niciodată o muncă de rutină – nu curăța, nu gătea, sau spăla.

Johnny se apropie de Kate. Ea observă că abia mai șchiopăta.

— Hei, Katie, îi spuse.

În jurul lor toți vorbeau și cântau. Mătușa Georgia făcea *The Time Warp* cu Sean, prietena lui, și unchiul Ralph. Mama și tata vorbeau cu Tully, care se legăna în ritmul muzicii cu Marah în brațe.

Johnny s-a aplecat sub pom și a ridicat o cutie mică, înfășurată în argintiu și auriu cu o bandă de scotch la îmbinări și o folie roșie mult prea mare. I-o întinse.

— Vrei s-o deschid acum?

El încuviință.

Ea desfăcu ambalajul, scoase funda și descoperi o cutie albastră de catifea în interior. Când o deschise, rămase cu gura căscată. În ea era un lanț de aur fin cu un lacăt sub formă de inimă pe care se afla un diamant.

— Oh, Johnny!...

— Am făcut multe prostii în viața mea, Katie, și am plătit prețul pentru o mare parte din ele. În ultima vreme l-ai plătit și tu. Știu cât de greu a fost anul care a trecut pentru tine. Și aș vrea să-ți spun că tu ești singurul lucru pe care l-am făcut bine în viață. Scoase lanțul din cutie și i-l puse la gât. M-am angajat la același post, nu mai trebuie să-ți faci probleme din cauza mea. Ești sufletul meu, Katie Scarlett, și voi fi întotdeauna aici pentru tine. Te iubesc.

Kate simți că nu mai are aer din cauza emoției.

— Și eu te iubesc.

În facultate, cireșii din Quad marcau trecerea timpului. Fiecare sezon venea și pleca pe acele ramuri gri-maronii. În anii optzeci, aceștia fuseseră înlocuiți de fanioanele de pe strada pietruită din fața pieței publice. Când primul steag *Season's Greetings* a fluturat sub lampioane, ea a știut că a mai trecut un an.

În anii nouăzeci a fost părul lui Tully. În fiecare dimineață când o hrănea și o spăla pe Marah, urmărea spectacolul la televizor. Cu regularitatea unui ceasornic, coafurile lui Tully se schimbau de două ori pe an. La început fusese tunsoarea foarte scurtă, Jane Pauley, apoi cea încâlcită a lui Meg Ryan, urmată de aceea de spiriduș care o făcea să arate teribil de tânără, iar recent alesese cea mai discutată tunsoare, cea Rachel.

De fiecare dată când Kate vedea o nouă tunsoare clipea des, gândindu-se ce repede trece timpul. Anii zburau de-a dreptul. Deja era ultima zi din august 1997. În mai puțin de o săptămână fiica ei începea clasa a doua.

Nu voia să recunoască nici față de sine cât așteptase ziua asta.

În ultimii șapte ani fusese cea mai bună mamă. Înregistrase fiecare schimbare în albumul lui Marah și-i făcuse suficiente fotografii pentru a

realiza un documentar despre o nouă formă de viață. Mai mult chiar, își iubea fiica atât de mult, că uneori se simțea pierdută în marea de dragoste care le înconjura. Ea și Johnny încercaseră de-a lungul timpului să conceapă încă un copil, dar nu mai fuseseră binecuvântați. Lui Kate îi venise greu să se împace cu soarta; totuși, cu timpul, acceptase ca va avea o familie mică și încerca să înfrumusețeze fiecare moment din viața lor. În cele din urmă găsisese ceva care o pasiona cu adevărat – statutul de mamă.

Pe măsură ce lunile se transformau în ani, a început să simtă o oarecare insatisfacție. Inițial a ascuns asta de toți cei dragi, căci, de fapt, ce motiv avea să se plângă? Își iubea viața. Orele libere și le dedicase voluntariatului în clasa lui Marah și la Helper House, un centru local care oferea asistență femeilor cu probleme. Luă chiar și câteva ore de artă.

Nu era de-ajuns și nu-i umplea acel gol invizibil, dar o făcea să se simtă eficientă și utilă. Și chiar dacă cei care o iubeau – Johnny, Tully și mama – afirmau în repetate rânduri că ea părea să-și dorească mai mult, îi ignora pe toți. Îi era mai ușor să se concentreze asupra prezentului, asupra fiicei sale. Va avea destul timp mai târziu să se ocupe de ea.

Iar acum, stătea la fereastră din camera de zi îmbrăcată în pijamaua sa de flanelă, privind curtea din spate încă întunecată. Chiar și în lumina aceea slabă vedea jucăriile aruncate prin curte și pe ponton. Barbie. Păpuși Beanie. O tricicletă răsturnată lângă el. O Corvette roz de plastic se mișca înainte și înapoi purtată de marea.

Scuturând din cap la vederea acelei priveliști se îndreptă spre televizor și-l deschise. De îndată ce Marah se va trezi o va scoate afară să-și strângă jucăriile. Cu siguranță va urma o discuție aprinsă.

Imaginea fu însoțită de un zgomot puternic. Un afiș cu BREAKING NEWS apărură sub chipul sever al lui Bernard Shaw. În spatele acestuia se derula un montaj cu fotografiile prințesei Diana.

„Pentru cei care abia au deschis televizorul”, spunea Bernard, „potrivit veștilor sosite din Franța, prințesa Diana a murit...”

Kate se uita la ecran, fără să înțeleagă prea bine ce se întâmpla.

Prințesa. Prințesa *lor*. Moartă?

Telefonul aflat lângă ea sună. Fără să-și desprindă privirea de pe televizor, ridică receptorul.

— Alo?

— Urmărești știrile?

— E adevărat?

— Sunt la Londra să prezint știrea.

— O, Dumnezeule! Kate se holba la imaginile de pe ecranul televizorului:

o Diana tânără, timidă, cu fusta cadrilată și jacheta cu piepții bombați, cu privirea plecată; Diana însărcinată, plină de sperață, radiind de fericire; Diana elegantă, într-o rochie superbă cu umerii goi dansând cu John Travolta la Casa Albă; Diana râzând la Disneyland cu băieții ei; și în cele din urmă, Diana singură, într-un spital aflat departe de casă, cu un copil negru subnutrit în brațe.

Acele câteva imagini redau întreaga viață a femeii.

— Se termină așa de repede, spuse Kate mai mult pentru sine, decât pentru Tully. În clipa următoare își dădu seama cu întârziere că Tully vorbea și ea o întrerupsese.

— Parcă abia acum își începea și ea viața.

Poate așteptase prea mult ca să încerce. Kate știa prea bine cât de speriată poți fi să-ți vezi copiii crescând, soțul ducându-se la lucru și tu să te întrebi ce să faci cu felia ta de viață.

Fotografiile cunoscute inundară ecranul. Diana singură la un eveniment, făcând cu mâna mulțimii, apoi imaginea se comută la poarta de la intrarea unuia din castele, unde florile începuseră să se adune în memoria ei. Viața se poate schimba imediat. Ea cumva uitase lucrul acesta.

— Kate? Ești bine?

— Cred c-o să mă înscriu la o clasă de compoziție la universitate, spuse încet. Cuvintele îi scăpaseră fără voie.

— Adevărat? Ar fi grozav. Întotdeauna ai fost o scriitoare talentată.

Kate nu-i răspunse. Se așeză pe sofa și continuă să se uite la televizor surprinsă de lacrimile care începură să-i șiroiască pe obraji.

Aproape imediat Kate regretă hotărârea luată. Ei bine, poate că nu acesta era cuvântul potrivit. De fapt, regreta că-i spusese lui Tully, care vorbise cu mama, iar aceasta la rândul său, îi dăduse de știre lui Johnny.

— Știi, ar fi o idee grozavă, zise Johnny câteva seri mai târziu când stăteau în pat, uitându-se la televizor. Te voi ajuta cu tot ce trebuie.

Kate ar fi vrut să-i dea o listă de motive men te să demonstreze că aceste cursuri i-ar fi încărcat și mai mult programul. El și Tully făceau ca totul să pară extrem de ușor, de parcă viața ar fi fost un platou asortat cu gustări, pe care n-aveai decât să-l comanzi și să-l plătești. Ea știa cât de tare se înșelau, fără să-și dea seama cum era să descoperi că nu ești destul de bun.

Totuși, în cele din urmă, reuși să se mintă și-și găsi scuze.

Când Marah pleca la școală făcându-i semneperate cu mâna, Kate rămânea singură în orele care urmau. Obligațiile și corvezile zilei îi umpleau doar puțin din timpul ei liber.

Astfel se face că într-o zi caldă de vară indiană pe la mijlocul lui

septembrie o lăsă pe Marah la școală și porni spre feribotul de dimineață, apoi se înscrise în traficul din Seattle. La zece și jumătate intră în parcarea vizitatorilor de la Universitatea Washington, se îndreptă spre clădirea secretariatului și se înscrise la un singur curs: Introducere în literatură.

În săptămâna care a urmat a avut o cădere nervoasă.

— N-o pot face, i s-a plâns soțului ei, simțind că i se face rău de la stomac în prima zi de curs.

— O să te descurci fără probleme. Eu o s-o duc pe Marah la școală, ca să nu te stresezi la gândtul că trebuie să prinzi feribotul.

— Dar sunt deja stresată.

El se aplecă și o sărută, apoi făcu un pas înapoi zâmbindu-i.

— Dă-ți fundul jos din pat.

După aceea, ea intră pe pilot automat, făcu duș, se îmbracă și-și pregăti rucsacul.

În drum spre universitate își spuse: *Ce naiba fac? Am treizeci și șapte de ani, nu mă pot întoarce la universitate.*

Apoi a intrat în clasă, fiind singura trecută de treizeci de ani, categorie în care-l includea și pe profesor.

Nu-și dădu seama când a reușit să se relaxeze, dar treptat durerea de stomac i-a trecut. Pe măsură ce profesorul vorbea despre compoziție, receptivitatea lui Kate creștea.

De la noul ei pupitru, Tully termină transmisia alături de gazda emisiunii, apoi își concentrează atenția asupra teleprompterului, citind știrile fără întrerupere. „Ofițerul, Tom Koby de la poliția din Denver a recunoscut astăzi că s-au făcut greșeli în investigarea cazului Jonbenet Ramsey. Cei implicați în acest caz relatează că...”

Când a terminat, a zâmbit ca de obicei spre cameră, apoi s-a întors spre Bryant și Katie. Pe când își aduna însemnările.

un asistent-producător a intrat și i-a șoptit la ureche: la telefon este agentul tău, Tully. Spune că e urgent.

— Mulțumesc.

Ea a mai vorbit cu câțiva realizatori ai emisiunii, apoi a ieșit din studio și s-a dus în biroul său. Acolo a închis ușa și a ridicat receptorul.

— Aici Tully Hart. Salut, George.

— Te așteaptă o mașină în față. Ne vedem într-un sfert de oră la Piaza.

— Despre ce e vorba?

— Aranjează-te și du-te acolo.

Ea închise, le spuse tuturor că pleacă la o întrunire, apoi părăsi clădirea.

Un portar în livrea apăru imediat ca să-i deschidă ușa, și-i spuse:

— Bine ați venit la Piaza, domnișoară Hart.

— Mulțumesc. I-a întins o bancnotă de zece dolari și a pătruns în holul de marmură crem-auriu.

Agentul ei, George Davison, o aștepta îmbrăcat elegant într-un costum gri Armani.

— Ești pregătită să ți se împlinescă visurile?

— Chiar ți-ai pus în gând să-mi faci asta?

El o conduse pe coridorul plin cu casete de sticlă unde se aflau diferite cadouri și un magazin de bijuterii strălucitoare, apoi intrară în restaurantul spațios cu tavanul foarte înalt.

Văzu imediat cu cine se întâlneau. Într-un colț al restaurantului, ascuns în spatele unui bufet exclusivist, se afla președintele CBS.

El se ridică, văzând-o.

— Bună, Tallulah, mulțumesc c-ai venit.

Ea fu pe punctul să se împiedice, dar continuă să zâmbească.

— Bună ziua. Se așază în fața lui, urmărindu-l pe George care luă loc între ei.

— Nu voi pierde vremea. După cum știi, *Today Show* ne distruge ratingul emisiunilor de dimineață.

— Da.

— La CBS considerăm că tu asiguri în mare măsură succesul emisiunii. Realizezi interviuri foarte bine. Amy Fisher și Joey Buttafuoco, supraviețuitorii bombardamentului de la Oklahoma City. Echipa de apărare a lui OJ și Lyle Menendez. Ai fost grozavă.

— Mulțumesc.

— Am vrea să-ți oferim postul de co-gazdă a emisiunii, începând cu prima emisiune din 98. Studiile noastre de piață confirmă că ai priză la public. Lumea te place și are încredere în tine. Asta ne trebuie ca să ne redobândim ratingul. Ce zici?

Tully simțea că plutește. Nu putea să-și stăpânească bucuria, sau să nu zâmbească cu toată gura.

— Sunt uluită. Și onorată.

— Ce ofertă îi faceți? întrebă George.

— Un milion de dolari pe an, timp de cinci ani.

— Două milioane pe an, spuse George.

— E în regulă. Ce zici, Tully?

Tully nu se uită la agentul său. Nici nu era nevoie; ani întregi visaseră la

o ofertă ca asta

— La naiba, sigur că accept. Când încep?

Kate își redescoperi vocația de scriitoare. Se trezea în fiecare dimineață la șase și se ducea în biroul pe care și-l amenajase în dormitorul liber. Acolo, lucra cu sârg să-și formuleze și să reformuleze frazele, să modifice fiecare paragraf până când reușea să exprime tot ce voia să spună. Într-un moment anume al dimineții, Johnny venea să-și ia rămas-bun de la ea, apoi rămânea iar singură până când se trezea Marah și începea viața adevărată.

Avea o nemărginită încredere în sine când ședea în acel pseudobirou al ei, cu degetele pe tastatura calculatorului. Numai dacă s-ar simți și acum la fel de sigură!

Stătea în fața clasei, cu tabla verde în spatele său. La pupitre – scaunele din fața ei – o duzină de puștani plictisiți moțâiau. Lângă ea profesorul, un tip tânăr cu părul lung, încâlcit și pantaloni de camuflaj, aștepta răbdător.

Kate trase aer în piept și începu să citească:

— „Fata din mica încăpere, a acelei case dărăpănate era din nou singură. Sau așa credea. În acest loc unde lumina nu funcționa, iar ferestrele erau acoperite cu hârtie neagră și bandă adezivă ar fi fost greu de spus adevărul. Să încerce oare să scape? Asta era întrebarea. Ultima oară când făcuse o asemenea tentativă nu calculase bine, și lucrul acesta o costase scump. Fără să-și dea seama, și-a frecat zona încă dureroasă a maxilarului...”

Kate s-a pierdut în cuvintele scrise în acea scurtă povestire care era a ei și numai a ei. Totul s-a terminat mult prea repede, a citit ultima frază și și-a ridicat privirea, așteptându-se să deslușească o nuanță nouă de respect în chipurile care o priveau.

N-a avut norocul ăsta.

— Bine, spuse profesorul apropiindu-se de ea. A fost interesant. Se pare că avem un viitor geniu literar printre noi. Cine vrea să comenteze?

În următoarele douăzeci de minute au disecat subiectul lui Kate, încercând să-i scoată la iveală defectele.

Ea i-a ascultat cu atenție, refuzând să se lase afectată de criticile lor. Cui îi păsa că pierduse aproape patru săptămâni cu aceste șase pagini? Importantă era posibilitatea de a îmbunătăți textul. Putea relua povestirea pentru a încerca o nouă abordare, și a acorda o atenție mai mare dialogurilor.

La sfârșitul orei, în loc să se simtă afectată sau respinsă, avea o senzație de forță, de parcă i se revelase o cale până atunci ascunsă. Abia aștepta să ajungă acasă, să refacă povestirea. În timp ce își strângea lucrurile înainte de plecare, profesorul s-a apropiat de ea și i-a spus:

— Promiți, Kate.

— Vă mulțumesc.

Înclinându-se, s-a grăbit să iasă din clasă. În vreme ce traversa campusul și parcarea studenților, își imagina noi idei pentru povestirea ei, și felul în care avea s-o rescrie.

Era atât de prinsă de lumea ei imaginară, încât a ratat ieșirea și a trebuit să se întoarcă.

La 1: 20 a parcat sub viaductul de ciment și a traversat strada spre restaurantul Ivar. Mama era deja acolo la o masă aflată în colț. Prin peretele de sticlă, Elliott Bay strălucea în soare.

Pescărușii țipau și cădeau în picaj, ca să prindă cartofii prăjiți aruncați de turiști pe dig.

— Îmi pare rău c-am întârziat, spuse Kate așezându-se față în față cu mama, după ce-și scoase rucsacul să ciudat și-l puse în poală. Nu suport să conduc în oraș.

— Am comandat creveți pentru amândouă. Știi că trebuie să prinzi feribotul de două și zece. Mama se aplecă spre ea punându-și coatele pe masă. Ei? Profesorul a considerat că povestirea ta este mai bună ca a lui John Grisham?

Kate nu se putu abține să nu râdă.

— Nu, n-a folosit chiar aceste cuvinte. Dar a spus că am talent.

— Oh! Mama se lăsă pe spate dezamăgită. Mie povestea ta mi s-a părut extraordinară. Chiar și tata crede la fel.

— Și tata consideră că sunt mai bună decât John Grisham? Și asta e doar prima povestire. S-ar putea să fiu vreun geniu.

— Ți se pare că părerea noastră este cumva exagerată?

— Oarecum. Dar te iubesc pentru asta.

— Sunt mândră de tine, Katie, spuse ea încet. Întotdeauna mi-am dorit să am o pasiune ca a ta. Dar eu m-am rezumat să fac jachete.

— Ai crescut doi copii – o fată grozavă și un băiat destul de bun, o necăji Kate. Ai o căsnicie bună și-i faci fericiți pe toți. Ar trebui să fii mândră de asta.

— Sunt, dar...

Kate își așeză mâna peste a mamei. Amândouă au înțeles: fiecare mamă din lume ar fi înțeles. În cele din urmă, femeia trebuie să facă anumite alegeri.

— Tu ești eroina mea, mamă, spuse Kate simplu.

Mama o privi lung și lacrimile îi străluciră în ochi. Înainte să poată răspunde, reveni chelnerița cu salatele și limonada, puse mâncarea pe masă

și plecă.

Kate luă furculița și începu să mănânce.

Senzația de greață apăru din senin.

— Scuză-mă, murmură ea lăsând jos furculița și ducându-și mâna la gură pentru a se îndrepta spre toaletă. Acolo, în spațiul acela restrâns vomită.

Când nu a mai avut nimic în stomac s-a dus la chiuvetă, s-a spălat pe față și pe mâini, și și-a clătit gura.

Tot corpul îi tremura și se simțea slăbită. Fața care o privea din oglindă era lividă și trasă. Pentru prima oară a observat cearcănele negre de sub ochi.

Poate am gripă, s-a gândit ea. Toți cei din grupa ei fuseseră bolnavi în săptămâna aceea.

Încă nesigură pe picioare, s-a întors la masă, sub privirea atentă a mamei.

— Mă simt bine, spuse Kate așezându-se. Am dus-o pe Marah la grupul de joacă în acest weekend. Toți copiii erau bolnavi. A așteptat răspunsul mamei. Când tăcerea ei s-a prelungit, Kate a ridicat în sfârșit privirea.

— Ce este?

— Maioneza, spuse mama. Nici la Marah nu ți-a priit.

Kate simți ca și cum scaunul de sub ea s-ar fi evaporat, paf! Ar fi dispărut, iar ea se prăbușea. Unele probleme semnalate care o deranjaseră deveniră repere de bază: sânii care o dureau, deși nu era la ciclu, insomniile, stare de epuizare, închise ochii, oftând. Își mai doreau un copil, atât ea cât și Johnny, dar trecuse atâta timp, încât renunțaseră să mai spere. Iar acum totul mergea așa de bine cu scrisul ei. Nu voia s-o ia de la capăt cu nopțile fără somn, plânsetele de copil și zilele care o epuizau prea tare ca să mai poată răspunde la vreo întrebare la masă, ca să nu mai vorbim de scris.

— Nu va mai dura mult până când vei putea să publici, o încurajă mama. O să le faci pe amândouă.

— Ne-am mai dorit un copil, spuse ea încercând să zâmbească. Iar eu voi continua să scriu. Vei vedea. Și era aproape convinsă. Mă voi descurca și cu doi copii.

Joi, două zile mai târziu, află că avea gemeni.

Partea a patra

NOUL MILENIU

Pentru un moment ca acesta oamenii așteaptă o viață întreagă

Jrin 2000, Kate se opri din agitația cotidiană, ca să se întrebe cum se scurseseră anii. Contemplarea, reflecția sau relaxarea erau gânduri din altă eră, idei din altă viață. Un drum pe care n-o apucase, așa cum obișnuia să spună. O femeie cu trei copii, o fiică de zece ani, care se apropia cu repeziciune de pubertate și gemeni sub doi ani – asta o făcea să nu aibă timp prea mult pentru ea, iar diferența de vârstă între copii aproape îi dădea senzația că are două familii. Acum știa de ce femeile făceau copiii unul după altul. Dacă o luai de la capăt, te simțeai peste măsură de epuizată.

Zilele ei se iroseau cu tot felul de detalii, iar această dimineață de martie, surprinzător de însorită, nu reprezenta o excepție. Avea multe de făcut din zori până seara. Partea cea mai rea era că nu părea să realizeze nimic concret, chiar dacă niciodată nu-și putea rezerva o oră doar pentru sine. Ducea viața unei mame casnice – o cursă fără sfârșit. Despre asta discutau femeile în vreme ce așteptau întoarcerea copiilor de la școală. Asta și divorțul. În ultima vreme, în fiecare lună câte o căsnicie aparent solidă se destrăma.

Numai că astăzi nu era una din zilele obișnuite din viața ei. În ziua aceea Tully urma să vină la Seattle într-un turneu promoțional. Nu se văzuseră de câteva luni, iar Kate ardea de nerăbdare s-o întâlnească. Simțea nevoia să-și petreacă puțin timp împreună cu prietena sa.

Își consultă lista cu Lucruri de Făcut, o lăsă pe Marah la școală, stătu destul de mult la Safeway, cumpără farduri noi la Rite Aid, se duse la bibliotecă pentru ora de lectură, luă rufele lui Johnny de la curățătorie, culcă băieții după-amiază și se apucă de curățenie.

Pe la două și jumătate, când ieși din locul rezervat mașinii folosite în comun, era epuizată.

— Mătușa Tully vine să stea la noapte cu noi, mamă? întrebă Marah de pe bancheta din spate. Părea fragilă, așa cum ședea înghesuită între scaunele băieților.

— Așa este.

— O să te machiezi?

Kate nu putu să nu zâmbească. Nu prea știa cum se întâmplase, dar se pare că zămislise o mică regină a frumuseții. La zece ani, Marah era înzestrată cu mai mult simț al modei și stil decât avusese Kate vreodată. Urmărea amuzată cum fiica ei înaltă, slăbuță, de zece ani răsfoia revistele de modă ale adolescenților și memora numele designerilor. Cumpărăturile pentru școală erau un coșmar. Dacă Marah nu găsea ce voia făcea un

scandal monstru. Kate nu se îndoia de faptul că fiica ei o judeca pentru felul în care arată. Adesea, Kate era conștientă că nu-i satisfăceau nici pe departe exigențele.

— Sigur c-o să mă machiez. O să-mi cârlionțez chiar și părul, ce zici?

— Eu aș putea să-mi dau cu gel de păr? Toate fetele...

— Nu. Am mai avut discuția asta, Marah, ești prea mică.

Marah își încrucișă brațele la piept.

— Nu mai sunt copil.

— Dar nici adolescentă nu ești. Crede-mă, vei avea timp destul ca să te machiezi. Băgă mașina în garaj și opri motorul.

Marah coborâse din vehicul și intrase în casă, înainte ca ea s-o fi rugat să ducă lucrurile în casă.

— Mulțumesc pentru ajutor, murmură, scoțând băieții din scaunele lor. Lucas și William abia începuseră să umble în picioare și erau destul de zburdalnici luați separat, dar împreună împreună se transformau într-un adevărat uragan.

În orele următoare aranjă vasele cu flori și le împrăștie prin toată casa, puse lumânări parfumate pe dulapuri, pentru ca băieții să nu ajungă la ele și făcu curățenie cu mult sânge în camera de oaspeți în eventualitatea în care Tully se hotăra să rămână peste noapte. Apoi cu mâncarea în cuptor și băieții pe urmele ei, urcă la etaj ca să se pregătească. Când trecu pe lângă camera lui Marah auzi pași repezi, ceea ce însemna că fiica ei scotea ținută după ținută din dulap.

Zâmbind, Kate se duse în camera sa, așeză băieții în țarc și ignorându-le strigătele, făcu duș. Când termină de uscat părul, încercând să nu ia în seamă rădăcinile blonde care se distingeau destul de clar, deschise ușa de la baie.

— Ce faceți voi acolo?

Lucas și William stăteau unul lângă altul, cu picioarele dolofane întinse în față, vorbind pe limba lor.

— Bine, le spuse atingându-le în treacăt căpșoarele.

În fața dulapului oftă. Tot ce avea era ori demodat, ori n-o mai încăpea. Mai avea de dat jos kilogramele de la cea de a doua sarcină, căci gemenii îi transformaseră pânțele într-un balon care nu dispărea așa ușor.

Exercițiile fizice i-ar fi fost de folos și-și dorea din tot sufletul să le poată face în această iarnă. Prea târziu. Alesese una din perechile ei preferate de Levi's și un pulover frumos de angora dăruit de Johnny cu ani în urmă de Crăciun, imediat după ce luase slujba la KLUE. Era singurul ei articol de firmă.

— Veniți băieți, le spuse luându-i în brațe cu ușurința pe care ți-o dă practica. Așezându-și câte unu pe fiecare șold, îi duse în dormitorul lor, le schimbă pampersii și-i îmbrăcă în costumașele de marinar, trimise de Tully de ziua lor. Apoi, pentru că ar fi durat prea mult să-i lase să coboare pe scară, îi așază în living cu o grămadă de jucării în jur și le puse o casetă cu desene animate. Asta îi lăsa un răgaz de douăzeci de minute, dacă avea noroc.

După ce încuie poarta de protecție pentru copii de la baza scării, se duse la bucătărie și începu să așeze masa. Ca întotdeauna era cu un ochi ațintit asupra copiilor.

— Mamă! strigă Marah. Au venit! Ea se năpusti pe scări, sări peste poarta de protecție pentru copii și alergă la fereastră lipindu-și năsul de ea.

Kate veni și ea alături de fiica sa și trase perdelele. Văzu lumini prin întuneric. Mașina lui Johnny era prima; în spatele ei se țâra o limuzină neagră de-a lungul aleii străjuite de copaci. Două mașini parcaseră în fața garajului.

— Ia te uită! exclamă Marah.

Șoferul cu uniformă coborî din limuzină, veni la ușa pasagerului și-o deschise.

Tully coborî încet, conștientă de faptul că trebuia să transforme sosirea sa într-un eveniment. Îmbrăcată în blugi de firmă cu talia joasă și cămașă bărbătească albă, sub un blazer bleumarin, era întruchiparea stilului casual-șic. Părul tăiat în trepte, probabil de cel mai bun hairstilist din Manhattan, avea o tentă magnifică, castaniu-aurie care strălucea în lumina garajului.

— Ce apariție! se minună din nou Marah.

Kate încercă să-și sugă burta.

— Mă întreb dacă este timpul pentru liposucție.

Johnny coborî din mașină și se îndreptă spre Tully. Erau destul de aproape unul de altul, astfel că umerii li se atingeau. Râzând de spusele șoferului, Tully își ridicase privirea spre Johnny, ducându-și mâna la piept în timp ce vorbea.

Arătau perfect împreună, ca două modele scoase din paginile unei reviste modeme de modă.

— Sunt sigură că tata o place pe mătușa Tully, zise Marah.

— Da, așa este, murmură Kate, dar Marah plecase deja. Fiica ei deschisese ușa și alerga spre nașa ei care o prinsese în brațe și o învărtea.

Tully intră în casă ca un vârtej de sunet și lumină. O îmbrățișă strâns pe

Kate, sărută obrajii dolofani ai băieților, le oferi mai multe daruri ca la Crăciun și ceru ceva de băut.

În timpul mesei ea întreține conversația, le povestește despre Paris la postul de radio Y2K și despre panica dinaintea incidentului, apoi despre ceremonia recentă a decernării Oscarurilor și cum i-au lipit rochia peste șani, cum banda adezivă n-a rezistat și a cedat chiar când făcea un reportaj în direct.

— I-am fotografiat pe toți din încăperea, spuse ea râzând, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Marah sorbea fiecare cuvânt al lui Tully.

— A fost un Armani? întrebă ea.

Kate a fost complet consternată auzind relatarea lui Tully.

— Da, Marah. Constat că te-ai familiarizat cu designerii de modă. Sunt mândră de tine.

— Le-am văzut fotografiile din reviste. Au spus că ai fost unul dintre cele mai bine îmbrăcate staruri.

— E o treabă foarte laborioasă, spuse Tully înclinându-se. O întreagă echipă muncește pentru ca eu să arăt cât mai bine.

— Oh! exclamă Marah. E grozav!

Când Tully epuiză subiectul celebrităților din lumea modei, reveni la politica mondială. Ea și Johnny discutară despre scandalul Clinton-Lewinsky, comentând felul în care presa prezentase detaliile. Marah sărea în sus la fiecare pauză cu nesfârșite întrebări despre celebritățile adolescenților. Tully le cunoștea personal, dar Kate nici nu auzise de ele. Băieții îi solicitau întreaga atenție pentru a-i face să stea liniștiți. Kate tot încerca să zică ceva, să adauge și ea un comentariu sau două, dar în acea seară băieții erau ocupați să arunce cu mâncare unul în altul, iar ea trebuia să-i supravegheze îndeaproape.

Cina nu părea să fi durat mai mult de o nanosecundă. Când s-a terminat, Marah, într-o vădită și înduioșătoare încercare de a-și impresiona nașa, a strâns masa.

— Spăl eu vasele, spuse Johnny. De ce nu iei niște pături să stai afară cu Tully?

— Ești un prinț, zise Tully. O să fac un urciur de mărgărită. Kate, tu culcă-i pe Huey și pe Louie, iar după cincisprezece minute ne vedem afară.

Kate încuviință și duse băieții sus. După ce termină cu îmbăiatul, îmbrăcatul și cititul poveștii se făcuse aproape opt.

Simțindu-se obosită, coborî și o găsi pe Marah cuibărită în poala lui Tully.

Johnny o întâmpină în capul scării.

— Margarita este în blender. O culc eu pe Marah.

— Te iubesc.

El o lovi ușor peste fund apoi se întoarce către fiica sa.

— Știu. Haide, iepurașule. E ora de culcare.

— O, tati, chiar trebuie? îi povesteam mătușii Tully despre doamna Herman.

— Urcă în dormitor și pune-ți pijamaua. Vin într-un minut să-ți citesc o poveste.

Marah o îmbrățișă pe Tully, o sărută pe obraz, apoi pomi spre locul unde se aflau Kate și Johnny. O sărută în treacăt pe mama sa, apoi urcă.

Tully se ridică și se îndreptă spre Johnny.

— Foarte bine, am avut multă răbdare, ceea ce știi că nu este punctul meu forte, dar acum că s-au culcat copiii, spune ce ai de zis.

Kate se încruntă.

— Ce anume?

— Arăți îngrozitor, spuse Tully încet. Ce s-a întâmplat?

— Sunt doar hormonii de vină. Sau lipsa somnului. Băieții mă epuizează.

Râse de propriile scuze. Sunt bine.

— Nu cred că știe ce nu e în regulă, îi spuse Johnny lui Tully, de parcă Kate n-ar fi fost acolo.

— Cum merge scrisul? o întrebă Tully.

Kate îi făcu cu ochiul.

— Grozav.

— Nu scrie, spuse Johnny, iar Kate îi aruncă o privire ucigătoare.

Tully se uită la ea neîncrezător.

— Chiar deloc?

— Nu, din câte știu, zise Johnny.

— Nu mai discutați despre mine de parcă n-aș fi de față, le ceru Kate. Am o regină a dramei de zece ani, care face toate sporturile de pe planetă, ia lecții de dans de trei ori pe săptămână și are o agendă mai încărcată decât o divă. Și nu uitați de gemeni care rareori dorm în același timp și distrug absolut tot ce ating. Cum naiba să mai scriu și o carte când trebuie să gătesc, să spăl, să fac curățenie? Se uită la ei. Știu ce gândiți voi și restul lumii. Că trebuie să-mi fac timp să-mi găsesc eul interior. E de presupus că s-ar cuveni să fiu mai mult decât mamă și sunt conștientă de asta, la naiba, numai că nu știu cum aș putea face toate astea și să fiu și la timp în stația de autobuz.

În tăcerea care a urmat după izbucnirea ei, un buștean căzut în șemineu

a trosnit semnificativ, iar Tully s-a uitat fix la Johnny.

— Ești un nemernic.

— Ce? El era atât de surprins, încât pe Kate aproape că a pufnit-o râsul.

— Face curățenie, spală? Nu poți angaja pe cineva să facă asta, pentru numele lui Dumnezeu?

— N-a spus niciodată că ar avea nevoie de ajutor.

Kate nu-și dăduse seama până în clipa aceea cât este de copleșită. Se simți brusc ușurată, cu mușchii spatelui destinși.

— Așa este, admise ea în cele din urmă.

Johnny o trase aproape și o sărută, șoptindu-i:

— Nu trebuia decât să-mi spui. Ea îl sărută la rându-i, cuibărindu-se la pieptul lui.

— Gata cu destăinuirile, spuse Tully prinzând-o de braț. Avem nevoie de mărgărită. Johnny, adu-le pe ponton.

Kate se lăsă condusă afară. Ajunsă pe ponton, îi zâmbi prietenei sale.

— Mulțumesc, Tul. Nu știu de ce n-am cerut ajutor.

— Glumești? îmi place să-l pun pe Johnny la treabă. Se așeză pe cel mai apropiat scaun. În fața lor, dincolo de curtea lăsată în paragină se zărea coama valurilor înspumate. Sunetul liniștitor al apei care înainta și se retrăgea noaptea.

Kate se așeză pe scaunul de lângă ea.

Johnny reveni, le aduse de băut și plecă din nou.

După o lungă tăcere, Tully spuse.

— Am spus asta pentru că te iubesc, Katie. Nu este cazul să te duci în toate excursiile organizate de școală sau la târgurile de produse de panificație. Trebuie să-ți faci timp și pentru tine.

— Spune-mi ceva ce nu știu.

— Eu citesc revistele și urmăresc programele TV. Mamele care stau acasă sunt cu patruzeci la sută mai expuse...

— Nu. Chiar vreau să-mi spui ceva ce nu știu. Ceva distractiv.

— Ți-am vorbit despre Paris la sfârșitul mileniului? Și nu mă refer la artificii. Era acolo un tip originar din Brazilia...

Pe 1 iulie 2000, ceasul lui Tully a sunat ca în fiecare dimineață de lucru, la ora trei și jumătate. Cu un geamăt a lovit soneria, dorindu-și încă o dată să mai poată dormi măcar zece minute, ghemuită lângă Grant. Îi plăcea să se trezească în brațele lui, deși asta se întâmpla destul de rar. Erau prea singuratici ca să se poată contopi chiar și în somn. Pe parcursul relației lor marcate de despărțiri și regăsiri, fuseseră împreună prin toată lumea, la zeci de petreceri fastuoase și evenimente în scopuri caritabile. Presa îl

catalogase drept „dragostea ocazională”¹⁴ a lui Tully, iar ea considerase aceasta drept cea mai normală categorisire. Cu toate acestea, ulterior se mai gândise.

El se trezi încet, fricționându-i brațul.

— Bună dimineța, iubito, îi spuse cu glas răgușit, ceea ce însemna că fumase mult noaptea trecută.

— Chiar așa mă consideri? întrebă ea încet, rezemându-se într-un cot.

— Cum te consider?

El se opri destul de repede dând ochii peste cap, dar efectul a fost același.

— Iar discutăm despre asta? Ai treizeci și nouă de ani. Știu. Asta nu schimbă lucrurile, Tully. Să nu stricăm ce este bun între noi, vrei?

El acționase ca și cum i-ar fi cerut s-o ia de nevastă sau s-o lovească, ceea ce nu corespundea realității. Se dădu jos din pat și pomi prin apartamentul ei spațios spre baie. Apoi aprinse luminile.

— O, Dumnezeule!

Arăta ca naiba. Părul ei acum tuns scurt, cu șuvițe blonde, îi acoperea fața, făcând-o să semene cu Annette Benning sau Sharon Stone, iar pungile de sub ochi erau supradimensionate.

Nu mai făcea zboruri de pe Coasta de Vest. Era prea bătrână să-și petreacă toate weekendurile la Los Angeles și să fie luna dimineța la slujbă. Spera că n-a fotografiat-o nimeni noaptea trecută când s-a întors acasă. De la moartea tragică a lui John Kennedy paparazzi roiau peste tot. Celebritățile sau pseudocelebritățile și televiziunea de știri erau în vizorul lor.

Făcu un duș prelungit, se spală pe cap, își uscă părul și se îmbracă în pantaloni de firmă. Când ieși din încăperea aburită, Grant o aștepta la ușă. Îmbrăcat cu costumul din noaptea trecută, cu părul ușor răvășit, era incredibil de chipeș.

— Hai să tragem chiulul, spuse ea petrecându-și brațul în jurul taliei lui.

— Îmi pare rău, iubito. Trebuie să prind avionul spre Londra în câteva ore. Am întâlnire cu niște tipi.

Ea încuviință fără să fie surprinsă. El găsea întotdeauna un motiv să plece. Încuind ușa, porniră spre lift și coborâră împreună. În mașinile lor negre parcate una în fața alteia, la Central Park West, ea îl sărută în semn de rămas-bun și-l urmări cum se depărtează.

Îi plăcea felul în care apărea și dispărea din viața ei, întotdeauna pe neașteptate, plecând înainte ca ea să apuce să se plictisească sau să se îndrăgostească. În ultimele luni totuși se simțea la fel de singură indiferent dacă el era sau nu de față.

Șoferul ei în uniformă îi întinse cafeaua cu lapte.

— Bună dimineața, domnișoară Hart.

Ea luă cafeaua recunoscătoare.

— Mulțumesc, Hans, îi spuse urcând în mașină. Rezemându-se de banchetă încercă să nu se gândească la Grant sau la viața ei. Prefera să se uite pe geamul colorat la străzile întunecate ale Manhattanului. Era ora la care orașul dormea. Doar cele mai năpăstuite suflete cutreierau străzile; gunoierii, brutarii, furnizorii de ziare.

Nici nu voia să-și mai amintească câți ani trăise astfel. Aproape din prima ei zi la New York se trezise la trei și jumătate să se ducă la slujbă. Succesul îi prelungea și mai mult programul de lucru. De când se lăsase ademenită de CBS a fost nevoită să adauge și ședințele de după-amaiză pe lângă transmisiile de dimineață. Faima, celebritatea și banii i-ar fi putut permite să mai slăbească motoarele, să se bucure de carieră, dar cu ea se petrecuse exact invers. Cu cât avea mai mult, cu atât își dorea să atingă noi culmi, temându-se să nu piardă ceea ce dobândise. Nu refuza nicio slujbă care i se oferea; realiza documentare despre cancerul la sân, era gazdă la tot soiul de spectacole de divertisment, intra în comisie la Miss Univers. Apoi, apărea ca invitată la Leno, Letterman, Rosie etc. Și la paradele de sărbători care aveau nevoie de un mareșal. Se asigura că nimeni n-o dă uitării.

Când împlinise treizeci de ani îi fusese ușor să respecte toate programările. Pe atunci putea să lucreze suplimentar, să doarmă toată după-amiaza, să petreacă o noapte întreagă, să se trezească ușor și să arate grozav. Dar acum, când se apropia de patruzeci începea să se simtă obosită, prea bătrână ca să mai treacă de la o slujbă la alta, sau să urmărească o diversitate de teme. Tot mai des, când venea acasă de la muncă, se cuibărea pe sofa, o suna pe Kate, pe doamna Mularkey sau pe Edna. Nu mai ținea să fie văzută la cine știe ce club, sau pe covorul roșu la vreo premieră. Acum o interesa compania oamenilor care o cunoșteau cu adevărat, cărora le păsa de ea.

Edna îi repeta întruna că era târgul pe care-l încheiase; viața care îi fusese oferită în schimbul succesului. Dar la ce bun succesul, se întrebuse Tully la o băutură cu o săptămână în urmă, dacă nu ai cu cine să-l împărtășești?

Edna se mulțumise să scuture din cap să-i spună:

— Asta se cheamă sacrificiu. Nu poți să le ai pe toate.

Dar ce făceai dacă îți doreai să ai totul?

La clădirea CBS așteptă ca șoferul să-i deschidă ușa, apoi pași în aerul dimineții întunecate, liniștite, de vară. Se simțea deja căldura ridicându-se

din asfalt; încă o zi toridă. Undeva prin apropiere auzea zgomotele făcute de mașina care ridica gunoiul.

Se grăbi spre ușa de la intrare, răspunzând la salutul portarului și îndreptându-se spre lift. Sus, la pupitrul de machiaj salvatorul ei o aștepta deja. Îmbrăcat într-un tricou roșu prea strâmt care-i scotea în evidență mușchii, cu pantaloni negri din piele la fel de strâmți, Tank își puse o mână în șold și clătină din cap.

— Cineva arată ca naiba în dimineața asta.

— Ești prea dur cu tine însuși, spuse Tully așezându-se pe scaunul de machiaj. Îl angajase cu cinci ani în urmă pe Tank s-o coafeze și s-o machieze. A fost o alegere pe care a regretat-o aproape zilnic.

El i-a luat eșarfa de pe cap și i-a scos ochelarii negri.

— Știi că te iubesc, draga mea, dar nu te mai obosi atât de mult. Din nou ai slăbit prea tare.

— Taci și machiază-mă.

Ca de obicei, el începu să-i aranjeze părul. Vorbea în timp ce lucra. Câteodată, dobândeau încredere unul în altul; aceasta se datora muncii lor. Timpul petrecut împreună crea o intimitate care totuși nu se transforma în prietenie. Era o relație tipic newyorkeză. În ziua aceea, Tully purta cu el o discuție ușoară, impersonală. Nu voia ca el să-și dea seama că se simțea cam fără chef. S-ar fi oferit imediat să-i dea sfaturi cum să-și aranjeze viața.

Pe la ora cinci, Tully arăta cu zece ani mai tânără.

— Ești un geniu, îi spuse ridicându-se de pe scaun.

— Dacă nu-ți schimbi stilul de viață, *missy*, o să ai nevoie de un chirurg plastician, nu de un geniu al machiajului.

— Mulțumesc. Îi aruncă un zâmbet ca în fața camerei și dispăru, înainte ca el să mai poată spune ceva.

În studio, privi în cameră și zâmbi din nou. Aici, în această mică lume, ea era perfectă. Vorbea cu ușurință, se amuza de glumele invitațiilor și ajutoarelor ei și-i lăsa pe toți să creadă că le-ar putea fi prieteni. Era sigură că nimeni din toată America nu știa ce simte. Nimeni nu-și imagina că Tallulah Hart ar putea să-și dorească mai mult decât avea.

Cumpărăturile făcute împreună cu gemenii și cu Marah îi dădeau mari bătaii de cap. După ce trecu pe Safeway, la librărie, farmacie și raionul de stofe, Kate se simțea epuizată și nu era nici ora trei. Tot drumul de întoarcere spre casă băieții au plâns, iar Marah a stat îmbufnată. La zece ani, fiica ei hotărâse că este prea mare ca să mai stea pe bancheta din spate cu gemenii și-i făcea figuri de fiecare dată. Era evident că intenționa s-o exaspereze pe Kate.

— Nu mai discuta în contradictoriu cu mine, Marah, spuse Kate pentru a suta oară de când ieșiseră de la băcănie.

— Nu discut în contradictoriu. Îți explic doar. Emily stă în față, la fel și Rachel. Tu ești singura mamă care nu...

Kate, care intrase în garaj, apăsă prea tare pe frână astfel că punga cu cumpărături zbură în față. În felul acesta reuși s-o reducă la tăcere pe Marah.

— Ajută-mă să duc cumpărăturile înăuntru.

Marah înșfăcă o singură sacoșă și ieși pe ușă.

Înainte ca ea s-o pună la punct, Johnny intră în garaj și luă o parte din pachete. Kate și băieții îl urmară în casă.

Ca de obicei, televizorul era deschis pe CNN cu sonorul dat prea tare pentru gustul lui Kate.

— Duc băieții la culcare, spuse Johnny când toate sacoșele se aflau deja pe dulap. Apoi o să-ți dau o veste bună.

Kate îi aruncă un zâmbet obosit.

— Nu mi-ar strica să primesc o veste bună. Mulțumesc.

Treizeci de minute mai târziu, el coborî. Kate stătea la masa din sufragerie, întinzând materialele pentru costumele de balet pe care trebuia să le facă. Croise nouă, mai avea trei.

— Sunt o idioată, spuse mai mult ca pentru sine. Data viitoare când se caută voluntari nu mă mai ofer.

El veni din spate, o ridică în picioare și o întoarse cu fața spre el.

— Așa spui de fiecare dată.

— Repet, sunt o idioată. Care este vestea cea bună? Pregătești tu masa?

— A sunat Tully.

— Asta e vestea cea bună? Doar sună în fiecare sâmbătă.

— Vine la recitalul lui Marah și vrea să organizeze o mică petrecere-surpriză pentru fina ei.

Kate se eliberă din brațele lui.

— Nu zâmbești, zise el încruntându-se.

Kate a fost surprinsă de străfulgerarea de mânie din ochii lui.

— Dansul este singurul lucru pe care eu și Marah îl facem împreună. Voiam să organizez eu o petrecere pentru ea.

— Oh!

Simți că soțul ei ar fi avut mai multe de spus, dar era prea inteligent ca s-o facă. Știa că nu este momentul potrivit.

În final, Kate oftă. Era egoistă, și amândoi știau asta. Marah își adora nașa și i-ar fi plăcut petrecerea-surpriză.

— Când ajunge aici?

Ziua recitalului, Marah era atât de nervoasă și emoționată, încât abia se putea stăpâni să nu facă o scenă. Ca de obicei, din cauza stresului s-a comportat ca o divă cu toane. Stătea la masa din sufragerie cu o mână în sold, îmbrăcată cu blugii cu talie joasă și un top roz cu strasuri pe care scria *Baby încă o dată*. I se vedeau doi centimetri de piele între marginea bluzei și blugi.

— Unde mi-ai pus bretelele cu fluturi?

Aplecată peste mașina de cusut, Kate abia își ridică privirea.

— Sunt în sertarul de la baie. Primul de sus. Și nu ieși din casă cu topul acela.

Marah rămase cu gura căscată.

— Dar l-am primit cadou de ziua mea.

— Mătușa ta Tully e o idioată.

— Toată lumea se îmbracă așa.

— Mă superi. Te rog, du-te să te schimbi. N-am timp să mă cert cu tine.

Marah oftă dramatic și o luă la fugă sus pe scări.

Kate scutură din cap. Nu era doar recitalul. În ultima vreme, Marah devenise de nerecunoscut. Fiica ei ori chicotea și era fericită, ori spumega de furie. Când mama își vedea nepoata începea să râdă, își aprindea o țigară și spunea:

— Anii adolescenței vor fi foarte grei. Ar trebui să te apuci de băutură, înainte de a fi prea târziu.

Kate se aplecă mai tare deasupra mașinii de cusut, apăsă pedala cu piciorul și reîncepu să lucreze. Aceasta a fost ultima pauză pe care a făcut-o în două ore. Apoi, imediat ce a terminat costumele pentru recitalul de dans, s-a apucat de celelalte corvezi – să găsească umerase, să le ducă la mașină, să ajute băieții să se spele pe dinți, să nu-i lase să se certe. Din fericire, Johnny s-a ocupat de mâncare și de spălatul farfuriilor.

La ora șase i-a trimis pe toți la mașină, i-a ajutat pe băieți să-și ocupe locurile, apoi s-a așezat și ea în vehicul.

— Am uitat ceva?

Johnny a privit-o lung.

— Ai sos de spaghete pe frunte.

Ea a coborât repede vizorul și s-a uitat în oglinda din mașină. Bineînțeles, avea o dungă roșie pe frunte.

— N-am făcut duș, zise ea îngrozită.

— Chiar mă întrebam, spuse Johnny.

Ea s-a întors spre el.

— Știi?

— Când ți-am spus că este ora cinci, m-ai trimis să pregătesc mâncarea.

Ea suspină.

În toată agitația aceea, uitase să se aranjeze. Era încă îmbrăcată cu cea mai veche pereche de blugi, cu un tricou lălâu și adidași uzați.

— Arăt ca o cerșetoare.

În timp ce ieșea în fugă din mașină o auzi pe Marah care striga în urma ei:

— Mamă, machiază-te!

Kate a scotocit prin sertare, a găsit o pereche de pantaloni bufanți, negri, relativ noi și un pulover până la coapse, negru cu alb. Oare se mai purtau acești pantaloni? Nu știa. Și-a strâns părul în coadă de cal, l-a prins cu o agrafă albă, s-a spălat pe dinți, s-a dat cu rimei și fard de obraz.

Afară se auzea claxonul.

A luat o pereche de șosete albe de mătase și niște pantofi fără toc, apoi a alergat la mașină.

— O să întârziem, a scâncit Marah. Cred că toate au venit deja.

— O să ajungem la timp, spuse Kate aproape fără suflare.

Au traversat orașul și au parcat la Island Auditorium. În interior domnea haosul – douăsprezece fete între șapte și unsprezece ani, părinții lor exasperați, alte surori, frați, pe care nu-i interesa evenimentul și domnișoara Parker, instructoarea lor de dans de șaptezeci de ani, care reușea cumva să controleze acest mănunchi sălbatic de fete fără să ridice glasul.

Kate a dus costumele în cabină unde le-a ajutat pe fete să se îmbrace, le-a ridicat părul în coadă de cal și le-a dat cu spray, le-a ajutat să-și aplice rimelul și puțin ruj de buze.

Când a terminat, a îngenuncheat în fața fiicei sale:

— Ești gata?

— Ai adus camera video?

— Sigur că da.

Marah a zâmbit, dezvelindu-și dinții cam mari și încălecați.

— Mă bucur că ești aici, mami, îi spuse ea.

Brusc, avu senzația că totul merita efortul depus: termenele limită imposibile, cusutul la mașină până noaptea târziu, călcatul, degetele obosite, sângerânde. Făcuse toate astea doar pentru o clipă de apropiere între ele.

— Și eu mă bucur.

Marah a îmbrățișat-o.

— Te iubesc, mami.

Kate a strâns-o la piept, simțindu-i mirosul dulce de pudră. S-a gândit în clipa aceea cât de aproape se aflau de sfârșitul copilăriei și începerea pubertății. Aceste momente erau deja prea rare.

Marah se retrase, mai zâmbi o dată, apoi alergă în spatele scenei cu prietenele sale.

— Pa!

Kate se ridică încet și se duse spre sala de spectacole unde Johnny se afla în rândul al treilea pe mijloc între cei doi fii ai săi. Ea cercetă scaunele din jur, în căutarea lui Tully.

— A venit?

— Nu. Și nici n-a sunat. Poate a intervenit ceva. El râse forțat. Bunăoară, o întâlnire cu George Clooney.

Zâmbind, Kate s-a așezat lângă Lucas. În jurul lor, părinții și bunicii își ocupaseră locurile ridicând camerele video de îndată ce se instalau pe scaune.

Părinții lui Kate au sosit la timp, așezându-se lângă ea. Ca întotdeauna, mama avea la încheietura mâinii vechiul Kodak negru, Instamatic.

— Am crezut că va veni și Tully, spuse ea.

— Așa a promis. Sper că nu s-a întâmplat nimic. Kate a păstrat un loc pentru Tully atât cât a putut, apoi l-a cedat.

Luminile au început să licărească, iar în sală s-a făcut liniște. Domnișoara Parker, îmbrăcată acum cu niște pantaloni roz strânși pe picior și fustă de balet până la genunchi, în costum de dans mulat pe corp păși în centrul scenei. Arăta ca o balerină bine trecută de prima tinerețe.

— Bine ați venit, le spuse pe un ton blând. După cum știți, eu...

Ușa din spatele sălii se trânti de perete. Cei prezenți întoarseră capul ca la comandă.

Tully se afla acolo arătând ca și cum abia ar fi ieșit de la Grammy. Părul blond, scurt cu șuvițe îi conferea un fel de frumusețe nonșalantă, care-i pune în valoare zâmbetul. Purta o rochie uluitoare verde din mătase care atârna pe un umăr și era prinsă pe talia încă subțire. Auditoriul a început să freamăte. Tallulah Hart... chiar mai frumoasă în realitate. Nimeni n-o mai asculta pe domnișoara Parker.

— Cum se face că arată și acum așa de bine? întrebă mama aplecându-se.

— Chirurgie plastică și un batalion de machiori.

Mama începu să râdă și o strânse de mână parcă pentru a-i aminti lui Kate că și ea era la fel de drăguță.

Făcând cu mâna familiei Mularkey, Tully se îndreptă spre locul liber din

mijloc de pe primul rând și se așază.

Luminile se micșorară și Maggie Levine, îmbrăcată în bleu, ca o zână, începu să danseze pe scenă. Sora ei, Cleo și restul fetițelor o urmară făcând piruete și pășind toate în același timp pe poante. Cele mici le urmăreau pe dansatoarele mai experimentate, reproducând fiecare mișcare a lor cu o întârziere de o secundă.

Stângăcia lor făcea ca totul să capete o anume magie. Kate abia se abținu să nu plângă; apoi Johnny a întins mâna peste Lucas și degetele li s-au încleștat în clipa în care Marah a început să se rotească pe scenă. Pe la jumătatea exercițiului a văzut-o pe Tully și s-a oprit chiar în mijlocul scenei, făcându-i semne disperate cu mâna.

Asistența a izbucnit în râs când Tully i-a răspuns cu același gest.

La încheierea spectacolului lumea a aplaudat entuziasmată. Fetele au fost rechemate la rampă de câteva ori, apoi au alergat chicotind la familiile lor. Marah s-a îndreptat direct spre nașa sa. A sărit de pe scenă aterizând chiar în brațele lui Tully. În jurul lor s-au adunat câțiva oameni care solicitau autografe. În tot acest timp Marah strălucea de mândrie.

Când lumea s-a risipit, Tully s-a îndreptat spre membrii familiei, îmbrățișându-i pe fiecare. A luat-o după umeri pe Kate și cu cealaltă mână pe Marah.

— Am o surpriză pentru fina mea, spuse ea cu voce tare.

Marah a început să chicotească și să sară ca mingea.

— Despre ce e vorba?

— O să vezi, zise Tully, făcându-i lui Kate cu ochiul. Familia a pornit împreună pe culoar, apoi a ieșit.

Marah a început să țipe.

Kate s-a întors spre Tully.

— Nu glumești?

— Nu-i așa că e grozav? Nici n-o să crezi ce greu mi-a fost să organizez totul. Haideti, să mergem. A deschis ușa și toți s-au înghesuit în interiorul de pluș al limuzinei. Beculețe roșii și albastre luminau din tavan.

Marah s-a cuibărit lângă Tully, ținându-l de mână.

— Este cea mai grozavă surpriză pe care mi-ai făcut-o vreodată, spuse ea. Crezi c-am dansat bine?

— Ai fost perfectă, o asigură Tully.

Au stat în mașină pe timpul traversării cu feribotul; Marah îi vorbea tot timpul lui Tully.

Când au ajuns la Seattle, mașina a pornit din nou și au fost purtați prin oraș ca niște turiști în vacanță, apoi au oprit în fața unei intrări puternic

luminate, unde un portar a venit să-i întâmpine. Le-a deschis ușa și s-a înclinat în fața lor.

— Care dintre dumneavoastră este frumoasa domnișoară Marah Rose?
Marah a ridicat mâna instantaneu, chicotind.

— Eu sunt.

El scoase un trandafir de la spate și i-l întinse.

Marah era uluită.

— Oh!

— Mulțumește, Marah, spuse Kate pe un ton mai dur decât ar fi intenționat.

Marah o privi iritată.

— Mulțumesc.

Tully îi conduse în hotel. La etaj deschise o ușă care dădea într-un apartament imens, unde se aflau tot felul de jocuri – instalații pentru sărituri, box virtual și mașini miniaturale. Toate fetele care participaseră la spectacol se aflau deja acolo cu familiile lor. În mijlocul camerei trona o masă drapată în alb. Pe ea, un tort imens, roz, împodobit cu balerine mici din înghețată.

— Mătușă Tully, strigă Marah îmbrățișând-o. E grozav! Te iubesc.

— Și eu te iubesc, prințeso. Acum, du-te să te joci cu prietenele tale.

Toată lumea rămase încremenită. Johnny își reveni primul. Cu William în brațe veni lângă Tully.

— Nu crezi c-o răsfeți prea tare?

— Am vrut să-i iau un ponei, dar m-am gândit că ar fi prea mult.

Mama începu să râdă. Tata scutură din cap.

— Haideți, Margie, Johnny, le spuse în final. Să mergem la bar.

Când Kate și Tully rămaseră singure, Kate îi spuse:

— Știi cum să-ți faci intrarea în scenă. Marah va vorbi ani în șir despre petrecerea asta.

— Am exagerat? o întrebă Tully.

— Poate un pic.

Tully îi zâmbi larg, dar nu din inimă. Kate remarcă imediat acest lucru.

— Ce este?

Înainte ca Tully să-i poată răspunde, Marah se întoarse sărind spre ele, cu chipul ei micuț radiind de fericire.

— Toate vrem o fotografie cu tine, mătușă Tully.

Kate rămase pe loc urmărind cum, practic, fiica ei nu se mai dezlipea de nașa sa. Cu toate că nu voia să recunoască, era geloasă. Își imaginase că aceasta avea să fie noaptea ei și a lui Marah.

Tully se afla în limuzină ținând în poală capul lui Marah și mângâindu-i părul negru, mătășos.

În fața lor, Kate dormea pe umărul lui Johnny, care stătea cu ochii închiși. Gemenii îi încadrau de-o parte și de cealaltă. Arătau ca o familie fericită de la Hallmark.

Limuzina o luă pe drumul spre plajă.

Tully sărută obrăjorul moale și roz al lui Marah.

— Aproape am ajuns, prințeso.

Marah clipi de mai multe ori dezmeticindu-se încet.

— Te iubesc, mătușă Tully.

Inima lui Tully se strânse ca un ghem la auzul acestor vorbe și simți o emoție aproape dureroasă. Ea obișnuia să considere că succesul este ca aurul, după care merită să scormonești prin noroi și că dragostea o va aștepta întotdeauna ori de câte ori va avea ea chef. Nu-și imagina de ce gândise astfel ținând seama de mediul în care crescuse. Ar fi trebuit să-și dea seama mai devreme că există foarte puțină dragoste pe lume. Dacă succesul este ca aurul și zace pe fundul râului, iubirea este comparabilă cu un diamant îngropat la sute de metri sub pământ, greu de recunoscut în forma naturală. Nu este de mirare că au impresionat-o atât de profund vorbele lui Marah. Astfel de ocazii fuseseră foarte rare în viața ei.

— Și eu te iubesc, Marah Rose.

Limuzina a pătruns pe alee cu roțile scrâșnind pe pietriș și a oprit. A durat o veșnicie până când a coborât toată familia și a intrat în casă. S-au dus imediat sus cu toții.

Tully a rămas în sufrageria goală, neștiind ce să facă. Podelele scârțâiau. A încercat să se integreze în rutina lor de fiecare seară, dar părea că-i încurcă, așa că a renunțat.

Kate a coborât într-un târziu oftând epuizată cu un teanc de șaluri în mână.

— E în ordine, Tully. Ce se întâmplă?

— Ce vrei să spui?

Kate a luat-o de braț și a condus-o prin camerele în care erau înșirate tot felul de jucării. La bucătărie s-a oprit ca să toarne vin în două pahare, apoi au ieșit, așezându-se pe scaunele aflate pe iarbă. Clipocitul apei a purtat-o pe Kate cu douăzeci de ani în urmă, în acele nopți în care obișnuiau să se strecoare afară din casă, să stea lângă râu, vorbind despre băieți, trăgând din aceeași țigară.

Tully s-a așezat pe unul din scaunele demodate și s-a acoperit cu șalul. După acești ani și fără îndoială după nenumărate spălări tot mai mirosea a

țigările mentolate și a parfumul doamnei Mularkey.

Kate își ridică genunchii înveliți și-și rezemă bărbia de ei, apoi o privi pe Tully.

— Vorbește, îi spuse ea.

— Despre ce?

— De când suntem cele mai bune prietene?

— De când David Cassidy a făcut riduri.

— Și crezi că nu-mi dau seama când ceva nu e în regulă?

Tully se lăsă pe spate, sorbind din vin. Adevărul e că ar fi vrut să vorbească despre asta, reprezenta unul din motivele pentru care traversase țara să ajungă aici, și totuși acum când era cu cea mai bună prietenă a sa, nu știa cum să înceapă. Mai mult chiar, se simțea ca o idioată lamentându-se pentru ceea ce-i lipsea din viață. Avea atât de mult.

— Am crezut că ești nebună fiindcă vrei să renunți la carieră. Timp de patru ani, de fiecare dată când te sunam se auzea plânsul lui Marah. Mă gândeam că m-aș sinucide dacă așa ar fi viața mea, iar tu păraai frustrată și supărată, dar în același timp uluitor de fericită. Eu n-am cunoscut niciodată starea asta.

— Într-o zi vei afla cum este.

— Te înșeli. Am aproape patruzeci de ani, Kate. În final, își ridică privirea spre ea. Cred că eu am fost nebună când am optat pentru carieră, fără să-mi mai doresc nimic altceva.

— Dar a fost una grozavă.

— Mda. Dar uneori... nu este de ajuns. Știu că aș putea părea ingrată când spun asta, dar am obosit să muncesc optsprezece ore pe zi și să mă întorc într-o casă unde nu mă așteaptă nimeni.

— Poți să-ți schimbi viața, știi foarte bine. Dar trebuie să vrei cu adevărat.

— Mulțumesc, Obi-Wan.

Kate privi valurile care loveau malul.

— În tabloidele de săptămâna trecută scria că o femeie a dat naștere unei fetițe la șaiszeci de ani.

Tully începu să râdă.

— Ești o ticăloasă!

— Știu. Iar acum, biată fată putred de bogată, o să te conduc în camera ta.

— O să regret că m-am plâns, nu?

— O, bineînțeles.

Au mers împreună prin casa întunecată. În ușa camerei de oaspeți, Kate

s-a întors spre ea:

— Să n-o mai răsfeti pe Marah, ne-am înțeles? Deja crede că-i vei aduce și luna de pe cer.

— Haide, Katie. Am câștigat peste două milioane anul trecut, ce să fac cu ei?

— Ocupă-te de opere de caritate. Și fără limuzine roz, da?

— Știi că nu ești deloc simpatică, nu?

Doar mai târziu, întinsă pe salteaua căzută a patului uitându-se pe fereastră, și-a dat seama că n-o întrebase pe Kate despre propria ei viață.

Kate fixa cu privirea calendarul atârnat pe perete lângă frigider. I se părea imposibil ca timpul să zboare atât de repede, dar avea dovada chiar în fața sa. Era noiembrie 2002 și ultimele paisprezece luni schimbaseră lumea. Anul trecut, în septembrie, teroriștii își orientaseră avioanele spre World Trade Center și Pentagon, ucigând mii de oameni. Alt avion fusese deturnat, apoi se prăbușise și nu existaseră supraviețuitori. Accidentele de mașină sau exploziile provocate de bombe făceau obiectul știrilor de seară; veștile despre distrugerile în masă începuseră. Cuvinte ca *Al Qaeda*, *îaliban* și *Pakistan* apăreau în fiecare discuție, fiind reluate în toate transmisiile.

Teama îi schimbase pe toți și totuși, ca întotdeauna, viața își urma cursul. Oră de oră, zi de zi, în timp ce politicienii și personalul militar căutau bombe și teroriști, iar Departamentul de Justiție distrugea pereții de hârtie ai firmei Enron, oamenii își continuau viața obișnuită. Kate își vedea de treburile casei, își creștea copiii și-și iubea soțul. Chiar dacă îi ținea din scurt, ei îi dădeau dreptate – lumea nu mai era un loc așa de sigur ca înainte.

Iar acum, se pregăteau pentru Ziua Recunoștinței pe care o celebrau peste o săptămână, după care urma Crăciunul.

Era sezonul vacanțelor, acea perioadă a anului când femeile deveneau personalități cu cârduri. Împărțindu-și timpul între bucuriile sezonului și volumul de muncă impus de acestea, Kate reușea arareori să slăbească ritmul și să-și amintească să savureze aceste momente prețioase. Trebuia să prepare o mulțime de dulciuri – pentru petrecerile de la școală, pentru vânzările de la școala de balet, donațiile pentru casele de ajutor. Oricât de mare ar fi fost farmecul insulei Bainbridge, când era vorba de făcut daruri serioase, fiecare își amintea că se afla pe o limbă de pământ înconjurată de apă. Magazinele mari și mallurile se aflau la mare distanță. Se simțea uneori ca un alpinist pornind în ascensiuni dificile, fără pic de oxigen; punctul terminus era Nordström. Cu trei copii, ai nevoie de timp ca să le cumperi daruri, iar ei, tocmai asta îi lipsea.

Își parcă mașina și bifă primele poziții de pe lista de Crăciun. Abia cumpărase câteva articole când sună clopoțelul și copiii începură să părăsească școala.

De obicei, Merah ieșea însoțită de un grup de fete. Ca balenele ucigașe, fetele aflate în pragul adolescenței mergeau în grupuri. Dar astăzi, Merah era singură, înaintând cu pași mari, cu capul plecat și brațele strânse la piept.

Kate știe imediat că se întâmplase ceva. Se întreba cât de gravă era situația. Fiica ei avea doisprezece ani. Asta însemna că-i zburdau hormonii prin corp, transformându-i emoțiile într-un escadron de vrăjitoare. Totul căpăta proporții dramatice în zilele astea.

— Hei, i se adresează Kate, știind că un singur cuvânt nelalocul lui putea declanșa o ceartă.

— Hei. Merah urcă pe locul pasagerului și se întinse după centură, fixând-o. Unde sunt copiii?

— Este ziua lui Evan. Tata se duce să-i ia în drum spre casă.

— Oh!

Kate ieși din parcare și intră în trafic pe Sportsmen Club Road. Pe drumul către casă încercă să înfiripe o discuție, dar toate subiectele pe care le abordă se dovediră neinspirate. În cel mai bun caz, Merah îi oferă un răspuns monosilabic și în cel mai rău își dădu ochii peste cap sau oftă dramatic. Când intrară în garaj, Kate mai făcu o încercare.

— Pregătesc prăjiturile băieților pentru petrecerea de Ziua Recunoștinței de mâine. Vrei să mă ajuți?

În final, Merah își ridică privirea spre ea.

— Cele în formă de dovleac cu jeleu de portocală și stropi verzi?

Pentru o secundă, Merah păru din nou mica ei fetiță, cu ochii mari, negri, plini de speranță, cu buzele care încercau să schițeze un zâmbet. În trecutul lor comun se aflau ani întregi de petreceri, de amintiri comune.

— Desigur, îi spuse Kate.

— Îmi plac teribil.

Kate contase pe asta.

— Îți amintești de perioada în care doamna Norman aducea același gen de prăjituri, iar tu clocoteai de furie și încercai să convingi pe toată lumea că ale tale erau mai bune?

Marah zâmbi în cele din urmă.

— Domnul Robbins s-a supărat pe mine. A trebuit să-l ajut să facă curat după petrecere.

— Emily s-a oferit să te sprijine.

Zâmbetul lui Marah a dispărut.

— Mda.

— Așadar, vrei să mă ajuți?

— Sigur că da.

Kate avu grijă să nu reacționeze prea vizibil. Cu toate că ar fi vrut să zâmbească, să-i spună cât este de fericită, dând din cap, își urmă fiica în casă, apoi se duseră amândouă în bucătărie. În ultimul an turbulent învățase câteva lucruri despre felul cum trebuie să te porți cu preadolescentele. Ele erau mereu pe valul emoțiilor, iar tu trebuia să-ți păstrezi în permanență calmul.

În cele trei ore care au urmat, au muncit cot la cot în bucătăria mare, stil country. Kate i-a reamintit fiicei sale cum să amestece ingredientele, cum să ungă o foaie de aluat ca pe vremuri. Au discutat fleacuri, despre una, despre alta, nimic important. Kate supraveghea totul ca un vânător. Știa din instinct când venea vremea. Tocmai congelaseră și ultimele prăjituri și puseseră farfuriile murdare în chiuvetă, când Kate spuse:

— Vrei să mai facem o serie? Le-am putea duce acasă la Ashley.

Marah amuți brusc.

— Nu, zise ea prea încet pentru a putea fi auzită.

— Dar lui Ash îi plac. Îți amintești când...

— Ash mă urăște, spuse Marah și poarta lacrimilor se deschise. Acestea îi încetoșară privirea.

— V-ați certat?

— Nu știu.

— Cum să nu știi?

— Nu știu, e clar? Marah izbucni în plâns și se întoarse.

Kate se întinse spre fiica ei, o apucă de mânecă și o strânse la piept cu putere.

— Sunt aici, Marah, șopti.

Marah o îmbrățișă și ea.

— Nu știu cu ce am greșit, suspină fata.

— Șșt, murmură Kate, mângâindu-și fiica de parcă și fost un copilăș. Când Marah încetă să mai plângă, Kate se retrase puțin s-o privească.

— Uneori viața e...

În spatele lor, ușa se dădu de perete. Gemenii năvăliră în casă, țipând unul la altul, simulând o luptă între dinozauri cu jucăriile lor. Johnny venea în urma lor, împingându-i de la spate. William se lovi de capătul unei mese, spărgând un pahar, care n-ar fi trebuit să se afle acolo. Zgomotul sticlei sparte răsună în încăpere.

— Oh! spuse William uitându-se la Kate.

Lucas pufni în răs.

— Willie a încurcat-o, decretă el.

Marah se eliberă din îmbrățișarea mamei și alergă în camera sa, trântind ușa după ea.

— Lucas, spuse Johnny. Nu-ți mai necăji fratele. Și nu atinge cioburile de pe podea.

Kate oftă și întinse mâna după un prosop.

Ziua următoare, Kate intra pe aleea școlii cu trei minute înainte să sune de masa de prânz. Parcând neregulamentar, se grăbi spre biroul directoarei, o învoi pe Marah pentru toată ziua, apoi se îndreptă spre clasa ei. Seara trecută, după acel minut de conversație detensionată, Marah se închisese din nou în ea. Nimic nu mai putea relansa relația lor, așa încât Kate formulă planul B. Un atac prin surprindere.

Uitându-se prin fereastra dreptunghiulară, ciocăni o dată și o văzu pe profesoară care-i făcea semn să intre.

Majoritatea copiilor îi zâmbiră și o salutară. Acesta era unul din avantajele voluntariatului permanent; te cunoștea toată lumea. Copiii păreau fericiți s-o vadă, sau poate încântați de dezordinea care se crease în clasă. Toți copiii; cu o singură excepție.

Pe chipul lui Marah observă acea expresie agasantă pe care o interpretează drept *ce-cauți-la-școală*. Kate era obișnuită cu ea. Cunoștea regulile vârstei lui Marah; părinții trebuiau să fie invizibili.

Sună clopoțelul și copiii începură să iasă din clasă vorbind tare.

Când au rămas singure, Kate s-a dus la Marah:

— Ce cauți aici?

— O să vezi. Ia-ți lucrurile. Plecăm.

Marah o fixă cu privirea, evident analizând situația din toate unghiurile posibile.

— Bine. Ne vedem la mașină, da?

În mod obișnuit, Kate ar fi forțat-o pe Marah să meargă cu ea, dar fiica ei era încă vulnerabilă din punct de vedere emoțional. Acesta era și motivul pentru care venise Kate.

— Bine.

Victoria atât de ușoară o luă prin surprindere pe Marah. Kate îi zâmbi, atingându-i în treacăt umărul.

— Ne vedem într-un minut.

De fapt, a durat ceva mai mult. În scurtă vreme Marah se instalează pe locul pasagerului și își legă centura.

— Unde mergem?

— Păi, mai întâi să mâncăm ceva.

— M-ai învoit de la școală doar pentru asta?

— Mai este ceva. O surpriză. Kate conduse spre restaurantul aflat lângă complexul multiplex de pe insulă.

— Eu o să comand un cheeseburger, cartofi prăjiți și o cremă de căpșuni, spuse Kate imediat ce se așezară.

— Și eu la fel.

După ce chelnerița le luă comanda și plecă, Kate își privi fiica. Prăbușită în scaunul albastru de vinilin părea slabă și firavă, o fată aflată în pragul adolescenței. Părul negru, dezordonat, neîngrijit acum va fi o frumusețe într-o bună zi, iar ochii ei căprui vor oglindi fiecare emoție pe care o va simți. Deocamdată avea un aer nefericit.

Chelnerița le aduse comanda. Kate se delectă cu crema de căpșuni. Probabil era primul produs cu înghețată pe care-l mânca de la nașterea gemenilor și avea un gust grozav.

— Ashley te tratează la fel de rău? o întrebă în cele din urmă.

— Mă urăște. Nici măcar nu știu ce-mi reproșează.

Kate se gândise îndelung ce să-i spună, cum să abordeze acest prim eșec al fiicei sale. Ca orice mamă, ar fi făcut orice ca fiica ei să fie în siguranță, dar nu-ți poți proteja complet copilul; uneori pericolele trebuie mai întâi trăite și ulterior înțelese. Aceasta a fost una din numeroasele lecții pe care le învățase țara anul acesta și chiar dacă unele lucruri se schimbaseră pentru ei toți, altele rămăseseră la fel.

— În clasa a cincea am avut două prietene foarte bune. Ani întregi am fost nedespărțite – ne duceam caii la târg, dădeam petreceri în pijama, ne bronzam lângă lac, vara. Bunica ne numea cele trei amazoane. Apoi, într-o vară când aveam aproape paisprezece ani, ele mi-au întors spatele. Nici acum nu știu motivul. Au început să umble cu băieții, să meargă la petreceri și nu m-au mai sunat niciodată. De fiecare dată când mă duceam la școală și îmi ocupam locul în autobuz stăteam singură, mâneam singură, iar noaptea adormeam plângând.

— Adevărat?

Kate încuviință.

— Și acum îmi amintesc ce mult m-a durut.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi, pe vremea când eram atât de nefericită ar fi trebuit să mă vezi cu bretelele alea și ochelarii cu rame rotunde.

Marah începu să chicotească.

— M-am trezit și am plecat la școală.

— Și?

— Și am văzut-o pe mătușa Tully; aștepta autobuzul școlii în stație. Era cea mai grozavă țipă pe care o văzusem vreodată. Nu mi-am imaginat că o să vrea să se împrietenească cu mine. Dar știi ce-am aflat?

— Ce?

— În sufletul ei, acolo unde contează de fapt, era la fel de singură și speriată ca mine. Am devenit cele mai bune prietene anul acela. Prietene adevărate, care nu încetează brusc să se mai placă, nici nu-și rănesc sentimentele fără motiv.

— Unde găsești astfel de prietene?

— Asta este partea cea mai grea, Marah. Ca să-ți faci prieteni adevărați trebuie să pui mult suflet. Uneori oamenii te dezamăgesc – fetele pot fi chiar meschine una cu alta –, dar asta nu trebuie să te descurajeze. Dacă ești rănită adună-te, suflă praful de pe emoțiile tale și fă o nouă încercare. Undeva, în clasa ta se află fata cu care vei fi prietenă toți anii de școală. Îți promit asta. Trebuie doar s-o găsești.

Marah se încruntă, gândindu-se la spusele ei.

Chelnerița le aduse comanda, lăsă nota, apoi plecă.

Înainte de a gusta din cheeseburger, Marah mărturisi:

— Emily mi se pare drăguță.

Kate sperase că Marah va spune asta. Ea și Emily fuseseră prietene în școala primară, dar se despărțiseră în ultimii ani.

— Da, așa este.

Kate își văzu în sfârșit fiica zâmbind și răsuflă ușurată chiar dacă schimbarea era atât de mică. Au discutat lucruri lipsite de importanță în timpul mesei, mai ales despre modă, de care Marah era deja obsedată, spre deosebire de Kate care nu știa mai nimic despre asta. Când achită nota și se pregătea de plecare, Kate i-a spus;

— Ar mai fi ceva. Băgă mâna în poșetă și scoase de acolo un pachetel. Este pentru tine.

Marah rupse ambajalul strălucitor și văzu cartea de dedesubt.

— *The Hobbit*, spuse ridicându-și privirea spre ea.

— În anul acela când n-am avut nicio prietenă, n-am fost complet singură. Cărțile mi-au ținut companie și asta a fost întotdeauna începutul povestirilor mele preferate. Cred că am citit de zece ori *Stăpânul inelelor*. Nu cred că ești pregătită încă pentru *The Hobbit*, dar curând vei fi; poate peste câțiva ani ceva se va întâmpla și-ți va răni din nou sentimentele. Poate vei fi singură cu tristețea ta, poate nu vei dori să mi-o împărtășești mie sau tatălui

tău, dar dacă se întâmplă asta, îți vei aminti că ai cartea asta pe noptieră. O vei putea citi atunci și te vei simți captivată de ea. Pare o prostie, dar pe mine chiar m-a ajutat când aveam treisprezece ani.

Marah părea ușor confuză la gândul că i se oferea un cadou de care încă nu se putea bucura, dar spuse:

— Mulțumesc, oricum.

Kate își mai privi o clipă fiica, simțind o strângere de inimă. Totul se derula atât de repede, iar acei ani de fetiță-copilă aproape se scurseseră.

— Te iubesc, mami, spuse Marah.

Pentru lume în general acesta era un moment obișnuit într-o zi oarecare, dar pentru Kate reprezenta ceva extraordinar. De aceea preferase să rămână acasă, în loc să se ducă la muncă. Judeca sensul vieții sale în nanosecunde, dar n-ar fi renunțat la asta pentru nimic în lume.

— Și eu te iubesc, drept care ne vom distra tot restul zilei. Mergem la matineu la *Harry Potter* și *Camera secretelor*.

Marah se ridică de pe locul ei zâmbind:

— Ești cea mai bună mamă.

Kate începu să râdă.

— Sper doar să-ți amintești asta când vei fi adolescentă.

25

ully își amintea anii care trecuseră prin prisma subiectelor pe care le abordase în reportajele sale. În 2002, a călătorit în Europa, St. Barts și Thailanda. A participat la decernarea premiilor Oscar, a câștigat un Emmy, a apărut pe coperta revistei *People*, și-a redecorat apartamentul, dar niciunul din aceste momente n-a rămas întipărit în memoria ei. Își amintea doar reportajele. Scrisese despre operațiunea Anaconda împotriva talibanilor, despre escaladarea violențelor în regiune, procesul lui Milosevic acuzat de crime împotriva umanității și începerea războiului împotriva Irakului.

În primăvara lui 2003 se simțea epuizată, copleșită de atâta violență. Când în final s-a întors acasă, nici atunci nu i-a fost mai ușor. Oriunde se ducea se afla în mulțime, însă nicăieri nu se simțea mai izolată decât într-un grup de persoane care o măguleau, dar care n-o cunoșteau, de fapt.

Deși nimeni din cei care o urmăreau la televizor nu observa, ea ceda nervos încetul cu încetul. Grant n-o mai sunase de patru luni, iar ultima dată când vorbiseră o dezamăgise.

Interesele noastre nu coincid iubito, îi spusese el, fără măcar să se străduiască să pară supărat când afirma asta.

Și care ar fi aceste interese? explodase ea, surprinsă să simtă lacrimile

împăienjenindu-i privirea.

Este ceea ce vrei tu întotdeauna: mai mult.

N-ar fi trebuit să se mire. Numai Dumnezeu știa de câte ori auzise asta în viața ei. Putea chiar să admită că așa stăteau lucrurile. Voia și mai mult în ultima vreme. Își dorea o viață adevărată, nu acest surogat perfect, strălucitor, frumos ambalat.

Dar nu știa cum s-o ia de la început la vârsta ei. Își iubea prea mult slujba ca să renunțe la ea; și de fapt, era celebră și bogată de atâta vreme cât nu-și imagina că va mai avea vreodată o viață reală, obișnuită.

Acum, sub un soare surprinzător de cald, se plimba pe străzile aglomerate ale Manhattanului urmărindu-i pe localnicii grăbiți, care se strecurau printre turiștii îmbrăcați cu haine viu colorate. Era prima zi însorită după o iarnă cu multă zăpadă și nimic nu schimba atmosfera New Yorkului ca soarele. Oamenii ieșeau la plimbare din micile lor apartamente, încălțați cu pantofi comozi. La dreapta ei, Central Park era o oază de verdeață. Pentru un moment, când se uita la el își vedea propriul trecut; la QUAD, la UW; copiii alergând în jur, aruncându-și discuri, jucându-se. Trecuseră douăzeci de ani de când părăsise campusul. Atât de multe lucruri se petrecuseră în acești ani, iar acum totul i se părea la fel de apropiat ca propria-i umbră.

Zâmbind, scutură din cap ca să-și limpezească gândurile. Va trebui s-o sune pe Katie în seara asta să-i vorbească despre acest moment marcat de gândul maturizării.

Tocmai voia să reia plimbarea când îl zări.

Pe o colină verde, joasă, mergea pe o cărare pietruită, urmărind două fete cu role care se plimbau în jurul lui.

— Chad!

Era prima oară când îi rostea numele după atâția ani și i se păru că sună la fel de dulce ca lichiorul de migdale. Simplul fapt că-l văzuse, înlătură brusc carapacea anilor și o făcu să se simtă din nou tânără.

O luă pe cărare și se întoarse spre el. Un copac uriaș se desfăcea deasupra ei ca o umbrelă, blocând lumina soarelui și făcând-o să simtă imediat răcoarea.

Ce să-i spună după atâția ani? Ce i-ar spune el? Ultima oară când fuseseră împreună o ceruse în căsătorie, însă nu mai așteptase refuzul ei. Dar se iubiseră. Acum, având înțelepciunea pe care ți-o dă timpul, știa asta. Mai știa și că dragostea nu pierde definitiv. Poate pălește, își pierde din consistență, ca oasele expuse la soare, dar nu dispăre.

Brusc, simți c-ar vrea să fie îndrăgostită. Ca Johnny și Kate. Nu mai voia

să se simtă atât de blestemat de singură pe lume.

Ezită o singură dată când se îndreptă spre el. Ieși din umbră și păși în lumină.

Și iată-l în fața ei pe bărbatul pe care nu-l putuse scoate definitiv din visele ei. Ii rosti numele cu voce tare, dar prea încet ca el s-o audă. La un moment dat, el își ridică privirea și o văzu, iar zâmbetul îi pări ușor.

— Tully?

Ea observă mișcarea buzelor lui, simți că-i rostește numele, dar chiar atunci un câine lătră și o pereche de role trecură pe lângă ea.

Și apoi Chad se îndreptă spre ea. A fost ca în filmele de dragoste pe care le văzuse, ca în visele din anii tinereții. O prinse în brațe și o ținu strâns la piept. Totuși îi dădu drumul prea repede și făcu un pas înapoi.

— Am știut că te voi revedea.

— Tu ai avut întotdeauna mai multă credință decât mine.

— S-ar părea că toată lumea are mai multă credință decât tine, zise el zâmbind. Ce mai faci?

— Sunt la CBS. Fac...

— Crede-mă, îi spuse el cu blândețe, știu asta. Sunt mândru de tine, Tully. Am știut întotdeauna că vei ajunge în vârf. O privi lung, apoi o întrebă: ce face Katie?

— S-a măritat cu Johnny. Abia i-am mai văzut în ultima vreme.

— Ah, zise el, înclinând din cap, de parcă primise răspuns la o întrebare.

Ea se simți expusă sub privirile lui.

— Ah, dar ce este?

— Dar tu ești singură. Nu ți-a ajuns lumea, de fapt.

Ea se încruntă. Se aflau atât de aproape că s-ar fi putut sărută, dar ea nu se simțea în stare să micșoreze și mai mult acea distanță. El părea mai tânăr acum, mai frumos.

— Cum reușești asta? îi șopti.

— Ce să reușesc?

— Tati, uită-te la mine!

Când auzi vocea fetiței, Tully se întoarse încet și văzu două fete pe role apropiindu-se de ei. Se înșelase. Trecuseră pragul adolescenței. Una era copia fidelă a lui Chad – trăsături ascuțite, păr negru, ochi care se încrețeau când zâmbea.

Dar mai era o femeie care-i reținu atenția. Poate treizeci, treizeci și cinci de ani, cu un zâmbet strălucitor, plină de viață. Purta culorile unei turiste; blugi noi de firmă, pulover tricatat roz, șapcă albastru-marin și mănuși.

— Fiica mea. Urmează cursurile Universității din New York, spuse Chad.

Și Clarissa. Femeia cu care trăiesc.

— Locuiești tot în Nashville? Se simțea de parcă ar fi împins un bușean la deal, când a rostit aceste vorbe.

El o luat-o pe după umeri și a întors-o cu fața spre el.

— Nu m-ai vrut, Tully, spuse el, și de data asta ea i-a auzit emoția profundă din glas. Eram gata să te iubesc pentru totdeauna, dar...

— Nu. Te rog.

El îi atinse obrazul într-o mângâiere rapidă, aproape disperată.

— Ar fi trebuit să merg cu tine în Tennessee, îi spuse ea.

Chad scutură din cap.

— Tu ai visuri mari. Asta mi-a plăcut cel mai mult la tine.

— Ți-a plăcut, repetă ea știind că era o prostie să se simtă afectată.

— Unele lucruri pur și simplu nu sunt făcute să se întâmple.

Ea încuviință.

— Mai ales când ți-e prea teamă să le lași în voia lor.

El o prinse din nou în brațe și o strânse la piept cu mai multă pasiune decât manifestase Grant în toți acei ani. Tully așteptă un sărut care n-avea să mai vină niciodată. El îi dădu drumul, apoi o luă de braț și o conduse înapoi spre drum.

În răcoarea bruscă, ea se înfioră și se aplecă spre el.

— Dă-mi un sfat, Wiley. Se pare că mi-am irosit complet viața.

Când ieșiră pe aleea însorită din nou, el se întoarse cu fața spre ea.

— Ai avut un succes mai mare decât ai sperat vreodată și tot nu-ți este de-ajuns.

Ea clipi văzându-i privirea.

— Ar fi fost mai bine să mă opresc să miros niște flori. La naiba, pe vremea aia nici nu le vedeam.

— Nu ești singură, Tully. Fiecare are pe cineva în viața sa. O familie.

— Cred c-ai uitat de Cloud.

— Sau poate că tu ai uitat de ea.

— Ce vrei să spui?

El se uită spre parc, unde fiica sa se ținea de mână cu prietena lui. Una o învăța pe cealaltă să meargă cu rolele înapoi.

— O bucată de vreme nu mi-a păsat de fiica mea. Într-o zi am decis c-a trecut prea mult timp, așa că m-am dus s-o caut.

— Întotdeauna ai fost un optimist.

— Țsta e cel mai caraghios lucru. Și tu erai la fel. Se aplecă, o sărută pe obraz, apoi se retrase. Continuă să ții lumea în mișcare, Tully, îi mai spuse el, înainte de a pleca.

Erau cam aceleași vorbe pe care i le scrisese cu ani în urmă în acel bilet. Ea nu înțelesese pe atunci disperarea și tristețea care răzbătea din ele. Acum intuise adevărul; fuseseră atât o încurajare, cât și o interdicție. Ce rost avea să lumineze lumea, când ea trebuia să-i admire singură strălucirea?

Tully știa foarte bine cum să facă abstracție de inconveniente. Aproape toată viața reușise să strângă amintirile neplăcute sau dezamăgirile și să le depoziteze într-un unghi îndepărtat al minții, într-un loc întunecat, de unde nu puteau ieși la iveală. Sigur că îi mai apăreau în vis vremurile rele și se trezea noaptea udă de transpirație cu amintiri aduse la suprafața conștiinței, dar când se făcea ziuă, împingea acele gânduri înapoi în ascunzișul lor și le uita ușor. Însă acum, pentru prima oară, descoperise un lucru ce nu putea fi aruncat în întuneric, nici uitat. Chad. Când îl văzuse în orașul ei, fusese impresionată până în adâncul sufletului.

Avea senzația că nu poate trece peste această amintire.

Erau atât de multe lucruri pe care nu i le spusese, atâtea întrebări nerostite.

În cele trei luni de când se întâlniseră întâmplător ea analiza fiecare detaliu, trecea în revistă secunde ca un cercetător meticulos, căutând sensuri și înțelesuri ascunse. El devenise însemnul renunțării ei în viață. Drumul pe care nu pornise.

Și, chiar mai rău decât asta era amintirea a ceea ce-i spusese el despre Cloud. *Nu ești singură, Tully. Fiecare are o familie.* N-a rostit chiar aceste cuvinte, dar ceva apropiat. **Esența lor.**

Ca o celulă canceroasă, ideea lua amploare și prolifera în mintea ei. Se trezi gândindu-se la Cloud, cu adevărat. Se concentrează asupra momentelor în care mama ei se întorcea, făcând abstracție de cele în care dispărea. Era periculos, Tully știa asta, să se agațe de aspectele pozitive când avusese atâtea părți negative și totuși se întrebă dacă nu cumva greșise. Fusese atât de pornită împotriva mamei sale, hotărâtă s-o categorisească și să uite dezamăgirile provocate de ea, încât pierduse sensul multor reveniri ale lui Cloud?

Gândul și speranțele legate de ea nu încăpeau în cutia ei cu amintiri, refuzau să rămână în întuneric.

În final, renunță să mai respingă ideea asta și o studie cu atenție. Astfel a ajuns să facă o călătorie stranie și înspăimântătoare. Și-a luat concediu două săptămâni, l-a considerat vacanță, și-a împachetat câteva lucruri și s-a urcat la bordul unui avion care se îndrepta spre vest.

În mai puțin de opt ore după ce părăsise Manhattanul se afla pe

Bainbridge Island, în fața casei Ryan, într-o limuzină neagră.

Acum, Tully staționa pe șosea, ascultând zgomotul mașinii care se îndepărta pe pietriș. Din spatele casei, auzea valurile care loveau plaja cu pietricele de mărimea boabelor de mazăre. Asta însemna că urma refluxul. În această frumoasă după-amiază de vară timpurie, casa veche de fermier părea desprinsă dintr-un album vechi din „Good Life”. Un strat proaspăt de vopsea făcea șindrila să pară caramel, iar vopseaua albă, strălucitoare capta lumina soarelui și o păstra.

Prin toată curtea explozia de culoare a florilor îți încâta privirea. Jucăriile și bicicletele aruncate peste tot îi aminteau de zilele de demult, când ele două fuseseră fetele de pe Alea cu licurici. Bicicletele lor reprezentaseră, covoarele fermecate care le duceau într-o altă lume.

Haide, Katie, dă-ți drumul.

Tully zâmbi. Nu se mai gândise de ani buni la vara aceea. 1974. Atunci începuse totul. Întâlnirea cu Kate i-a schimbat viața, și asta fiindcă au îndrăznit să-și întindă mâinile una spre alta și să-și spună: *vreau să fim prietene.*

Porni pe cărarea cu dale de beton, printre care răsăriseră buruienile, îndreptându-se spre ușa din față. Chiar înainte de a ajunge la veranda neacoperită, auzi zgomot dinăuntru. N-o surprinse. După părerea lui Kate, prima jumătate a lui 2003 fusese tumultuoasă și plină de neprevăzut. Marah nu trecuse pragul adolescenței, ci se aruncase nebunește în vârtoarea ei. Băieții nu mai erau bebeluși, aveau deja cinci ani. De fiecare dată când suna Tully, Kate îi spunea că transportă pe vreunul din ei cu mașina.

Tully sună la sonerie. În mod obișnuit ar fi intrat, dacă ar fi fost așteptată. Această călătorie fusese făcută sub impulsul momentului, așa că nu sunase în prealabil. Sincer vorbind, nu se așteptase s-o poată face. Credea că-și va pierde entuziasmul pe drum. Dar iată că ajunsese la capătul lui.

Zgomotul pașilor zguduia casa. Ușa se deschise și în prag apăru Marah.

— Mătușă Tully! exclamă strident, aruncându-se în brațele ei.

Tully își prinse fina și o strânse la piept. Când îi dădu drumul se uită la fata din fața ei, oarecum surprinsă. N-o mai văzuse de șapte sau opt luni, nu trecuse prea mult timp și totuși fata care stătea acum în fața ei i se părea o străină. Aproape femeie, Marah era mai înaltă ca Tully, cu tenul alb, lăptos, ochi căprui pătrunzători, păr negru bogat, care i se revărsa în valuri pe spate și pomeți încântători.

— Marah Rose, îi spuse. Te-ai maturizat. Arăți fantastic. Nu ți-ai propus să devii model?

Zâmbetul fetei o făcu să-și piardă respirația.

— Adevărat? Mama mă consideră tot copil.

Tully izbucni în râs.

— Tu, draga mea, nu mai ești copil. Înainte de a apuca să spună mai mult, apăru Johnny pe scări cu câte un puști neastâmpărat în brațe. Pe la jumătatea scării o văzu și se opri. Apoi zâmbi.

— N-ar fi trebuit s-o lași să intre, Marah. Are o valiză.

Tully începu să râdă și închise ușa în urma sa.

— Katie, strigă Johnny de la baza scării. Ar fi bine să cobori. Nici nu-ți trece prin minte cine a venit. Lăsa băieții jos pe prima treaptă a scării și veni spre Tully, îmbrățișând-o. Aproape că uitase cât de bine este să fie ținută în brațe. Trecuse atâta timp.

— Tully! Vocea lui Katie acoperi celelalte zgomote din încăpere când se grăbi pe scări și o îmbrățișă pe Tully. Când Kate se retrase, zâmbea.

— Acum spune-ne, ce naiba cauți aici? Nu știi că trebuie să mă anunți de fiecare vizită a ta? Acum o să mă simt complexată că nu m-am tuns și nu mi-am mai făcut suvițe atâta amar de vreme.

— Nu uita nici machiajul. Dar te-aș putea ajuta în acest sens. Mă pricep la asta. Este un dar.

Trecutul le învălui pe amândouă în mrejele sale, făcându-le să râdă.

Kate și Tully se prinseră de brațe, iar Kate o conduse spre sofa. Acolo, cu valiza la ușă ca o gardă de corp, petrecură cel puțin o oră, depănând amintiri și informându-se reciproc. Pe la ora trei s-au mutat în grădină unde băieții și Marah au început să se certe, din dorința de a-i capta atenția lui Tully. Când a început să se lase întunericul, Johnny a aprins grătarul și a așezat o masă de picnic în iarbă sub cerul înstelat și acolo în placidul Sound, Tully a mâncat prima ei mâncare gătită în ultimele luni. După aceea, s-au lăsat antrenate în joaca băieților, în timp ce Kate și Johnny duceau gemenii la culcare, Tully stătu cu Marah, în curtea din spate, fiecare din ele fiind înfășurată într-unul din șalurile călduroase ale doamnei Mularkey.

— Cum este să fii celebru?

Tully nu se prea gândise la asta, luase lucrurile ca atare.

— Cum să-ți spun? Ți se rezervă cele mai bune mese, ajungi în cele mai grozave locuri; lumea îți dă totul pe gratis, de fiecare dată. Toți te așteaptă. Și, întrucât sunt jurnalistă și nu star de cinema, paparazzi mă lasă în pace, în general.

— Petreceri?

Tully zâmbi.

— A trecut multă vreme de când mă interesau petrecerile, dar este adevărat că primesc multe invitații. Și nu uita îmbrăcămintea. Designerii

îmi trimit rochii tot timpul. Nu trebuie decât să le port.

— Oh! exclamă Marah. E grozav!

În spatele lor scârțâi o ușă cu paravan, apoi se închise cu zgomot. Se auzi un zgomot făcut de ceva – o masă, poate, trasă pe ponton. Apoi începu muzica. Jimmy Buffet *Margaritaville*.

— Știi care este semnificația, spuse Kate, apărând lângă ele cu două mărgărită în mână.

Marah scânci imediat.

— Sunt destul de mare ca să nu mă trimiți la culcare. În plus, mâine nu mă duc la școală. Este ziua profesorului.

— La culcare, micuților, spuse Kate, aplecându-se să-i ofere paharul lui Tully.

Marah se uită la Tully de parcă ar fi vrut să-i spună *Vezi? Ți-am zis că mă consideră tot un copil.*

Tully nu se putu abține să nu râdă.

— Cândva, eu și mama voastră nu știam cum să creștem mai repede. Ne strecuram pe furiș din casă și furam de la mama...

— Tully, spuse Kate cu o voce ascutită. Vechile noastre povești n-o interesează.

— Mama se furișa din casă? Ce făcea bunica?

— I-a fixat interdicții pentru tot restul vieții. Și a obligat-o să poarte haine de la reduceri, răspunse Tully.

Marah se cutremură la gândul acesta.

— Din poliester, adăugă Kate. O vară întreagă mi-a fost teamă să stau în preajma unui foc deschis.

— Voi două mă mințiți, spuse Marah încrucișându-și brațele.

— Noi? Să mințim? Niciodată, spuse Tully sorbind din băutură.

Marah se ridică de pe scaun, oftă prelung și se duse înapoi în casă. Imediat ce se închise ușa, Tully și Kate pufniră în râs.

— Spune-mi că noi n-am fost așa, zise Tully.

— Mama jură că așa au stat lucrurile. Tu erai Micuța Domnișoară Perfecțiune în ochii ei. Până când am fost arestate din cauza ta.

— Prima fisură din armură.

Râzând, Kate se așeză în scaunul de lângă ea, învelindu-se cu unul din șaluri.

Tully nici nu-și dăduse seama cât fusese de încordată, cât de crispați îi erau umerii și gâtul până în clipa aceea când a început să se relaxeze. Ca întotdeauna, Kate reprezenta centura ei de siguranță, plasa pe care ateriza. Cu cea mai bună prietenă alături avea și încredere în sine. Se rezemă de

spătarul scaunului privind cerul înstelat al nopții. Ea nu făcuse niciodată parte din categoria acelor persoane care se simt copleșite sub cerul liber, dar înțelese brusc de ce unii se simțeau așa; era o chestiune de perspectivă. Își petrecuse o mare parte din viață alergând în disperare spre linia de sosire, ceea ce o lăsase fără suflare. Dacă ar fi acordat mai multă atenție peisajului și mai puțină liniei de sosire, poate că nu s-ar mai fi aflat acum aici, o femeie singură de patruzeci și doi de ani, căutând o urmă de familie.

— Așadar, mă provoci să te întreb? zise Kate în cele din urmă.

Nu avea rost să-i ascundă adevărul, cu toate că simțea o nevoie instinctivă s-o facă. Muzica se schimbă, începu Abba, *Knowing Me, Knowing You*.

— L-am întâlnit pe Chad, spuse încet.

— Cu câteva luni în urmă, nu? în Central Park?

— Da.

— Și când l-ai văzut ai sărit în avion și ai venit să mă vezi. Te înțeleg foarte bine.

Înainte ca Tully să poată răspunde, ușa se dădu din nou de perete și intră Johnny cu o bere în mână. Trăgând un scaun aproape de ele, se așează. Formau acum un semicerc în curtea cu iarbă, cu fața spre întunecatul Sound. Razele lunii luminau valurile care se loveau de nisip.

— Ți-a spus?

— Ce, sunteți cumva telepați? răspunse Tully. Tocmai începusem.

— De fapt, zise Kate, mi-a mărturisit că l-a văzut pe Chad cu câteva luni în urmă.

— Ah, exclamă Johnny, încuviințând de parcă asta ar fi explicat neașteptata vizită a lui Tully, care străbătuse toată țara în acest scop.

— Ce vrea să însemne acel *ah*? îl întrebă ea brusc iritată. La fel exclamase și Chad.

— El este Moby-Dick a ta, răspunse Johnny.

Tully îl privi lung.

— N-am făcut nicio referire la scula lui.

— Haide, Tully, spuse Kate punând mâna pe brațul soțului ei. Care e problema?

Ea îi privi pe amândoi, stând atât de aproape, soț și soție care încă mai râdeau împreună și se atingeau cu tandrețe după atâția ani de căsnicie și pieptul îi tresăltă de dorință.

— Am obosit să fiu singură, zise ea în cele din urmă. Se străduise atât de mult să nu spună aceste cuvinte, încât în final, când le rosti sunară de parcă ar fi fost lustruite ca niște pietre de pe plajă.

— Și Grant? o întrebă Johnny.

— Parcă ai spus că Chad trăiește cu o femeie, zise Kate aplecându-se în față.

— Nu prea are legătură cu Chad. De fapt are, dar nu așa cum crezi tu. El mi-a atras atenția că am o familie, spuse Tully.

Kate avu o mică ezitare.

— Te referi la Cloud?

— E mama mea.

— Biologic vorbind, este. Dar și reptila este un părinte mai bun; își îngroapă ouăle și pleacă.

— Știu că vrei să mă protejezi, Kate, dar din punctul tău de vedere e firesc s-o privești cu neîncredere. Tu ai o familie.

— Te rănește de fiecare dată când o vezi.

— Dar s-a tot întors. Poate asta însemna ceva.

— Și pleca mereu, spuse Kate imediat. Și de fiecare dată îți frângea inima.

— Acum sunt mai puternică.

— Ce vrei să ne spui, de fapt? Parcă ai vorbi codificat, zise Johnny.

— Vreau s-o găsesc. Știu ultima ei adresă, i-am trimis bani în fiecare lună. Poate dacă o înscriu într-un program de tratament am avea o șansă.

— A fost în zeci de asemenea programe, sublinie Kate.

— Știu, dar n-a beneficiat niciodată de sprijin. Poate de asta a avut nevoie.

— Aud prea mulți *poate*, spuse Kate.

Tully își plimbă privirea de la Kate la Johnny și în cele din urmă reveni la Kate.

— Știu că este o nebunie, care probabil va fi sortită eșecului și fără îndoială voi sfârși prin a suspina sau a mă îmbăta, ori una, și alta, dar am obosit să fiu atât de îngrozitor de singură, să nu am un iubit sau copii pe care să mă bazez. Am doar o mamă, așa cum este ea. Și așa vrea, Katie, să mergi cu mine, să mă ajuți s-o găsesc. Nu mi-ar lua decât câteva zile.

Kate rămase cu gura căscată.

— Ce-ai spus?

— Vreau s-o găsesc. N-o pot face singură.

— Dar... nu pot pleca nici măcar câteva zile. Mâine este carnavalul școlii elementare. Sunt președinta comisiei de jocuri. Trebuie să fiu acolo să mă ocup de asta și să distribui premiile.

Profund dezamăgită, Tully expiră prelung.

— O, bine. Dar în weekend?

— Îmi pare rău, Tul. Regret sincer. Eu și mama ne ocupăm sâmbătă și

duminică de livrarea mâncării din partea bisericii. Dacă nu mă duc, aş provoca multe încurcături. Luni şi marţi fac muncă de voluntariat la Departamentul Parcuri şi Recreere, dar aş putea merge cu tine câteva zile la sfârşitul săptămânii viitoare.

— Dacă mai aştept, o să mă răzgândesc, spuse Tully, încercând să-şi adune tot curajul. Cred că o să mă duc singură. Eram îngrijorată doar dacă...

— Ar trebui să mergi cu o echipă, interveni Johnny.

Tully îl privi lung.

— Ce vrei să spui?

— Ştii tu, să filmezi. Eşti celebră, ai în spate povestea biete fete bogate. Nu vreau să par insensibil, dar spectatorilor tăi le-ar plăcea să facă această călătorie împreună cu tine. Şeful meu ar da orice s-o transmită pe post.

Tully examinează această idee neaşteptată. Era ceva periculos pentru ea, desigur; putea fi umilită de mama ei. Dar există şi posibilitatea de a ieşi triumfătoare. O reîntâlnire mamă-fiică ar fi fost ca o mină de aur pentru televiziune. O surprinse la modul cel mai cinstit faptul că nu se gândise la asta. Un portret intim ca acesta îi ridică ratingul până la cer. Nu merita?

Avea nevoie doar de un producător căruia să-i pese de soarta ei.

Se uită la Johnny.

— Vino cu mine, îi spuse aplecându-se spre el. Fii producătorul meu.

Kate se îndreptă brusc de spate.

— Poftim?

— Te rog, Johnny, insistă Tully. Am nevoie de tine, dacă se va întâmpla asta. Nu am încredere în nimeni altcineva. Vei avea audienţă naţională. Îl sun pe şeful tău. Eu şi Fred suntem prieteni de mult timp. Şi, după cum ai spus şi tu, face moarte de om ca să aibă exclusivitate.

Johnny se uită la soţia sa.

— Katie?

Tully îşi ţinu respiraţia, aşteptând răspunsul prietenei sale.

— Tu decizi, Johnny, spuse Kate în final, deşi nu părea prea încântată de perspectivă.

Johnny se rezemă de spătarul scaunului.

— O să vorbesc cu Fred. Presupunând că este în consiliul de conducere, am putea începe mâine. Îl sun pe Bob Davies să ne însoţească în calitate de cameraman. Zâmbi forţat. Oricum, n-ar strica să mai ies câteva zile pe teren.

Tully începu să râdă.

— Ar fi grozav!

Ușa cu paravan se deschise brusc și Marah dădu buzna în curte.

— Pot să merg și eu, tati? Nu am școală mâine și mi-ai spus că o să-mi oferi cândva prilejul să te văd la lucru.

Tully luă mâna lui Marah, apoi o așeză în poala sa.

— E o idee fantastică. Așa o să vezi ce producător de excepție este tatăl tău, iar mama nu va trebui să-și facă probleme pentru tine, în timp ce face muncă de voluntariat la școală.

Lângă ea, Kate părea exasperată.

Se întoarse spre cea mai bună prietenă a sa.

— E în ordine, Kate? O să dureze doar câteva zile. Iar Marah va constata cât este de norocoasă să te aibă ca mamă. O aduc înapoi la timp ca să poată merge luni la școală. Promit.

Johnny se ridică și deschise celularul. Formând numărul, intră în casă. Vocea lui se auzi clar, apoi pieri în momentul în care intră în casă.

— Fred? Sunt Johnny. Îmi pare rău să te deranjez, dar...

— Kate? spuse Tully, aplecându-se spre ea. E în ordine?

Încetul cu încetul zâmbetul prietenei sale îi reveni pe buze.

— Sigur, Tully. Ia-mi toată familia dacă dorești.

26

Întotdeauna vei suferi din pricina ei, spuse Kate câteva ore mai târziu, când luminile orașului Seattle începură să pâlpâie între Sound-ul cel întunecat și cerul fără stele.

Tully oftă, fixând cu privirea linia de spumă care se spărgea de țärm. Abia se vedea. Terminându-și cea de-a treia mărgărită, puse paharul pe iarbă lângă ea.

— Știu.

Tully tăcu. De fapt, amețea când începea să examineze pe toate fețele această idee a ei.

— Dar de ce Johnny? o întrebă Kate în final. Părea că ezită ca și cum poate n-ar fi vrut să rostească aceste cuvinte cu voce tare.

— Mă va proteja. Dacă o să-i spun să taie, el se va supune. Dacă-i cer să arunce totul la gunoi, o va face.

— Nu prea cred.

— O va face. Pentru mine. Și știi de ce?

— De ce?

— Din cauza ta. Sări în picioare, nevrând să mai comenteze această decizie.

Kate ajunse în același moment lângă ea, cercetând-o cu atenție.

— Ce m-aș face fără tine, Katie? spuse Tully aplecându-se spre cea mai bună prietenă.

— Nu vei afla niciodată. Și acum o să te duc în camera ta. Trebuie să dormi.

După ce intrară în casă, Kate o conduse pe coridor spre camera de oaspeți.

Acolo, Tully căzu pe pat privind-și cu ochii împăienjeniți cea mai bună prietenă. În timp ce toată încăperea se prăvălea asupra ei își dădu seama ce idee prostească avusese, cum căutase singură necazul cu lumânarea. Putea fi rănită din nou. Dacă ar fi avut viața lui Katie n-ar fi trebuit să riște.

— Ești atât de norocoasă, murmură aproape adormită. Johnny... vru să adauge și copiii te iubesc, dar înainte să termine, vorbele i se amestecară în minte și izbucni în plâns, apoi adormi.

Dimineața următoare se trezi cu o puternică durere de cap. I-a luat mai mult ca de obicei să-și aranjeze părul, să se machieze, iar faptul că Johnny îi striga să se grăbească n-o ajută prea mult, dar în cele din urmă a fost gata de plecare.

Johnny a îmbrățișat-o strâns și a sărutat-o pe Kate.

— Nu lipsesc mai mult de două zile, îi spuse atât de încet încât Tully știu că ea n-ar fi trebuit să audă. Ne întoarcem înainte să ne simți lipsa.

— O voi simți din plin, spuse Kate. Deja mi-e dor de tine.

— Haide, mama, interveni Marah pe un ton ascuțit. Trebuie să plecăm. Așa este, mătușă Tully?

— Sărut-o pe mama înainte de plecare, zise Johnny.

Marah se supuse și se îndreptă spre Kate ca s-o sărute.

Kate își ținu fiica strâns la piept până când aceasta începu să se foiască, apoi îi dădu drumul.

Tully simți o umbră de gelozie la vederea acestei scene; alcătuiau o familie atât de frumoasă!

Johnny o conduse pe Marah la mașină și începu să încarce bagajele.

Tully o privi pe Kate.

— O să fii aici, când te voi suna?

— Întotdeauna sunt aici, Tully. De-aia sunt mamă casnică.

— Ce simpatic! Tully se uită la hârtiile pe care le ținea în mână. Deasupra se afla un tenc de notițe pe care le luase în timpul ultimei discuții cu avocatul ei. Era o listă cu diversele adrese ale lui Cloud.

— Bine, am plecat, așadar. Și-a luat poșeta și s-a îndreptat spre mașină.

Când au ajuns la capătul aleii s-a răsucit în scaun.

Kate rămăsese la intrarea în casă cu cei doi băieți agățați de poale,

facându-le semne de rămas-bun.

Prima lor oprire, după doar două ore de mers, a fost la un parc de rulote. Ultima adresă cunoscută a lui Cloud. Dar se pare că mama ei se mutase de aici cu o săptămână în urmă și nu lăsase nimănui noua adresă. Omul cu care vorbiră presupunea că femeia respectivă se mutase într-o altă tabără din Issaquah.

În următoarele șase ore, ei se perindară prin diverse locuri, respectând indicațiile – Tully, Johnny, Marah și un cameraman care-și spunea Fat Bob dintr-un motiv cât se poate de justificat. La fiecare oprire, el filma o secvență cu Tully, vorbind cu oamenii din diferite localități și campinguri. Unii o cunoșteau pe Cloud, dar nimeni nu părea să știe unde se află. Au mers de la Issaquah la Cle Elem la Ellensburg. Marah îi sorbea cuvintele lui Tully.

Tocmai luaseră o cină târzie la North Bend, când Bob veni cu vestea că ultimul cec al lui Cloud fusese încasat de la banca de pe Vashon Island.

— Am putea ajunge într-o oră, murmură Johnny.

— Crezi că o s-o găsim acolo? întrebă Tully punându-și zahăr în cafea. Era prima oară când rămăseaseră singuri. Fat Bob era în camionetă, iar Marah la baie.

Johnny s-a uitat la ea.

— Cred că putem face oamenii să ne iubească.

— Inclusiv pe părinți?

— Mai ales pe ei.

Ea simți cum se reînfiripă vechea lor legătură. Avuseseră ceva în comun, își aminti ea. În copilărie suferiseră din cauza singurătății.

— Cum este să te simți iubit, Johnny?

— N-ai vrea să cunoști răspunsul la întrebarea asta. Tu vrei să știi cum este să iubești pe cineva. El zâmbi forțat, ceea ce îl făcu să arate din nou ca un copil. În afară de tine, desigur.

Ea se rezemă de spătarul scaunului.

— Am nevoie de prieteni noi.

— Eu îți sunt prieten, știi bine. Ar trebui să te obișnuiești cu ideea asta. Acum trebuie să facem acest reportaj. Camera este aici cu noi, va înregistra tot. Dacă vrei să dai înapoi, acesta este momentul.

— Tu mă poți proteja.

— Asta încercam să-ți spun, Tully. N-o voi face. Voi urmări subiectul. Cum ai făcut și tu în Germania.

Ea îl înțelese. Prietenia se termina acolo unde apărea un reportaj; aceasta era o axiomă a jurnalismului.

— Măcar încearcă să mă iei doar din stânga. Mă avantajează mai mult.

Johnny zâmbi și achită nota.

— Du-te după Marah; dacă ne grăbim, avem șanse să prindem ultimul feribot.

De fapt, au pierdut ultimul feribot, așa că au dormit în trei camere într-un hotel de lângă docuri.

Dimineața următoare Tully s-a trezit cu o durere de cap pe care nici măcar o cantitate mare de aspirină n-a putut s-o atenueze. Totuși s-a îmbrăcat, s-a machiat și au luat micul dejun într-un restaurant mizerabil recomandat de Fat Bob. Pe la nouă dimineața se aflau la bordul feribotului, îndreptându-se spre o localitate unde se cultivau fructe de pădure, pe Vashon Island.

Camera o urmărea pe Tully. În timp ce îi chestiona pe funcționarii băncii unde a fost încasat ultimul cec, arătându-le o fotografie veche a mamei, singura pe care o avea, ea și-a păstrat zâmbetul.

Doar pe la ora zece când au oprit în dreptul semnului Sunshine Farms începu să se resimtă de pe urma stresului.

Localitatea semăna cu multe altele pe care le văzuse: acri întregi acoperiți de recolte, oameni neîngrijiți, îmbrăcați într-un fel de salopete. Principala diferență era cazarea. Aici oamenii trăiau în corturi numite iurte. Erau cel puțin treizeci aliniate de-a lungul râului.

Johnny trase într-o parcare și coborî din microbuz. Fat Bob îl urmă îndeaproape după ce trânti ușa microbuzului închizând-o.

Marah spuse îngrijorată:

— Ești bine, mătușă Tully?

— Taci, Marah, zise Johnny. Vino aici lângă tata.

Tully știa că este așteptată: totuși rămase pe loc. Oamenii o așteptau tot timpul; era unul din avantajele celebrității.

— O poți face, i se adresă femeii speriate din oglindă. O viață întregă își ecranase inima, creând o platoșă în jurul ei, iar acum o dădea la o parte în mod deliberat, expunându-și vulnerabilitatea. Dar ce altceva putea face? Dacă ea și mama vor avea o șansă, cineva trebuia să facă prima mișcare.

Încet, deschise ușa și ieși.

Fat Bob și camera lui erau chiar acolo, în fața ei.

Tully trase aer în piept și zâmbi.

„Ne aflăm în localitatea Sunshine Farms. Ni s-a spus că mama a locuit aici aproape o săptămână, cu toate că nu i-a dat adresa avocatului meu, așa că nu știm dacă are de gând să rămână aici”.

Se uită la șirul lung de mese acoperite și înclinate, unde femei cu figuri istovite își vindeau produsele. Fructe de pădure, gemuri, siropuri, unt de cacao și obiecte de artizanat gen Holly Hobbie.

Nimănui nu părea să-i pese că o cameră de luat vederi se îndrepta spre ele. Sau o celebritate.

„Sunt Tallulah Hart și o caut pe femeia aceasta.⁴¹ Întinse fotografia.

Fat Bob veni prin stânga ei. Oamenii nu aveau idee cât de aproape trebuia să fie camera ca să înregistreze trăirile emoționale.

— Cloud, spuse femeia fără să zâmbească.

Inima lui Tully se opri preț de o secundă.

— Da.

— Nu mai este la Sunshine. Era prea mult de lucru pentru ea aici. Ultima oară am auzit că s-a dus la vechiul Mulberry. Ce-a făcut?

— Nimic. Este mama mea.

— A zis că nu are copii.

Tully știe că aparatul i-a surprins reacția, tresărarea dureroasă.

— Nu mă miră. Cum ajungem la Mulberry?

În vreme ce femeia îi dădea indicațiile, Tully se simți cuprinsă de neliniște. Se îndepărtă, ducându-se spre un gard pentru a fi singură. Johnny veni lângă ea.

— Te simți bine? o întrebă destul de încet astfel încât camera să nu înregistreze convorbirea.

— Mi-e teamă, șopti ea privindu-l.

— O să fie bine. Nu-ți mai poate face rău acum. Ești Tallulah Hart, ține

mente lucrul acesta.

De asta avea ea nevoie. Zâmbind, simțindu-se mai puternică, reveni și își aținti privirea asupra camerei. Nu se mai obosi să-și ștergă lacrimile.

— Cred că tot îmi mai doresc să mă fi iubit, se destăinui în fața camerei. Să mergem.

Au urcat în microbuz și au ieșit pe autostradă. Pe Mill Road au luat-o la stânga și au pornit pe un drum pietruit, plin de gropi până când le-a apărut în fața ochilor o rulotă veche, bej. Era așezată pe blocuri de piatră, pe un câmp cu iarbă înconjurată de mașini vechi, ruginite. Un frigider zăcea într-o rână în curtea din față, alături de o sofa ruptă. Trei pit bulli neîngrijiți erau legați la gard. Și-au ieșit din minți când camioneta a intrat în curte și au început să latre, arătându-și colții și năpustindu-se spre ei.

— Este *Deliverance*, spuse Tully cu un zâmbet pierit când atinse mânerul ușii.

Au coborât cu toții în același timp, mișcându-se în formație: Tully în față, avansând cu o încredere autoimpusă; Fat Bob lângă sau în fața ei, immortalizând fiecare imagine pe bandă; și Johnny în spatele lor ținând-o pe Marah de mână și atrăgându-i atenția să tacă.

Tully se duse direct la ușa din față și bătu.

Nu răspunse nimeni.

Ea încercă să surprindă vreun zgomot de pași, dar lătratul câinilor făcea imposibil acest lucru.

Bătu din nou și fu pe punctul să renunțe când ușa se deschise și apărură un bărbat imens cu părul încâlcit, îmbrăcat doar într-un șort. O femeie tatuată, îcu o fustă scurtă acoperea partea stângă a pântecelui lui păros.

— Da? spuse el scărpinându-se sub braț.

— Am venit s-o văd pe Cloud.

El își lăsă capul într-o parte și coborî din rulotă trecând pe lângă ea și îndreptându-se spre câini. Lui Tully îi lăcrimară ochii de la mirosul care ieșea din acea rulotă. Ar fi vrut să se întoarcă spre cameră, să spună ceva spiritual dar nici nu putea înghiți, atât era de nervoasă. În interior găsi maldăre de cutii vechi de mâncare. Peste tot erau muște și cutii de pizza care prinsese crustă. Dar mai ales sticle goale de băutură și o pipă. O stivă de iarbă se afla pe masa din bucătărie.

Tully nu făcu niciun comentariu.

Fat Bob îi urmărea fiecare pas, filma călătoria prin acea casă mobilă, care arăta îngrozitor.

Ea se îndreptă spre ușa închisă din spatele bucătăriei, ciocăni, o deschise și văzu o baie mizerabilă. Trânti ușa și se duse la următoarea. Acolo ciocăni

de două ori și apăsă pe mâner. Dormitorul era mic, poate și din cauza mormanelor de haine aruncate peste tot. Trei sticle de gin de doi litri erau aliniate lângă masă.

Mama ei zăcea chircită pe patul nefăcut, cu o pătură veche zdrențuită înfășurată în jurul trupului.

Tully se aplecă, observând cât de ridată și cenușie era pielea mamei sale.

— Cloud? O strigă de trei sau patru ori, dar nu primi niciun răspuns. În final, o atinse pe umăr, la început mai ușor, apoi în forță.

— Cloud?

Fat Bob se afla pe poziție, cu camera îndreptată spre femeia din pat.

Încet, mama ei deschise ochii. I-a trebuit ceva timp să se dezmeticească, dar privirea îi era lipsită de orice expresie.

— Tallulah?

— Salut, Cloud.

— Tully, se corectă, de parcă și-ar fi amintit cum îi plăcea fetei ei să i se spună. Ce cauți aici? Și cine naiba e tipul cu camera?

— Am venit să te văd.

Cloud se ridică încet, ducând mâna la buzunarul murdar în căutarea unei țigări. Tully observă cât de neputincioasă era mâna mamei, care reuși să aprindă țigara abia la a treia încercare.

— Am crezut că ești la New York, că ai devenit celebră și bogată. Se uită nervoasă la cameră.

— Sunt și una și alta, spuse Tully, incapabilă să-și mascheze mândria din glas. În pofida tuturor dezamăgirilor, încă tânjea după admirația acestei femei.

— De când te-ai mutat aici?

— Ce-ți pasă? Tu trăiești într-un loc grozav, în timp ce eu putrezesc aici.

Tully își privi mama, observându-i părul încâlcit și neîngrijit, încărunit, pantalonii largi, pătați, cu betelia ruptă, cămașa de flanelă uzată, cu nasturii încheiați alandala. Și chipul. Ridat, murdar, cenușiu din cauza țigărilor și alcoolului și a unei vieți irosite. Cloud abia împlinise șaiszeci de ani și arăta cu cincisprezece ani mai bătrână. Frumusețea fragilă din tinerețe dispăruse acum ca urmare a exceselor de tot felul.

— Nu cred că îți dorești asta, Cloud. Chiar și tu...

— Chiar și eu, nu? De ce ai venit să mă cauți, Tully?

— Ești mama mea.

— Amândouă am cunoscut vremuri mai bune, spuse Cloud dregându-și glasul și evitându-i privirea. Trebuie să plec de aici. Poate mă iei la tine câteva zile. Să fac o baie. Să mănânc ceva.

Tully se detestă pentru ceea ce simțea la auzul acestor cuvinte. O viață întreagă își dorise ca mama să vină acasă cu ea, dar știa cât de periculos poate fi un moment ca acesta.

— Bine.

— Adevărat? Pe chipul lui Cloud se citea cât de puțină încredere aveau una în alta.

— Adevărat. Și pe moment Tully uită de camera care înregistra totul. Îndrăzni să-și imagineze imposibilul; că ar putea deveni mamă și fiică, să nu mai fie două străine.

— Haide, Cloud. Să mergem la mașină.

Tully știa că n-ar trebui să creadă în posibilitatea de a stabili o relație cu mama ei, dar această idee cedase locul unui cocteil nebunesc de speranțe, care odată băut o făcea să se îmbete instantaneu. Poate că venise totuși momentul să aibă propria familie.

Camera surprinse tot: speranțele, teama și nevoia imperioasă a lui Tully. Pe lungul drum spre casă în timp ce Cloud ședea prăbușită într-un colț, Tully își descărcă inima în fața camerei. Răspunse întrebărilor puse de Johnny cu o onestitate neobișnuită pentru ea, dezvăluind în sfârșit cât de afectată fusese de atitudinea distantă a mamei sale.

Acum, totuși, Tully adăugă un cuvânt nou.

Dependentă.

De când își cunoștea mama, aceasta fusese dependentă de droguri, băutură sau de amândouă. Cu cât se gândea Tully mai mult la asta, cu atât era mai conștientă de faptul că reprezenta cauza problemelor lor.

Dacă o va putea interna pe mama sa la centrul de dezintoxicare și o va ajuta să-și desfășoare programul, poate vor avea parte de un nou început. Era așa de sigură de asta, încât își sună șeful de la CBS și mai ceru câteva zile libere ca să-și îndeplinească îndatoririle de fiică și să-și aducă contribuția la vindecarea mamei sale.

— Ești sigură că este o idee bună? o întrebă Johnny când termină de vorbit la telefon.

Se aflau în livingul luxosului Cascade Suit de la Fairmont Olympic Hotel din Seattle. Fat Bob stătea lângă fereastră pe un scaun și înregistra întreaga discuție pe casete. Camerele și echipamentul acopereau aproape toată podeaua; luminile albastre creau un spațiu de punere în scenă de-a lungul sofalei. Marah stătea ca o pisică cuibărită într-un fotoliu, citind o carte.

— Are nevoie de mine, spuse Tully simplu.

Johnny ridică din umeri și nu mai scoase niciun cuvânt, mulțumindu-se doar s-o privească.

— Păi... ea se ridică, întinzându-se. Cred că am dat lovitura. Lui Fat Bob îi spuse: Asta-i tot pentru astăzi. Odihnește-te. O să plecăm mâine la opt.

Fat Bob încuviință, își împachetă echipamentul și se îndreptă în josul holului spre camera sa.

— Pot să dorm cu mătușa Tully? întrebă Marah, lăsând cartea să-i cadă pe podea.

— În ce mă privește, nu este nicio problemă, spuse Johnny, dacă ea nu are nimic împotriva.

— Glumești? Să-mi petrec timpul cu fina mea preferată este un mod perfect de a-mi încheia ziua.

După ce Johnny se duse în camera sa, Tully o dădăci pe Marah spunându-i să se spele pe dinți, pe față, să se îmbrace în pijama.

— Sunt prea mare pentru pijama, o informă Marah, dar când se urcă în pat se ghemui în brațele lui Tully, ca acea fetiță care fusese cu câțiva ani în urmă. A fost teribil, mătușă Tully, îi spuse ea somnoroasă. Și eu voi deveni vedetă de televiziune când voi fi mare.

— Nu mă îndoiesc.

— Dacă mă lasă mama, ceea ce probabil nu se va întâmpla.

— Ce vrei să spui?

— Mama nu mă va lăsa să fac nimic.

— Știi că mama ta este cea mai bună prietenă a mea, da?

— Da, răspunse ea cam fără chef.

— De ce crezi că așa stau lucrurile?

Marah se întoarse și o privi curioasă.

— De ce?

— Pentru că mama ta e nehotărâtă.

Marah se strâmbă.

— Mama mea? Nu face niciodată nimic grozav.

Tully clătină din cap.

— Marah, mama ta te iubește necondiționat și e mândră de tine. Crede-mă, prințeso, este cel mai grozav lucru din lume.

În dimineața următoare, Tully s-a trezit devreme și s-a îndreptat spre dormitorul de vizavi. Acolo s-a oprit, și-a făcut curaj și a bătut la ușă. Fiindcă n-a primit niciun răspuns, a deschis ușa încet.

Mama ei încă dormea.

Zâmbind, a ieșit, închizând ușa fără zgomot. Când a ajuns la ușa lui Johnny s-a oprit și a bătut. El i-a răspuns imediat. Era îmbrăcat în halatul hotelului și avea părul ud.

— Am crezut că începem la opt.

— Așa este. Mă duc să-i cumpăr niște haine lui Cloud pentru centrul de dezintoxicare și ceva de mâncare pentru micul dejun. Marah încă mai doarme.

Johnny se încruntă.

— Te miști teribil de repede, Tully. Magazinele sunt închise la ora asta.

— Întotdeauna am fost rapidă. Tu știi asta, Johnny. Totul este deschis pentru Tallulah Hart. Este unul din avantajele vieții pe care o duc. Ai cheia de la camera mea?

— Da. O să mă duc acum acolo. Ai grijă ce faci.

Ignorându-i avertismentul, se duse la piața publică și făcu provizii de croissant, prăjituri și chifle cu scortişoară. Cloud trebuia să se îngrașe puțin. Apoi merse la „La Dolce” unde îi cumpără mamei blugi, bluze, pantofi, lenjerie intimă și cea mai groasă jachetă pe care a găsit-o. S-a întors la hotel pe la nouă.

— Am venit! strigă deschizând ușa cu piciorul. Uite ce ți-am adus! Puse îmbrăcămintea pe sofa și celelalte sacoșe pe podea.

Pe masa mică din living începu să scoată chiflele și prăjiturile.

Fat Bob se afla acolo, filmându-i intrarea.

Ea îi zâmbi din toată inima.

— Mama trebuie să se îngrașe puțin. Ar ta e doar începutul. Am adus toate sortimentele de cafea care se vând la Starbucks, pentru că nu-i cunosc preferințele.

Johnny se așeză pe sofa părând obosit.

— Aici e ca la morgă. Tully se duse la ușa mamei sale și bătu. Cloud?

Niciun răspuns.

Bătu din nou.

— Cloud? Ești la duș?

Deschise ușa.

Primul lucru pe care l-a observat a fost mirosul țigărilor și fereastra deschisă. Patul era gol.

— Cloud? Intră în baia încă plină de aburi. Prosoapele egiptene, groase, zăceau maldăr pe podea. Prosopul de mâini și cârpa de spălat, murdare și pătate, fuseseră puse în chiuvetă.

Tully ieși din baie și se întoarse cu fața spre Johnny și spre cameră.

— A plecat?

— Acum o jumătate de oră, spuse el. Am încercat s-o opresc.

Tully fu surprinsă să constate cât de trădată se simțea, ca acea fetiță de zece ani, abandonată pe străzile din Seattle. Lipsită de valoare, nedorită.

Johnny se îndreptă spre ea, o luă în brațe și o strânse la piept. Ea ar fi

vrut să-i ceară o explicație, să afle motivul pentru care era mereu abandonată, dar întrebarea rămase nerostită. Se agăță de el căutând alinare, luând tot ce-i oferea el. Johnny o mângâie pe cap, liniștind-o de parcă ar fi fost un copil. Cu timpul, totuși, ea își aminti unde se afla și se retrase, încercând să zâmbească spre cameră.

— Ei bine, asta este. Sfârșitul documentarului. Am terminat, Bob. Trecând pe lângă Johnny se întoarse în camera ei, unde o auzi pe Marah cântând sub duș. Lacrimile îi împăienjeniră privirea, dar nu le lăsă să i se rostogolească pe obraji. Mama nu-i va mai frânge inima niciodată. Fusesse o proastă să creadă că aventura ei ar fi putut avea alt sfârșit decât acesta.

Apoi observă noptiera goală de lângă ea. Scoțând telefonul mobil din buzunar, formă numărul lui Kate și sună. Când prietena ei îi răspunse, Tully trecu imediat la subiect:

— E ceva rău cu mine, Katie, îi spuse încet, cu glas tremurat.

— Te-a fentat?

— Ca un hoț la adăpostul nopții.

— Tallulah Rose Hait, ascultă ce-ți spun. O să închizi acum telefonul ăsta blestemat și o să iei imediat feribotul. O să am eu grijă de tine. Ai înțeles? Și adu-mi familia acasă.

— Nu este nevoie să urli. Vin. Venim. Ar fi bine să ai ceva de băut când ajung acolo. Și nu vreau să-l amesteci cu băutura aia vâscoasă pe care o beau copiii tăi.

Kate râse.

— E dimineață, Tully. O să pregătesc micul dejun.

— Mulțumesc, Kate, spuse Tully încet. Îți rămân datoare.

Când închise, îl văzu pe Fat Bob. El filmase scena din ușă, cu Johnny alături de el.

Dar nu lumina roșie a camerei, faptul că fusesse umilită public sau acele lentile care vedeau totul, o tulburaseră.

Johnny, tristețea și felul în care o privea o făcură să izbucnească în plâns în cele din urmă.

Xeportajul s-a transmis două săptămâni mai târziu și până și Kate, care se obișnuise cu succesele uluitoare ale lui Tully, a fost surprinsă de reacția publicului. Ani de-a rândul Tully fusesse considerată o profesionistă obiectivă, inspirată, care realiza reportaje cu detașarea jurnalistului. Acum, publicul află că fusesse dezamăgită și abandonată. Au văzut dincolo de jurnalistă femeia din ea și nu mai conteneau cu comentariile. Fraza auzită cel mai des era *a pățit exact ca mine*.

Înainte de documentar publicul o respecta pe Tully Hait. După difuzarea

lui, a adorat-o. A apărut pe coperta de la *People și Us* în aceeași săptămână. Documentarul și fragmente din el au fost prezentate și reluate la diferite emisiuni de știri. Se pare că America nu se mai sătura de Tully Hart.

Dar în timp ce toată lumea o urmărea pe Tully și trista ei revedere cu mama de care se înstrăinase, Kate a observat altceva pe acea casetă și a urmărit-o obsesiv.

N-a putut să nu remarce felul în care Johnny se uita la Tully la sfârșit, când a anunțat-o de dispariția lui Cloud și felul în care s-a dus la ea și a luat-o în brațe. Apoi a urmat discuția liniștită pe care Tully și Johnny au avut-o la Sunshine Farms. Au editat ce s-a spus, apoi s-au îndepărtat de cameră, iar Kate se tot întreba ce-au discutat.

A studiat cu atenție limbajul trupurilor, dar la sfârșit n-a descoperit nimic în plus față de ceea ce știa deja: doi prieteni care lucrau împreună la un documentar emoționant și o soție care-și făcuse probleme din cauza lor prea mult timp.

Asta ar fi trebuit să fie finalul. Dacă nu s-ar mai fi întâmplat nimic, Kate și-ar fi reprimat vechile gelozii, așa cum făcuse de multe ori de-a lungul anilor.

Dar ceva s-a întâmplat.

Syndiworld, al doilea trust de presă din lume, se pare că văzuse reportajul și-i oferise lui Tully o emisiune de o oră, la care să fie realizator principal.

Ideea fu salutată de Tully, care avea astfel posibilitatea să fie ea însăși în fața camerei, să arate lumii cine este cu adevărat și ce simte. Nici nu mai trebuia să-și înceapă ziua de muncă la ora trei dimineața. Când i se făcu propunerea, spuse că era exact ce-i trebuia, dar chiar și așa puse două condiții; prima, să se filmeze în Seattle, doi John Ryan să fie producătorul. Nu se obosise să discute în prealabil cu prietenii săi niciuna din aceste probleme.

Kate și Johnny stăteau pe veranda din spate discutând la un pahar de băutură după o zi lungă, când au primit cel dintâi telefon al lui Tully.

Johnny răsesse de oferta ei și o sfătuisă să-și găsească un producător specializat în primadone.

Apoi, Tully a menționat salariul pe care i l-ar oferi, de ordinul milioanei.

Iar acum, după două zile, lui Kate îi cam pierise pofta de răs. Ea și Johnny se aflau în living, încercând să discute cu voce joasă pentru a nu trezi copiii din nou. Fără îndoială, Tully se întorsese la New York și stătea lângă telefon sperând ca și de data aceasta așteptările să-i fie confirmate.

— Nu știi ce ai împotriva, Katie, spuse Johnny, străbătând cu pași mari zona din fața ferestrei. Ne va schimba viața...

— Ce poți reproșa vieții noastre de acum?

— Ai înțeles câți bani ni se oferă? Am putea achita casa asta și ne-am permite să trimitem copiii la Harvard la studii. Iar eu aș putea face emisiuni interesante din punctul meu de vedere. Tully spunea că aș putea relata din locuri cu probleme în lume. Ți imaginezi ce ar însemna asta pentru mine?

— Așa vrei să fie cariera ta de acum înainte, să-și începi demersurile cu: „Tully zice că...”

— Mă întrebi dacă aș putea lucra împreună cu ea? Răspunsul este afirmativ, la naiba. Am colaborat cu oameni de zece ori mai răi ca Tully Hart.

— Poate mă întreb dacă ar trebui să lucrezi pentru ea, zise Kate încet.

El se opri brusc, întorcându-se s-o privească în ochi.

— Sper că glumești. Asta era? O noapte, acum un milion de ani?

— Este o femeie extrem de frumoasă. Mă gândeam doar... nu putu să continue, să transpună în cuvinte vechile ei temeri și permanenta nesiguranță.

El o privi atât de intens, încât ea simți cum se topește, apoi se volatilizează:

— Nu merit să-mi faci asta.

Ea îl urmări cum se năpustește pe scări, apoi auzi ușa de la dormitorul lor trântindu-se. Rămase acolo mult timp, privindu-și verigheta. De ce nu pot fi șterse unele amintiri niciodată? Stinse încet luminile, încuie toate ușile și urcă.

Se opri în fața ușii dormitorului lor, închisă acum și trase adânc aer în piept. Știa ce trebuia să facă, ce să spună. Îl rănise și-l insultase. Știau amândoi că acesta era cel mai important moment din viețile lor. Nesiguranța și gelozia ei nu puteau sta în calea succesului.

Trebuia să se ducă la el să-și ceară scuze, să-i spună că fusese o proastă să se teamă, că nu se îndoia de dragostea lui, așa după cum credea în soare și în ploaie. Era purul adevăr. Așa simțea.

Trebuia să fie mândră de Johnny și fericită de șansa ce i se oferea și de semnificația ei pentru el. Așa se cuvenea să fie o căsnicie, o echipă, și acum ea urma să preia conducerea. Dar chiar conștientă de toate acestea nu putea fi prea fericită.

Se temea.

Da, se vor îmbogăți. Poate vor fi și puternici. Dar cu ce preț?

Tully își încheiase contractul, și a făcut o ultimă emisiune cu o puternică încărcătură emoțională, apoi și-a luat rămas-bun de la newyorkezi. Și-a găsit un nou apartament în Emerald City și și-a petrecut luna următoare în ședințe cu ușile închise, elaborând planuri pentru viitoarea ei emisiune numită „Ora prietenelor”⁴¹ cu Tully Hait, în onoarea tradițiilor de vacanță ale familiei Mularkey. Ea și Johnny petrecuseră multe ore lucrând împreună ca pe vremuri, angajând personal, definind conceptul emisiunii.

Prin august 2003, o mare parte din munca de pregătire se terminase și ea își dădu din nou seama că fusese atât de ocupată, încât uitase de viața personală. Chiar dacă Kate locuia acum dincolo de golf, nu prea se văzuseră. Imediat ridică receptorul și-și invită cea mai bună prietenă și pe fina ei să-și petreacă ziua cu ea.

— Îmi pare rău, spuse Kate. Nu pot veni astăzi în oraș.

— Haide, o rugă Tully. N-am prea sunat vara asta, dar eu și Johnny am lucrat douăsprezece ore pe zi.

— Spune-mi ceva ce nu știi. Tu îl vezi mai mult ca mine.

— Mi-ai lipsit.

Urmă o pauză, apoi:

— Și tu mi-ai lipsit, dar astăzi chiar nu pot. Băieții au invitat niște prieteni acasă.

— Ce-ai zice să ți-o iau pe Marah de pe cap? Da, spuse Tully, înflăcăându-se la această idee. Aș putea s-o duc la Gene Suarez la manichiură și la o lecție de machiaj. Poate un tratament facial. Ar fi grozav.

— E prea mică pentru astfel de tratamente, Tully, chicoti Kate, cu toate că era cam încordată. Cât despre machiaj, nici nu poate fi vorba. Nu are voie să se machieze până în clasa a noua.

— Nimeni nu este prea mic pentru un tratament, Kate, iar tu faci o mare greșală dacă-i interzici să se machieze. Nu-ți amintești că și mama ta încercase asta? Iar noi ne machiam în stația de autobuz. N-ai vrea ca ea să învețe să se machieze corect?

— Nu încă.

— Haide, Kate, încercă s-o convingă Tully. Urc-o în vasul de unsprezece și un sfert. O s-o aștept la McDonalds. Nu spuneai chiar tu că vă certați tot timpul?

— Păi... poate că ar fi bine. Dar fără filme din categoria R, indiferent cât te-ar bate la cap.

— În regulă.

— Să sperăm că ieșirea asta o s-o binedispună. Mâine mergem la cumpărături pentru școală, ceea ce este ceva doar cu puțin mai dureros ca o

intervenție pe canal fără anestezie.

— **Ce-ar fi s-o duc la Norström să-i iau ceva special?**

— **Patruzeci de dolari.**

— **Ce?**

— **Doar atât ai voie să cheltuiești. Niciun dolar în plus și, Tully, dacă-i cumperi ceva cu buricul gol...**

— **Știu. Știu. Iar Britney Spears este Anticristul. Am înțeles.**

— **Bine. O să-i spun lui Marah.**

Exact o oră și douăsprezece minute mai târziu, Tully își instruia șoferul să oprească la McDonald's, pe Alaskan Way. Știa după claxoanele celorlalte vehicule că n-avea voie să parcheze acolo, dar ce-i păsa ei?

Coborând geamul, o văzu pe Marah alergând spre ea.

— **Vino aici, o strigă dându-se jos din mașină.**

Marah o îmbrățișă cu putere.

— **Mulțumesc că m-ai scos din casă. Mama a stat toată ziua cu gura pe mine. Ce facem azi?**

— **Ce-ai zice de un machiaj la Gene Juarez?**

— **Grozav!**

— **Și după aceea putem face ce dorești.**

— **Ești nemaipomenită, spuse Marah, privind-o pe Tully cu cea mai deplină adorație.**

Tully începu să râdă.

— **Amândouă suntem. De aceea alcătuim o echipă bine sudată.**

28

,5 ra Prietenelor¹⁴ s-a dovedit un succes încă de la prima emisiune. Brusc, Tully a devenit mai mult decât o jurnalistă sau gazda emisiunii de dimineață, ajungând o celebritate *bona fide*. Toată emisiunea fusese concepută astfel încât să demonstreze ce forță este ea și să-i scoată în evidență talentele.

Ceea ce făcea ea foarte bine, și excelase dintotdeauna la acest capitol, era să discute cu oamenii. Și ajungea la sufletele lor nu numai prin intermediul camerei de luat vederi, ci și în emisiuni în direct, cu invitați. În primele două săptămâni ale emisiunii a făcut senzație. Chipul ei a apărut în *People*, *Entertainment Weekly*, *Good Housekeeping* și *În Style*. Syndiworld abia putea să mai facă față solicitărilor, așa de repede creștea ratingul emisiunii ei.

Dar esențial era că deținea drepturile de proprietate. Desigur, le împărțea cu Syndiworld și cu familia Ryan într-o mică măsură, dar ea se afla la cârmă. După cum știau toți, să ai pe jumătate succesul lui *Oprah* însemna o

încununare a carierei sale de jurnalistă.

Acum se afla în biroul ei răsfoind însemnările pentru emisunea care urma să înceapă peste douăzeci și cinci de minute.

Era una din emisiunile ei cu celebrități. Interviuri, zâmbete gen „Nu-i așa că ne iubim”. Sincer vorbind, Tully stăpânea suficient jurnalismul ca să controleze secenele mai tensionate, dar faptul că era femeie de afaceri era cel care governa. În ultimul timp, publicul nu putea ajunge ușor la idolii săi. Johnny suporta acele scene în schimbul reportajelor lui despre cum poți schimba lumea.

Se auzi o bătaie în ușă, apoi un glas care spuse cu respect:

— Domnișoară Hart?

Ea se răsuci cu scaunul.

— Da?

— Fina dumneavoastră este aici. Pentru segmentul cumsă-ți-iei-fiica-la-serviciu-cu-tine?

— Grozav! Tully sări în picioare. Poftește-o înăuntru.

Ușa se deschise și-l văzu pe Johnny, îmbrăcat cu blugi prespălați și pulover albastru-marin din cașmir.

— Salut! spuse el.

— Salut!

Lângă el, Marah nu putea sta locului, atât era de emoționată.

— Bună, mătușă Tully. Tata mi-a spus că aș putea petrece toată ziua cu tine.

Tully se îndreptă spre ei.

— Nici nu mi-aș fi putut dori o fiică mai bună. Ești pregătită să vezi cum se face un spectacol?

— Abia aștept.

Tully se întoarse spre Johnny, dându-și seama cu o întârziere de o secundă că stătea prea aproape. Îi vedea o bucațică de ureche, unde nu se bărbierise.

— Voi fi în biroul meu, dacă aveți nevoie de mine. Însă nu-i cumpăra mașină, sau vreun cal cât timp stă aici.

— Dar ceva mic?

— În mod normal aș spune că e în ordine, dar la tine ceva mic ar putea să însemne un diamant.

— Mă gândeam la o poșetă mare „Ora Prietenelor”.

— Perfect.

Tully îi zâmbi.

— Ești producătorul meu. E normal să spui că sunt perfectă.

El o privi lung.

— Toată lumea te consideră perfectă.

Toți anii de când se cunoșteau se adunară deodată între ei – discuții și prilejuri pe care ea le ratase. Cel puțin așa gândea acum; nu-l mai cunoștea atât de bine, încât să-i descifreze expresia întipărită pe față. Chiar dacă lucraseră împreună zi de zi, erau întotdeauna înconjurați de lume și se concentraseră asupra muncii. În weekenduri, când se ducea acasă la el, Johnny era soțul lui Katie, iar Tully păstra distanța. El nu se mișcă, nu zâmbi. Tully îi surâse și făcu un pas înapoi, sperând că zâmbetul ei părea autentic.

— Haide, Marah, să ne jucăm de-a mama și fiica. Lindsay Lohan se află în camera verde. O poți întreba cum și-a început cariera.

Într-o dimineață luminoasă de la începutul lui septembrie, Kate se afla pe trotuarul din fața școlii elementare Ordway. Cu câteva clipe înainte, parcare fusese plină de autobuze care luau curba și de mașini – majoritatea SUV – care se strecurau spre culoarul de acces în parcare, acum gol și liniștit. Clopoțelul sunase, apoi se făcuse liniște, iar dirigintele intrase înapoi în clădirea de cărămidă cu acoperișul scund pentru a începe orele. Deasupra capetelor, două steaguri fâlfâiau în briza toamnei timpurii.

— Tot mai plângi? Tully încerca să pară calmă, dar vocea o trăda. Simțea că o pufnește râsul.

— Mușcă-mă, și-ți spun asta în cel mai amabil mod cu putință.

— Haide, o să te conduc acasă.

— Dar... Kate se uită spre fereastra din cel mai îndepărtat capăt al școlii. Unul din ei ar putea avea nevoie de mine.

— S-au dus la grădiniță, nu la o operație pe cord deschis, iar tu mai ai și alte lucruri de făcut.

Kate oftă, ștergându-și ochii.

— Știu că mă comport prosteste.

Tully îi strânse mâna.

— Nu te comporti prosteste. Îmi amintesc prima zi de școală. Îi invidiam pe cei ale căror mame plângeau.

— Chiar îți sunt recunoscătoare pentru că ești astăzi aici cu mine. Știu cât îți este de greu să pleci de la studio.

— M-a învoit producătorul, spuse ea cu un zâmbet. Cred că a făcut o pasiune pentru cea mai bună prietenă a mea.

Împreună, au străbătut drumul străjuit de copaci, spre locul unde parcaseră. Kate s-a așezat pe scaunul șoferului în noul ei SUV albastru și a pornit motorul.

În clipa următoare, Tully s-a aplecat și a introdus un CD în aparat. Vocea lui Rick Springfield s-a auzit imediat în difuzoare, cântând *Jessie's Girl*.

Kate a început să râdă. Când au ieșit din parcare școlii s-au oprit la o cafea, apoi, când a ajuns acasă, s-a simțit mult mai bine.

În livingul aparent dezordonat din cauza mormanelor de jucării, s-a prăbușit în fotoliul preferat al lui Johnny și și-a ridicat picioarele pe un suport.

— Și acum, neînfricată conducătoare? Mergem la cumpărături?

— Nu prea cred că o putem face în puținul timp pe care-l avem la dispoziție. Trebuia să-i înscrii în programul complet.

Kate mai auzise asta.

— Cunoscut foarte bine părerea ta în această privință, întâmplător, mie îmi place să am copii cu mine.

— De fapt, aveam un plan mai bun. Tully se lăsă în jos pe sofa. Vom discuta despre scrisul tău.

Kate fu pe punctul să scape laptele din mână.

— Scrisul m... meu?

— Întotdeauna ai spus că vei relua scrisul când o să trimiți băieții la grădiniță.

— Vrei să mă lași în pace? Abia au început! mai bine să vorbim despre emisiune. Johnny mi-a spus că...

— Renunță la stratagemile astea. Credeai că o să dau totul uitării dacă vorbim despre mine.

— De obicei funcționează.

— De obicei este și adevărat.

— *Touche*. Așadar, despre ce vei scrie?

Kate se simți brusc vulnerabilă.

— Este un vis vechi, Tully.

— Oricum îmbătrânim, așa că e perfect.

— Ți-a spus cineva că ești o ticăloasă cu o inimă de gheață?

— Numai bărbații cu care m-am întâlnit. Haide, Katie. Vorbește cu mine. Văd cât ești de obosită tot timpul. Știu că ai nevoie și de altceva în viața ta.

Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat Kate: ca Tully, aflată acum în vârful ierarhiei sociale să observe cât era ea de deprimată. Când își dădu seama de asta, simți nevoia să lupte. De fapt, obosise în ultimul timp să se tot prefacă.

— Este ceva mai mult. Mă simt... pierdută. Ceea ce am ar trebui să-mi fie de-ajuns, dar cumva nu este așa. Iar Marah mă stoarce de puteri. Nimic din ce fac nu e bine. O iubesc atât de mult, iar ea mă tratează ca pe pantofii

de anul trecut.

— Vârsta e de vină.

— Este o scuză ieftină. Poate ar trebui s-o las să se înscrie la cursul de modeling, de care este atât de înnebunită. Numai că nu vreau să mă gândesc în ce lume va intra.

— Stai puțin. Acum vorbeam despre tine, îi aminti Tully. Uite ce este, Katie. Nu-mi dau seama prin ce treci, dar știu cum este să-ți dorești ceva mai mult. Uneori trebuie să lupți pentru ceea ce te va face să te simți împlinită.

— Asta spune femeia căreia trebuie să-i împrumut familia când are nevoie de cineva.

Tully zâmbi.

— Facem pereche bună, nu?

Pentru prima oară, Kate începu să râdă.

— Așa am fost întotdeauna. O să-ți mărturisesc un lucru: am să mă apuc din nou de scris dacă tu îți vei propune să te îndrăgostești.

Tully se uită la ea.

— Poate ar fi mai ușor să iau în calcul posibilitatea de a-mi petrece ziua la plajă. Făcu o pauză. Nu mai știu nimic de Grant de când m-am mutat aici.

— Știu, spuse Kate. Îmi pare rău. Dar cred că nu era potrivit pentru tine. În caz contrar, v-ați fi îndrăgostit.

— Așa gândesc cei ca tine, zise Tully încet, apoi se însenină. Hai să bem niște mărgărită.

— O să mă îmbăt din prima zi de grădiniță și mai ales dis-de-dimineată. Perfect.

Mai erau doar șapte zile până la carnavalul de Halloween de la Ordway, iar Kate făcuse prostia de a se oferi să realizeze designul și fotografiile de scenă. Își împărțea timpul între cumpărăturile casei, pictarea fundalului și construirea acelei imitații a casei fantomelor. La aceasta se adăuga faptul că o ducea pe Marah la cursul de modeling și că din punct de vedere emoțional era mereu pe punctul de a ceda.

Și cu toate astea ar fi trebuit să-și scrie cartea. Johnny, Tully și mama o așteptau. Fusese convinsă că, de îndată ce băieții vor începe grădinița va găsi răgazul necesar.

Din nefericire, uitase de orarul grădiniței. Abia îi lăsase pe băieți și trebuia să-i și ia, iar Johnny, care o ajutase întotdeauna, acum petrecea mai mult timp la studio decât acasă.

Astfel, Kate era mereu în mișcare, sperând că nimeni nu va observa că

nu mai zâmbea ca înainte, că nu mai dormea bine.

În această dimineață la ora șase, îl sărută pe Johnny ca să-l trezească, apoi ieși pe hol ca s-o scoale pe Marah. Din acel moment a fost prinsă în vârtejul nevoilor celorlalți. I-a dus pe băieți la grădiniță, apoi a mers la cumpărături și la întâlnirea comitetului de decorare pentru a mânui ciocanul și cuiele.

Era atât de absorbită de muncă, încât aproape că uită să-i ia pe băieți. Alergă spre SUV și merse în viteză pe insulă, oprind mașina în clipa în care celelalte vehicule venite să ia copiii plecau. Îi claxonă pe băieți și le făcu semne cu mâna.

Sună telefonul.

— Alo? răspunse, întinzând mâna să deschidă și portiera din spate.

— Mama? auzi vocea lui Marah.

— Ce s-a întâmplat?

Marah începu să râdă, dar părea foarte preocupată.

— Nimic. Nu vreau să te îngrijorezi, dar am programat o întrunire de familie diseară, la ora șapte.

— Ce ai programat?

— O întrunire de familie. Ei bine, un fel de întrunire. Nu vreau ca Lucas sau William să fie acolo.

— Să înțeleg că vrei o discuție cu tata și cu mine la ora șapte.

— Și cu Tully.

— În ce necaz ai intrat?

— De ce vezi răul peste tot? Vreau doar să stăm de vorbă.

O fată de treisprezece ani vrea să discute cu părinții?

Marah dorea în mod special să vorbească cu ea, cu Kate? Avea senzația că se pornise ninsoarea în luna iulie.

— Bine, spuse încet. Ești sigură că n-ai intrat în vreun bucluc?

— Sunt sigură. Ne vedem atunci. Pa.

Kate rămase nemișcată, privind telefonul pe care-l ținea în mână.

— Ce se petrece? se întrebă cu voce tare, dar înainte să găsească răspunsul, portiera mașinii se deschise și băieții urcară pe bancheta din spate, iar Kate ajunse pe valul vieții ei de zi cu zi. Avea de făcut cumpărături, de gătit, iar la ora trei trebuie să fie înapoi s-o ia pe Marah.

— Sigur nu vrei să-mi spui nimic acum? o întrebă.

Marah stătea cu fața lipită de geamul pasagerului cu părul lung, negru, acoperindu-i o mare parte din figură. Ca de obicei purta blugi cu talia joasă, apărătoare de urechi cu toate că nu era zgomot, un tricou roz, mic și arborase o mină morocânoasă. Această expresie era accesoriul fără de care

nu pleca niciodată de acasă.

— Dacă aş fi vrut să discut acum, n-aş mai fi programat întâlnirea. Nu înţelegi asta, mamă.

Kate ştia că n-ar fi trebuit să-i permită să-i vorbească pe acest ton, dar în ziua aceea nu avea chef să se certe, aşa că nu spuse nimic.

Ajunsă acasă, Kate se duse direct în baia ei, luă două aspirine şi îşi puse alţi pantaloni. Ignorând durerea de cap, aşeză băieţii la masa din bucătărie cu cărţile lor cu etichete în faţă şi începu să pregătească masa.

Înainte să-şi dea seama, se făcuse ora şase şi Johnny deschise uşa.

— Salut, spuse făcându-i loc lui Tully să intre. Uitaţi pe cine am adus pentru marea întâlnire.

Kate, care gătea un taco, îşi ridică privirea spre ei.

— Bine aţi venit. Acoperi tigaia, dădu focul la minimum, apoi se duse să-i întâmpine.

— Nu ştiţi ce se întâmplă, nu-i aşa?

— Eu? Nu ştiu nimic, spuse Tully.

După aceea, seara se scurse fără evenimente. Kate îşi urmări fiica în timpul mesei, încercând să ghicească ce va urma, dar chipul fetei era impenetrabil.

— Bine, spuse Marah exact la ora şapte când vasele erau deja spălate, iar băieţii urmăreau un film în camera lor. Ea stătea lângă şemineu, incapabilă să-şi stăpânească nervozitatea.

— Mătuşa Tully crede că ar trebui să fiu...

— Tully ştie despre ce este vorba? întrebă Kate.

— Oh, nu, zise Marah repede. Mi-a sugerat să mă port mai bine cu voi. Să fiu respectuoasă şi să vă spun ce este important pentru mine.

Kate se uită la Johnny, care-şi dădu ochii peste cap în loc de răspuns.

— Pe scurt, iată despre ce e vorba: va avea loc o conferinţă în noiembrie, la New York, la care trebuie să merg. Acolo câţiva agenţi şi fotografi vor selecţiona modele. Tully crede că Eileen Ford mă va alege mai mult ca sigur. Iar profesorul meu de la cursul de modeling m-a invitat personal.

Kate stătea pe loc, prea uluită să poată spune ceva. *New York. Tully crede... m-a invitat personal.* La ce să reacţioneze în primul rând?

— Presupun că asta va costa nişte bani, spuse Johnny.

— Oh, sigur că da, confirmă Marah. Trei mii de dolari, dar merită. Vor fi acolo doar persoane importante.

— Şi întâlnirile cu agenţii?

— Vor avea loc între paisprezece şi douăzeci şi unu noiembrie.

— În timpul şcolii? întrebă Kate cu un glas ascuţit.

— E vorba doar de o săptămână, începu Marah, dar Kate i-o reteză:

— Doar o săptămână? Cred că glumești.

Marah se uită nervoasă la Tully.

— Pot să solicit teme, să le fac noaptea și în avion, dar, dacă voi fi aleasă, nu va mai fi nevoie să termin liceul. Și voi avea îndrumători.

— Câți copii de la cursul de modeling au fost invitați? o întrebă Johnny, adoptând un ton calm și rezonabil.

— Toată lumea, răspuse Marah.

— Toată lumea? Kate se ridică în picioare. Atunci nu este o ocazie specială, doar un mijloc de a storce bani de la noi. Tu crezi, de fapt...

— Kate, spuse Johnny, aruncându-i *acea privire*.

Ea reuși să se controleze și trase adânc aer în piept.

— N-am vrut să spun asta, Marah. Numai că... nu poți pierde o săptămână de școală, iar trei mii de dolari e o sumă foarte mare.

— Îi plătesc eu, interveni Tully.

Niciodată Kate nu și-a dorit să-și plesnească cea mai bună prietenă, așa cum simțea nevoia acum.

— Aș putea...

Kate își ridică mâna pentru a o reduce la tăcere.

— Nu mai spune nimic, i se adresă lui Tully.

Marah izbucni în plâns.

— Vezi? îi strigă lui Tully. Mă consideră un copil și nu vrea să mă lase să fac nimic.

Johnny se ridică în picioare.

— Marah, ai doar treisprezece ani.

— Brooke Shields și Kate Moss erau milionare pe la paisprezece ani pentru că mamele lor le-au iubit, nu-i așa, Tully? își șterse lacrimile și-l privi pe Johnny. Te rog, tată.

El clătină din cap.

— Îmi pare rău, draga mea.

Marah se răsuci pe călcâie și fugi sus până ajunse în camera ei, unde trânti ușa și începu să plângă în hohote.

— Mă duc să vorbesc cu ea, spuse Johnny, îndreptându-se spre scară.

Kate se întoarse spre prietena sa.

— Ai înnebunit?

— E o școală de modeling, nu vreun local de pierzanie.

— La naiba, Tully, ea nu are ce căuta în lumea aceea destrăbălată de care am discutat. E periculos.

— O să mă duc cu ea.

Kate era atât de furioasă, încât abia putea să respire. Încă o dată, Tully o făcuse să pară lupul cel rău în fața lui Marah și, la drept vorbind, nu avea nevoie ca o terță persoană să-i strice relația cu fiica sa.

— Nu tu ești mama ei. Eu sunt. Tu n-ai decât să trăiești ca și cum lumea ar fi pământul nimănui. Însă mie îmi revine responsabilitatea să veghez asupra ei.

— Nu este cel mai important să veghezi asupra ei, s-o știi în siguranță, protestă Tully. Uneori trebuie să mai și riști. Dacă nu te aventurezi să faci anumite lucruri, nu câștigi nimic.

— Tully, tu nu știi ce naiba vorbești. Fiica mea de treisprezece ani n-o să plece la New York, la cine știe ce conferință de modeling, iar tu cu siguranță n-o vei însoți pentru a avea grijă de ea. Subiectul acesta este închis.

— Bine, zise Tully. Încercam doar să mă fac utilă.

Kate simți din tonul ei că era afectată, dar era prea obosită și lucrul acesta o putea face să cedeze.

— Bine. Data viitoare, când fiica mea mai vine la tine să-ți împărtășească vreun plan, care presupune absența de la școală timp de o săptămână, pentru a pleca în cine știe ce loc exotic, te-aș ruga să mă lași să discut eu problema asta cu ea.

— Dar tu n-o faci. Vă rezumați doar să vă certați. Chiar și Johnny spune...

— Ai discutat asta cu Johnny?

— E îngrijorat din cauza relației dintre tine și Marah. Zice că în unele seri e ca și cum s-ar afla în al Doilea Război Mondial.

Era al treilea pumn pe care-l primea în plină figură în acea seară, drept care își reprimă durerea și îi spuse:

— Ar fi mai bine să pleci, Tully. E o chestiune de familie.

— Dar... am crezut că și eu fac parte din această familie.

— Noapte bună, zise Kate încet, ieșind din încăpere.

***9**

4 – ully ar fi trebuit să se ducă direct acasă, să încerce să uite tot, dar când feribotul ajunsese înapoi la Seattle, abia se mai ținea pe picioare. În loc s-o ia la stânga, pe Alaskan Way, coti la dreapta și apăsă pe accelerație.

Nici nu știu când ajunsese în Snohomish, trecând de reperatele acum schimbate ale tinereții ei. Orașul devenise un centru turistic, plin de cafenele moderne și magazine cu suveniruri pentru vizitatori. Nimic din toate acestea nu conta pentru ea, ce se schimbasese, ce rămăsese la fel... nu-i păsa. Chiar și în cele mai bune momente, abia dacă mai simțea vreo legătură cu

trecutul ei, iar în ziua aceea nu era deloc în formă. Totuși când a luat-o pe Alea cu licurici a avut senzația că zboară direct în trecut.

A luat-o pe alea pavată urcând spre ferma aceea mică, albă. De-a lungul anilor doamna Mularkey transformase curtea neîngrijită într-o grădină englezească plină de flori. În această toamnă târzie predomina auriul în întreaga grădină. Curtea era plină de mușcate roșii, care căpătaseră o tentă portocalie în lumina ce venea dinspre verandă.

Tully parcă mașina, se duse la ușa de la intrare și sună. Îi răspunse domnul Mularkey și, pentru o secundă, în vreme ce stătea pe verandă și îl privea, Tully își revăzu toată viața trecându-i prin fața ochilor. Îmbătrânise, desigur, chelise, se îngrășase, dar, așa cum era îmbrăcat în acel tricou alb și cu blugii prespălați semăna atât de mult cu cel pe care îl știa ea, încât se simți din nou tânără.

— Bună ziua, domnule Mularkey.

— Ai venit mai târziu. Totul e în ordine?

— Trebuie să discut cu doamna Mularkey. Nu stau mult.

— Știi că ești oricând bine-venită. Omul făcu un pas înapoi s-o lase să treacă, apoi se duse la baza scărilor și strigă: Margie, coboară. Avem probleme. Îi zâmbi lui Tully convingător.

Imediat, doamna Mularkey apăru pe scări, încheindu-și capotul roșu de velur, pe care-l purta de când o știa Tully. Oricâte seturi elegante de rochii de casă și de noapte i-ar fi trimis Tully de-a lungul anilor, acest vechi capot rămăsese preferatul ei.

— Tully, spuse doamna Mularkey, scoțându-și ochelarii bifocali mari, cu rame bej. Totul e în ordine?

Nu avea rost s-o mintă.

— Nu prea.

Doamna Mularkey se duse la barul din living, la care adăugase o piesă în anii optzeci și turnă vin în două pahare, întinzându-i unul lui Tully, o conduse spre living și o așază pe canapeaua cu model de leopard. În spatele lor se afla un perete plin cu fotografii de familie. Iisus și Elvis continuau să ocupe partea din mijloc, dar în jurul lor erau zeci de fotografii ale lui Marah și ale gemenilor, secvențe din timpul cununiei lui Kate și Johnny, fotografii de la ceremonia de absolvire a lui Sean, ici și colo câteva fotografii ale lui Tully.

— Ei bine, care e problema?

Tully se așază pe cea mai recentă achiziție a doamnei Mularkey.

— Kate e supărată pe mine.

— De ce?

— Marah m-a sunat săptămâna trecută și a vrut să discutăm despre o ședință de modeling la New York.

— Oh!

— M-am oferit să-i pledez cauza, dar când a auzit Kate de asta și-a ieșit din minți. N-a vrut nici măcar s-o asculte pe Marah.

— Marah are treisprezece ani.

— E destul de mare ca să...

— Nu, spuse doamna Mularkey foarte hotărâtă, apoi îi zâmbi cu blândețe. Știu că vrei doar să le ajuți, Tully, dar este dreptul lui Kate s-o protejeze pe Marah.

— Marah o urăște.

— Așa s-ar părea că se întâmplă cu majoritatea fetelor de treisprezece ani și mamele lor. Poate tu nu știi asta fiindcă mama ta, Cloud, a fost atât de diferită, dar fetele și mamele lor trec adesea prin momente grele. Nu-ți ajuți copiii dacă le dai tot ce vor.

— Nici n-am spus că ar trebui să i se dea tot ce cere, dar e foarte talentată. Cred că ar putea fi supermodel.

— Și dacă ar fi, ce s-ar întâmpla?

— Ar fi bogată și celebră. Pe la șaptesprezece ani ar putea deveni milionară.

Doamna Mularkey se aplecă spre ea.

— Tu ești putred de bogată, nu?

— Așa este.

— Și asta te face să te simți împlinită? Merită ca Marah să renunțe în numele succesului: la copilăria ei, la inocență, la familie? Am urmărit câteva din filmele consacrate tinerelor modele. Se învârt în lumea drogurilor și a sexului.

— Voi veghea eu asupra ei. Important este că a descoperit ce-i place. Lucrul acesta ar trebui să fie cultivat, nu ignorat. Și mă tem că Marah și Kate nu vor putea restabili vechea legătură dintre ele. Ar trebui să auzi cum vorbește Marah despre ea.

— Tu îți faci probleme în privința lui Marah, spuse doamna Mularkey privind-o pe deasupra ramelor ochelarilor. Cred că nu te-ai oprit asupra persoanei potrivite. Kate are nevoie de tine acum.

— Kate?

— Problemele cu Marah o omoară. Trebuie să găsească amândouă calea de a comunica fără să țipe una la alta sau să plângă. Se uită la Tully. Tu trebuie să fii prietena lui Kate în primul rând.

— Vrei să spui că este vina mea?

— Nu, bineînțeles că nu. Spuneam doar că prietena ta, Kate, are nevoie de tine acum. Voi ați fost întotdeauna devotate una alteia. Știu cum te idolatrizează Marah și cât de mult îți place asta. Arboră un zâmbet atotștiutor. Dar nu poți lua decât partea lui Kate.

— Voiam doar să...

— Nu este fiica ta.

Avea dreptate. Tully își dădu seama abia în această secundă ce o făcuse să se implice atât de mult. O iubea pe Marah desigur, dar situația era mai complexă, nu? Iar doamna Mularkey întrezărise această complexitate. Marah reprezenta copilul perfect pentru Tully – era minunată, ambițioasă, puțin egoistă. Și o considera pe Tully întruchiparea perfecțiunii.

— Așadar, ce-i spun lui Marah?

— Că are toată viața în față. Dacă este așa de bună și talentată cum crezi tu, va reuși să se descurce când va avea vârsta potrivită.

Tulls se rezemă de spătarul sofalei, oftând.

— Cât timp crezi că va fi Kate furioasă pe mine?

Doamna Mularkey începu să râdă.

— Voi două ați înregistrat mai multe suișuri și coborâșuri ca acțiunile Internetului. Totul va fi bine. Numai să încetezi s-o consideri pe Marah cea mai bună prietenă și să fii alături de Kate.

Kate nu se plictisea niciodată de priveliștea de pe veranda din spatele casei. În această seară rece de octombrie târzie, cerul de deasupra orașului Seattle era negru, spuzit de stele, în lumina lunii, toți zgârie-norii se conturau distinct, de aceea era cu atât mai ușor să-ți imaginezi că vezi parcă aieva pătratele de sticlă, granit și oțel.

Sunetele se auzeau mai clar aici, la marginea apei. Frunzele de arțar își schimbau culoarea și cădeau din copaci, aterizând ca niște pași grăbiți pe pământul mlăștinos; veverițele alergau din creangă în creangă ca să-și facă provizii pentru sezonul rece pe care-l simțeau apropiindu-se și ca întotdeauna, se produceau fluxul și refluxul într-un ritm asociat cu luna îndepărtată. Aici, pe veranda din spate, doar anotimpurile se schimbau și fiecare împrumuta peisajului un aer surprinzător de nou.

La doar câțiva pași în spatele ei printr-o ușă veche de lemn, schimbările veneau îndeajuns de repede ca să-i taie respirația. Fiica ei adolescentă înmugurea ca un copac, îmbobocind în fiecare zi într-o altă versiune a ceea ce va deveni cândva. Toanele îi erau mai ciudate ca oricând, ducându-te cu gândul la o fată care tocmai a fost aruncată pe țarm, dovedindu-se incapabilă să-și amintească cine este și ce vrea să ajungă.

Gemenii lui Kate creșteau și ei repede. Începuseră să-și facă prieteni la

grădiniță, să-și aleagă hainele, să-i răspundă selectiv la întrebări. În scurt timp, se vor apropia de pragul adolescenței, vor agăța poze din reviste pe pereții dormitorului, vor pretinde să li se respecte intimitatea.

Atât de repede...

Mai rămase câteva minute pe verandă până când cerul deveni de culoarea cărbunelui, iar stelele apărură deasupra orașului aflat la distanță, apoi intră în imobil, încuind ușa în urma sa.

Casa era goală și liniștită. În drum spre living adună câțiva dinozauri de jucărie împrăștiați în fața televizorului.

Răsuci mânerul încet, deschise ușa de la camera băieților, așteptându-se ca aceștia să doarmă. Dar a văzut un cort din cearșafuri pe patul lui William și lumina care se reflecta în roșul și albastrul imaginilor din „Războiul stelelor”⁴¹.

— Cunosco doi băieți care ar fi trebuit să doarmă la ora asta.

Din cortul improvizat se auziră chicoteli.

Lucas a ieșit primul. Cu părul negru, țepos și dinții lipsă arăta ca Peter Pan prins de Wendy.

— Bună, mami.

— Lucas, sâsâi William din interior, fă-te că dormi.

Kate se îndreptă spre pat și trase încet cearșafurile la loc.

William se holba la ea cu lanterna într-o mână și cu o bucată de material plastic cenușiu în cealaltă.

— Hopa, spuse, apoi izbucni în râs.

Kate își desfăcu brațele.

— Îmbrățișați-o pe mami.

Se aruncară amândoi spre ea, plini de entuziasm, ca întotdeauna. Ea îi strânse la piept, simțind mirosul familiar de șampon al părului lor.

— Băieți, vreți să vă mai citesc ceva înainte de culcare?

— Citește-ne despre Max, mami, spuse Lucas.

Kate întinse mâna spre carte și se așeză în poziția obișnuită. Apoi deschise volumul *Unde se află animalele sălbatice* și începu să citească. Max era pe la jumătatea aventurii când cei doi au adormit.

L-a culcat pe William, l-a sărutat pe obraz și apoi l-a dus pe Lucas în pat.

— Noapte bună, mami, a murmurat puștiul când l-a culcat.

— Noapte bună. Ea a stins lanterna, apoi a ieșit din încăpere, închizând ușa în urma sa.

Ușa lui Marah era închisă; o rază de lumină răzbătea de sub ea. Se opri vrând să intre, dar asta ar fi provocat un alt conflict. Nimic din ce făcea sau spunea Kate nu mai era potrivit, iar în săptămânile care au urmat după

eșecul sesiunii de modeling, atmosfera devenise și mai tensionată. Închise ușa spunându-i:

— Stingerea, Marah, apoi așteptă ca fiica ei să se conformeze.

După aceea străbătu coridorul și intră în propria ei cameră.

Johnny era deja în pat și citea. Când intră ea, își ridică privirea.

— Pari epuizată.

— Marah, a fost tot ce i-a spus ea.

— Cred că e ceva mai mult.

— Fii mai explicit!

Scoțându-și ochelarii, i-a pus pe noptieră și a început să adune hârtiile risipite în jur. Fără să-și ridice privirea, a adăugat:

— Tully mi-a spus că ești încă supărată pe ea.

Vocea lui și felul în care evita s-o privească îi dădeau de înțeles că voia să-i spună asta de ceva timp. *Bărbații*, își zise ea. Trebuia să fii antropolog ca să descoperi semnificația gândurilor lor.

— Ea nu m-a mai sunat.

— Dar tu ești cea supărată.

Kate nu putea nega acest lucru.

— Nu sunt nici furioasă, nici supărată, ci doar iritată. A fost o prostie din partea ei să pledeze pentru participarea lui Marah la o ședință de modeling... putea măcar să admită c-a greșit.

— Tully să-și ceară scuze?

Kate nu putu să nu zâmbească.

— Știu. Știu. Dar cum se face că numai eu trebuie să cedez? De fiecare dată eu sunt aceea care dă primul telefon.

Era adevărat; întotdeauna fusese așa. Prietenii semănau din acest punct de vedere cu o căsătorie. Rutina și șabloanele căpătau duritatea cimentului.

Kate intră în baie, se spală pe dinți și urcă în pat alături de el.

El stinse lampa de pe noptieră și se întoarse cu fața spre ea.

Lumina lunii răzbătea prin fereastră, conturându-i profilul, întinse brațele, așteptând ca ea să i se cuibărească la piept. Kate simți un val de dragoste surprinzător de puternic având în vedere anii de când erau împreună. El o cunoștea atât de bine și asta o reconforta; o învăluia și o încălzea.

Nu era de mirare că Tully avea atâtea asperități; nu se lăsase niciodată îmblânzită de dragoste, învăluită în ea. Fără copii, soț sau iubirea unei mame ajunsese o egoistă. Și astfel, Kate își alungă din nou supărarea, nemaiașteptând să primească vreo scuză. N-ar fi trebuit s-o lase să fiarbă

atât de mult. Era impresionant cât de repede trecea timpul. Uneori se simțea ca și cum abia ar fi avut acel conflict. În clipa de față, nu vorbele spuse sau nerostite contau, ci mai degrabă anii de prietenie.

— Mulțumesc, murmură. Măine o va suna pe Tully și o va invita la masă. Ca întotdeauna va pune capăt diferendului. Vor reveni fără efort pe vechiul făgaș al prieteniei.

— Pentru ce?

Ea îl sărută ușor pe obraz. Din toate priveliștele pe care le iubea, chipul acestui bărbat îi era cel mai drag.

— Pentru tot.

Într-o dimineață cenușie, cețoasă de pe la mijlocul lui noiembrie, Kate întoarse mașina în parcare școlii, alăturându-se șirului șerpuitor de SUV-uri și automobile. Când ajunsese la stop, se uită în dreapta.

Marah stătea ca de obicei îmbufnată pe scaunul pasagerului. Expresia și felul ei de a fi rămăseseră neschimbate de la acel conflict cu privire la clasa de modeling de la New York.

Înainte, observă Kate, fuseseră doar cărămizi între ea și fiica sa. În ultimul timp se ridicase un adevărat perete. De obicei, ei îi revenea misiunea de a netezi toate asperitățile din calea familiei. Ea era pacificatorul, arbitrul, mediatorul, dar nimic din ce-i spusese nu mersese. Marah rămăsesese îmbufnată săptămâni în șir, și acum toate acestea se repercutau asupra lui Kate. Nu mai dormea bine. O supărau aceste tăceri prelungite, pentru că se simțea manipulată de Marah care o forța să cedeze.

— Ești fericită că se apropie banchetul? o întrebă ea cu prețul unui mare efort. Cel puțin îi spusese ceva. Toată clasa a opta era înnebunită de perspectiva acestui banchet, așa cum trebuia să fie. Părinții, chiar și Kate se străduiseră din răspuțeri să creeze o noapte magică pentru copiii lor.

— Posibil, mormăi Marah, uitându-se pe geam după cunoștințe în mulțimea de copii din fața școlii. Doar n-o să vii să ne păzești!

Kate își impuse să nu se simtă jignită de această observație, își spuse că era ceva normal; își tot repeta asta în ultimul timp.

— Sunt președinta comitetului care se ocupă de decorațiuni. Știi asta. Muncesc din greu de două luni pentru buna desfășurare a acestui eveniment; doar nu vrei să nu-l văd finalizat.

— Așadar, vei fi acolo, spuse Marah cam fără chef.

— Și eu, și tata. Dar tu te poți distra în voie.

— Sper.

Când ajunseră la capătul culoarului, Kate se opri.

— Autobuzul familiei Mularkey a sosit, spuse ea. În spate, băieții

începură să chicotească la auzul acelei glume atât de familiare.

— Ești lamentabilă, spuse Marah dându-și ochii peste cap.

Kate se întoarse spre fiica sa.

— Pa, draga mea. Să ai o zi bună. Noroc la testul de studii sociale.

— Pa, răspunse Marah, ținând ușa.

Kate oftă și se uită în oglinda retrovizoare. Gemenii se jucau pe bancheta din spate, simulând lupte de dinozauri din plastic.

— *Fetele*, murmură încet, ca pentru sine, întrebându-se de ce trebuia ca adolescentele să se poarte atât de mizerabil cu mamele lor. Evident, era un comportament normal, petrecuse destul timp cu prietenii ca să știe lucrul acesta. Probabil făcea parte din evoluția lor. Poate că existau specii la care fetele se considerau mature la treisprezece ani, dintr-un motiv bizar, ascuns.

Câteva minute mai târziu, lăasă băieții la grădiniță (după ce-i sărută de rămas-bun de față cu toată lumea), apoi începu propria-i zi. S-a oprit mai întâi la Bainbridge Bakers, unde a băut o cafea cu lapte, apoi a lăsat niște cărți la o bibliotecă și s-a îndreptat spre Safeway. Pe la zece și jumătate era din nou acasă în bucătărie, așezând cumpărăturile în dulapuri.

Tocmai când închidea ușa de la frigider a auzit cunoscuta muzică de la „Ora Prietenelor” la televizorul din sufragerie și s-a dus într-acolo. Rareori urmărea o emisiune până la capăt, ceea ce nu era de mirare având în vedere programul ei încărcat, însă deschidea întotdeauna televizorul, ca să știe despre ce este vorba. Johnny și Tully o chestionau adesea în legătură cu asta.

Kate își trecu piciorul peste marginea sofalei și se așază.

Pe ecran, se termină tema muzicală și Tully apăru în acel cadru special, elegant, al unei camere unde câteva fete își pierdeau vremea. Ca de obicei, era foarte frumoasă. Anul trecut se hotărâse să-și lase părul să crească până la umeri și revenise la nuanța ei naturală, castaniu-roșcat. Acel aer sofisticat de fată din vecini și culoarea nu făceau decât să-i pună în valoare pomeții înalți și ochii de culoarea ciocolatei. Câteva injecții cu collagen bine făcute îi creaseră niște buze perfecte, pe care le acoperea doar cu o urmă de gloss, fără ruj.

— Bine ați venit la Ora Prietenelor, spunea încercând să se facă auzită peste aplauzele asistenței. Kate știa că de multe ori oamenii stăteau la rând câte șase ore pentru a se număra printre spectatorii din studio, ceea ce nu o surprindea.

Om, așa cum o numeau fanii și media, era distractivă și uneori de-a dreptul inspirată. Nimeni nu știa cu precizie ce va spune Tully în continuare, sau ce va face. Asta era o componentă a strategiei ei de a ține

lumea în șah, iar Johnny se asigură că totul merge ca un mecanism bine uns. Tully își respectase promisiunea și îi îmbogățise pe toți, iar Johnny drept răsplată o puneă întotdeauna într-o lumină avantajoasă.

Tully stătea pe scenă, pe obișnuitul ei scaun crem. Culoarea deschisă o făcea să arate mai impunătoare decât în realitate. Se aplecă înainte pregătindu-se să înceapă discuția atât cu auditoriul, cât și în cameră.

Kate a fost captivată imediat. În timp ce o urmărea pe Tully cum își dezvăluia secretele machiajului și ale coafurii pentru restul Americii, Kate plătea facturile, curăța draperiile și împătorea rufele spălate. După emisiune, închise televizorul și se așeză să lucreze la lista de Crăciun. Era atât de absorbită de acest proiect încât nu auzi imediat că suna telefonul. Se uită în jur, văzu telefonul mobil pe podea sub un teanc de reviste și răspunse:

— Alo?

— Kate, tu ești?

— Da.

— Slavă Domnului! Sunt Ellen, de la Woodward. Te sun pentru că Marah nu a venit la ore. Dacă ai uitat s-o învoiești, asta este...

— N-am uitat, spuse Kate, dându-și seama cât de ascuțit sunase vocea ei. Regret, Ellen. Marah ar trebui să fie la școală. Nu cumva Emily Allen și Sharyl Burton lipsesc și ele?

— O, Dumnezeule! exclamă Ellen. Știi unde sunt?

— Am o idee. Când le găsesc, te sun. Mulțumesc, Ellen.

— Îmi pare rău, Kate.

Închise telefonul și se uită la ceas: era 12.42.

Nici nu-i trebuia mult să-și dea seama unde se aflau fetele. Era joi, ziua în care rulau filme noi la Pavilion. Tot ca o coincidență, noua regină a adolescenților – Kate nu-și amintea numele ei – făcuse un film nou.

Kate își înșfăcă poșeta și plecă oprindu-se la Pavilion, cu puțin înainte de ora unu. Încercă să-și reprime furia, iar când ajunse să discute cu directorul și intră în sala întunecată, le găsi pe fete și le scoase pe coridor; dădea semne că e pe cale să piardă bătaia.

Dar furia ei pălea în comparație cu cea a fiicei sale.

— Nu pot să cred că ai făcut asta, spuse Marah când ajunseră în parcare.

Kate n-o luă în seamă și spuse printre dinți:

— Ți-am zis că-l poți vedea sâmbătă la matineu cu prietenele tale.

— Dacă ar fi fost curat în camera mea.

Kate nu se obosi să-i răspundă.

— Haideți, fetelor! Urcați în mașină. Sunteți așteptate la școală.

Fetele urcară supuse pe bancheta din spate, murmurând cuvinte de scuze.

— Mie nu-mi pare rău, spuse Marah trântind portiera și legându-și centura. N-am pierdut decât ora aia infectă de algebră.

Pornind mașina, Kate ieși din parcare, apoi o luă pe drumul principal.

— Trebuia să fiți la școală.

— Oh! Ca și cum nu m-ai fi scos niciodată de la ore ca să vedem un film, spuse Marah. Probabil am visat că am văzut Harry Potter într-o zi de școală.

— Face parte din categoria „nicio faptă bună nu scapă nepedepsită”, spuse Kate încercând să nu ridice vocea.

Marah își încrucișă brațele.

— Tully m-ar fi înțeles.

Kate trase în fața școlii și parcă.

— Foarte bine, fetelor, sunteți așteptate la directoare.

Emily suspină.

— O să mă omoare mama.

Când au rămas singure în mașină, Kate s-a întors spre fiica ei.

— Și tata m-ar înțelege, zise Marah. Știe ce mult înseamnă filmele și modelingul pentru mine.

— Crezi? Kate scoase mobilul și apăsă butonul de apelare rapidă, apoi i-l întinse lui Marah. Spune-i.

— De ce n-o faci tu?

— Nu eu am fugit de la școală ca să mă duc la film. Îi întinse telefonul.

Marah îl luă, ducându-l la ureche.

— Tați? Vocea lui Marah se îmblânzi și lacrimile îi umplură ochii.

Kate simți o undă de gelozie. Cum se face că relația de prietenie dintre Johnny și fiica lor se menținuse nealterată când ea era, de fapt, servitoarea ei de zi cu zi?

— Știi ce, tată? Îți amintești filmul despre care ți-am vorbit? Cel în care fetele află că mătușa este în realitate mama lor? M-am dus să-l văd astăzi și era complet... Ce? Oh! Vocea îi pieri, ajungând aproape o șoaptă. În timpul celei de-a patra ore, dar... știu. Ascultă câteva clipe și-i dădu înapoi telefonul lui Kate. Pentru o fracțiune de secundă redeveni fetița ei. Nu mă pot duce să văd filmul la sfârșitul săptămânii.

Kate nu-și dorea decât s-o strângă în brațe pe Marah un moment și să-i spună: *te iubesc*, fetiço, dar nu îndrăznea. Maternitatea, în unele situații, sau mai bine zis de cele mai multe ori, este ca fierul pe șira spinării, nu-ți permit să te apleci.

— Poate data viitoare o să te gândești la consecințele faptelor tale.

— Într-o zi o să fiu o actriță celebră și o să spun la televizor că n-am primit niciun sprijin din partea ta. Deloc. Doar mătușa Tully crede în mine. Coborî din mașină și o luă pe jos.

Kate se duse după ea.

— Și eu cred în tine.

Marah pufni disprețuitor.

— Ha! Nu mă lași niciodată să fac ceva, dar imediat ce va fi posibil o să mă mut la Tully.

— Niciodată, murmură Kate. Din fericire, ea și fiica ei fură nevoite să pună capăt discuției. Când intrară în școală, le aștepta directorul.

Vara dinaintea înscrierii lui Marah la liceu a fost de departe cea mai rea din viața lui Kate. O fiică de treisprezece ani la gimnaziu nu fusese o bucurie; privind însă retrospectiv lucrurile i s-au părut acceptabile de la distanță. O fiică de paisprezece ani care se pregătea pentru liceu reprezenta ceva mai rău.

Iar Johnny muncise în ultimul an câte șaiszeci de ore pe săptămână.

— Nu vei purta blugi care lasă să ți se vadă crăpătura fundului la școală, spuse Kate, luptându-se să-și păstreze calmul. În ciuda programului său încărcat de la sfârșitul verii reușise să găsească patru ore pentru cumpărarea hainelor de școală ale lui Marah. Se aflau deja de două ore la mail și ostilitatea dintre ele era tot mai fățișă.

— Toată lumea poartă astfel de blugi la liceu.

— Atunci, o să poarte toată lumea, în afară de tine. Kate își apăsă cu buricele degetelor tâmplele care-i zvâcneau. Observă în treacăt niște băieți care alergau prin magazin ca nebunii, dar nu asta o interesa acum. Dacă avea noroc, cei de la asistența tutelară vor veni s-o închidă fiindcă nu reușea să-și supravegheze copiii. Acum chiar și o scurtă perioadă de solitudine i se părea o mană cerească.

Marah aruncă blugii pe un raft și se depărtă cu pași mari, apăsați.

— Nici măcar să mergi nu mai știi? murmură Kate, pornind după fiica ei.

Când terminară, Kate se simțea precum Russell Crowe în „Gladiatorul”; bătut, însângerat, dar viu. Nimeni nu era fericit. Băieții tânjeau după figurinele din „Stăpânul inelelor**”, pe care ea nu fusese de acord să le cumpere, Marah suspina după blugii pe care nu-i primise și bluza transparentă care zburase și ea de pe listă, iar Kate era furioasă fiindcă aceste cumpărături pentru școală o secătuiseră de puteri. Singura veste bună era că trasase o linie pe nisip și nu dăduse înapoi. Kate nu ieșise

învingătoare, dar nici Marah.

Pe drumul de întoarcere de la Silverdale, mașina era împărțită în două jumătăți distincte: pe banchetă domnea agitația și se duceau adevărate lupte; locul din față era cufundat în liniște și apatie. Kate tot încerca să discute cu fiica sa, dar fiecare propoziție reprezenta o minge nereturnată; când întoarse pe aleea pietruită și parcă în garaj se simțea definitiv învinsă. Acel vag triumf când dorise să fie privită ca mamă, nu ca prietenă, dispăruse fără urmă.

În spatele ei, băieții își desfăcură centurile și se urcară unul peste altul ca să coboare mai repede.

Kate știa că cel care ajungea primul în living lua în posesie telecomanda.

— Mai ușor, le spuse privind în oglinda retrovizoare.

Se luptau ca puii de leu care încearcă să iasă dintr-o vizuină.

Se întoarse spre Marah.

— Ți-ai luat lucruri drăguțe astăzi.

Marah ridică din umeri.

— Mda...

— Știi, Marah, viața e plină de... Kate se opri la mijlocul propoziției și aproape izbucni în râs. Tocmai voise să-i țină una din acele predici ale mamei despre viață.

— Ce?

—... compromisuri. Poți analiza la un moment dat ce ți-a oferit viața sau te poți concentra asupra a ceea ce ai fi vrut să primești. Alegerea pe care o vei face va condiționa în final genul de femeie care vei deveni.

— Vreau doar să nu fac notă discordantă, spuse Marah cu o voce joasă. Asta îi reaminti lui Kate cât de tânără era fiica ei și cât de speriată de perspectiva înscrierii la liceu.

Kate întinse mâna dându-i părul după ureche.

— Crede-mă, îmi amintesc cum este. Eu trebuia să port haine ieftine, la mâna a doua când eram de vârsta ta. Copiii râdeau de mine.

— Așadar, înțelegi ce vreau.

— Știu ce vrei, dar nu poți obține tot ce dorești. E foarte simplu.

— E vorba doar despre o pereche de blugi, mamă. Nu despre pacea mondială.

Kate își privi fiica. Măcar acum nu mai era disprețuitoare, nici nu-i întorsese spatele.

— Îmi pare rău că ne-am certat azi.

— Mda.

— Poate că te vom înscrie la cursul acela de modeling. Cel din Seattle.

Marah sări în sus ca un câine flămând.

— M-ai lăsa în sfârșit să plec de pe insulă? Sesiunea următoare începe marți. Am verificat. Tully spunea că mă va lua de la feribot. Marah zâmbi timid. Am discutat despre asta.

— Oh, ați făcut-o, nu?

— Tata spunea că e în ordine, dacă iau note mari.

— Și el știe? Mie nu-mi spune nimeni nimic? Cine sunt eu, Hannibal Lecter?

— Tu te enervezi prea repede în ultimul timp.

— Și a cui e vina?

— Pot să plec?

Kate chiar nu avea de ales.

— Bine. Dar dacă notele tale...

Marah sări de pe locul ei direct în brațele lui Kate. Ea își strânse fiica la piept, bucurându-se de acel moment. Nici nu-și mai amintea când o îmbrățișase Marah ultima dată.

Vreme de câteva minute după ce Marah a fugit în casă, Kate rămase în mașină privind în urma fiicei sale și întrebându-se dacă acel curs de modeling era o idee bună. Aceasta reprezenta latura răscolitoare a maternității, care îți sfâșia măruntaiele din cauza complexului de vinovăție, te făcea să te răzgândești, să cobori ștacheta; era al naibii de ușor să cedezi.

Asta nu însemna că nu și-ar fi dorit ca Marah să nu participe la acele ore de modeling. Numai că nu voia să pornească prea devreme pe acest drum dificil. Respingere, corupție, frumusețe, care se opreau la nivelul pielii, droguri și anorexie. Toate acestea se aflau imediat sub pojghița strălucitoare a lumii modelingului. Conștiința de sine și aspectul exterior sunt prea fragile în adolescență. Numai Dumnezeu știe că o fată poate să eșueze chiar și în absența unei respingeri constante pe considerente de frumusețe.

Pe scurt, Kate nu se temea că frumoasa ei fiică nu se va descurca în lumea modelingului. Ba dimpotrivă, o speria gândul că va avea succes și asta o va face să-și rateze copilăria.

În cele din urmă, coborî din mașină și intră în casă murmurând:

— Ar fi trebuit să fiu mai fermă.

Era jelania unei mame. Încerca să-și imagineze cum să dea înapoi (deși acum era imposibil) când sună telefonul. Nici nu se osteni să răspundă. În aceste utime săptămâni ale verii învățase că adolescentele își trăiesc viața la telefon.

— Mamă! E bunica, vrea să discute cu tine, strigă Marah de pe scări. Dar nu vorbi prea mult. O să mă sune Gabe.

Kate ridică receptorul și auzi cum de partea cealaltă mama ei dădea afară fumul de țigară. Zâmbind, ignoră cumpărăturile și se așează pe canapea, cuibărindu-se sub acel șal care mai purta încă mirosul mamei.

— Bună, mamă.

— Nu pari prea fericită.

— Îți dai seama după cum respir?

— Doar ai o fiică adolescentă, nu?

— Crede-mă, niciodată n-a fost așa de rău.

Mama începu să râdă, un râs de fumătoare înrăită.

— Cred că nu-ți mai amintești de câte ori mi-ai spus să te las în pace să-ți trăiești viața, sau mi-ai trântit ușa în nas.

Amintirile erau vagi, dar nu imposibil de rețrăit.

— Iartă-mă, mamă.

Urmă o pauză. Apoi mama spuse:

— Treizeci de ani.

— Ce este cu acești treizeci de ani?

— Atâta va trece până când vei primi scuze și tu, dar știi ce este grozav?

Kate oftă.

— Dacă nu voi mai trăi până atunci?

— Vei ști că-i pare rău cu mult timp înainte, râse mama. Iar când va avea nevoie de tine ca să stai cu copiii, te va iubi cu adevărat.

Kate bătu la ușa lui Marah și auzi un „intră” înăbușit.

Pătrunse înăuntru. Încercând să nu vadă hainele, cărțile și tot ce era împrăștiat peste tot, se îndreptă spre patul cu baldachin unde stătea Marah cu genunchii strânși sub ea, vorbind la telefon.

— Am putea vorbi un minut?

Marah își dădu ochii peste cap.

— Trebuie să închid, Gabe. Mama vrea să vorbim. Mai târziu. Apoi i se adresă lui Kate: Ce este?

Kate se așează pe marginea patului, amintindu-și brusc de câte ori jucase și ea acest rol în adolescență. De fiecare dată când se împăcau, mama se lansa într-un discurs gen: viața este...

Zâmbi când își aduse aminte.

— Ce este?

— Știu că nu ne-am prea înțeles în ultimul timp și-mi pare rău. Asta s-a întâmplat în mare parte pentru că eu te iubesc și vreau ce e mai bun pentru tine.

— Și în restul timpului ce este?

— Faptul că mă superi mereu.

Marah zâmbi, mai precis schiță un zâmbet și se dădu la o parte să-i facă loc, așa cum procedase și Kate odinioară cu propria-i mamă.

Se așeză mai bine pe pat și întinse mâna pentru a o apuca pe cea a fiicei sale. Erau multe lucruri pe care i le-ar fi putut spune acum, dar preferă să stea așa, ținându-și fiica de mână. Era primul moment liniștit pe care-l petreceau după ani și asta îi umplu inima de speranță.

— Te iubesc, Marah, spuse în final. Tu, mai mult ca oricine altcineva, m-ai învățat ce este dragostea. Când mi te-au pus în brațe pentru prima oară... se opri simțind că nu mai poate continua. Își iubea enorm de mult această copilă; dragostea pentru ea era copleșitoare. Uneori, în războiul zilnic cu adolescența aproape uita asta. Îi zâmbi. Oricum, m-am gândit că am putea face ceva special împreună.

— Ca de pildă?

— Petrecerea aniversării prilejuită de lansarea emisiunii tatei.

— Adevărat? Marah se rugase să i se ofere această ocazie de câteva săptămâni. Kate repetase mereu că era prea mică pentru asta.

— Am putea merge împreună la cumpărături, la coafor, să ne luăm rochii frumoase...

— Te iubesc, spuse Marah, îmbrățișând-o.

Ea își ținu copila la piept, bucurându-se de acel moment.

— Pot să-i spun și lui Emily?

Înainte ca ea să încuviințeze, Marah întinsese deja mâna spre telefon pentru a forma numărul. Când Kate se îndreptă spre ușă și o închise în urma sa, o auzi pe Marah spunând:

— Em, n-o să-ți vină să crezi. Ghicește unde mă duc sâmbătă.

Kate închise ușa și se duse în camera ei, gândindu-se cât de repede se pot schimba lucrurile cu copiii. Cu un minut în urmă, erai o eschimoasă bătrână plutind în derivă, uitată; în minutul următor, urcai pe muntele Rainier, înfigându-ți steagul în zăpadă. Schimbările astea te puteau ameți uneori și singura cale de a supraviețui era să te bucuri de momentele bune, și să nu te gândești prea mult la cele rele.

— Zâmbești, observă Johnny când Kate intră în cameră. El stătea în pat cu ochelarii pentru citit pe vârful nasului, pe care acceptase să-i cumpere după multe bombăneli.

— Este ceva atât de grozav?

— Sincer, da.

Ea începu să râdă.

— Cred că este. Eu și Marah am avut o altă săptămână rea. A fost invitată la o petrecere cu băieți – tot nu-mi vine să cred – și i-am spus că

poate merge.

— Și de ce zâmbești?

— Am invitat-o la petrecerea ta aniversară. Vom petrece o zi împreună între fete. Cumpărături, manichiură, coafuri, lucruri. Trebuie să rezervăm un apartament la un hotel și să cerem și pat pliant.

— Voi fi cel mai norocos tip din cameră, spuse el.

Kate îi zâmbi, simțind că-i renasc speranțele după foarte mult timp. Ea și Marah vor petrece împreună o după-amiază perfectă. Poate asta va dărâma zidul care se înălțase între ele.

Tully ar fi trebuit să fie în culmea fericirii. Era petrecerea aniversară consacrată emisiunii ei. Zeci de oameni munciseră de luni întregi să organizeze evenimentul de la Seattle. Erau așteptați să participe nu numai angajații, ci și o mulțime de celebrități. Pe scurt, toate persoanele importante urmau să fie prezente și veneau s-o onoreze, să-i aplaude succesul fenomenal.

Privi în jur, prin sala tradițională de bal a hotelului Olympic. De fapt, se numea altfel acum – căci proprietatea se cumpăra și se vindea mai tot timpul, dar pentru locuitorii orașului Seattle era și va rămâne întotdeauna Olympic.

Încăperea era plină de lume – admiratorii ei, colegii, partenerii, mulți invitați de pe lista de celebrități de prim rang și câțiva angajați mai importanți.

Toți ridicară paharul în onoarea ei. Toți o iubeau.

Dar nimeni n-o cunoștea cu adevărat.

Așa era. Edna nu putuse să vină, iar Grant nici măcar nu-i răspunsese la telefon. În ultimul tabloid pe care-l citise, scria că se căsătorește cu o starletă de cinema și deși vestea n-o tulbură prea tare, o făcu să se simtă bătrână, singură, în special în seara asta. Cum ajunsese singură la o asemenea vârstă? Fără o persoană apropiată cu care să-și împartă viața?

Un chelner trecu pe lângă ea, iar ea îl bătu pe umăr luându-i din mers un pahar de șampanie de pe tavă.

— Mulțumesc, îi spuse, învăluindu-l în zâmbetul marca Tallulah Hart și uitându-se în jur după familia Ryan. Nu sosiseră încă. Tully era înconjurată de o grămadă de cunoștințe.

Bău șampania și plecă în căutarea unui alt pahar de băutură.

Ziua de pace cu fiica ei a fost așa cum și-a dorit Kate. După mult timp, era pentru prima oară că nu s-au certat. Marah a ascultat chiar și părerile lui Kate despre îmbrăcăminte. După ce și-au ales rochiile, una neagră cu un umăr gol pentru Kate și una fără bretele din sifon roz pentru Marah, s-au

duș la centrul de înfrumusețare al lui Gene Juarez, unde și-au făcut manichiura și pedichiura, s-au tuns și s-au machiat.

Iar acum se aflau în dormitorul lui Marah, din apartamentul închiriat la Olympic. Amândouă erau în baie și se studiau în oglindă.

Kate știi că nu va uita niciodată această imagine cu ele atât de apropiate; fata înaltă, cu chip frumos, zâmbind din toată inima, astfel că ochii parcă îi dansau, puse un braț subțire pe umărul gol al lui Kate.

— Vom face multe victime, spuse Marah.

Kate zâmbi.

— Cu siguranță.

Marah o sărută apăsând pe obraz, spunându-i: *mulțumesc, mamă*, apoi își luă poșeta de seară din mărgele de pe pat în drum spre ușă.

— Vin imediat, tati, spuse deschizând ușa și intrând în living.

I
i

— Marah, îl auzi fluierând admirativ. Ești extraordinară!

Kate intră în living după fiica sa. Știa că nu mai este zveltă ca altădată, nici așa de drăguță, dar în rochia aceasta cu colierul de diamante în formă de inimă, dăruit de Johnny, se simți frumoasă și când își văzu soțul cum zâmbește se simți și sexy.

— O! exclamă venind spre ea. Aplecându-se, o sărută.

— Arăți grozav, doamnă Ryan.

— Și tu, domnule Ryan.

Râzând, ieșiră toți trei din cameră și coborâră în sala de bal, unde sute de oameni sărbătoreau deja evenimentul.

— Privește, mamă, șopti Marah, stând aproape de ea. Iată-i pe Brad și pe Jeniffer. Și acolo este Christina. O! Abia aștept s-o sun pe Emily.

Johnny o luă de mână pe Kate și o conduse prin mulțime la bar, unde ceru două aperitive și o cola pentru Marah.

Apoi se dădură deoparte și rămaseră acolo, sorbindu-și băuturile și privind invitații.

Chiar și într-o sală ca aceasta Tully ieșea în evidență datorită rochiei sale de mătase de culoarea smaradelor Burmese. Veni spre ei făcându-le semne, în vreme ce rochia se învolburase în urma ei.

— Arătați fabulos, le spuse râzând.

Kate nu putu să nu observe că Tully părea deja cam nesigură pe picioare.

— Ești bine?

— Niciodată nu m-am simțit mai bine. Johnny, ar trebui să spunem ceva pe scenă după-masă. Apoi mergem pe podium să deschidem balul.

— Ai venit singură? întrebă Johnny.

Lui Tully îi pieri zâmbetul.

— Marah ar putea fi partenera mea. Nu te superi dacă o împrumut, nu, Katie?

— Păi...

— De ce să se supere? interveni Marah privind-o cu adorație pe Tully. Doar mă vede în fiecare zi.

Tully se aplecă mai mult spre Marah.

— A venit Ashton. Vrei să-l cunoști?

Marah practic se simți amețită.

— Glumești?

Kate le urmări cum pleacă mână în mână, cu capetele apropiate ca o pereche de majorete, care discutau despre căpitanul echipei de fotbal.

După acest moment seara și-a pierdut mult din farmec pentru Kate. Sorbind din șampanie, l-a însoțit pe Johny prin sală zâmbind când trebuia, râzând când i se părea normal să spună:

— Eu sunt o mamă casnică. De fiecare dată când era întrebată, observa cum acea afirmație pe care o făcea cu atâta mândrie putea ucide orice conversație.

N-o scăpa din ochi pe Tully care se prefăcea că Marah este fiica sa și o prezenta celebrităților, lăsând-o să soarbă din șampania ei.

Când fură invitați la cină, Kate se așază în capul mesei cu Johnny într-o parte, iar în cealaltă cu președintele de la Syndiworld. Tully a captat atenția tuturor în timp ce se servea mâncarea. Era volubilă, simpatică, iar cei care se aflau în preajma ei – în special Marah – o priveau fermecați.

Kate încercă să facă abstracție de toate acestea. De câteva ori încercă chiar să-și atragă atenția fiicei sale, dar i-a fost imposibil să concureze cu Tully.

În final n-a mai putut să reziste și s-a dus la baie. La rândul format acolo toate femeile vorbeau doar despre Tully, admirând-o pentru felul cum arăta.

— Ați văzut fata care o însoțește?

— Cred că e fiica ei.

— Nu este de mirare că sunt atât de apropiate.

— Și eu aș fi vrut ca fiica mea să mă trateze astfel.

— Și eu, murmură Kate, prea încet ca să fie auzită. Se privi în oglindă văzând o femeie care făcuse tot posibilul să fie frumoasă pentru soțul și fiica sa, dar care fusese eclipsată de cea mai bună prietenă. Știa că e ridicol să se simtă atât de afectată și exclusă. Nu era seara ei, de fapt... Totuși... își

făcuse speranțe atât de mari.

Asta a fost greșeala ei.

Își aninase fericirea de pieptul unei adolescente. *O idioțenie.* Gândul acesta aproape o făcu să zâmbească. Simțindu-se mai bine, după ce reuși să-și controleze emoțiile prostesti, se întoarse la petrecere.

30

Ca Ally n-ar fi trebuit să bea atât de mult. Pe scenă, se agățase de brațul lui Johnny ca să se țină pe picioare.

— Vă mulțumesc tuturor, le spuse acordându-le zâmbetul ei binecunoscut. „Ora Prietenelor¹⁴ este un succes datorită vouă. Ridică paharul pentru toată lumea, iar ei îi răspunseră cu aplauze. Dar brusc, își dădu seama că fraza ei nu fusese prea corectă, că poate nu avusese sens, dar, fiindcă nu-și amintea prea bine ce spusese, îi veni greu să se corecteze.

Se întoarse spre Johnny și îl luă pe după umeri.

— Este rândul nostru să dansăm.

Orchestra începu să cânte o melodie lentă. Tully îl luă de mână și-l conduse pe ringul de dans. Încă mai râdea când a recunoscut cântecul: *Nebun după tine.*

Atinge-mă o dată și vei ști că este așa.

Era cântecul pe care el l-a dansat prima oară cu Kate, la nunta lor.

Tully și-a lăsat capul într-o parte și l-a privit; brusc și-a amintit ceea ce n-ar fi trebuit – ultima dată când dansase în brațele lui. Cântecul fusese: *Oare nu am avut aproape totul? Apoi, când dansul se terminase, el o sărutase. Dacă ar fi făcut altă alegere atunci și ar fi optat pentru dragoste în locul celebrității, poate că el ar fi iubit-o.*

În lumina palidă a candelabrului vechi, el părea la fel de frumos ca odinioară. Era genul de irlandez brunet, care, pe măsura înaintării în vârstă, arat mai bine. Gravitatea cu care o privea îi amintea de trecut, când el fusese cam învins de viață, iar ea îl făcuse să râdă în acea singură noapte de dragoste.

— Întotdeauna ai fost un bun dansator, remarcă ea și, când spuse asta, auzi parcă aieva un clopoțel de alarmă. Era beată, ar fi trebuit să păstreze distanța față de el, dar se simțea așa de bine în brațele unui bărbat și nu credea că se putea întâmpla ceva.

El o învârti și o trase spre el din nou.

Mulțimea aplaudă.

— N-ar fi trebuit să beau atâta șampanie. Nu mă mai pot ține după tine.

— N-ai vrut niciodată să te ții după cineva. Amintirile se loveau de

zidurile pe care le ridicase ca să le închidă între ele. S-a oprit și l-a privit.

— Ce s-a întâmplat cu noi?

— A existat cu adevărat un *noi* vreodată, Tully? o întrebă el încet. Felul în care o spuse, așa de ușor și de repede, o făcu să se întrebe dacă nu cumva voise de mult să-i pună această întrebare. Nu știa dacă zâmbetul lui era trist sau indulgent; a remarcat doar că nu mai dansau, dar el nu-i dădea drumul.

— N-ar fi trebuit ca lucrurile să ia o asemenea întorsătură.

— Kate crede că n-am reușit să depășesc momentele acelea.

Tully știa asta, o știuse mereu. Fără a discuta despre trecutul ei cu Johnny, ea și Kate îl ascuseseră undeva, în numele prieteniei lor. Acolo, în întuneric îi era locul, dar pe Tully băutura și singurătatea o tulburaseră și, cu toate bunele ei intenții, se trezi întrebându-l:

— Și ai făcut-o?

Când Kate reveni la petrecere, orchestra începuse să cânte din nou.

Nebun după tine.

Acest cântec o făcea întotdeauna să zâmbească. La intrarea în sala de bal se opri privind în jur. Mesele se goliseră. Lumea se îndreptase din nou spre bar, unde se formaseră cozi. O văzu pe Marah într-un colț vorbind cu o fată extrem de slabă, îmbrăcată cu rochie mai scurtă ca o batistă.

— Perfect.

Reprimându-și iritarea, continuă să meargă. Abia atunci a observat o lucire de verde-smarald și lumea a început să se depărteze de ea.

Tully era pe ringul de dans, atârnată de gâtul lui Johnny. El o ținea ușor ca și cum ar fi fost ceva obișnuit, de parcă și-ar fi petrecut toată viața cu ea. Deși ar fi trebuit să danseze, stăteau nemișcați pe ring în vârtejul colorat al celorlați dansatori. Tully își ridicase privirea spre el, de parcă l-ar fi invitat s-o ducă în patul lui.

Kate simți că se sufocă. Pentru un moment teribil se gândi că i se va face rău.

Întotdeauna ai fost cea de-a doua opțiune a lui.

Știa asta; faptul că se împăcase cu gândul nu era ca și cum l-ar fi schimbat.

Melodia se termină și Johnny se depărtă de Tully. Intorcându-se, o văzu pe Kate. Printre rândurile de rochii privirile li se întâlniră. Acolo, în fața tuturor, ea izbucni în plâns. Simțindu-se stingherită, ieși din sala de bal.

Mai bine zis plecă în fugă.

Jos la lift, apăasă impacientată pe buton. *Vino, vino, odată...* nu voia s-o vadă nimeni plângând.

Clopoțelul sună și ușa se deschise. Intră în lift, lipindu-se de peretele

acestua, încrucișându-și brațele. A avut nevoie de câteva secunde lungi de așteptare plină de nerăbdare ca să-și dea seama că uitase să apese un buton.

Ușile erau pe punctul să se închidă când se văzu un braț.

— Pleacă, îi spuse soțului ei.

— Dansam doar.

— Ha! Kate apăsă butonul de la etajul lor apoi își șterse ochii. El păși înăuntru.

— Te comporți ridicol.

Liftul opri la etajul lor, și ușile se deschiseră. Ea se depărtă de el.

— La naiba cu tine, îi strigă găsindu-și cheia, deschizând ușa. Intră în cameră și trânti ușa.

Apoi așteaptă.

Și așteaptă.

Poate el se dusesse la Tully.

Nu.

Nu credea cu adevărata asta. Soțul ei poate c-o plăcea pe Tully, dar era un bărbat de onoare, iar Tully reprezenta cea mai bună prietenă a sa.

Asta uitase ea în această manifestare de gelozie.

Deschise ușa și-l văzu stând pe coridor cu un picior întins, cu cravata lejer desfăcută în jurul gâtului.

— Mai ești aici.

— Cheia noastră este la tine. Speram că-ți vei cere scuze.

Ea se apropie și îngenunche lângă el.

— Îmi pare rău.

— Nu pot să cred că te-ai gândit...

— Nu m-am gândit.

Ea îl luă de mână și-l ridică.

— Dansează cu mine, îi spuse detestând felul cum accentuase *mine*.

— Nu cântă muzica.

Îi înlănțui gâtul cu brațele și începu să-și legene șoldurile, mișcându-se aproape de el până când îl lipi cu spatele de perete.

Își desfăcu fermoarul rochiei lăsând-o să cadă la podea.

Johnny se uită de-a lungul coridorului.

— Katie!

El îi luă poșeta, scoase cheia și descuie ușa. Se grăbiră în camera lor și căzură pe sofa sărutându-se cu pasiunea cunoscută, dar și cu o vibrație nouă.

— Te iubesc, îi spuse Johny, întinzându-și mâna spre trupul ei. Încearcă să nu uiți asta, bine?

Ea simțea că nu are aer, că nu-i poate răspunde, astfel că încuviință și-i desfăcu fermoarul de la pantaloni. Își jură că lipsa de încredere în sine n-o va mai lua prin surprindere, că nu va uita că el o iubește.

După două săptămâni, Tully privea pe fereastra imensului ei birou. Știuse dintotdeauna că-i lipsea ceva din viață. Sperase că, revenind la Seattle și începând totul pe cont propriu va umple cumva acel spațiu gol din sufletul ei, dar nu fusese așa

A.

De norocoasă. Acum era doar celebră, extrem de bogată și totuși vag nemulțumită.

Ca întotdeauna, când simțea această insatisfacție se refugia în muncă pentru a o rezolva. Avusese nevoie de ceva timp ca să vină cu un răspuns, un fel de acceptare care s-o provoace și s-o împlinească, dar în cele din urmă reușise.

— Ești nebună, spunea Johnny pășind nervos prin fața ferestrei care dădea spre golful Elliott. Formatul este regele televiziunii. Știi asta. Emisiunea s-a clasat pe locul doi după *Oprah*, iar anul trecut ai fost nominalizată la Emmy. Companiile abia mai prididesc să ofere emisiuni concurs și promo pentru publicul nostru. Țsta este indicatorul succesului.

— Știu, spuse ea distrasă pe moment de propria-i imagine, în fereastră părea slabă și trasă la față. Dar eu nu mă conduc după reguli, știi asta. Trebuie să scutur lucrurile un pic. Să le amestec. O emisiune live ar fi cea mai indicată.

— De ce-ți trebuie asta? Ce altceva mai vrei?

Era o întrebare de 64.000 dolari. De ce nu se oprea niciodată. Și cum putea să-l facă tocmai pe Johnny să înțeleagă?

Kate ar fi înțeles-o, chiar dacă n-ar fi fost de acord, dar prietena ei era prea ocupată în ultimul timp ca să mai stea de vorbă. Poate tocmai asta era greșala. Se simțea... deconectată de Kate. Viețile lor porniseră pe căi atât de diferite zilele astea. Abia dacă mai schimbară câteva cuvinte de la petrecerea aniversară.

— Va trebui să ai încredere în mine în privința asta, Johnny.

— Te-ai putea transforma într-un *Jerry Springer* în mai puțin de un minut, și credibilitatea noastră s-ar duce naibii. Veni spre ea, încruntându-se ușor. Vorbește-mi, Tul.

— N-ai înțelege, spuse ea invocând singurul adevăr pe care-l cunoștea.

— Pune-mă la încercare.

— Trebuie să am propria mea marcă.

— Douăzeci de milioane de telespectatori te urmăresc zilnic; asta nu înseamnă nimic?

— Tu îi ai pe Katie și pe copii.

Ea observă unde se termina capacitatea lui de înțelegere, îi aruncă acea privire compătimitoare: „biata Tully”. Nu conta cât de departe sau de sus ajungea, privirea aceasta părea s-o urmărească peste tot!

— Vreau să încerc asta, Johnny. Mă ajuți?

— Te-am dezamăgit vreodată?

— Numai când te-ai însurat cu cea mai bună prietenă a mea.

El începu să râdă și se îndreptă spre ușă.

— O singură încercare, Tully. Apoi facem evaluarea. E bine?

— Destul de bine.

Afacerea în sine a obsedat-o pe tot parcursul săptămânilor următoare. S-a lansat în acest proiect ca o apucată, renunțând și la puțină viață socială pe care o avea. Iar acum, în final, sosise momentul adevărului și era îngrijorată. Dacă Johnny avusese dreptate și geniala ei idee va degenera într-o melodramă?

Cineva ciocăni la ușa biroului ei.

— Intră, spuse.

Asistenta ei, Helen, absolventă recentă la Stanford, își vârî capul pe ușă.

— A venit doctorul Tillman. Este în camera verde. Am condus familia Mc Adams în sala de mese a angajaților, iar pe Christy în biroul lui Ted.

— Mulțumesc, Helen, răspuse ea distrată, închizând ușa.

Aproape uitase de sentimentul înfricoșător al unui posibil eșec. Anii din urmă îi dăduseră această putere de a se izola. Acum parcă pornea din nou la drum, începea viața făcând o tentativă în care doar ea credea.

Se mai uită o dată în oglindă, își scoase protectorul de machiaj de la guler și se îndreptă spre studio. Pe scenă îl găsi pe Johnny făcând zece lucruri deodată, dând ordine în stânga și în dreapta.

— Ești gata? o întrebă el.

— Cinstit? Nu știu.

El vorbea în microfon pe măsură ce se apropia. Scoțându-și microfoul de la gură, i-a spus încet astfel încât să audă numai ea:

— O să fii grozavă. Am încredere în tine.

— Mulțumesc. Aveam nevoie de încurajările tale.

— Fii tu însăși. Toată lumea te iubește.

La semnalul lui, auditoriul a început să intre în studio. Tully s-a retras în culise și a așteptat semnalul. Când s-au aprins luminile roșii, a urcat pe scenă.

Ca întotdeauna, a rămas acolo un moment zâmbind, copleșită de aplauzele străinilor.

— Astăzi avem o emisiune foarte specială pentru voi. Invitatul meu, doctorul Wesley Tillman, este un psihiatru celebru, care s-a specializat în reabilitarea drogajilor și în consilierea de familie...

În spatele ei, pe un ecran imens rula un clip cu un bărbat supraponderal, cu părul rar. Încerca să nu plângă, deși pierdea bătălia.

„Soția mea este o femeie bună, Tallulah. Suntem căsătoriți de douăzeci de ani și avem doi copii minunați. Băutura. Am început cu cocteiluri cu prietenii, dar în ultimul timp...”

Clipul ilustra destrămarea unei familii, în sunete și imagini. Când s-a terminat, Tully s-a întors cu spatele spre auditoriu. Câteva femei erau pe punctul de a izbucni în plâns.

— Domnul McAdams este asemenea multora dintre noi, copleșit de disperare pentru că soția iubită este alcoolică. Jură că a încercat tot posibilul s-o convingă pe soție să se trateze și să renunțe la băutura. Astăzi, cu ajutorul doctorului Tillman, vom aplica o măsură radicală. Doamna McAdams se află în spatele scenei, singură. Crede că va câștiga o excursie în Bahamas și a venit aici să-și ia premiul. De fapt, familia, prin intermediul doctorului Tillman, o va confrunta cu alcoolismul ei. Speranța noastră este că o vom forța să vadă adevărul și o vom convinge să se trateze.

Auditoriul făcu liniște. Tully își ținu respirația. *Vino cu mine.*

Apoi, aplauze.

Tully se strădui din răspuțeri să nu râdă. Se uită la Johnny, care stătea în umbra camerei, zâmbindu-i ca un puști, ridicând degetul în semn de victorie.

Asta trebuia s-o mobilizeze, s-o împlinească. Ea chiar va ajuta familia aceasta, iar America o va iubi pentru asta.

Făcu un pas înapoi să-și prezinte invitații și din clipa aceea emisiunea merse ca un tren în viteză. Toți din sală se urcară în el și fură încântați de călătorie; aplaudară, suspinară, se bucurară și plânseră. Ca un maestru de manej, Tully controla totul. Reușise, nu se îndoia de asta. Era cea mai bună emisiune de televiziune pe care o făcuse.

Iama veni pe neașteptate în noiembrie acoperind insula, cu un lînțoliu cenușiu și umed. Copacii desfrunziți tremurau în frig agățându-se de frunzele înnegrite, pe moarte, ca și cum dacă le-ar fi lăsat să cadă, asta ar fi însemnat înfrângerea lor. Ceața se ridica dinspre Sound în fiecare dimineață, blocându-le vederea, transformând zgomotele obișnuite în ecouri îndepărtate, înnăbușite. Feriboturile fluierau când intrau și ieșeau din port,

era sunetul unei jelanii funebre în ceață.

Ar fi trebuit să fie cadrul perfect pentru a scrie un thriller gotic. Sau cel puțin asta și-a spus Kate când s-a apucat din nou de scris în secret.

Din nefericire, n-a fost așa de simplu cum își amintea.

Reciti ceea ce tocmai scrisese, apoi oftă și șterse totul, urmărind cum literele dispar una câte una, până când rămase încă o dată cu ecranul albastru, gol în fața ochilor. Încercă să găsească o variantă mai bună de a spune acele lucruri, dar îi veneau în minte doar clișee. Cursorul ei mic, alb aștepta privind-o batjocoritor.

În final, se ridică de la birou. Era prea obosită să-și imagineze lumi și oameni și evenimente dramatice. Oricum, trebuia să se apuce de pregătirea mesei.

Mai apoi, i s-a părut că este epuizată și totuși când se întindea în pat, rareori dormea bine.

A închis luminile în biroul lui Johnny, apoi laptopul și a coborât.

Johnny și-a ridicat privirea din *The New York Times*.

— Te-a atras din nou ebay?

Ea începu să râdă.

— Sigur că da. Băieții s-au purtat bine?

El se aplecă spre ea răvășindu-i părul.

— Atâta timp cât cântăm împreună *Biete suflete nefericite*, sunt tăcuți ca niște stridii.

Ea nu putu să nu zâmbească. *Micuța Sirenă* fusese filmul preferat al săptămânii. Asta însemna că l-ar fi urmărit zilnic dacă ar fi fost posibil. Ușa din față se dădu de perete și intră Marah emoționată.

— N-o să ghiciți ce mi s-a întâmplat astăzi.

Johnny puse ziarul deoparte.

— Ce?

— Eu, Christopher, Jenny, Josh ne ducem la Tacoma Dôme să vedem Nine Inch Nails. Vă vine să credeți? Josh m-a invitat.

Kate trase aer în piept. Învățase să-și controleze reacțiile în fața lui Marah.

— La concert, nu? întrebă Johnny. Cine sunt copiii ăștia? Ce vârste au?

— Josh și Chris sunt în clasele superioare. Și nu vă faceți probleme, ne punem centurile.

— Când are loc concertul? se interesă el.

— Marți.

— Într-o zi de școală? Crezi că te duci la o întâlnire cu un băiat din ciclul al doilea, la un concert, într-o zi de școală? Kate îl privi pe Johnny. Aș avea

unele obiecții în privința asta.

— La ce oră începe? întrebă Johnny.

— La nouă. Am fi înapoi pe la ora două.

Kate nu se putu abține și pufni în râs. Nu înțelegea cum reușea soțul ei să fie atât de relaxat.

— Să vii pe la două? Glumești, Marah. Ai paisprezece ani.

— Și Jenny are paisprezece ani și pe ea o lasă părinții să meargă. Tată? Marah se întoarse spre Johnny. Trebuie să-mi dai voie.

— Ești prea mică. Îmi pare rău.

— Nu sunt prea mică. Tuturor în afară de mine li s-a permis să meargă.

Inima lui Kate bătea cu putere pentru Marah. Își aminti cum și ea se grăbea să crească, să se transforme într-o adolescentă.

— Știu că ne consideri exagerați, Marah, dar uneori viața...

— O, vă rog, nu mai vreau să ascult predici penibile despre viață. Pufnind, alergă sus pe scări și trânti ușa de la dormitor.

Kate se simți brusc epuizată și se așeză. Își privi soțul.

— Bine că am coborât.

Johnny îi zâmbi. Totul se desfășura foarte firesc. Cum se făcea că el putea rezolva atât de ușor conflictele cu Marah, din care Kate nu știa să iasă fără să fie detestată?

— Observ că vă înțelegeți grozav. Johnny se ridică și o sărută. Te iubesc, îi spuse simplu.

Ea știa că acele cuvinte aveau rolul unui liant și le aprecie.

— După ce pregătesc masa, o să încerc să discut cu ea. E mai bine să-i las puțin timp să se liniștească.

El se așeză, revenind la ziarul său.

— Sun-o pe mama lui Jenny și spune-i că e o idioată.

— Îți las ție misiunea asta.

Ea se duse la bucătărie și începu pregătirea mesei. Timp de o oră se ocupă de tăierea legumelor pentru a le prăji, apoi îi prepară lui Marah marinată teryaki. La ora șase puse salata și biscuiții în cuptor, apoi așeză masa. De obicei, lui Marah îi revenea această sarcină, dar în seara aceea nu avea sens s-o roage s-o ajute.

— Bine, spuse revenind în living, unde Johnny se întinsese pe podea împreună cu băieții pentru a realiza o construcție modulară (tip Lego). Mă duc la ea.

Johnny ridică privirea.

— Vesta Kevlar este în dulap.

Râzând la gluma lui, Kate urcă la etaj. În fața ușii închise a camerei fiicei

sale pe care aceasta lipise o bucată de hârtie cu inscripția *Nu intra!* își luă inima în dinți și bătu.

Niciun răspuns.

— Marah? spuse după un moment. Știu că ești supărată, dar trebuie să stăm de vorbă.

Așteptă, ciocăni din nou, apoi deschise ușa.

În noianul de haine, cărți și filme, Kate avu nevoie de un minut să conștientizeze ce se întâmplă.

O cameră goală.

Cu o fereastră deschisă.

Pentru a fi sigură, căută peste tot: în dulap, sub pat, în spatele scaunului. Verifică și baia, camera băieților, chiar și pe a ei. Când terminase de cercetat tot etajul, inima îi bătea atât de tare, încât se simțea amețită. În capul scărilor se ținu de balsutradă să nu cadă.

— A fugit, spuse, dându-și seama că vocea îi suna hârâit.

Johnny își ridică privirea:

— Poftim?

— A plecat. Cred că a ieșit pe fereastră, apoi pe burlan.

Johnny sări în picioare.

— Nemernicul!

Ieși afară în fugă, urmat de Kate.

Rămaseră sub fereastra de la dormitorul ei văzând spalierul alb de lemn și iedera rupte sub greutatea corpului ei.

— Nemernicul, repetă Johnny. Trebuie să sunăm la toate cunoștințele ei.

Chiar și într-o noapte rece ca aceasta, lui Tully îi plăcea să stea pe terasa apartamentului ei. Era spațioasă, placată cu gresie astfel încât să te ducă cu gândul la o vilă din Italia. Copacii cu frunze mari creșteau în vase de teracotă, iar ramurile lor erau împodobite cu mici luminițe albe.

Se îndreptă spre balustradă și rămase astfel, privind în depărtare. De acolo, putea să audă zgomotele orașului de dedesubt, să simtă mirosul sărat al aerului de la Sound. Dincolo de întinderea de apă cenușie se vedea zona împădurită de la Bainbrigde Island.

Oare ce făcea familia Ryan în seara asta, se întrebă. Erau adunați în jurul acelei mese vechi cu postament, jucând vreunul din jocurile lor preferate? Sau poate Marah și Kate erau cuibărite împreună pe canapea vorbind despre băieți. Ori, cine știe, ea și Johnny își găsiseră o clipă de răgaz ca să se sărute...

Sună telefonul. Mai bine. 3 îndul la familia lui Kate o făcu pe Tully să se simtă și mai singură.

Deschise ușile spre verandă și le închise după ea, apoi răspunse la telefon.

— Alo?

— Tully? Era Johnny. Avea vocea sugrumată din cauza emoției.

— Ce este? îl întrebă ea îngrijorată.

— Marah a fugit de acasă. Nu știm exact când, probabil acum o oră și un sfert. Știi ceva de ea?

— Nu, nu știu. De ce a fugit? Înainte ca Johnny să-i poată răspunde, portarul lui Tully sună pe interfon.

— O secundă, Johnny. Stai puțin. Fugi spre interfon și apăsă. Ce este, Edmond?

— O anume Marah Ryan vrea să vă vadă.

— Trimite-o sus. Tully își desprinsese degetul de pe buton. A venit, Johnny.

— Slavă Domnului! spuse el. E acolo, iubitito. E bine. Venim imediat, Tully. N-o lăsa să plece.

— Nu vă faceți griji. Tully închise și se duse la ușă.

Apartamentul ei era singurul cu intrarea în acea parte a clădirii, așa că deschise și rămase acolo încercând să-și compună o mină surprinsă când Marah ieși din lift.

— Bună seara, mătușă Tully. Îmi cer scuze că te deranjez la ora asta târzie.

— Nu e târziu. Intră. Se dădu la o parte, ca s-o lase pe Marah să intre prima. Ca întotdeauna a fost frapată de extraordinara frumusețe a finei sale. Ca majoritatea tinerelor de vârsta ei era prea slabă, numai adâncituri și scobituri, dar asta nu conta. Reprezenta genul de fată care va rămâne slabă până la treizeci de ani; atunci trupul ei va deveni o adevărată capodoperă.

Tully se duse la ea.

— Ce s-a întâmplat?

Marah se așeză pe canapea și oftă cu un aer dramatic.

— Am fost invitată la un concert.

Tully se așeză lângă ea.

— Înțeleg.

— La Tacoma Drive.

— Da.

— Într-o zi de școală. Marah îi aruncă o privire piezișă. Tipul care m-a invitat este un coleg din penultimul an.

— Asta înseamnă șaptesprezece, optsprezece ani?

— Șaptesprezece.

Tully încuviință.

— La vârsta ta am văzut *Wings in the Kingdome*. Care e problema?

— Părinții mei consideră că sunt prea mică.

— Nu ți-au dat voie?

— De ce sunt așa de penibili? Toți au dreptul să facă astfel de chestii, în afară de mine. Mama nu mă lasă să merg nici măcar cu băieți care au carnet de conducere. Încă mă ia zilnic de la școală.

— Păi, se știe că băieții de șaisprezece ani nu conduc bine și uneori nu ești... în siguranță dacă rămâi doar tu cu el. Își aminti de acea noapte în pădure cu ani în urmă. Mama încearcă doar să te protejeze.

— Vom merge în grup.

— Un grup. Asta este altceva. Nimic nu ți se poate întâmpla atâta timp cât stați împreună.

— Știu. Cred că ea își face probleme din cauza felului în care conduc ei.

— Oh! Păi v-aș putea duce eu cu o limuzină.

— Ai face asta?

— Sigur. Aș rezolva toate problemele. Supravegherea. Condușul. Totul va fi în regulă. Ne vom asigura că nimeni nu va păți nimic rău.

Marah oftă.

— Nu va ține!

— De ce nu?

— Pentru că mama este o nemernică și o urăsc din tot sufletul.

Vorbele ei o prinseră pe Tully cu garda lăsată, provocându-i un asemenea șoc, încât nici nu știu ce să spună.

— Marah...

— Așa este. Mă tratează ca pe un copil. Nu-mi respectă intimitatea. Încearcă să-mi aleagă ea prietenii, să-mi spună ce pot să fac. Fără machiaj, fără inel în buric, fără tatuaje, culcarea înainte de unsprezece. Abia aștept să scap de ea. Crede-mă, imediat ce termin liceul, îi spun la revedere mamei. Mă duc direct la Hollywood, să ajung o celebritate ca tine.

Ultimele cuvinte o flatară atât de mult pe Tully, încât aproape uită ce spusese mai înainte. Cu prețul unui mare efort de voință, reuși să revină la subiect.

— Nu procedezi corect cu mama ta. Fetele de vârsta ta sunt mai vulnerabile decât îți închipui. Cu mult timp în urmă, când eram de seama ta, mă consideram invincibilă și...

— Tu m-ai lăsa să mă duc la concert, dacă ai fi mama mea.

— Da, dar...

— Mi-aș fi dorit să-mi fii tu mamă.

Tully resimți puternicul impact al acestor cuvinte. Atinseseră un punct

nevralgic în sufletul ei.

— Veți trece peste asta, Marah. O să vezi.

— Nu va fi așa.

Următoarea jumătate de oră, Tully încercă să spulbere mânia lui Marah, dar era ca o cochilie prea tare, imposibil de străpuns. O surprindea ușurința cu care Marah o învinuia pe Kate și se temea că ele două nu vor mai reuși să-și îmbunătățească relația. Dacă era un lucru pe care Tully îl cunoștea prea bine, acela îl reprezenta viața unui copil lipsit de dragostea mamei.

În cele din urmă, se auzi din nou interfonul și vocea lui Edmond.

— Familia Ryan, domnișoară Hart.

— Știu că sunt aici? spuse Marah ridicându-se.

— Nu le-a fost prea greu să-și imagineze, zise Tully ducându-se spre interfon. Lasă-i să urce, Edmond. Mulțumesc.

— Mă vor omorî, spuse Marah, străbătând încăperea cu pași mari, frângându-și mâinile și brusc redeveni acea copilă de altădată înaltă, slabă și minunată, dar terorizată de gravitatea problemelor cu care se confruntă.

Johnny a intrat primul pe ușa deschisă și i-a spus:

— Ne-ai speriat de moarte. Nu știam dacă ai fost răpită sau ai fugit... se întrerupse de teamă să mai adauge și altceva.

Kate venea în spatele lui.

Tully a fost uluită văzându-și prietena. Părea obosită, bolnavă și cumva mai scundă, lăsând impresia că abia scăpase cu viață dintr-o bătaie zdravănă.

— Kate? spuse Tully îngrijorată.

— Mulțumesc, Tully, răspunse ea, schițând un zâmbet vag.

— Mătușa Tully a promis că ne va duce la concert cu limuzina ei, spuse Marah. Și va avea grijă de noi.

— Mătușa ta este o proastă, ripostă Johnny. Ciudata ei mamă a scăpat-o din brațe și ea a căzut în cap imediat după naștere. Acum, ia-ți lucrurile. Mergem acasă.

— Dar...

— Fără niciun dar, Marah, interveni Kate. Ia-ți lucrurile.

Marah făcu un adevărat spectacol – oftă, bătu din picior, vociferă, văicărindu-se de zor. Apoi o strânse cu disperare pe Tully la piept, șoptindu-i: *mulțumesc că ai încercat și în final părăsi apartamentul împreună cu Johnny.*

Tully aștepta ca prietena ei Kate să spună ceva.

— Nu-i mai promite nimic fără să ne întrebi, da? A fost tot ce i-a zis Kate cu o voce egală, nici măcar furioasă. Ne îngreunezi situația. Apoi se întoarse să plece.

— Katie, așteaptă...

— Nu în seara asta, Tul. Sunt la capătul puterilor.

31

Cully era îngrijorată din cauza lui Kate și a lui Marah. În ultimele săptămâni se gândise la o posibilă rezolvare a diferendului, dar nu-i venise nicio idee salvatoare. Acum era la biroul ei, uitându-se peste notițele din ziua respectivă. Sună telefonul. Era asistenta ei.

— Tully, a sosit familia McAdams. De la emisiunea pe tema reabilitării.

— Poștește-i înăuntru.

Cuplul care intră pe ușa ei în acea zi friguroasă de noiembrie semăna foarte puțin cu cel care participase la prima ei emisiune live. Domnul McAdams pierduse circa douăzeci de kilograme și nu mai mergea cocoșat, cu capul între umeri. Doamna McAdams își tunsese părul, se machiase și avea o figură zâmbitoare.

— Oh! exclamă Tully. Arătați grozav amândoi. Vă rog, luați loc.

Domnul McAdams își ținea soția de mână. Se așezară împreună pe canapeaua scumpă de piele orientată spre fereastră.

— Ne cerem scuze că te deranjăm. Știm cât de ocupată ești.

— Niciodată nu sunt ocupată pentru prieteni, le spuse Tully cu un zâmbet profesional. Intinzându-și piciorul dincolo de capătul biroului, îi privi.

— Voiam doar să-ți mulțumim, începu doamna McAdams. Nu știu dacă mai cunoști alți oameni dependenți de droguri sau alcool.

Lui Tully îi pieri zâmbetul.

— Cunosc.

— Uneori putem fi meschini și egoiști, irascibili și încăpățânați. Am vrut să îndrept lucrurile. Dumnezeu știe că mi-am propus să mă las în fiecare zi, dar n-am făcut-o. Până în clipa în care ai pus reflectoarele pe mine și mi-am văzut viața în realitate.

— Nici nu-ți dai seama cât de mult ne-ai ajutat, spuse domnul McAdams. Am venit doar să-ți mulțumim.

Tully era atât de impresionată de vorbele lor, încât avu nevoie de câteva clipe să le răspundă.

— Asta am vrut să fac cu emisiunea live – să schimb viața cuiva. E foarte important pentru mine faptul că am reușit.

Sună telefonul. Își ceru scuze și ridică receptorul.

— Ce este?

— John este pe linia unu, Tully.

— Mulțumesc. Fă-mi legătura. Când îi auzi vocea, spuse: Ți-era lene să faci cincizeci de pași până la biroul meu? Probabil ai îmbătrânit, Johnny.

— Trebuie să discut cu tine, dar nu la telefon. Pot să te invit la o bere?

— Unde și când?

— Virginia Inn?

Ea începu să râdă.

— Dumnezeule, n-am mai fost de ani de zile acolo.

— Mincinoaso. Vino în biroul meu la trei și jumătate.

Ea închise telefonul și se întoarse la familia McAdams, care se ridicase în picioare.

— Bine. Asta a fost tot ce-am avut de spus, zise domnul McAdams. Sper că-i vei putea ajuta și pe alții așa cum ai făcut cu noi.

Ea se îndreptă spre ei și le strânse mâinile.

— Vă mulțumesc. Dacă nu vă deranjează, aș mai putea realiza o emisiune dedicată vouă anul viitor? Să arăt Americii progresele pe care le-ați înregistrat.

— Sigur.

Ea îi conduse până la ușă, își luă rămas-bun, apoi se întoarse la birou. Orele următoare pregăti notițele pentru emisiunea de a doua zi; brusc, se trezi zâmbind.

Făcuse ceva bun cu emisiunea ei. Schimbase viața familiei McAdams.

La trei și jumătate, închise dosarul, își luă jacheta și porni spre biroul lui Johnny. Discutând împreună subiectele pentru viitoarele emisiuni, se îndreptară spre piața publică și ajunseră la barul rece și plin de fum de pe colț.

El o conduse spre peretele din spate, unde se așezară la o masă mică de lemn, de lângă fereastră. Înainte de a lua loc, el făcu semn unei chelnerițe, comandă o Corona pentru el și un martini dublu pentru ea. Tully așteptă până li se aduseră băuturile înainte de a-l întreba:

— Ei bine, ce s-a întâmplat?

— Ai mai vorbit cu Kate în ultimul timp?

— Nu. Cred că e încă supărată pe mine din cauza concertului. Sau poate tot de la chestia cu modelingul. De ce?

El își trecu o mână prin părul răvășit.

— N-aș fi crezut că voi ajunge să spun asta despre propria mea fiică, dar Marah este o mare netrebnică. Trântește ușile, țipă la frații ei, refuză să facă ceva prin casă. Ea și Kate se ceartă în fiecare zi. Pe Kate o termină povestea asta. A slăbit mult. Nu mai doarme.

— V-ați gândit la o școală cu internat?

— Kate n-ar fi niciodată de acord. Zâmbi. Crede-mă, Tully, sunt îngrijorat din cauza ei. Vrei să vorbești cu ea?

— Sigur că da, dar se pare că are nevoie de mai mult decât o discuție prietenească. Ar trebui s-o vadă un doctor?

— Un psihiatru? Nu știu.

— Depresia este un fenomen răspândit în rândul mamelor casnice. Îți mai amintești emisiunea pe care am făcut-o?

— Tocmai asta mă pune pe gânduri. Vreau să aflu dacă am sau nu motive să-mi fac griji. Tu o cunoști bine.

Tully întinse mâna spre băutura ei.

— Contează pe mine.

El zâmbi, dar părea obosit.

— Știu asta.

Sâmbătă, Tully îl sună pe Johnny la prima oră.

— Gata, spuse, când el îi răspunse.

— Ce ai de gând?

— O duc la Salish Lodge. Să se relaxeze, să facă masaj. Asta. Și să discutăm.

— O să-ți spună că e obosită și n-o să reușești s-o convingi.

— Atunci o s-o răpesc.

— Crezi c-o să-ți meargă?

— M-ai văzut dând greș vreodată?

— Bine. O să-i împachetez câteva lucruri, i le las la ușă, apoi plec cu copiii și astfel nu va mai avea nicio scuză. Se opri. Mulțumesc, Tully. E norocoasă cu o prietenă ca tine.

Tully termină imediat convorbirea și mai dădu câteva telefoane.

Pe la ora nouă pusese totul în ordine. Își împacheta rapid câteva lucruri, le aruncă în portbagaj și porni spre un magazin de pe Capitol Hill să mai cumpere câte ceva, apoi continuă drumul spre feribot. Așteptarea pe mal, apoi traversarea i-au părut extrem de lungi, dar în cele din urmă a ajuns la Kate.

Curtea din față avea un aspect neîngrijit, ca și cum cu mult timp în urmă o mamă tânără și-ar fi petrecut lunile de primăvară afară, plantând bulbi și plante perene cu copiii înveliți în păături, așezați pe iarbă în jurul ei și, de-a lungul anilor, acei copii crescuseră și-și aleseseră propriile destinații de vacanță, iar grădinăritul își pierduse farmecul. Toate acele plante continuau să înflorească în vara scurtă cu vânt fierbinte dinspre nord-vest, reapărând an după an, ca niște amintiri ale unor vremuri trecute, crescând una în alta, ca familia care trăia în casa aceea. Acum, în mijlocul zilei cenușii de noiembrie, plantele păreau prea firave și înnegrite. Peste tot, frunze, pete de culoare, trandafiri muribunzi.

Tully parcă Mercedesul în fața garajului și coborî. Făcându-și loc prin mulțimea de biciclete, skateboarduri și figurinele de luptă înșirate pe cărăruia pietruită, nu putea să nu recunoască cât de bine se simțea aici, chiar și pe vremea aceea. Casa cu șindrila construită în anii douăzeci pentru weekenduri de un baron al lemnului, purta acum o marcă nouă, caramel; o linie strălucitoare albă sublinia pervazurile ferestrelor, sub care se aflau cutiile cu ultimele mușcate înflorite din acel sezon.

Pe veranda din față, luă în trecere un rucsac și bătu la ușă. Kate îi răspunse imediat. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni negri, uzați și un tricou larg. Părul blond trebuia tuns și vopsit, iar ea părea la capătul puterilor.

— Oh! exclamă dându-și părul pe după urechi. Ce surpriză plăcută!

— Am venit să te rog frumos, o singură dată, să vii cu mine.

— Nici vorbă. Tocmai făceam ceva. Echipa băieților de la *Little League* participă la o strângere de fonduri. De îndată ce termin...

Tully scoase un pistol galben cu apă din buzunar și-l îndreptă spre Kate.

— Nu mă face să te împușc.

— Ești în stare?

— Poți să fii sigură.

— Uite ce este. Știu ce mult îți plac tragediile, dar astăzi n-am timp pentru asta. Trebuie să cos vreo cincizeci de bucăți de material, înainte...

Tully trase piedica. Un șuvoi de apă rece țâșni din pistol și o izbi pe Kate chiar în piept. Apa îi îmbibă pieptul tricoului, făcând o pată.

— Ce...

— Numește-o răpire. Nu mă face să-ți țintesc fața, deși s-ar părea că ai nevoie și de un duș, la drept vorbind.

— Vrei cu orice chip să mă înfurii?

Ea îi întinse lui Kate o bandă neagră pentru a-i acoperi ochii.

— A trebuit să intru în acel sex shop enervant de pe Capitol Hill să cumpăr asta, așa că sper că o vei aprecia.

Kate părea total descumpănită, de parcă n-ar fi știut dacă e cazul să râdă sau să se supere.

— Nu pot pleca acum. Johnny și copiii se întorc într-o oră și trebuie să...

— Nu, nu se întorc. Tully privi peste capul ei în livingul înțesat de tot felul de lucruri. Uite-ți valiza.

Kate se întoarse.

— Cum...

— Johnny ți-a făcut-o de dimineată. Este complicele meu. Sau alibiul meu, dacă îmi crezi probleme. Acum, gata, ia-ți valiza.

— Te aștepti să merg undeva doar cu lucrurile pe care le-a considerat soțul meu necesare? O să deschid valiza și o să gădesc lenjerie sexy, o periuță de dinți și hainele care nu mai îmi vin de doi ani.

Tully scutură banda neagră.

— Pune-o la ochi, sau te împușc din nou. Începu să apese pe trăgaci.

În final, Kate își ridică mâinile.

— Bine. Ai câștigat. Își puse banda neagră pe ochi în timp ce-i spunea: Știi, desigur, că un asasin inteligent își leagă victima la ochi *înainte* de crimă. Cred că procedează așa ca să nu poată fi identificat.

Tully își reprimă zâmbetul și intră în living, luă valiza, apoi încet o orientă pe Kate spre mașină.

— Nu toate victimele răpirilor merg cu Mercedesul.

Tully introduse un CD în aparatul stereo. În câteva minute, zburau pe Agate Pass Bridge și se îndreptau spre rezervație, unde triburile locale aliniaseră standuri de artificii pe șosea.

— Unde mergem? o întrebă Kate.

— E treaba mea, nu a ta. Tully dădu mai tare CD-ul cu vocea Madonnei care cânta *Papa Don't Preach*. Imediat începură să fredoneze amândouă. Știau cuvintele cântecelor unul după altul și fiecare dintre ele le ducea înapoi în anii tinereții. Madonna. Chicago. The Boss. The Eagles. Prince. Queen. *Bohemian Rhapsody* era cântecul lor preferat. Își mișcau capul în ritmul muzicii imitându-i perfect pe Garth și Wayne.

Era trecut de ora două, când Tully a oprit mașina.

— Am ajuns. Portarul te privește cam ciudat, așa că va trebui să-ți scoți banda neagră.

Kate se conformă, și în clipa următoare paznicul le ură bun-venit la Salish Lodge și-i deschise portiera.

Brusc auziră cum izbucnește din toate părțile urletul cascadei Snoqualmie, dar din acel loc n-o puteau vedea. Puterea apei care cădea făcea pământul să vibreze. Aerul era foarte umed.

Tully o conduse spre recepție, se înregistrară și-l urmară pe portar spre camera lor, care era de fapt un apartament pe colț, cu două dormitoare, un șemineu în camera de zi și o priveliște a râului năvalnic și înpumat care curgea spre cascadă.

Majordomul le oferi programul de la spa; ea îi dădu un bacșiș consistent, apoi rămaseră singure.

— Să începem cu începutul, spuse Tully. Lucrase destul de mult în televiziune să știe când era nevoie de un scenariu. Își alcătuisese deja formatul și graficul pentru perioada cât vor rămâne aici. Deschise valiza, scoase două

lămâi, un mixer, și cea mai ridicol de scumpă sticlă de tequila, care existase vreodată.

— Le dăm peste cap.

— Ți-ai pierdut mințile, spuse Kate. N-am mai băut așa ceva de când...

— Nu mă face să te împrăsc din nou. Nu mai am apă.

Kate izbucni în râs.

— Bine. Toarnă, barman.

— Încă una, spuse Tully imediat.

Kate ridică din umeri și mai dădu un pahar peste cap.

— Foarte bine. Costumele de baie. Îmbracă-te cu al tău. Găsești un halat în dormitorul tău.

Ca de obicei, Kate se conformă fără să obiecteze.

— Unde mergem? o întrebă când porniră pe podeaua lucioasă de la parter.

— O să vezi.

Ajunseră la baza de tratament și urmară indicatoarele care duceau spre baia fierbinte.

Într-un colț se afla o piscină frumoasă cu aburi, o combinație între stilurile din nord-vest și Asia. Aerul era înmiresmat de lavandă și trandafiri. Plante verzi, cărnoase, în ghivece de ceramică și vase de bronz te făceau să te simți aproape ca afară, sub cerul liber.

Au intrat în apa fierbinte, cu bule.

Kate a oftat de plăcere.

— E ca în rai.

Tully și-a privit prietena, observând acum, prin perdeaua de aburi care se mai împrăstiaseră, cât de epuizată era.

— Arăți îngrozitor, îi spuse în șoaptă.

Kate deschise încet ochii.

Tully observă o umbră de furie pe chipul ei, dar aceasta dispăru imediat.

— Este vorba de Marah. Uneori, când se uită la mine, citesc ură în privirea ei. Nu-ți pot spune cât mă rănește cu asta.

— O să depășească momentul.

— Așa îmi spune toată lumea, dar eu nu mai cred. Măcar dacă ar exista o posibilitate s-o fac să-mi vorbească, să mă asculte. I-am propus să mergem la ședințele de consiliere, dar a refuzat să participe.

— Nu poți obliga un copil să se deschidă. Numai cineva de vârsta ei o poate determina să facă ceva, ai înțeles?

— O, se va deschide. N-o să-ți vină să crezi nimic din ce-ți spun. După părerea lui Marah, sunt singura mamă din lume care este supraprotectoare,

la modul agasant.

Tully citi profunda nefericire din privirea prietenei sale și deși încerca din răspuțeri să se autoconvingă că era vorba doar de stres matern, brusc o cuprinsese teama. Nu era de mirare că Johnny fusese așa de îngrijorat. Cu un an în urmă, Tully luase un interviu unei mame care era depășită de probleme și deprimată. La câteva luni după interviu, femeia înghițise un flacon de sedative. Acel gând a speriat-o. Trebuia să găsească o cale de a o ajuta pe Kate.

— Poate ar trebui să te vadă un medic.

— Adică un psihiatru?

Tully încuviință.

— Nu simt nevoia să discut despre problemele mele. Trebuie să mă organizez mai bine, asta e tot.

— Nu organizarea este problema ta. Nu trebuie să participi la fiecare excursie, să faci costumele pentru fiecare serbare școlară sau prăjituri pentru toate colectele. Iar copiii se pot duce la școală cu autobuzul.

— Vorbești ca Johnny. O să-mi spui probabil că totul ar merge mai bine dacă aș face toate astea și aș scrie și cartea. Ei bine, am încercat. Vocea i se frânse. Lacrimile îi împăienjeniră privirea. Unde e tequila?

— Excelentă idee! N-am mai toastat de ani întregi.

— Poți să fii sigură, râse Kate.

— Vom fi masate peste treizeci de minute, deși va trebui să mai așteptăm puțin.

— Masaj? Kate se uită la ea. Mulțumesc, Tully. Aveam nevoie de asta.

Nu era de-ajuns pe termen lung. Tully își dădu seama de acest lucru. Katie avea nevoie reală de ajutor, nu doar de câteva pahare de tequila și o împachetare cu nămol, ci o prietenă capabilă să găsească soluția.

— Dacă ai putea schimba ceva în viața ta, care ar fi acel lucru?

— Marah, spuse ea încet. Aș determina-o să-mi vorbească din nou.

Ca prin farmec, Tully știu ce avea de făcut.

— De ce nu vii la emisiunea mea? Tu, împreună cu Marah. Vom face o emisiune consacrată relației mamă-fiică. Live va fi cel mai bine, pentru că ea va înțelege că n-a fost nimic aranjat. Își va da seama cât o iubești și cât este de norocoasă.

Speranța care înflori pe chipul lui Kate o întineri cu zece ani.

— Crezi c-ar merge?

— Știi cât de mult își dorește Marah să apară la televizor. Nu i-ar conveni să arate rău în fața camerei. Va trebui să te asculte atunci.

Oboseală și disperarea dispărură în cele din urmă din privirea lui Kate.

În locul lor apăru anticiparea, plină de strălucire, a unui deznodământ fericit.

— Ce m-aș face fără tine, Tully?

Tully zâmbi larg. N-avea cum s-o ajute pe prietena sa să treacă peste toate astea, dar poate reușea să-i salveze viața. Așa cum își promiseseră cu ani în urmă.

— Nu va fi niciodată cazul să aflăm.

— Cei de la machiaj îmi vor ascunde ridurile?

Tully izbucni în râs.

— Crede-mă, după ce-și vor face treaba, vei arăta mai tânără decât Marah.

— Perfect.

Când se întoarse de la spa, Kate își schimbase radical atitudinea. În clipa în care a intrat în casă, Marah a și sărit cu gura pe ea, plângându-se de nu știu ce eveniment, pe care l-a ratat din cauza treburilor casnice, dar acum vorbele ei erau săgeți care nu-și mai atingeau ținta și se prăbușeau la pământ. Curând, se gândi Kate zâmbind, vom găsi calea de comunicare între noi două.

Își puse deoparte hainele, făcu o baie prelungită, apoi își strânse băieții la piept și le spuse o poveste. Tocmai adormeau, când Johnny și-a vârât capul pe ușă.

— Sst, a șoptit ea, închizând cartea. Sărutându-le frunțile, i-a dus în pat, apoi s-a îndreptat spre soțul ei.

— V-ați împăcat bine? o întrebă Johnny îmbrățișându-o.

— Grozav. Tully are un plan...

Jos sună soneria. Se auzi vocea lui Marah.

— Răspund eu!

Johnny și Kate se încruntară.

— E duminică seara, spuse Kate. Nu are voie să primească copii pentru că mâine se duce la școală.

Dar când au coborât i-au văzut pe părinții lui Kate, în living, cu valizele alături.

— Mamă? i se adresă Kate. Ce s-a întâmplat?

— Tully ne-a trimis să avem grijă de copii o săptămână. Mașina din fața casei o să vă ducă la aeroport. Tully spunea să vă luați costumele de baie și creme de plajă. Asta e tot ce trebuie să știți.

— Nu pot pleca acum de la serviciu, protestă Johnny. Urmează să vină în emisiune senatorul McCain.

— Tully e șefa ta, nu? interveni tata. Bănuiesc că dacă ea spune că ai

nevoie de o vacanță, trebuie să te conformezi.

Kate și Johnny se priviră. Nu petrecuseră nicio vacanță fără să-și ia copiii cu ei.

— Ar fi frumos, spuse el zâmbind.

În următoarea jumătate de oră au alergat prin casă împachetând, făcând liste, notându-și câteva numere de telefon. Apoi și-au sărutat copiii, chiar și pe Merah, le-au mulțumit părinților și s-au îndreptat spre limuzina care îi aștepta.

— Ea nu face niciodată lucrurile pe jumătate, spuse Johnny, strecurându-se în interiorul de pluș.

Kate se ghemui lângă el.

— Mă simt deja mai relaxată și abia am pornit.

Motorul mașinii izbucni la viață.

— Știi unde mergem? îl întrebă Johnny pe șofer.

— Biletele sunt în buzunarul din fața dumneavoastră, domnule.

Johnny întinse mâna după bilet și-l deschise.

— Kauai, spuse el.

Acolo își petrecuseră luna de miere. Kate închise ochii, imaginându-și palmierii care se legăneau în adierea vântului și nisipul rozaliu al plajei Anini.

— Nu este firesc să adormi, spuse Johnny.

— Nu dorm. Ea se întoarce, întinzându-se în poala lui.

— Îți mulțumesc că ai ajutat-o pe Tully să mă răpească.

— Eram îngrijorat din cauza ta.

— Și eu m-am temut pentru mine. Dar acum mă simt mai bine.

— Cât de bine?

Ea se uită la geamul deschis care îi despărțea de șofer.

— Închide geamul și vei vedea.

— Discutăm despre sex acum?

— Da, spuse ea descheindu-i cămașa... Dar dacă vei atinge acel buton blestemat, vom face mai mult decât să discutăm.

El zâmbi ușor.

— Foarte bine, îl voi atinge.

32

tlate și Johnny s-au întors acasă odihniți și relaxați, în noaptea dinaintea mării emisiuni. În dimineața următoare, Kate s-a trezit la ora cinci, ca să se ducă la baie și după aceea i-a fost imposibil să mai adoarmă.

Casa era cufundată în întuneric și liniște. Nu se mai obosi să aprindă

luminile când trecu dintr-o cameră în alta, adunând jucăriile și punându-le la locul lor. Tot nu-i venea să creadă că sosise ziua cea mare. Așteptase așa de mult, se rugase cu atâta înflăcărare pentru o schimbare în relația ei cu Marah, că aproape își pierduse speranța. Tully și acest program i-o redaseră. Chiar și Johnny părea optimist. Făcuse așa cum îi ceruse Tully, sau cum îi pretinsese, de fapt, și diminuase controlul pe care urma să-l exercite asupra acestei emisiuni. De data asta avea să fie un simplu spectator din sală, un tată care-și sprijinea familia.

În baie, după ce făcu duș și se îmbrăcă, Kate se privi în oglindă, încercând să ignore ridurile care începuseră să se formeze la colțurile ochilor ei când repeta ce urma să spună.

— Așa este, Tully. Am renunțat la carieră, ca să fiu mamă gospodină. La drept vorbind, ar fi fost mai ușor să fi lucrat.

Spectatorii ar izbucni în râs la auzul cuvintelor ei.

— Tot mai vreau să ajung scriitoare într-o zi, dar e greu să armonizezi munca cu responsabilitățile unei mame. Iar Marah are nevoie de mine acum mai mult ca atunci când era mică. Toată lumea vorbește despre momente grozave în doi, dar în casa mea se discută despre teribila adolescență. Tânjesc după zilele când puteam s-o pun în pătuț și să stau liniștită că este în siguranță.

De bună seamă, un murmur de aprobare va urma după remarca ei, cu siguranță.

Coborî, pregăti micul dejun pentru toți și așeză masa. Băieții apărură în timp record, împiedicându-se unul de altul în căutarea celui mai bun scaun.

Coborî și Marah, evident emoționată, gândindu-se la emisiunea care urma, în vreme ce Kate nu se putea stăpâni să nu zâmbească. Va merge. Știa asta.

— Nu mai rânji așa, mamă, mi se încrețește pielea pe mine când te văd, spuse Marah, turnându-și lapte în bolul cu fulgi de ovăz și ducându-l la masă.

— Las-o în pace pe mama, zise Johnny, trecând pe lângă ea. Se opri în spatele lui Kate și o sărută pe gât. Arăți grozav.

Ea se întoarse și îi înlănțui gâtul cu brațele, privindu-l în ochi.

— Sunt fericită că astăzi vei fi soțul meu, nu doar producătorul ei. Am nevoie de tine în sală.

— Nu-mi mulțumi. Tully m-a scos complet din emisiune. Niciunul din membrii echipei n-a avut voie să-mi spună ceva, sau să-mi arate planurile. Tully vrea să mă ia prin surprindere.

Din acel moment ziua a zburat ca Millenium Falcon în hiperspațiu.

Numai când se aflau pe feribot traversând golful ea a început să se agite.

Spectatorii vor râde de ea, vor spune că ar fi trebuit să facă ceva mai mult cu viața ei.

Era și cam grasă.

Fusese atât de tulburată de fanteziile ei negative, încât atunci când au parcat, n-a fost în stare să coboare din mașină.

— Mi-e teamă, i-a spus lui Johnny.

Marah și-a dat ochii peste cap și s-a depărtat de ei.

Johnny a luat-o de braț, i-a desfăcut centura și a ajutat-o să iasă din mașină.

— Vei fi grozavă, îi spuse el conducând-o la lift. La studio erau o mulțime de oameni care alergau de colo-colo, strigând unii la alții. Johnny s-a aplecat spre ea. Este ca pe vremuri, la știri, îți mai amintești?

— Kate!

Și-a auzit numele strigat pe coridorul acela aglomerat și și-a ridicat privirea. Tully venea spre ea cu brațele deschise.

A îmbrățișat-o cu putere, iar Kate a simțit că se relaxează în cele din urmă. Nu era doar un spectacol de televiziune; reprezenta emisiunea lui Tully. Cea mai bună prietenă a sa va avea grijă ca toate să meargă bine.

— Sunt puțin nervoasă, îi mărturisi Kate.

— Puțin? zise Marah. Se poartă de parcă ar fi Rain Man.

Tully izbucni în râs și o luă pe Kate de braț.

— Nu ai de ce să-ți faci probleme. Totul va ieși foarte bine. Lumea abia așteaptă să te vadă pe tine și pe Marah în emisiune. Le duse la cabina de machiaj și le lăsă acolo.

— E grozav, spuse Kate așezându-se în fața oglinzii mari.

Machiorul, o femeie pe nume Dora, se apucă imediat să lucreze la fața lui Kate.

Marah se așază pe scaun lângă ea. Un alt machior veni s-o aranjeze pe ea.

Kate se privi în oglindă. Văzu o străină lângă ea – femeia care va fi Marah într-o zi. În figura machiată a fiicei sale întrevăzu viitorul, recunoscuseră adevărul, care până acum fusese ascuns sub vălul frumos al copilăriei. Curând, Marah va începe să-și dea întâlniri cu băieții, apoi se va duce la liceu.

— Te iubesc, Munchkin, spuse folosind înadins porecla aceea de pe cutiile de mâncare, *Winnie the Pooh* și *Tickle Me Elmo*. Îți amintești cum dansam pe cântecele vechi ale Lindei Ronstadt?

Marah se uită la ea. Pentru o secundă, atât, redeveniră mama și

Munchkin.

Și, deși asta nu dură, și nici nu putea dura în uraganul anilor adolescenței, pe Kate o umplu de speranță că după ziua de azi vor fi din nou împreună, inseparabile, ca odinioară.

Marah ezită neștiind dacă era cazul să spună ceva, așa că se rezumă să zâmbească.

— Îmi amintesc.

Kate ar fi vrut să-și îmbrățișeze fiica, dar asta n-ar fi avut efectul scontat. Învățase în timp că apropierea fizică era cea mai sigură cale de a mări distanța între ele.

— Kathleen și Marah Ryan?

Ea se răsuci în scaun și văzu o tânără drăguță, cu un clipboard în spatele ei.

— Suntem pregătiți.

Kate îi întinse mâna lui Marah, care, emoționată o acceptă. Porniră în urma femeii, spre camera verde, unde li s-a spus să aștepte.

— Aveți apă în frigider și vă puteți servi cu tot ce găsiți în coșuleț, le zise tânăra. Apoi îi atașă lui Kate un microfon de rever și aparatura aferentă. Tallulah mi-a spus că știi să-l folosești.

— A trecut ceva timp de atunci, dar cred că mă descurc. O să-i arăt și lui Marah. Mulțumesc.

— Bine. Vin să vă iau la momentul potrivit. După cum știți, astăzi este transmisie live, dar să nu vă faceți probleme. Fiți relaxate.

Și plecă.

Toate acestea chiar se întâmplau. Însemna enorm pentru ea această posibilitate de a reface legătura cu fiica sa.

O clipă mai târziu se auzi o bătaie în ușă.

— Te așteptăm, Kathleen, spuse tânăra. Marah, tu stai aici. Mă întorc imediat după tine.

Kate se îndreptă spre ușă.

— Mamă! o strigă Marah cu o voce ascuțită, de parcă abia atunci și-ar fi amintit ceva important. Trebuie să-ți spun ceva.

Kate își întoarse capul, zâmbindu-i.

— Nu-ți face probleme, iubito. Vom fi grozave. Apoi o urmă pe tânără pe coridorul aglomerat. Prin pereți se auzeau aplauze, chiar și râsete.

La capătul scenei femeia se opri.

— Când îți auzi numele, să intri.

Respiră!

Sugeți stomacul. Stai dreaptă.

O auzi pe Tully spunând:

— Iar acum aş vrea s-o cunoaşteţi pe buna mea prietenă, Kathleen Ryan...

Kate făcu un pas greşit şi se trezi sub luminile strălucitoare ale scenei. A fost atât de dezorientată, că i-a trebuit o secundă să se dezmeticească.

O văzu pe Tully în mijlocul scenei, zâmbindu-i.

În spatele ei se afla doctorul Tillman, psihiatrul specializat în consiliere familială.

Tully veni spre ea, şi o luă de braţ. Acoperind aplauzele îi spuse:

— Suntem în direct, Kate, dă-i drumul.

Kate se uită la ecranul din spatele lor. Văzu o imagine imensă cu două femei care strigau una la alta. Apoi privi spre public.

Johnny şi părinţii ei se aflau în primul rând.

Tully se întoarse cu faţa spre ei.

— Astăzi vom voibi despre mamele excesiv de protectoare şi fiicele adolescente care le urăsc. Vreau să stabilim un dialog, să le ajutăm să treacă peste impasul în care au ajuns din cauza adolescenţei şi să restabilim legătura dintre ele.

Kate simţi cum i se scurge tot sângele din obraji.

— Ce ai spus?

În spatele ei, doctorul Tillman îşi părăsi locul şi se așeză pe un alt scaun, pe scenă.

— Unele mame, mai ales cele care controlează totul, mamele dominante au o influență nefastă asupra psihicului fragil al copiilor lor, fără să-și dea seama ce fac. Copiii pot fi comparați cu florile, care încearcă să înflorească într-un spațiu prea mic. Simt nevoia să izbucnească, să facă propriile lor greșeli. Nu-i ajutăm deloc dacă-i încorsetăm în reguli, pretinzând că numai în felul acesta s-ar afla în siguranță.

Kate se clătină sub impactul a ceea ce auzea.

Era considerată o mamă rea, pe postul național de televiziune, cu toată familia ei de față.

Își eliberă brațul pe care i-l ținea Tully.

— Ce faci?

— Ai nevoie de ajutor, spuse Tully, vrând să pară rezonabilă, în pofida unei umbre de tristețe, care i se citea în priviri. Atât tu cât și Marah. Mă tem pentru voi două. La fel și soțul tău. El m-a rugat să vă ajut. Marah vrea să discute pe tema asta, dar se teme.

Marah păși pe scenă zâmbind spre spectatori.

Kate era pe punctul să izbucnească în plâns, iar faptul că se simțea

vulnerabilă o înfurie și mai tare.

— Nu-mi vine să cred că-mi faci una ca asta.

Doctorul Tillman se îndreptă spre ea.

— Haide, Kathleen. Tully este prietena ta. Ea consideră că strivești personalitatea fiicei tale. Tully vrea să vorbești despre modelul tău de părinte...

— Mă ajută ea să fiu o mamă mai bună? Kate se întoarse spre Tully. Tu? apoi se întoarse spre spectatori. Voi acceptați sfaturile unei femei care nu știe nimic despre familie sau dragoste, despre alegerile dificile pe care trebuie să le facă o femeie? Singura persoană pe care Tully Hart a iubit-o vreodată este ea însăși.

— Katie, spuse Tully cu o voce joasă, încercând s-o tempereze. Suntem în direct.

— Doar asta te interesează, nu? Ratingul. Sper să-ți țină de cald când vei fi bătrână, pentru că nu vei avea nimic și pe nimeni altcineva. Ce naiba știi tu despre dragoste sau maternitate? Kate o privi simțindu-se atât de rău, încât se gândi că ar putea chiar să vomite. Propria-ți mamă nu te-a iubit. Iar tu ți-ai vinde și sufletul pentru celebritate. La naiba, tocmai ai făcut-o. Se întoarse spre spectatori. Aceasta este idolul vostru, oameni buni. O femeie atât de caldă și de apropiată încât nu i-a spus niciodată unei ființe umane c-o iubește.

Kate își smulse microfonul și îl aruncă la podea. În timp ce se năpustea afară de pe scenă a tras-o pe Marah după ea.

Din spatele scenei, Johnny s-a repezit spre ea, a prins-o în brațe și a ținut-o strâns la piept, dar nici căldura trupului lui n-a ajuns la ea. Părinții ei și băieții au fugit după el, formând un cerc în jurul lui Kate și al fiicei sale.

— Îmi pare rău, iubito, spunea el. N-am știut...

— Nu-mi vine să cred că Tully a făcut asta, zicea mama. Probabil a crezut că...

— Încetează, o repezi Kate pe un ton ridicat, ștergându-se la ochi. Nu-mi mai pasă ce-a crezut, ce-a vrut, ce-a gândit. Chiar nu-mi mai pasă.

Tully a ieșit în fugă pe coridor, dar Kate dispăruse. A rămas acolo mult timp, apoi s-a întors și a revenit pe scenă, unde a privit marea de chipuri necunoscute. A încercat să le zâmbească, chiar a făcut-o, dar pentru prima oară n-a mai putut arbora acea mască a voinței ei de fier. A auzit cum murmurau cei prezenți; își manifestau simpatia. În spatele ei doctorul Tillman încerca să umple golul cu vorbe pe care ea nu le putea urmări, nici înțelege. Își dădu seama că el încerca să continue emisiunea, pentru că erau

în direct.

— Am vrut doar s-o ajut, spuse ea spectatorilor, întrerupându-l. Se așează pe marginea scenei. Am greșit cu ceva?

Aplauzele lor au fost îndelungate, aprobarea, ca și prezența lor fiind necondiționate. Ar fi trebuit să umple spațiile goale din sufletul ei, căci acesta era rolul lor, dar de data asta aplauzele n-au ajutat-o. Cumva reuși să încheie emisiunea. Cu toate astea, în final, era singură pe scenă, așa cum se și simțea. Spectatorii pleaseră, la fel și angajații ei. Nimeni nu avusese măcar curajul să-i vorbească înainte de a o părăsi. Știa că erau supărați pe ea fiindcă îl scosese și pe Johnny din emisiune.

Ca de la distanță auzi pași. Cineva se apropia de ea.

Johnny.

— Cum ai putut să-i faci asta? A avut încredere în tine. Amândoi am avut.

— Am încercat s-o ajut. Mi-ai zis că nu mai rezistă. Doctorul Tillman susține că situațiile grave necesită măsuri critice. Spunea că suicidul este...

— Îmi dau demisia, o anunță el.

— Dar... spune-i să mă sune. O să-i explic.

— Nu cred că o va face.

— Cum adică? Suntem prietene de treizeci de ani.

Johnny îi aruncă o privire atât de glacială, încât ea simți că începe să tremure.

— Cred că această prietenie s-a încheiat astăzi.

Lumina palidă a dimineții străbătea prin ferestre, luminând pervazurile vopsite în alb. Afară, pescărușii plonjau și țipau prin aer, iar zgomotele făcute de ei se combinau cu freamătul valurilor care loveau țărmul, ceea ce însemna că feribotul trecea pe lângă casa lor.

În mod normal, lui Kate i-ar fi plăcut aceste zgomote ale dimineții. Chiar dacă locuia pe această plajă de ani buni, tot îi mai plăcea să urmărească feriboturile care treceau, în special noaptea, când arătau ca niște cutii plutitoare cu bijuterii.

Cu toate acestea, în clipa de față nu zâmbea. Stătea în pat cu o carte deschisă în poală, pentru ca soțul ei s-o lase în pace. Privind paginile, literele se estompau și dansau ca niște puncte negre pe hârtia albă. Dezastrul de ieri îi revenea mereu

ă

în memorie. Îl vedea dintr-o mie de unghiuri. Titlul: Mamele excesiv de protectoare și fiicele adolescente care le detestă.

Le detestă.

Calci în picioare sufletul sensibil al fiicei tale...

Și doctorul Tillman venind spre ea, pentru a-i spune că este un părinte sub orice critică; mama ei aflată în primul rând începuse să plângă; Johnny sărise de pe scaunul lui, strigând ceva spre cameraman, cuvinte pe care Kate nu putuse să le audă.

Era încă șocată ca după suflul unei explozii. Dincolo de această stare de amorțeală se afla o furie clocotitoare, așa cum nu mai simțise vreodată. Cunoștea atât de puțin formele de manifestare a mâniei adevărate încât era chiar speriată. Se temea, de fapt, că dacă ar fi început să urle, nu se va mai putea opri. Așa că lăsă capacul pe emoțiile sale și rămase liniștită.

Se uita mereu spre telefon, așteptând ca Tully s-o sune.

— O să i-l închid în nas, își spuse.

Și așa va face. De fapt, abia aștepta. De-a lungul anilor de prietenie, Tully îi mai făcuse mizerii de acest gen (poate nu de amploarea asta), și Kate crezuse de cuviință să se scuze tot ea, chiar dacă nu avusese nicio vină. Tully nu spusese niciodată că-i pare rău, aștepta doar ca Kate să readucă lucrurile la normal.

Nu și de data asta.

Acum, Kate era atât de afectată și furioasă, încât nu-i mai păsa dacă prietenia lor continua sau nu. Dacă se vor împăca vreodată, Tully va trebui să depună mari eforturi în acest sens. O să-i închidă telefonul de multe ori.

Oftă, dorindu-și ca acest gând s-o facă să se simtă mai bine, dar n-a fost așa. S-a simțit... cu inima zdrobită după ziua de ieri.

Auzi o bătaie în ușă. Putea fi vreun membru al familiei ei. Noaptea trecută se adunaseră în jurul ei, tratând-o ca pe o prințesă, vulnerabilă, protejând-o. Mama și tata rămăseseră peste noapte; Kate își imagina că mama o păzea să nu se sinucidă, așa de greu de suportat i se părea situația. Tata o bătea mereu pe umăr și-i repeta că este frumoasă și băieții, care nu știau ce se întâmplase, dar intuiau că era ceva rău, stăteau permanent lângă ea. Doar Marah se ținea deoparte, urmărind-o de la distanță.

— Intră, spuse Kate, ridicându-se în capul oaselor și încercând să pară mai puternică decât era.

Marah intră în încăpere. Îmbrăcată cu blugii cu talie joasă, cizme roz UGG și un tricou gri, larg, încercă să-i zâmbească, dar nu reuși.

— Bunica mi-a spus că trebuie să stăm de vorbă.

Kate se simți reconfortată datorită simplei prezențe a fiicei sale. Se duse spre mijlocul patului și bătu cu palma locul liber rămas.

Marah preferă să se așeze față în față cu ea, rezemându-se de speteaza de mătase cu picioarele ridicate. Găurile făcute în blugii ei preferați lăsau să i

se vadă curbele noduroase ale genunchilor.

Kate nu putu să nu tânjească după vremurile când își putea prinde fiica în brațe și o ținea multă vreme. Avea nevoie de asta acum.

— Ai știut de emisiunea asta, nu?

— Am discutat cu Tully despre ea. Spunea că ne-ar putea ajuta.

— Și?

Marah ridică din umeri.

— Voiam doar să mă duc la concert.

Concertul. Pe Kate o duru acel cuvânt simplu, răspunsul egoist. Uitase de concert și de fuga lui Marah. Călătoria în Kauai îi ștersese aceste lucruri din minte.

Fără îndoială, așa cum intenționase Tully. Îl înlăturase și pe Johnny din calea ei, ca să nu-i poată zădărnici planul.

— Zi ceva, o îndemnă Marah.

Dar Kate nu știu ce să-i spună, cum să rezolve situația. Și-ar fi dorit ca Marah să fi înțeles cât de egoistă fusese și cât de tare o rănisese egoismul ei, dar nu voia să transfere povara vinei asupra ei. Responsabilitatea acestui dezastru îi revenea lui Tully.

— Ți-a trecut cumva prin minte, când urzeai acest plan împreună cu Tully, că aș putea fi afectată și pusă într-o situație dificilă?

— Te-ai gândit că voi fi afectată sau jenată că nu merg la concert? Sau la bowling la miezul nopții? Sau la...

Kate ridică o mână.

— Așadar, tot tu ești cea la care ne raportăm, zise ea obosită. Dacă asta e tot ce ai avut de spus, ar fi mai bine să pleci. Nu am putere să mă lupt și cu tine acum. Ești egoistă și mă rănești mereu și dacă nu ești în stare să înțelegi asta și nu-ți poți asuma răspunderea pentru faptele tale, îmi pare rău pentru tine. Pleacă.

— Cum vrei. Marah se ridică de pe pat, dar o făcu încet. La ușă se opri și se întoarse. Când o să vină Tully...

— Tully n-o să mai vină aici.

— Ce vrei să spui?

— Idolul tău îmi datorează scuze. Este ceva ce nu știe să facă. Aș spune că niciuna din voi nu știe asta.

Pentru prima oară, Marah păru speriată. Și asta la gândul că ar putea să o piardă pe Tully.

— Ar trebui să te gândești la felul în care te porți cu mine, Marah. Deși Kate avea vocea gătuită, făcu un efort să nu se trădeze. Te iubesc mai mult ca orice pe lumea asta, iar tu mă rănești intenționat.

— Nu este vina mea.

Kate oftă.

— Cum ar putea fi? Niciodată nu este vina ta.

A fost exact ce n-ar fi trebuit să spună. Kate știe asta chiar în clipa în care rostise acele cuvinte, dar era prea târziu.

Marah deschise ușa și o trânti în urma sa.

Liniștea se instalează încet. Undeva, afară, se auzea cântatul unui cocoș, iar doi câini lătrau. Auzi oamenii plimbându-se jos prin casă. Podelele acestei case vechi scârțâiau.

Kate se uită spre telefon, așteptând să sune.

— Parcă Maica Tereza spunea că singurătatea este latura cea mai cumplită a sărăciei, zise Tully sorbind din martini.

Bărbatul căruia i se adresa o privi uluit o clipă, de parcă ar fi condus mașina pe o porțiune întunecată de drum și o căprioară i-ar fi sărit brusc în față. Apoi începu să râdă și din acest sunet răzbăteau multe – camaraderie împărtășită, o urmă de superioritate, subînțelesuri legate de avantaje. Fără îndoială, învățase să râdă astfel pe impunătoarele holuri de la Harvard sau Stanford.

— Ce-ar vrea cei ca noi să știe despre sărăcie sau singurătate? Cred că sunt vreo sută de persoane aici la aniversarea ta și Dumnezeu știe că șampania și caviarul costă o avere.

Tully rămase acolo încercând și nereușind să-și amintească numele lui. Se număra printre invitații ei; ar fi trebuit să știe cine naiba era.

Și de ce făcuse o remarcă atât de ridicol de transparentă în fața unui străin?

Dezgustată de sine, termină al doilea pahar de martini și se îndreptă spre barul improvizat în colțul apartamentului ei. În spatele barmanului cu frac, cerul orașului Seattle cu explozia sa de stele era o combinație magică de lumini strălucitoare și cer negru.

Aștepta nerăbdătoare cel de-al treilea pahar de martini, discutând fleacuri cu barmanul. În clipa în care acesta i-a preparat băutura, s-a îndreptat spre terasă, croindu-și drum printre mesele supraaglomerate cu folii și fundițe de la cutiile de daruri. Știa fără a le mai deschide ce fel de daruri primise; pahare de șampanie de la Tiffany; stilouri Montblanc, poate un șal de cașmir și suporturi pentru lumânări. Cadouri scumpe pe care străinii și colaboratorii și le fac atunci când dețin un anumit statut economic.

Nu era nimic personal în acele pachete frumos împachetate. Mai sorbi din martini și ieși pe punte. De la balustradă văzu conturul insulei

Bainbridge. Lumina lunii arginta dealurile împădurite. Ar fi vrut să privească în altă parte, dar nu putea. Trecuseră trei săptămâni de la acea emisiune. Douăzeci și una de zile. Încă o mai durea inima. Lucrurile pe care i le spusese Kate îi reveneau mereu în minte, învârtindu-se ca într-un cerc.

{14}

Și dacă încerca să le uite, le vedea tipărite în revista *People*, sau pe Internet. *Propria mamă n-a iubit-o... iată idolul vostru; o femeie atât de caldă și de apropiată, care probabil n-a spus niciunei alte ființe că o iubește...*

Cum a putut Kate să-i adreseze asemenea cuvinte? Iar apoi să nu sune să-și ceară scuze? Sau s-o salute... sau măcar să-i ureze la mulți ani?

Își termină băutura și așeză paharul gol pe masa de lângă ea, cu privirea ațintită asupra întinderii de apă. Undeva, în spatele ei sună telefonul. Știa ea! Alergă înapoi în apartament, își făcu loc printre oamenii adunați în livingul ei, și intră în dormitor trântind ușa.

— Alo, spuse cam fără suflare.

— Bună, Tully, la mulți ani.

— Bună ziua, doamnă Mularkey. Aș putea veni să vă văd pe dumneavoastră și pe domnul Mularkey chiar acum. Am putea...

— Trebuie să te împaci cu Katie.

Tully se așeză pe marginea patului.

— Încercam doar să-i dau o mână de ajutor.

— Dar n-a fost așa. Ai înțeles asta.

— Ați auzit ce mi-a spus la televizor? Încercam s-o ajut, iar ea a spus întregii Americi... nici n-a putut să termine ideea. M-a durut foarte mult. Îmi datorează scuze.

Urmă o pauză lungă la celălalt capăt al firului, apoi un oftat obosit.

— Oh, Tully!

A deslușit dezamăgirea din glasul doamnei Mularkey și s-a simțit din nou ca atunci când era o copilă, la secția de poliție. Pentru prima oară nu-și găsea cuvintele.

— Țin la tine ca la o fiică, spuse doamna Mularkey în cele din urmă. Știi asta, dar...

Ca la o fiică. Era în acel cuvânt un ocean de distanță...

— Ar trebui să-ți dai seama cât ai rănit-o.

— Dar felul în care m-a rănit ea?

— Ce a făcut mama ta cu tine este o crimă, Tully. Doamna Mularkey oftă, apoi spuse: Mă strigă Bud. Îmi pare rău pentru situația în care s-a ajuns, dar acum trebuie să închid.

k

Tully nu-i spuse nici măcar la revedere. De fapt, ceea ce încercase să depășească îi presa atât de tare pieptul, încât abia mai respira.

Toți cei pe care-i iubea erau membrii familiei lui Kate, nu ai ei, și când se iveau probleme, treceau de partea lui Kate. Iar ea cu ce rămânea?

Așa cum spunea vechiul cântec, din nou singură. Firesc.

Se ridică încet, se întoarse la propria-i petrecere, surprinsă că fusese atât de oarbă. Dacă învățase o lecție de la viață, aceasta era următoarea: oamenii pleacă. Părinții. Iubiții.

Prietenii.

În încăperea plină de cunoștințe și de colegi arboră un zâmbet strălucitor, discută fleacuri și se duse direct la bar. Nu i-a fost prea greu să se poarte normal, să pretindă că e fericită. Asta făcuse toată viața. Jucase teatru.

Numai cu Katie fusese ea însăși.

Toamna următoare, Kate n-a mai așteptat ca Tully s-o sune. În lunile lungi ale despărțirii lor se stabilise – deși fără pic de confort – într-o lume rarefiată și restrânsă, un fel de clopot de sticlă făcut de ea. La început, desigur plânse după prietenia pierdută, tânjise după ce fusese între ele, dar cu timpul se împăcase cu ideea că nu va primi scuze de la Tully și că dacă se va întâmpla vreodată așa ceva, acestea trebuie să vină, ca întotdeauna, din partea ei. Istoria vieții lor. Egoul lui Kate, de obicei fluid și maleabil, se solidifică în acest moment. Se gândea tot mai rar la Tully și când o făcea nu mai plângea după ea.

Dar asta o epuiza, o secătuia de puteri. Când vremea începu să se răcească din nou, trebuia să facă mari eforturi să se ridice din pat, să se bage sub duș. Prin noiembrie, spălatul pe cap deveni o perspectivă atât de sumbră, că renunță. Pregătirea mesei și spălatul vaselor o solicitau atât de mult că trebuia să se așeze.

Poate că totul ar fi trecut sau s-ar fi aflat la un nivel acceptabil de depresie, dacă ar fi fost vorba numai de asta. Din nefericire, cu o săptămână în urmă fusese prea obosită ca să se spele pe dinți dimineața și dusesse copii la școală în pijama.

— Nu înțeleg de ce faci atâta caz, îi spuse soțului ei când o întrebă seara despre asta. El își reluase slujba de la vechiul post, iar responsabilitățile restrânse îi ofereau răgazul necesar să vadă ce nu mai era în regulă cu Kate.

— Am scăpat din vedere igiena personală. I-am livrat pe puști și gata!

— Ești deprimată, îi spuse el, strângând-o la piept. Și la drept vorbind, Kate, nici nu arăți prea bine.

Vorbele lui o afectară, deși nu așa de mult cum ar fi trebuit.

— Programează-mi o consultație la un chirurg plastician. N-am nevoie de un control medical. Mă duc regulat la medic. Știi asta.

— Mai bine să fii sigură, decât să-ți pară rău, răspuse el și acum ea se afla pe feribot, în drum în oraș. Adevărul era, deși nu l-ar fi recunoscut în fața soțului ei, că o încânta ideea de a merge la medic. Obosise să se tot simtă deprimată și epuizată. Poate o rețetă anume o va ajuta; sau vreo pastilă o va face să uite de faptul că treizeci de ani de prietenie se terminaseră prost.

Când feribotul acostă, coborî de pe rampa bombată și se înscrie în traficul matinal. Era o zi deprimantă, cenușie, care se potrivea cu starea ei de spirit. Merse spre centru, urcă panta ce ducea spre spital, unde găsi un loc de parcare în garaj, apoi traversă strada și intră în holul clinicii. După ce își anunță sosirea, se îndreptă spre lift.

Patruzeci de minute mai târziu, după ce citise toate articolele din ultimele ediții ale revistei *Parents*, a fost invitată în cabinetul de consultații, unde o asistentă i-a luat sânge pentru analizele uzuale și i-a pus câteva întrebări.

Când a rămas din nou singură, Kate a răsfoit ultimul număr din *People*.

Era acolo fotografia lui Tully care zâmbea către cameră, în vreme ce ridica un pahar gol de șampanie. Arăta superb într-o rochie neagră Chanel, cu un colier strălucitor de mărgele. Sub fotografie citi: *Tallulah Hart la acțiunea caritabilă de la Chateau Marmont împreună cu iubitul ei, magnatul de presă Thomas Morgan.*

Se deschise ușa. În încăpere intră doctorița Marcia Silver.

— Bună, Kate. Mă bucur să te revăd. Așezându-se pe scaunul ei cu roțițe, înaintă, consultând fișa lui Kate.

— Te supără ceva anume?

— Soțul meu crede că sunt deprimată.

— Și ești?

Kate ridică din umeri.

— Puțin indispusă, poate.

Marcia notă ceva.

— Au trecut exact douăsprezece luni de la ultima ta vizită. E ceva.

— Știți cum suntem noi, catolicele. Respectăm regulile. Marcia zâmbi și închise fișa întinzând mâna după mănuși.

— Bine, Kate, o să începem cu prelevarea unui frotiu. Coboară încet până aici...

În minutele următoare, Kate îndură micile umilințe la care sunt supuse femeile în timpul unui examen ginecologic; dilatarea, luarea probelor, explorările. În acest timp ea și doctorița Silver au discutat tot soiul de fleacuri. Despre vreme, ultimul spectacol de la teatrul de pe Strada 5 și sărbătorile care se apropiau.

După vreo treizeci de minute, când examinarea ajunsese la sâni, Marcia se opri din sporovăială.

— De când ai pielea pigmentată aici, pe sâni?

Kate se uită la pata roșiatică de sub sfârcul drept. Pielea era puțin încrețită, ca o coajă de portocală.

— De vreo nouă luni, sau poate de un an, dacă mă gândesc mai bine. La început, era ca o înțepătură de insectă. Medicul de familie a crezut că e o infecție și mi-a prescris antibiotice. Mi-a trecut o vreme, apoi a reapărut. Uneori simt că mă arde; de bună seamă e vorba de o infecție.

Marcia se uită la sânul lui Kate, încruntându-se.

Kate adăugă:

— Mi-am făcut mamografia la timp. Totul a fost în ordine. Marcia se îndreptă spre telefonul agățat de perete, formă un număr și zise:

— Vreau să-i faceți lui Kate un test la sân cu ultrasunete. Acum. Spune-le s-o pregătească. Mulțumesc. Închise și se întoarse spre ea.

Kate se ridică.

— Mă sperii, Marcia.

— Să sperăm că nu e nimic, Kate, dar trebuie să fiu sigură, nu?

— Dar ce...

— O să discutăm când vom ști despre ce e vorba. Janis te va duce jos la radiologie. Bine? Soțul tău este aici?

— Ar trebui să fie?

— Nu, sunt sigură că nu e nimic grav. Iată-l pe Janis.

Kate se simțea răvășită. Înainte să-și dea seama, era din nou îmbrăcată și condusă trei etaje mai sus, apoi de-a lungul holului. Acolo, după o așteptare care i se păru interminabilă, mai suportă un examen la sân și testul cu ultrasunete.

— Mă palpez mereu, spuse ea. N-am simțit nicio umflătură.

Peste capul ei, în camera întunecată asistenta și radiologul schimbă priviri semnificative.

— Ce este? întrebă Kate cu teamă în glas.

Când testul cu ultrasunete s-a încheiat, a fost scoasă din cabinetul de consultații și dusă în sala de așteptare. Ca și celelalte femei din acea încăpere mică, a citit reviste încercând să se concentreze asupra anumitor

frază alese la întâmplare și a rețetelor de prăjituri; orice, în afară de rezultatul testului.

O să fie bine, își spunea ori de câte ori i se strecura teama în suflet. Nu am niciun motiv de îngrijorare. Cancerul nu se instalează din senin; cu siguranță, nu cel de sân. Existau semne prevestitoare, iar ea le urmărise în permanență. Cândva, mătușa Georgia se confruntase cu o asemenea problemă, așa că ea fusese foarte atentă. Una câte una, femeile plecau; Kate continuă să aștepte. În cele din urmă o asistentă dolofană cu ochi de porumbiță se îndreptă spre ea.

— Sunteți Kathleen Rayn?

Ea se ridică.

— Da?

— O să vă conduc la doctorul Krantz, în cabinetul de vizavi, pentru o biopsie.

— Biopsie?

— Pentru mai multă siguranță. Poftiți vă rog.

Kate nu se putea mișca; abia reuși să dea aprobator din cap. Ținându-și strâns la piept poșeta, pomi împiedicându-se după asistentă.

— Ultima mamografie a fost bună. Mă palpez regulat.

Își dori brusc ca Johnny să fi fost cu ea s-o țină de mână, să-i spună că totul va fi bine.

Sau Tully.

Trase adânc aer în piept și încercă să-și domolească teama. Cândva, cu ani în urmă îi ieșise o analiză proastă și i se făcuse o biopsie. Își irosise un weekend, așteptând rezultatul, dar în cele din urmă fusese bine. Amintindu-și asta, se agăță de episodul respectiv ca de o vestă de salvare în ape reci turbulente și o urmă pe asistentă de-a lungul coridorului. Pe ușă era scris **FUNDAȚIA GOODNO – CENTRUL DE DEPISTARE A CANCERULUI.**

33

Cully a fost trezită de sunetul telefonului. S-a dezmeticit cu greu, privind în jur. Era ora 2 și un minut noaptea. A întins mâna spre receptor și a răspuns:

— Alo?

— Sunteți Tallulah Hart?

Ea s-a frecat la ochi.

— Da. Cine e la telefon?

— Mă numesc Lori Witherspoon. Sunt asistentă la Harborview Hospital. Mama dumneavoastră a fost internată aici. Dorothy Hart.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știm sigur. Se pare că o supradoză, dar a fost și bătută cu sălbăticie. Poliția așteaptă să-și revină ca s-o poată interoga.

— A întrebat de mine?

— Este inconștientă. Am găsit numele dumneavoastră și numărul de telefon printre lucrurile ei.

— Vin imediat.

Tully s-a îmbrăcat în timp record și a plecat pe la 2: 20. A intrat în parcarea spitalului și s-a dus la biroul de internări.

— Bună seara. Am venit să-mi văd mama. Pe CI... adică Dorothy Hart.

— Etajul șase, domnișoară Hart. Duceți-vă la biroul asistentelor.

— Mulțumesc. Tully a urcat la etaj, unde a fost condusă în salonul mamei de o asistentă mică de statură, cu o uniformă de culoare portocaliu-deschis.

În încăperea întunecată se aflau două paturi. Cel de lângă ușă era gol.

Închise ușa în urma sa, surprinsă să descopere că era îngrozitor de speriată. Toată viața fusese rănită de mama ei. O iubise copil fiind într-un mod inexplicabil; o urâse ca adolescentă; o ignorase la vârsta maturității. Nici nu mai știa de câte ori îi frânsese inima Cloud, dezamăgind-o cu fiecare ocazie posibilă, dar, cu toate acestea, nu putea să fie indiferentă față de ea.

Cloud dormea. Avea fața plină de răni, un ochi învinateț și o buza spartă din care îi curgea sânge. Părul grizonant, aparent tăiat cu un cuțit bont, îi era lipit de cap.

Nu semăna deloc cu imaginea lui Tully despre ea, ci părea o femeie bătrână și fragilă, bătută nu numai de un individ violent, dar și de viață.

— Salut, Cloud, spuse Tully surprinsă să constate că abia poate să vorbească. Îi mângâie încet tâmplele, singurul loc de pe fața ei care nu era vânăt sau însângerat. Când îi simți pielea catifelată, își dădu seama că ultima oară când își atinsese mama fusese în 1970, când s-au ținut de mână pe străzile aglomerate din Seattle.

Își dori să fi știut ce să-i spună acestei femei, de care o lega trecutul, dar nu și prezentul. Așa că se mulțumi să-i împărtășească tot ce-i trecea prin minte. Îi vorbi de emisiuni, de viața ei, de celebritatea pe care o dobândise. Când toate acestea i se părură lipsite de sens, izvorâte din disperare, îi povesti despre Kate, despre cearta lor și cât de singură se simțea acum. Pe măsură ce rostea cuvintele, Tully înțelese adevărul din spatele lor. Pierderea familiilor Ryan și Mularkey o lăsase devastator de singură. O mai avea doar pe Cloud.

— Suntem singure pe lume, n-ai înțeles asta până acum?

Tully nu observase că mama s-a trezit, că acum era conștientă și o privea cu ochii ei care exprimau o oboseală nesfârșită.

— Bună, îi spuse zâmbindu-i și ștergându-și ochii. Ce ți s-a întâmplat?

— Am fost bătută.

— Nu te-am întrebat ce te-a adus la spital. Voiam să știu ce ți s-a întâmplat.

Cloud tresări și-și întoarse capul.

— O, asta era. Presupun că prețioasa ta bunică nu ți-a spus niciodată, nu? Oftă. Oricum, nu mai contează.

Tully trase adânc aer în piept. Era cea mai semnificativă conversație pe care o avuseseră vreodată; se afla în pragul unei descoperiri esențiale, care-i scăpase în toți acești ani.

— Pentru mine, contează.

— Pleacă, Tully. Cloud își înfundă fața în pernă.

— Nu plec, până nu-mi spui motivul. Vocea îi tremură când îi puse această întrebare; sigur că era așa. De ce nu m-ai iubit niciodată?

— Uită-mă.

— Sincer, aș fi vrut s-o fac. Dar ești mama mea.

Cloud își întoarse din nou capul spre ea, o privi și pentru o clipă, nu mai mult decât îi trebui să clipească, Tully văzu o tristețe profundă în ochii mamei.

— Mi-ai frânt inima, îi spuse încet.

— Și tu ai frânt-o pe a mea.

Cloud zâmbi scurt.

— Aș fi vrut...

— Ce?

— Să fi fost așa cum ți-ai dorit tu, dar n-am putut. Acum, du-te și lasă-mă în plata Domnului.

— Nu știu cum să fac asta. Totuși, ești mama mea.

— Niciodată n-am fost mama ta. Amândouă știm lucrul ăsta.

— Voi reveni întotdeauna, spuse Tully dându-și seama chiar în clipa aceea că așa va face. Chiar dacă nu aveau o relație bună, erau legate una de alta într-un fel ciudat și profund. Acest dans al lor, așa dureros cum era, nu se sfârșise. Într-o zi, vei fi pregătită să mă accepți.

— Cum de te lași amăgită de un asemenea vis?

— Cu trup și suflet. Ar fi vrut să adauge indiferent ce s-ar întâmpla, dar această promisiune îi amintea de Kate și rostirea ei îi provoca o durere prea mare.

Mama oftă și închise ochii.

— Pleacă.

Tully rămase mult timp acolo, ținându-se cu mâinile de tăblia metalică a

patului. Știa că mama se preface că doarme, dar își dădu seama când adormi cu adevărat. Când sforăiturile ei intermitente alungară tăcerea, se îndreptă spre micul dulap din cameră, găsi acolo o pătură împăturită și o luă. Abia atunci observă un mic teanc de haine așezate cu grijă pe raftul dulapului. Lângă el, se afla o sacoșă maro de cumpărături desfăcută în partea de sus.

Își acoperi mama cu pătura până sub bărbie și se întoarse la dulap.

Nu-și dădu seama de ce umbla prin lucrurile mamei, ce căuta. La început, văzu ce se așteptase să găsească: îmbrăcăminte veche, murdară, pantofi cu tălpile găurite, câteva articole de toaletă vârate într-o pungă de plastic, țigări și o brichetă.

Atunci dădu cu ochii de ea: așezată cu grijă pe fundul sacului, o bucată de sfoară destrămată, încolăcită, cu două bucăți de macaroane uscate și o singură mărgea albastră pe ea.

Era șiragul făcut de Tully în clasa profilată pe studierea Bibliei, dăruit mamei în acea zi cu mulți ani în urmă, când plecaseră din casa bunicii în acel autobuz Volkswagen. Mama o păstrase tot timpul acesta.

Tully n-o atinse. Se temea cumva că va descoperi că există doar în mintea ei. Se întoarse spre mama sa, apropiindu-se de patul ei.

— Ai păstrat-o, spuse simțind cum înmugurește ceva în sufletul ei. Un fel de speranță, nu un crâmpei de amintire al unei fetițe, ci altceva, uzat și fără strălucire; ceva care reflecta ce erau ele și unde fuseseră. Totuși, se afla acolo sub imperiul acelei speranțe ruginite și decolorate; știi cum să păstrezi un vis, nu, Cloud?

Se așază pe scaunul de plastic de lângă patul mamei. Acum avea o întrebare concretă și sinceră pentru mama ei și voia să i se dea un răspuns. Pe la ora patru se așază mai bine în scaun și adormi.

Sunetul telefonului mobil o trezi. Se mișcă încet, fricționându-și ceafa înțepenită. Îi luă câteva clipe să-și dea seama unde se află.

Spitalul. Priveliștea din port. Se ridică. Patul mamei era gol. Deschise ușile dulapului. Era gol. Sacoșă strânsă ghem rămăsese acolo.

— La naiba!

Mobilul ei sună din nou. Se uită la numărul afișat.

— Bună, Edna, spuse, lăsându-se să cadă la loc pe scaun.

— Nu-mi place cum sună vocea ta.

— Am avut o noapte grea. Își dori să fi putut atinge în clipa aceea micul colier; acesta căpăta deja conturul estompat al unei amintiri. Cât e ceasul?

— Șase, ora ta. Stai jos?

— Întâmplător da.

— Îți mai iei liber ultimele două săptămâni din noiembrie și întreaga lună decembrie?

— Pentru ca tot personalul meu să-și petreacă sărbătorile împreună cu familiile, spuse ea cu amărăciune. Da.

— Știam că de obicei, în acest moment al anului te duceai la prietena aia a ta...

— Nu și anul acesta.

— Bine. În acest caz, poate vrei să mergi cu mine în Antarctica. Fac un documentar despre încălzirea globală. Cred că este o temă importantă, Tully. O persoană de talia ta ar fi interesată.

Oferta asta parcă fusese trimisă de Dumnezeu. Cu o clipă în urmă ar fi vrut să termine cu viața. Oricum, mai departe de Antarctica nu se putea ajunge.

— Cât timp vom lipsi?

— Șase săptămâni, cel mult șapte. Ai putea să te întorci mai devreme, dar e o călătorie a naibii de grea.

— Mi se pare perfect. Simt nevoia să evadez de aici. Când plecăm?

Kate stătea goală în fața oglinzii din baie, studiindu-și corpul. Toată viața dusese un fel de război de gherilă cu propriul trup. Coapsele ei fuseseră întotdeauna prea cărnoase, indiferent cât ar fi pierdut în greutate, iar pântecul ei se lăsase după nașterea celor trei copii. Făcea exerciții de gimnastică la sală, dar nu-și recăpătase talia de odinioară. Nu mai purta de vreo trei ani bluze fără mâneci pentru că îi atârna carnea de pe brațe. Cât despre sâni...

De la nașterea băieților începuse să poarte sutiene mai solide, mai puțin sexy și strângea mai tare bretelele ca să-i țină sâni ridicăți. Cu toate acestea, când se privea acum, înțelegea ce puțin contau toate eforturile ei.

Se apropie mai mult, rostind cuvintele pe care le pregătise, repetându-le. Sosise unicul moment din viața ei când trebuia să fie puternică.

Întinse mâna spre grămada de haine de pe masă și începu să se îmbrace. Alesese un pulover roz, drăguț de cașmir cu decolteu în V, darul copiilor de Crăciunul trecut și o pereche uzată, moale, de blugi Levi's. Apoi se pieptănă, dându-și părul pe spate și-și făcu o coadă de cal. Ba chiar se și machie. Era important să aibă un aer sănătos înainte de ceea ce avea să urmeze. Când termină, ieși din baie și se duse în dormitorul său.

Johnny, care stătuse pe marginea patului, se ridică repede, întorcându-se spre ea. Ea observă cât de mult se străduia să fie tare. Ochii îi străluceau deja.

k

Ar fi trebuit s-o impresioneze până la lacrimi acea dovadă de dragoste, dar și de teamă, însă pe ea o întări doar.

— Am cancer, îi spuse.

El știa deja. Ultimele zile de așteptare a rezultatelor fuseseră cumplite. Cu o seară în urmă, primiseră în sfârșit telefon de la doctor. Se ținuseră de mână în timp ce el le furniza informațiile, dându-și asigurări unul altuia că va fi bine.

Dar nu fusese așa. Nici măcar pe aproape.

Îmi pare rău, Kate... stadiul patru... cancer inflamator de sân... agresiv... s-a extins deja.

La început, Kate fusese furioasă – întotdeauna făcuse totul așa cum trebuia, se palpase ca să vadă dacă n-a apărut vreun nodul, făcuse mamografiile, dar după aceea s-a instalat teama.

Johnny a fost mai răvășit decât ea la aflarea veștii, dar Kate a înțeles că trebuie să fie tare pentru el. Noaptea trecută nu închiseră un ochi, ținându-se în brațe, plângând, rugându-se, promițându-și că vor trece cu bine peste asta. Totuși acum se întreba cum vor reuși.

Se duse la el. El a luat-o în brațe și a strâns-o la piept cât a putut de tare și tot avea impresia că n-o simțea suficient de aproape.

— Trebuie să le spun.

— O vom face împreună.

El se depărtă încet, slăbindu-și strânsoarea brațelor, doar atât cât s-o poată privi.

— Nu se va schimba nimic. Amintește-ți asta.

— Glumești? Îmi vor extirpa sânii. Vocea i se frânse; teama era ca o gaură în asfalt în care căzuse pe neașteptate. Apoi mă vor otrăvi și mă vor arde. Să înțeleg că toate astea ar trebui să fie vești bune?

El o fixă cu privirea, iar dragostea din ochii lui a fost cel mai frumos dar și cel mai dureros lucru pe care îl văzuse ea vreodată.

— Între noi nu se va schimba nimic. Indiferent cum o să arăți, o să te simți sau o să te porți. Te voi iubi întotdeauna, așa ca acum.

Emoțiile pe care ea se luptase din greu să le înăbușe ieșiră din nou la suprafață, amenințând s-o copleșească.

— Să mergem, spuse încet. Cât mai pot s-o fac.

Mână în mână au ieșit din dormitorul lor, au coborât scara unde ar fi trebuit să-i aștepte copiii. Livingul era gol.

Kate auzea televizorul în camera băieților. Se auzea zgomotul caracteristic jocurilor video. Își părăsi soțul și se duse într-un colț, lângă

hol.

— Băieți, veniți aici.

— O, mamă, se lamentă Lucas. Urmăream un film.

Ea ar fi vrut să-i spună: *Urmăriți-l în continuare, dați totul uitării, atât de tare își dorea acest lucru, încât aproape că fu copleșită de durere când le spuse:*

— Veniți aici, vă rog. Acum.

În spatele ei își auzi soțul ducându-se la bucătărie și ridicând receptorul telefonului.

— Jos, Marah. Imediat. Nu contează cu cine vorbești.

Clic.

Kate îl auzi cum închide. În loc să se ducă la el, se cocoță pe unele din pernele canapelei. Își dori brusc să-și fi pus un pulover mai gros; înghețase.

Băieții dădură năvală împreună, luptându-se cu săbiile de plastic și râzând în hohote.

— Ia-o pe asta, căpitane Hook, spunea Lucas.

— Eu sunt Peter Pan, protestă William, simulând că-și înjunghie fratele.

En garde!

Pe la șapte ani, trăsăturile lor erau în schimbare. Pistruii copilăriei începuseră să dispară; dinții de lapte le cădeau. În ultimul timp, de fiecare dată când îi privea, constata că se mai estompase o trăsătură de copil.

Peste trei ani vor fi de nerecunoscut. Gândul o sperie atât de tare, încât se prinse de brațul canapelei și închise ochii. Și dacă nu va fi aici să-i vadă crescând? Dacă...

Fără gânduri negre.

Asta devenise mantra ei în ultimele patru zile. Johnny veni lângă ea, se așează și-i luă mâna în palmele sale.

A

— Nu pot să cred că mi-ai întrerupt convorbirea, spuse Marah coborând. Este un mod de a-mi invada intimitatea. Și vorbeam cu Brian.

Kate numără în tăcere până la zece, se calmă de-ajuns să poată respira și deschise ochii.

Copiii erau în fața ei părând plictisiți (băieții) sau iritați (Marah).

Înghiți cu greu.

— Ai de gând să spui ceva? o întrebă Marah. Pentru că dacă o să stai așa să te holbezi la noi, mă duc sus.

Johnny vru să se ridice de pe scaun.

— La naiba, Marah!

Kate îi puse o mână pe coapsă pentru a-l liniști.

— Stai jos, Marah, spuse surprinsă de calmul ce răzbătea din vocea ei. Și voi, băieți.

Băieții căzură pe covor ca niște marionete ale căror sfori fuseseră bruscate.

— Eu o să stau în picioare, spuse Marah ducându-și un picior în față, încrucișându-și brațele. Îi aruncă acea privire care parcă spunea *nu ești șefa aici*, iar Kate se simți cuprinsă de o ușoară nostalgie.

— Vă amintiți când m-am dus vineri în oraș? începu Kate, simțind cum inima îi bate mai tare, iar respirația i se îngreunează. Am fost la doctor.

Lucas îi murmură ceva lui William, care rânji și-i trase o palmă.

Marah se uita cu jind în sus pe scări.

Kate îi strânse mâna soțului ei.

— Oricum, nu aveți de ce să vă faceți probleme, dar sunt... bolnavă.

O privă toți trei deodată.

— Nu vă îngrijați. Voi fi operată, apoi mi se vor da o mulțime de medicamente și în final va fi bine. Voi fi foarte obosită câteva săptămâni, dar asta va fi tot.

— Promiți c-o să te faci bine? spuse Lucas cu o privire gravă, sinceră și puțin temătoare.

Kate ar fi vrut să-i spună: *Da, desigur*, dar băiatul ar fi ținut minte o astfel de promisiune.

William își dădu ochii peste cap și-și lovi fratele cu cotul.

— A spus doar c-o să fie bine. O să plecăm de la școală ca să te vizităm la spital?

— Da, spuse Kate, reușind să schițeze un zâmbet.

Lucas se năpusti primul s-o îmbrățișeze.

— Te iubesc, mami, îi șopti. Ea îl ținu atât de strâns la piept, încât el fu nevoit să se elibereze din îmbrățișare. Același lucru s-a întâmplat cu William. Apoi, s-au întors ca la comandă și s-au îndreptat spre scară.

— Nu vreți să știți cum se termină filmul? îi întrebă Kate.

— Nu, spuse Lucas, mergem sus.

Kate își privi îngrijorată soțul care se ridicase deja.

— Ce-ați zice de un meci de baschet, băieți?

Săriră în sus la această idee și ieșiră cu toții.

În cele din urmă, Kate se uită la Marah.

— E cancer, nu? o întrebă fiica sa după o lungă tăcere.

— Da.

— Doamna Murphy a avut cancer anul trecut și acum e bine. La fel și mătușa Georgia.

— Exact.

Lui Marah îi tremurară buzele. În pofida înălțimii, a aerului ei

pseudosofisticat cât și a machiajului, redeveni brusc fetița care o ruga pe Kate să-i lase lumina aprinsă noaptea. Frângându-și mâinile, se apropie de canapea.

— O să te faci bine, nu?

Stadiul patru. Deja s-a extins. E prea târziu. **Își reprimă aceste gânduri, știind că nu-i puteau face bine. Acum trebuia să fie optimistă.**

— Bineînțeles. Doctorii spun că sunt tânără și sănătoasă, așa că am mari șanse de vindecare.

Marah se așeză pe canapea, se apropie de ea și-și puse capul în poala lui Kate.

— O să am grijă de tine, mami.

Kate închise ochii și-și mângâie fiica pe cap. I se părea că nu mai târziu de ieri o ținea în brațe și o legăna să adoarmă. O mai vedea parcă aieva pe Marah cuibărindu-se în poala ei și plângând fiindcă își pierduse peștișorul auriu.

Te rog, Doamne, lasă-mă să îmbătrânesc îndeajuns ca într-o zi să fim prietene...

Înghiți anevoie.

— Știu că o vei face, iubito.

Fetele de pe Aleea cu licurici...

În visul lui Kate suntem în anul 1974, iar ea este din nou o adolescentă, mergând pe bicicletă cu cea mai bună prietenă alături, într-o beznă atât de adâncă, încât avea impresia că ar fi invizibilă. Își amintește locul cu lux de amănunte; o panglică șerpuitoare de asfalt, mărginită pe ambele părți de bălți de apă stătută și smârcuri de iarbă. Înainte de întâlnirea lor, acel drum părea să nu ducă nicăieri; era doar un drumeag de țară numit astfel după o insectă pe care n-o văzuse nimeni vreodată în acest colț albastru și verde de lume.

Apoi au început să vadă realitatea una prin ochii celeilalte...

Dă-i drumul, Katie. Lui Dumnezeu nu-i plac lași.

Se trezi brusc, simțind cum îi șiroiesc lacrimile pe obraji. Rămase acolo în patul ei în continuare complet trează acum, ascultând furtuna de iarnă, care făcea ravagii afară. În ultima săptămână, o năpădeau tot mai des amintirile. În visele ei se întorcea la Aleea cu licurici, ceea ce nu era de mirare.

Cele mai bune prietene pentru totdeauna.

Asta era promisiunea pe care și-o făcuseră în urmă cu atâția ani și crezuseră că va dăinui, că vor fi bătrâne într-o zi și vor sta în balansoare pe o punte care scârțâie, vorbind despre viețile lor și râzând cu poftă. Acum, desigur, ea știa mai bine cum stau lucrurile. De peste un an își repeta că

totul este în ordine, că va putea trăi în continuare fără o foarte bună prietenă. Uneori chiar credea asta.

Atunci auzea muzica. Muzica lor preferată. Ieri, în timp ce-și făcea cumpărăturile, o variantă nereușită a melodiei *Ai un prieten*, a lui Muzak a făcut-o să izbucnească în plâns chiar lângă raftul cu ridichi.

Dădu pătura deoparte și coborî din pat, atentă să nu-l trezească pe bărbatul care dormea alături. O clipă rămase acolo, privindu-l prin întuneric. Chiar și în somn părea încordat. Luă telefonul și ieși din dormitor, pe holul liniștit spre verandă. Acolo, privi furtuna de afară și căpătă curaj. În timp ce forma numerele bine cunoscute, se întrebă ce să-i spună celei care-i fusese cândva cea mai bună prietenă, după aceste luni de tăcere, cum să înceapă. *Am avut o săptămână proastă... viața mea se destramă... sau simplu, am nevoie de tine.*

Dincolo de întunecat și turbulentul Sound telefonul sună îndelung.

Când se auzi robotul, încercă să-și comprime nevoile în ceva mic și neînsemnat cum ar fi vorbele.

— Hei, Tul. Sunt eu, Kate. Nu-mi vine să cred că nu m-ai sunat să-ți ceri scuze...

Fulgerul luminează cerul, trăsnetul bubui în izbucniri sacadate. Auzi un clic.

— Tully? Mă auzi? Tully?

Niciun răspuns.

Kate oftă și continuă:

— Am nevoie de tine, Tully. Sună-mă pe mobil.

Brusc, se întrerupse curentul și odată cu el conexiunea telefonică. Semnalul de ocupat continua să-i sune în urechi.

Kate încercă să nu interpreteze acest lucru ca pe un semn. Se duse înapoi în casă și aprinse o lumânare în living. În această zi a operației îi făcu fiecărui membru al familiei câte un mic serviciu, în încercarea de a le aminti că mai era acolo. Pentru William găsi DVD-ul *Monsters Inc.* Pe care acesta îl rătăcise. Pentru Lucas umpluse o pungă cu gustările preferate pentru sala de așteptare. Încărcase telefonul mobil al lui Marah și i-l așezase lângă pat, știind cât va fi de afectată fiica ei dacă nu va putea să-și sune prietenii. În cele din urmă, a adunat seturile de chei din casă, le-a etichetat, apoi le-a pus pe masă pentru Johnny. El le pierdea aproape în fiecare zi.

Când nu mai avea ce să facă pentru familia sa, se ducea la fereastră și urmărea cum furtuna se domolește. Încet, lumea acoperită de rouă se trezea la viață. Norii de cărbune căpătau o nuanță de roz-perlat, feeric. Seattle arăta nou și strălucitor, ghemuit sub soarele care se înălța pe cer.

Câteva ore mai târziu, familia începu să se adune în jurul ei. Tot timpul

cât au fost împreună, au luat micul dejun și și-au cărat lucrurile la mașină, ea s-a trezit uitându-se la telefon, așteptându-se ca acesta să sune.

Șase săptămâni mai târziu, Tully a revenit într-un apartament rece și gol.

— Reportajul vieții mele, spuse ea cu amărăciune, dându-i bacșiș portarului care i-a cărat în dormitor valizele mari de firmă.

După plecarea lui, a rămas acolo, neștiind ce să facă. Era ora nouă, luni seara, și majoritatea oamenilor se aflau la casele lor împreună cu familiile. Mâine se va întoarce la muncă și se va putea cufunda în rutina zilnică a imperiului pe care și-l crease. Uitase imediat acele amintiri care o obsedaseră în timpul vacanței, urmărind-o chiar și la capătul pământului în ultima lună. Își petrecuseră Ziua Recunoștinței, Crăciunul și Anul Nou în sudul înghețat, adunați în jurul unei surse de căldură, cântând și bând vin. Pentru un spectator din afară, dar și pentru cameră păruse o distracție grozavă.

Dar mult prea des, când se strecura în sacul ei de dormit, cu căciula și mănușile și încerca să adoarmă auzea vechile cântece în minte și-i venea să plângă. Nu o dată se trezise cu gheață pe obraji.

Își aruncă poșeta pe sofa și se uită la ceas, observând numerele roșii sclipind 5: 55. Probabil fusese pană de curent în absența sa.

Își turnă un pahar cu vin, luă o bucată de hârtie și un stilou și se așeză la birou. Clikeau și numerele de pe robot.

— Grozav!

Nu avea idee cine ar fi putut s-o sune după plecare. Apăsă butonul de redare și începu să treacă în revistă mesajele. Când ajunse la jumătate, își notă că trebuia să vorbească cu unul din asistenți despre mesageria vocală.

Nici nu era prea atentă când auzi vocea lui Kate.

„Hei, Tul. Sunt eu. Kate”.

Tully se ridică brusc și apăsă butonul de redare.

„Hei, Tul. Sunt eu. Kate. Nu-mi vine să cred că nu m-ai sunat să-ți ceri scuze”.

Un clic puternic. Apoi:

„Tully? Mă auzi? Tully?” Apoi alt clic urmat de semnalul puternic de ocupat. Kate închisese.

Asta era tot. Se terminase. Nu mai existau alte mesaje pe aparat.

Tully simți o dezamăgire atât de puternică, încât se strâmbă de durere. Reluă de mai multe ori mesajul, până când nu mai auzi decât acuzațiile din glasul lui Kate.

Nu asta era Kate pe care și-o amintea, fata care îi promisese cu atâția ani în urmă să-i fie prietenă pe viață. Acea fată n-ar fi sunat-o s-o dojenească,

apoi să închidă.

Nu pot să cred că nu m-ai sunat să-ți ceri scuze.

Tully se ridică, încercând să se detașeze de această voce care-i invadase casa, îndreptându-o să spere. Apăsă butonul *șterge tot* și se depărtă.

— Nu pot să cred că nu m-ai sunat să-ți ceri scuze, rosti cu voce tare în apartamentul ei gol, încercând să ignore tonul său răgușit.

Își luă poșeta și scotoci după telefonul mobil. Găsindu-l, parcurse lunga listă de contacte în căutarea unui nume pe care îl adăugase cu câteva luni în urmă, apoi atinse butonul de apelare.

Când îi răspunse Thomas, încercă să adopte un ton ușor de flirt, dar îi venea greu să se prefacă; simțea o apăsare în piept, care îi îngreua respirația.

— Hei, Tom, abia am venit de pe meleaguri înghețate. Ce faci în seara asta? Nimic? Grozav. Ce-ai zice să ne vedem?

I se păru lamentabilă disperarea care o cuprinsese brusc. Dar nu putea rămâne singură în noaptea asta, nici n-ar fi putut să doarmă în propriul apartament.

— Ne vedem la Kells. Să zicem la nouă și jumătate?

Înainte ca el să răspundă, a vorbit tot ea:

— Așa rămâne. Pornise deja într-acolo.

AXnul 2006 duse la creșterea ratingului emisiunii „Ora Prietenelor”. Săptămână după săptămână, lună după lună, Tully făcea adevărate minuni în privința alegerii invitaților și a relației cu publicul. Ajunsesse la apogeu și deținea controlul asupra comitetului director. Nu se mai gândea la frustrările sale. Așa cum făcuse la șase, la zece și la paisprezece ani, adunase toate amintirile negative și le pusese într-o cutie întunecată.

Mergea înainte. Așa făcuse o viață întreagă când se simțea dezamăgită. Își ridica bărbia, se îndrepta de spate și-și stabilea un nou obiectiv. Anul acesta avea de gând să înființeze o revistă. Anul următor va fi ceva special pentru femei. După aceea, cine mai știa?

Iar acum stătea în biroul ei proaspăt renovat, într-un colț al clădirii care nu dădea spre Bainbridge Island, discutând cu secretara la telefon.

— Glumești? Anulează emisiunea cu patruzeci de minute înainte de începerea transmisiei? Un studio plin de oameni așteaptă să-l vadă. Trânti receptorul în furcă, apoi atinse interfonul. Să vină Ted.

Câteva minute mai târziu se auzi o bătaie în ușă și producătorul ei intră în birou. Era roșu la față din cauza oboselii și respira greu.

— M-ai chemat?

— Jack tocmai și-a anulat participarea.

— Acum? Ted se uită la ceas. Nemernicul. Sper că i-ai spus că data viitoare când mai face un film, îl poate transmite la radio?

Tully își răsfoi calendarul.

— E întâi iunie, nu? Sună la Nordström și la Gene Juarez Spa. Vom vorbi despre felul în care întâmpină mamele vara. Adu îmbrăcăminte și alte chestii. Știu că nu e mare lucru, dar este ceva, mai mult decât nimic.

Din clipa în care Ted ieși din biroul ei, întreaga echipă a intrat în priză. Oamenii căutau noi invitați, sunau la diferite centre de înfrumusețare și magazine de confecții și distrau publicul din studio.

Nivelul adrenalinei era atât de ridicat, încât toată lumea, chiar și Tully lucrau la viteză supersonică, iar prezentarea noului segment începu doar cu o oră întârziere. Judecând după aplauzele publicului, emisiunea a avut un succes răsunător.

După emisiune, ca întotdeauna, Tully a rămas să discute cu fanii. A făcut fotografii, a semnat autografe și a ascultat tot soiul de povestiri, despre felul în care a schimbat viața cuiva. Era cel mai plăcut moment al zilei.

Tocmai revenise în birou, când a sunat interfonul.

— Tallulah? O oarecare Kate Ryan așteaptă pe linia unu.

Tully a avut senzația că i se oprește inima în loc; speranța pe care a simțit-o a scos-o din minți. S-a refugiat într-un colț al biroului ei imens și a apăsat pe interfon.

— Intreab-o ce vrea.

După câteva clipe, secretara a revenit pe linie.

— Doamna Ryan spune că, dacă ridici receptorul o să afli singură.

— Spune-i să se ducă naibii. Tully ar fi vrut să-și retracteze cuvintele de îndată ce le-a rostit, dar era prea târziu ca să cedeze. În lunga lor perioadă de despărțire și-a întreținut starea de iritare doar ca să treacă vremea. Altfel, singurătatea ar fi devenit insuportabilă.

— Doamna Ryan spune, citez: „Transmite-i cățelei ăleia să-și ridice fundul îmbrăcat în haine de firmă din scaunul ei de piele ridicol de scump și să vină la telefon”. Mai zice că, dacă nu-i dai un semn de viață zilele astea, o să trimită fotografiile în care ai permanentul ăla caraghios la toate tabloidele.

Tully aproape zâmbi. Cum puteau două fraze să aducă înapoi atâția ani și să spulbere reziduurile atâtor alegeri proaste?

Ridică receptorul.

— Ai fost o ticăloasă și sunt supărată pe tine.

— Bineînțeles că ești, narcisisto, și nu-mi cer scuze, dar asta nu mai

contează acum.

— Contează. Ar fi trebuit să suni mai demult...

— Sunt în spital, Tully. Sacred Heart. Etajul patru, zise Kate, apoi închise.

— Grăbește-te, îi spuse Tully șoferului, pentru a cincea oară.

Când mașina opri în fața spitalului, coborî imediat și deschise în fugă ușile de sticlă, oprindu-se doar pentru a permite activarea senzorilor. În secunda în care păși în interior, lumea se îngrămădi în jurul ei. De obicei, își rezerva o jumătate de oră pentru ceea ce numea întreținerea relației cu fanii, indiferent de locul unde se afla, dar acum nu avea timp. Își croi drum prin mulțime și se duse direct la camera de gardă.

— Vi au s-o văd pe Kathleen Ryan.

Infirmiera o privi cu venerație.

— Sunteți Tallulah Hart.

— Da, eu sunt. Salonul lui Kathleen Hart, te rog.

Infirmiera dădu aprobator din cap.

— O, desigur. Se uită pe ecranul calculatorului, apăsă câteva taste, apoi spuse: Etajul patru, salonul zece, aripa de est.

— Mulțumesc. Tully se îndreptă spre lift, dar observă că era urmărită. Fanii se urcară odată cu ea în ascensor. Cei mai îndrăzneți intrară în vorbă cu ea între etaje. Cei mai ciudați aveau s-o urmeze.

La etajul trei se hotărî să urce pe scări, satisfăcută de gândul că făcuse aerobic sub îndrumarea unui instructor personal. Cu toate acestea, abia mai respira când ajunse la etajul patru.

În capătul holului se afla un mic spațiu de așteptare. Televizorul era deschis la emisiunea ei, o reluare din urmă cu doi ani. Știu imediat ce păși în micul salon că se întâmpla ceva rău cu prietena sa, Kate.

Johnny stătea acolo pe o canapea de două locuri urâtă, de culoare bleu, cu Lucas cuibărit lângă el. În vreme ce-și ținea unul din fii cu capul în poală, el îi citea o poveste celuilalt.

Marah ședea pe un scaun lângă William cu ochii închiși, ascultând ceva la un iPod cu căști minuscule. Se mișca în ritmul unei muzici numai de ea auzită. Băieții crescuseră atât de mult; reprezentau o amintire dureroasă a perioadei în care Tully stătuse departe de ei.

Alături de Marah se mai afla doamna Mularkey, care croșeta cu o figură concentrată. Sean stătea lângă mama sa vorbind la telefonul mobil. Georgia și Ralph urmăreau televizorul într-un colț.

Lăsau impresia că se aflau acolo de multă vreme.

Cu prețul unui mare efort de voință reuși să facă un pas înainte.

— Hei, Johnny.

La auzul vocii ei, toți și-au ridicat capul, dar nimeni n-a spus nimic și, brusc, Tully și-a amintit de ultima lor întrevvedere.

— Kate m-a sunat, le explică ea.

Johnny se eliberă de sub greutatea fiul său adormit și se ridică în picioare. A urmat un moment de stupeoare, o pauză nefirească, înainte ca el s-o strângă în brațe. După forța cu care o îmbrățișă, ea își dădu seama că încerca mai degrabă să se liniștească pe sine decât pe ea. Se lipi de el, încercând să-și alunge teama.

— Spune-mi, i se adresă pe un ton mai dur decât ar fi intenționat, când el îi dădu drumul și făcu un pas înapoi.

El oftă și dădu aprobator din cap.

— Să mergem în camera rezervată membrilor familiei.

Se ridică și doamna Mularkey încet.

Tully a fost uluită să constate cât de mult îmbătrânise. Părea fragilă și adusă de spate. Nu-și mai vopsea părul care acum era alb ca neaua.

— Te-a sunat Katie? întrebă doamna Mularkey.

— Am venit imediat, spuse ea de parcă viteza mai conta acum, după atâta timp.

Atunci, doamna Mularkey a făcut un lucru uluitor: a strâns-o la piept pe Tully, învăluind-o din nou în acel miros de parfum Jean Nate și de țigări mentolate.

— Vino, îi spuse Johnny, conducând-o în altă încăpere. În interior se aflau o masă mică din imitație de lemn și opt scaune de plastic.

Johnny și doamna Mularkey se așezară.

Tully rămase în picioare. La început, nimeni nu scoase un cuvânt, și cu fiecare secundă care trecea se amplifică încordarea.

— Te ascult.

— Kate are cancer, zise Johnny. E vorba de un cancer de sân.

Tully fu nevoită să se concentreze asupra fiecărei respirații, pentru a putea rămâne în picioare.

— I se va face mastectomie, va fi iradiată și va face chimioterapie, nu? Am câțiva prieteni care au luptat cu boala...

— Ea a trecut deja prin toate fazele astea, îi spuse el încet.

— Poftim? Când?

— Te-a sunat cu câteva luni în urmă, zise el și de data asta din vocea lui răzbătu o iritare pe care ea n-o mai auzise vreodată. Voia să vii cu ea la spital. Nu i-ai răspuns la mesaj.

Tully își aminti mesajul, cuvânt cu cuvânt. *Nu pot să cred că nu m-ai sunat să-ți ceri*

scuze. Tully? Mă auzi, Tully? **Și apoi acel clic. Se întâmplase ceva cu restul mesajului? Se întrerupsese curentul sau ajunsese banda la capăt?**

— **N-a pomenit nimic de boală, zise Tully.**

— **Te-a sunat, confirmă doamna Mularkey.**

Tully se simți vinovată, apoi depăși momentul. Ar fi trebuit să-și dea seama că se întâmpla ceva rău. Dar de ce oare n-a ridicat receptorul? Acum tot timpul acela fusese irosit.

— **O, Doamne. Ar fi trebuit să...**

— **Nimic nu mai contează acum, spuse doamna Mularkey.**

Johnny încuviință și continuă:

— **Cancerul a ajuns în faza de metastază. Noaptea trecută a avut un atac cerebral minor. Au dus-o imediat la reanimare, dar de îndată ce au intrat acolo, medicii s-au declarat neputincioși. Vocea i se frânse.**

Doamna Mularkey își așeză palma pe mâna lui.

— **Cancerul s-a localizat la creier acum.**

Tully avusese impresia că știe ce este teama, pe care o trăise pe acea stradă din Seattle, când avea doar zece ani, sau când Katie a pierdut sarcina, apoi când Johnny a fost rănit în Irak, dar niciodată n-o copleșise în asemenea măsură.

— **Vreți să spuneți că...**

— **Este pe moarte, zise doamna Mularkey încet.**

Tully scutură din cap, neștiind ce să spună.

— **Un... unde este acum? întrebă ea în culmea agitației. Trebuie s-o văd.**

Johnny și doamna Mularkey schimbară o privire.

— **Ce este?**

— **Are voie să intre doar câte o persoană, spuse doamna Mularkey. Acum este Bud acolo. Mă duc să-l chem aici.**

Imediat ce plecă doamna Mularkey, Johnny se apropie de ea, și-o avertiză:

— **Acum este foarte fragilă, Tul. Judecata i-a fost afectată de cancerul localizat la creier. Are unele momente bune... și altele mai rele.**

— **Ce vrei să spui? întrebă Tully.**

— **Că s-ar putea să nu te recunoască.**

Drumul spre camera în care se afla Kate a fost cea mai lungă călătorie din viața lui Tully. Auzea oamenii din jur vorbind în șoaptă între ei, dar niciodată nu se simțise atât de singură. Johnny a dus-o până la ușă și s-a oprit acolo.

Tully a clătinat din cap, încercând să-și adune puterile când a intrat în cameră.

Închizând ușa, a schițat un zâmbet, probabil cel mai potrivit date fiind împrejurările, și a continuat să meargă spre patul unde zăcea prietena ei.

Într-un colț, aproape șezând, Kate părea o păpușă dezmembrată pe fondul cearșafului alb, apretat și al pernelor adunate sub cap. Nu mai avea păr, nici sprâncene, capul fiind un oval palid, care aproape nu se mai vedea dintre perne.

— Kate? spuse Tully încet, apropiindu-se de ea. În clipa în care și-a auzit vocea a tresărit. Sunase prea tare în această încăpere, cumva prea plină de viață.

Kate și-a deschis ochii și Tully a recunoscut-o pe fata cu care jurase să rămână prietenă toată viața.

întinde brațele, Katie. Ca și cum ai zbura.

Cum a fost posibil ca, după zecile de ani când fuseseră nedespărțite, să se înstrăineze acum?

— Îmi pare rău, Kate, murmură, dându-și seama cât de mici și de neînsemnate erau vorbele ei; toată viața tezurizase acele câteva cuvinte simple, le ținuse în inima ei, de parcă rostirea lor i-ar fi provocat o mare suferință. De ce din toate lecțiile pe care ar fi trebuit să le învețe de la mama ei, o ținuse minte doar pe aceasta care era cea mai dureroasă? Și de ce nu răspunsese când auzise vocea lui Kate pe robot?

— Îmi pare atât de rău, spuse din nou, simțind cum lacrimile îi ard ochii.

Kate nu zâmbi, nici nu-i dădu de înțeles că era binevenită. Chiar și scuza, așa mărunț și întârziată cum era, părea să nu aibă efect.

— Te rog, spune-mi că nu m-ai uitat.

Kate se mulțumi doar s-o privească.

Tully se aplecă spre ea și, cu vârful degetelor, îi netezi obrazul cald.

— Sunt eu, Tully, ticăloasa care era cea mai bună prietenă a ta. Îmi pare atât de rău pentru ce ți-am făcut, Katie. Trebuia să-ți spun asta de mult. Ea scoase o exclamație de disperare, dar sunetul era abia perceptibil. Dacă Kate nu-și mai amintea de ea, de ele, nu credea că va putea suporta asta. Țin minte când te-am întâlnit prima dată, Katie Mularkey Ryan. Ai fost cea dintâi persoană care a vrut să mă cunoască cu adevărat. Firesc, te-am tratat mizerabil la început, dar când m-a violat nemernicul acela, tu ai fost alături de mine. Amintirile au năpădit-o. S-a șters la ochi. Iar acum constați că vorbesc iar despre mine, nu? Tipic, ai putea spune. Dar îmi amintesc de tine, Katie, în fiecare clipă. Ca atunci când citeai *Love Story* și nu înțelegeai ce înseamnă fiu de cățea pentru că nu era în dicționar... sau când ai jurat că nu te vei săruta franțuzește pentru că era indecent. Tully clătină din cap,

încercând din răspuțeri să nu izbucnească în plâns. Toată viața ei se concentrase acum în această încăpere. Eram al naibii de tinere, Katie. Dar acum nu mai suntem. Îți amintești când am plecat prima dată din Snohomish și ne-am scris vreun milion de scrisori? Le semnam atunci cu prietene pentru totdeauna... sau cele mai bune prietene pe veci. Ceea ce însemna că...

Tully depăna povestea vieții lor; uneori chiar râdea, ca atunci când îi aduse aminte despre mersul lor pe bicicletă în jos pe Summer Hill, sau de fuga de polițai în noaptea în care au fost prinse. O, îți mai amintești când ne-am dus la *Pete's Dragon*, crezând că era un film de acțiune, nu doar un desen animat? Eram cele mai mari din sala de cinema și am ieșit de acolo cântând *Noi două împotriva întregii lumi*, convinse că nimic nu se va schimba vreodată.

— Oprește-te.

Tully trase adânc aer în piept. Erau lacrimi în ochii prietenei ei și altele i se scurgeau pe tâmple. Formau un petic umed pe perna pe care-și odihnea capul.

— Tully, spuse Kate cu o voce moale, afectată, chiar ți-ai închipuit că te-aș fi putut uita?

Tully se simți atât de ușurată, încât începură să-i tremure genunchii.

— Salut, spuse. Nu trebuia să ajungi până aici ca să-mi captezi atenția, știi asta. Atinse craniul fără păr al prietenei sale și lăsă degetele să zăbovească pe pielea moale ca de copil. Puteai să suni, doar...

— Am sunat.

Tully tresări.

— Îmi pare rău, Katie. Eu...

— Ești o ticăloasă, spuse Kate, zâmbind obosită. Am știut asta întotdeauna. Și ai fi putut să suni și tu. Cred că nimeni nu rămâne prieten timp de treizeci de ani, fără să zdrobească câteva inimi ici și colo.

— Sunt o nemernică, zise Tully nefericită, cu ochii înlăcrimați. Ar fi trebuit să sun. Am fost doar... nu mai știa ce să spună, cum să-i explice sfâșierea sa lăuntrică din acel moment.

— Fără resentimente, bine?

— Privim doar înainte, spuse Tully, iar vorbele ei sunară ca niște deșeuri metalice, reci și ascuțite.

— Nu, zise Kate. Se termină acum.

— Am făcut o emisiune despre cancerul de sân cu câteva luni în urmă. Este un doctor în Ontario care face minuni cu un medicament nou. O să-l sun.

— Am terminat cu tratamentele. Degeaba le-am urmat pe toate, nimic n-a funcționat. Doar... să fii cu mine.

Tully făcu un pas înapoi.

— Am venit aici să te văd murind? Asta vrei să-mi spui? Pentru că n-o voi face. Nu accept asta.

Kate își ridică privirea spre ea schițând un zâmbet anemic.

— Până aici, Tully, nu există mai departe.

— Dar...

— Chiar crezi că Johnny m-ar fi lăsat în voia sorții? îl cunoști pe soțul meu. Seamănă cu tine și avem destui bani. Timp de șase luni m-a examinat fiecare specialist de pe planetă. Am făcut tratamente convenționale, neconvenționale și naturiste. Am fost și la tămăduitorul din pădure care aduce ploaia. Am copii, am făcut tot posibilul ca să fiu sănătoasă pentru ei. Nimic n-a mers.

— Și acum, eu ce fac?

Zâmbetul lui Kate era aproape ca cel de odinioară.

— Nu te dezminți, Tully. Eu mor de cancer și tu pui întrebări despre tine. Începu să râdă.

— Nu mi se pare hazliu.

— Nu știu ce e de făcut.

Tully se șterse la ochi. Adevărul despre cele discutate o apăsa.

— O să pășim înainte, așa cum am făcut întotdeauna, Kate. Umăr la umăr.

Tully ieși prăbușită din camera lui Kate. Scoase un icnet slab, acoperindu-și gura cu mâna.

— Nu te poți abține, spuse doamna Mularkey venind spre ea.

— Nu pot să dau frâu liber emoției.

— Știu. Vocea doamnei Mularkey se frânse. Doar iubește-o. Fii aici pentru ea. Asta e tot. Crede-mă, am plâns și m-am certat cu Dumnezeu, i-

am implorat pe doctori să-mi dea o speranță. Acum totul este de domeniul trecutului. Ea își face mari griji în privința copiilor. În special pentru Marah. Vor trece prin momente grele, știi asta, iar Marah s-a închis în sine. Fără lacrimi, fără scene. Nu face decât să asculte muzică.

Se întoarseră în sala de așteptare, unde nu mai găsiră pe nimeni.

Doamna Mularkey se uită la ceas.

— S-au dus la bufet. Vrei să mergi cu noi?

— Nu, mulțumesc, simt nevoia să iau puțin aer.

Doamna Mularkey încuviință.

— Mă bucur că ai revenit, Tully. Mi-ai lipsit.

— Ar fi trebuit să vă urmez sfatul și să sun.

— Acum ești aici. Asta contează. O bătu ușor pe braț și plecă.

Tully ieși afară, surprinsă să constate că era o vreme caldă și însorită. I se păru oarecum nedrept că soarele mai strălucea încă, iar Kate murea în acel pat îngust de spital. Porni în josul străzii cu ochii plini de lacrimi, ascunși în spatele unor ochelari întunecați, pentru a nu fi recunoscută. Ultimul lucru pe care și-l dorea acum era să fie oprită de cineva.

Trecu pe lângă o cafenea, auzi muzica răzbătând prin ușa care se deschise când ieși cineva. *Bye, bye, Miss American Pie.*

Simți cum încep să-i tremure picioarele și îngenunche pe trotuarul pavat, plângând în hohote. Nu se simțise niciodată atât de copleșită de o avalanșă de emoții, pe care nu le mai putea stăpâni. Teamă. Tristețe. Vină. Regrete.

— De ce n-am sunat-o? murmură. Îmi pare atât de rău, Kate, spuse, auzindu-și propria disperare din glas, făcându-i rău faptul că acum vorbele se rosteau atât de ușor, dar era prea târziu și nu mai conta.

Nici nu știu cât timp rămase îngenuncheată acolo cu capul plecat, suspinând, amintindu-și de vremurile când fuseseră nedespărțite. Acea zonă din Capitol Hill era plină de oameni fără adăpost, așa că nimeni nu se opri să-i dea o mână de ajutor. În final, simțindu-se epuizată și zguduită, se ridică și rămase năucită, de parcă ar fi fost bătută. Muzica o transportă înapoi în timp, amintindu-i de clipele petrecute împreună. *Jur că vom fi prietene întotdeauna.*

A

— Oh, Katie...

Și începu să plângă din nou. Mai liniștit de data asta.

Mergea fără țintă pe străzi, până când una din vitrine îi atrase atenția.

Acolo, într-un magazin de pe colț găsi ceea ce căutase cu adevărat. Ceru să i se împacheteze darul și fugi cu el la salonul lui Kate.

Nici nu mai putea respira când a deschis ușa și a intrat.

Kate i-a zâmbit istovită.

— Lasă-mă să ghicesc. Ai adus o echipă de filmare cu tine.

— Ce simpatică ești! Ocoli paravanul și se așează pe marginea patului. Mama ta mi-a spus că încă mai ai probleme cu Marah.

— Nu este vina ta. E speriată de tot ce se întâmplă și nu știe cât este de ușor să-ți ceri iertare.

— Nici eu n-am făcut-o.

— Întotdeauna ai fost modelul ei. Kate închise ochii. Sunt istovită, Tully...

— Ți-am adus un dar.

Kate deschise ochii.

— Ce-mi trebuie mie nu se poate cumpăra.

Tully încercă să nu reacționeze. Se mulțumi doar să-i întindă lui Kate darul frumos ambalat și o ajută să-l deschidă, în interior se afla un jurnal îmbrăcat în piele, lucrat manual. Pe prima pagină, Tully scrisese: *Povestea lui Katie.*

Kate se uită lung la pagina goală, fără să spună un cuvânt.

— Katie?

— N-am fost niciodată scriitoare cu adevărat, zise într-un târziu. Tu, Johnny și mama v-ați dorit asta, dar n-a fost să fie. Acum este prea târziu.

Tully atinse mâna prietenei sale, simțind-o atât de fragilă și de subțire, încât până și cea mai ușoară apăsare ar fi putut lăsa urme pe ea.

— Pentru Marah, spuse încet. Și pentru băieți. Într-o zi, vor fi destul de mari ca să citească. Vor dori să afle mai multe despre tine.

— De unde să știu ce să le scriu?

Tully nu avea răspuns pentru asta.

— Scrie doar ce-ți amintești.

Kate închise ochii, de parcă gândurile i s-ar fi părut prea greu de suportat.

— Mulțumesc, Tully.

— N-o să te mai las singură, Kate.

Katie nu deschise ochii, dar schiță un zâmbet.

— Știu.

Kate nu-și mai aminti când adormi. Știa că vorbea cu Tully, dar brusc, se trezise într-o încăpere întunecată care mirosea a flori proaspete și a dezinfectant.

Stătuse atâta timp în salonul ăsta, că aproape se simțea ca acasă și uneori când speranțele legate de familia ei erau mai mult decât putea să suporte această mică încăpere, le tempera cu liniștea ei. Între acești pereți albi, când

nu era nimeni, nu mai trebuia să se prefacă puternică. Dar în clipa aceea nu-și dorea să mai stea aici. Prefera să fie acasă singură, în patul ei, în brațele soțului, în loc să-l vadă dormind pe patul de spital din salon.

Sau cu Tully pe malurile nisipoase ale râului Pilchuck, vorbind despre cel mai nou album al lui David Cassidy și împărțind o pungă cu snackuri.

Amintirile o făcură să zâmbească și în clipa aceea îi dispăru și teama care o trezise.

Știa că nu va putea adormi la loc fără medicamente și nu voia s-o trezească pe asistenta de noapte. Oricum mai avea puțin de trăit, așa că somnul i se părea inutil.

Numai în ultimele săptămâni îi trecuseră prin minte astfel de gânduri morbide. Înainte de asta, în lunile care se scurseseră de la stabilirea diagnosticului, aceasta fiind ziua D, făcuse tot ce trebuia și le zâmbise celor aflați în încăpere.

Operația – *sigur, tăiați-mă și scoateți-mi sânii.*

Iradieră – *absolut. Ardeți-mă.*

Chimioterapie – *încă o doză de otravă, vă rog.*

Tofu și supă – *grozav. Mi-ați mai putea da o porție?*

Cristale. Meditație. Vizualizare. Ierburi chinezești.

Le făcuse pe toate și cu multă convingere. Crezuse chiar că se va vindeca.

Efortul o epuizase; credința îi sfâșiasse sufletul.

Oftă și se frecă la ochi. Aplecându-se într-o parte, aprinse lampa de pe noptieră. Johnny, care se obișnuise cu programul ei bizar de veghe-somn, se întoarse pe-o parte și murmură:

— Ești bine, iubito?

— Sunt bine. Dormi mai departe.

Mormăind ceva, el se întoarse la loc. În clipa următoare îl auzi sforâind ușor.

Kate întinse mâna după jurnalul cumpărat de Tully. Ținându-l în mână, urmări contururile de piele și marginile aurii ale paginilor. Va fi dureros să facă asta; era conștientă. Să ia un stilou și să-și scrie memoriile, va trebui să-și amintească totul, cine a fost, cine ar fi vrut să ajungă. Acele amintiri puteau fi dureroase, căci atât binele cât și răul riscau s-o rănească în egală măsură.

Dar copiii ei o vor vedea prin prisma bolii; își vor aminti mereu de ea, dar fără să fi avut timpul necesar ca s-o cunoască cu adevărat. Tully avea dreptate. Singurul dar pe care îl putea face Kate acum era adevărul despre ea.

Deschise jurnalul. Pentru că nu știa de unde să înceapă, pur și simplu se

apucă de scris.

Teama mă cuprinde întotdeauna în același fel. La început este ca un nod la nivelul stomacului, care se transformă în greață, apoi simt o vibrație care îmi taie respirația și care nu-mi trece chiar dacă trag aer adânc în piept. Dar motivele spaimei diferă de la o zi la alta, nu știu niciodată ce o va declanșa. Ar putea fi un sărut al soțului meu sau tristețea permanentă din ochii lui când pleacă de lângă mine. Uneori simt că deja mă jeleşte, că-i lipsesc, deși mai sunt încă în viață. Mai dureroasă este tăcerea cu care Marah acceptă tot ce spun. Aș da orice să mai avem unul din vechile noastre conflicte aprinse. Țsta este unul din lucrurile pe care aș vrea să ți le spun acum, Marah. Acele conflicte ilustrau viața adevărată. Tu te luptai să te eliberezi, să nu mai fii fiica mea, dar fără să știi cum să devii tu însăși, în timp ce mie îmi era teamă să te las liberă. Reprezenta cercul dragostei. Aș fi vrut doar să-l fi recunoscut atunci. Bunica ta mi-a spus că vei regreta anii aceia și a avut dreptate. Știu că regreți unele din cuvintele pe care mi le-ai adresat, și același lucru e valabil și pentru mine. Acum însă nimic din astea nu mai contează. Vreau să știi asta. Te iubesc și știu că mă iubești și tu.

Dar acestea sunt doar alte cuvinte, nu? Vreau să pătrund în esența lucrurilor. Așa că, dacă vei avea suficientă răbdare (n-am mai scris nimic de ani întregi), îți voi spune o poveste. Este povestea mea și a voastră, începe în 1960 într-un orașel de provincie din nord, într-o casă de șindrilă, pe un deal deasupra unei pășuni. Cadrul se înfrumusețează în 1974, când cea mai grozavă fată din lume s-a mutat în casa de peste drum...

35

— Xflată pe scaunul de machiaj, Tully se privi lung în oglindă. Era prima dată în toți anii care se scurseseră când observa cât de imense erau oglinzile. Așa se explica faptul că o celebritate se pierdea în propria imagine.

Spuse brusc:

— Nu am nevoie de machiaj, Charles, apoi se ridică în picioare.

El o privi cu gura căscată, cu părul excesiv de îngrijit, căzându-i pe față.

— Glumești, nu? Ai cincizeci de ani.

— Lasă-i să mă vadă așa cum sunt.

Umblă prin studioul de transmisie, fiiful ei, urmărind angajații cum alergau de colo-colo, să se asigure că totul mergea strună, că n-o să apară niciun inconvenient, chiar dacă sunase toată lumea cu o zi înainte, pe la trei, ca să schimbe tema emisiunii de a doua zi. Știa că unii din producătorii ei și controlorii munciseră până noaptea târziu să facă emisiunea. Și ea stătuse trează până la două noaptea, pregătindu-și materialele. Dăduse sute de faxuri și e-mailuri la cei mai buni oncologi din lume. Pierduse ore întregi la telefon relatând și cea mai mică informație despre cazul lui Kate. Toți specialiștii îi spuneau același lucru.

Tully nu avea ce face. Nici celebritatea, nici succesul sau banii n-o puteau ajuta acum. Pentru prima oară, după atâția ani de celebritate, se simțea neînsemnată. Mică. Dar pentru prima oară avea ceva important de spus. Tema muzicală începu și ea urcă pe scenă.

— Bine ați venit la „Ora prietenelor”⁴⁴, spuse ca întotdeauna, dar în clipa

următoare i se păru că ceva nu merse și se opri brusc. Privi spre spectatori și văzu străini. A fost un moment ciudat, descumpănitor. Aproape toată viața căutase aprobarea unor oameni ca aceștia și sprijinul lor necondiționat o îmbărbătase.

Ei au observat schimbarea și au tăcut.

Tully se așeză pe marginea scenei.

— Ați crezut cu toții că în realitate sunt mai slabă și mai bătrână. Că nu sunt așa de drăguță cum vă închipuiți.

Spectatorii au izbucnit într-un râs nervos.

— Acum nu sunt machiată.

S-a auzit un ropot de aplauze.

— Nu aștept să mi se facă complimente. Sunt doar... obosită. Se uită în jur. Ați fost vechii mei prieteni. Îmi scrieți, îmi trimiteți e-mailuri, veniți la evenimentele pe care le organizez ori de câte ori ajung în orașul vostru, lucru pe care l-am apreciat întotdeauna. La rândul meu, am dat dovadă de sinceritate, fără niciun fel de rezerve. Vă amintiți o emisiune de acum câțiva ani când cea mai bună prietenă a mea, Kate Ryan, s-a confruntat cu un moment neplăcut chiar pe această scenă? Inițiativa mi-a aparținut mie.

Se auziră murmure iritate, apoi unii clătinară sau scuturară din cap.

— Kate are cancer la sân.

Un murmur de simpatie.

— Este o formă de cancer extrem de rară, care debutează fără obișnuita umflătură, doar cu o depigmentare a pielii sau o erupție. Medicul de familie al lui Kate l-a diagnosticat drept înțepătură de insectă și i-a prescris antibiotice. Din nefericire, asta se întâmplă unui mare număr de femei, în special celor tinere. Se numește cancer de sân inflamator, este foarte agresiv și mortal. Când Kate a fost corect diagnosticată, era deja prea târziu.

Nu se auzea nicio reacție din partea publicului.

Tully își ridică privirea împăienjenită de lacrimi.

— Doctorița Hilary Carleton se află aici pentru a vă vorbi despre cancerul inflamator de sân și a vă prezenta simptomele: erupție, căldura locală, depigmentare, pielea zbârcită, sfârcurile îngropate, ca să menționez doar câteva dintre ele. Ne va aminti tot ce trebuie să urmărim, nu doar umflăturile. Doctorița a invitat o pacientă, Merrilee Comber din Des Moines, Iowa, care a observat la început o formațiune ciudată lângă sfârcul stâng...

Emisiunea s-a desfășurat în bune condiții, ca de obicei, datorită profesionalismului lui Tully. Și-a interviuat invitații, a prezentat fotografiile și le-a amintit milioanei de spectatoare nu doar să-și facă mamografiile

anual, dar și să urmărească orice modificare a sânilor. La sfârșitul emisiunii, în locul obișnuitului „vorbim mâine” a privit în cameră și a spus:

— Katie, ești prietena mea cea mai bună și cea mai bună mamă pe care am cunoscut-o vreodată. Cu excepția doamnei Mularkey, căreia îi seamănă. Apoi le zâmbi spectatorilor și le spuse: Acesta este ultima mea emisiune pentru mult timp de acum înainte. Îmi iau liber să stau cu Katie. Așa cum ar face oricare dintre voi.

Auzi un murmur care urmă anunțului făcut de ea, dar de data asta sunetul venea din spatele scenei.

— O emisiune reprezintă doar o transmisie televizată. Viața adevărată este cu prieteni și familie și, așa cum mi-a atras atenția un vechi prieten cu ceva timp în urmă, eu am o familie.

Și ea are nevoie de mine acum. Acestea fiind spuse, și-a scos microfonul, l-a lăsat pe podea și a plecat.

În ultima noapte petrecută de Kate la spital, Tully l-a convins pe Johnny să ducă acasă copiii, iar ea i-a luat locul în celălalt pat din salon. A împins patul pe linoleum până ce l-a lipit de acela al lui Kate.

— Ți-am adus înregistrarea ultimei mele emisiuni.

— Asta crezi că ar vrea să vadă o femeie pe moarte?

— Ha! Ha! Tully a pus caseta în aparat, a apăsat pe butonul de redare, apoi s-a urcat în pat. Ca o pereche de fete de clasa a opta aflate la o petrecere în pijama au urmărit emisiunea înregistrată. Când s-a terminat, Kate s-a întors spre ea.

— Mă bucur să constat că încă te folosești de mine ca să-ți crească ratingul.

— Trebuie să știi că a fost ceva sfâșietor și important, în același timp.

— Tu crezi că așa este tot ce faci.

— Nu este așa.

— Revenirea ta va fi un nou succes.

— Nu știi ce înseamnă televiziunea de calitate, nici dacă te ciupește de fund.

Kate zâmbi, dar a fost ca și cum ar fi pălit. Cu capul chel și ochii înfundați în orbite, părea neverosimil de tânără și fragilă.

— Ai obosit? o întrebă Tully, ridicându-se. Poate ar fi timpul să ne culcăm.

— Am observat că mi-ai cerut scuze în direct. În felul tău. Zâmbetul îi luminează fața. Adică fără a admite c-ai fost o ticăloasă, sau fără a o spune în cuvinte. S-a înțeles că-ți părea rău.

— Ei bine, ești sub influența morfinei. Probabil m-ai văzut și zburând.

Kate râse, dar curând râsul ei cedă locul tusei.

Tully se ridică repede.

— Ești bine?

— Greu de spus. Întinse mâna după paharul de plastic de pe noptieră.

Tully se aplecă spre ea și-i orientă paiul spre gură.

— Am început să scriu în jurnal.

— Asta e grozav!

— O să am nevoie de tine să mă ajuți să-mi amintesc, îi spuse punând la loc paharul. Prea multe crâmpie din viața mea sunt legate de tine.

— Se pare că toată viața. Dumnezeu, Katie, eram atât de tinere când ne-am cunoscut.

— Încă mai suntem, spuse Katie cu blândețe.

Tully simți tristețea din vocea prietenei sale care se potrivea cu propria-i stare de spirit. Ultimul lucru la care ar fi vrut să se gândească acum era cel referitor la tinerețea lor. Ani întregi se tachinaseră că îmbătrâneau.

— Cât ai scris?

— Vreo zece pagini. Când Tully tăcu, Kate se încruntă. Nu vrei să le citești?

— N-aș vrea să fiu indiscretă.

— Nu face asta, Tully!

— Ce anume?

— Să nu mă tratezi ca și cum aș fi pe moarte. Vreau să fii... tu. Este singurul fel în care îmi amintesc cine sunt. Ne-am înțeles?

— Bine, spuse ea încet, promițând singurul lucru pe care-l putea oferi, pe sine. S-a făcut. Se strădui să zâmbească și amândouă știau asta. Unele minciuni erau inevitabile în zilele care urmau. Sigur că vei avea nevoie de ajutorul meu. Am participat la fiecare eveniment din viața ta. Și am memoria figurilor. Este un dar. Ca și talentul meu în materie de machiaj și coafură.

Kate începu să râdă.

— Acum o recunosc pe Tully a mea.

Chiar și cu o medicație eficientă împotriva durerii, plecarea din spital a fost dificilă pentru Kate. Mai întâi, o aștepta prea multă lume: părinții, copiii și soțul, mătușa și unchiul, fratele și Tully. În al doilea rând era agitația – jos din pat, în scaunul cu rotile, jos din scaunul cu rotile, în mașină, în brațele lui Johnny.

El a dus-o prin casa confortabilă de pe insulă care mirosea, ca întotdeauna, a lumânări parfumate și a mâncarea din ziua precedentă. El

făcuse spaghete cu o seară în urmă, și ea știa asta. Asta însemna că mâine-seară putea fi tacos. Cele două rețete ale lui. Își odihni obrazul de lâna moale a puloverului lui. *Ce le va găti când eu nu voi mai exista?*

Întrebarea o făcu să tragă adânc aer în piept, după care se strădui să-l expulzeze încet. Uneori era dureros să fie acasă, cu familia ei. Într-un fel straniu i-ar fi fost mai ușor să-și petreacă ultimele zile în spital, fără toate aceste amintiri care o asaltau de pretutindeni.

Dar nu asta era problema. Timpul petrecut alături de familia ei conta în cel mai înalt grad.

Acum erau cu toții acasă, aducând la îndeplinire diferite sarcini, asemenea soldaților. Marah îi trimisese pe băieți în camera lor să urmărească programul de la televizor. Mama era ocupată, făcea caserole; probabil tata tunde pajiștea. Mai rămâneau Johnny, Tully și Kate croindu-și drum pe hol spre camera de oa. Neți renovată în vederea întoarcerii ei.

— Doctorii voiau să mai stai în spital? o întrebă Johnny. Am și eu un pat, vezi? O să fim ca Ricky și Lucy în patul nostru comun.

— Sigur că da. Ea a vrut ca totul să sune firesc, ca o simplă confirmare a ceea ce știau amândoi; curând, ea nu se va mai putea ridica din pat. Dar vocea o trădă. Ai zugrăvit camera, îi spuse soțului ei. Ultima dată când o văzuse fusese roșu de culoarea hambarului cu dungă albă, cu mobilă roșu cu albastru, frecvent întâlnită în casele de pe plajă cu multe antichități și cochilii în boluri de sticlă. Acum era verde-deschis, aproape de culoarea țelinei, cu o tentă trandafirie. Fotografiiile familiei se aflau peste tot în rame albe de porțelan.

Tully făcu un pas înainte.

— De fapt, eu am renovat-o.

— Seamănă cu un birou ilegal de avocatură, spuse Johnny.

— De fapt, este chakra, îl corectă Tully. E o prostie, bineînțeles, dar... ea ridică din umeri. Am făcut cândva o emisiune despre asta. Nu face rău nimănui.

Johnny o luă de braț pe Kate și o așeză pe pat.

— Baia de aici este amenajată special pentru tine. Am instalat balustrade și un loc pentru duș și tot ce ne-a fost recomandat. O asistentă va veni...

Ea nu-și dădu seama când închise ochii. Undeva se auzea un radio care difuza melodia *Sweet Dreams Are Made of This*, iar ea avea impresia că cei din jur vorbeau de undeva de la distanță. Apoi Johnny o sărută, îi spuse că e frumoasă și-i vorbi despre vacanțele pe care le vor avea într-o zi.

Se trezi brusc. Încăperea era cufundată în întuneric acum; fără îndoială dormise în timpul zilei.

Lângă ea, ardea o candelă cu miros de eucalipt. Întunericul o legăna câteva clipe, făcând-o să creadă că este singură.

Dar în încăpere se mișcă o umbră. Cineva respiră.

Kate atinse butonul de la pat și se ridică în șezut.

— Salut, spuse ea.

— Bună, mamă.

Se obișnuise cu întunericul, așa că-și văzu fiica, stând pe un scaun într-un colț. Deși Marah părea obosită, era atât de frumoasă, încât Kate simți o strângere de inimă. Faptul că revenise acasă o făcea să vadă totul și pe toți cu claritate, chiar și în acest întuneric. Când își privi fiica adolescentă cu părul ei lung, ridicat de pe frunte cu niște cordeluțe de fetiță, își reaminti tot ciclul vieții – copilul care fusese, fata care era acum, femeia care va deveni.

— Bună, fetițo. Zâmbi și se aplecă într-o parte ca să aprindă lampa de pe noptieră. Dar nu mai ești fetița mea, nu?

Marah se ridică și veni spre ea împreunându-și mâinile. Cu toată frumusețea ei voit matură, teama din priviri o făcea să arate cu zece ani mai mare.

Kate încercă să găsească cuvintele potrivite pentru a i le adresa. Știa cât de mult își dorea Marah ca totul să fie ca înainte, însă nu se mai putea. De acum încolo, vorbele pe care și le spuneau trebuiau cântărite înainte, memorate. Asta era o chestiune de viață. Sau de moarte.

— M-am purtat urât cu tine, zise Marah.

Kate așteptase ani întregi vorbele acestea, de fapt visase la ziua asta, pe vremea când ea și Marah erau în stare de conflict; acum vedea totul cu detașare și știa că acele conflicte fuseseră doar crâmpie de viață obișnuită – o fată care încerca să se maturizeze și o mamă care voia să se agațe de ea. Ar fi dat orice pentru o altă neînțelegere cu ea; ar fi însemnat că mai aveau timp.

— Și eu m-am purtat oribil cu bunica. Așa fac toate adolescentele; își chinuie mamele. Iar mătușa ta, Tully, a fost o ticăloasă cu toată lumea.

Marah scoase un sunet care a fost pe jumătate pufnitură, jumătate răs, dar mai mult un oftat de ușurare.

— Bine, n-o să-i spun ce-ai zis.

— Crede-mă, iubito, nu va fi o surpriză pentru ea. Iar tu aș vrea să știi un lucru – sunt mândră de personalitatea și de inteligența ta. Te vor ajuta să ajungi departe în viață. Când rosti aceste ultime cuvinte văzu cum ochii fiicei sale se umplu de lacrimi. Kate își desfăcu brațele și Marah se aplecă spre ea, îmbrățișând-o strâns.

Kate ar fi vrut să rămână așa pentru totdeauna, atât de bine se simțea.

Ani întregi, îmbrățișările lui Marah fuseseră fugitive, sau o recompensă când obținuse ceea ce voise. Asta de acum era adevărată. Când Marah se retrase, plângea.

— Îți amintești când dansai cu mine?

— Când erai mică mă învărteam cu tine până când începeai să chicotești. Odată te-am învărtit așa de mult că ai vomitat.

— N-ar fi trebuit să ne oprim, zise Marah. Adică, eu n-ar fi trebuit să mă opresc.

— Acum nu se mai poate, spuse Kate. Montează balustrada patului și stai lângă mine.

Marah se luptă cu balustrada și în final reuși s-o așeze. Urcă în pat, stând cu genunchii la gură.

— Cum merge cu James? o întrebă Kate.

— Acum sunt cu Tyler.

— E un băiat bun?

Marah începu să râdă.

— Arată grozav, dacă asta voiai să știi. M-a invitat la balul celor din ciclul doi. Pot să merg?

— Sigur că da. Dar există o restricție.

Marah oftă. Unele obiceiuri erau definatorii pentru tiparul adolescenței; oftatul plin de dezamăgire se număra printre ele chiar dacă mama avea cancer.

— Bine.

Kate își mângâie fiica pe cap, știind că acum ar trebui să facă o remarcă profundă, de care ea să-și amintească mai târziu, dar nu-i trecu prin minte nicio idee inspirată.

— Ai aplicat pentru vreo slujbă la teatru pe timpul verii?

— Nu voi lucra vara asta. O să stau acasă.

— Nu trebuie să oprești cursul vieții, iubito, zise Kate încet. Ai spus că o slujbă pe timpul verii te-ar ajuta să ajungi la USC.

Marah ridică din umeri, evitându-i privirea.

— Am hotărât să mă duc la UW, ca tine și ca mătușa Tully.

Kate se luptă să nu se trădeze în vreun fel, să lase impresia că era doar o simpla discuție între un părinte și un adolescent, nu o privire spre viitorul nesigur.

— Școala USC de dramă e cea mai bună.

— N-ai vrea să mă vezi plecată așa de departe.

Asta era adevărat. Kate încercase să-i explice fiicei sale care o sfida că teatrul nu putea fi un scop în viață.

— Nu vreau să vorbim despre facultate, spuse Merah, iar Kate lăasă lucrurile în voia lor. Deocamdată.

Discuția lor alunecă spre alte subiecte. În jumătatea de oră care urmă, vorbiră. Nu despre acest subiect, marele eveniment dureros care se profila la orizont, afectându-i pe toți. Preferă să discute despre băieți, despre scris și filmele care rulau în oraș.

— Am rolul principal în piesa de vară, spuse Merah după o vreme. N-am acceptat la început pentru că erai bolnavă, dar tata m-a sfătuit să încerc.

— Sunt bucuroasă că ai obținut rolul. Știu că va fi senzațional.

Marah se lansă într-un monolog lung despre piesă, costume și rolul ei.

— Abia aștept să vii să mă vezi. Ochii i se măriră când își dădu seama ce spusese. Coborî din pat încercând cu disperare să schimbe subiectul. Îmi pare rău.

Kate se întinse spre ea și-i atinse ușor obrazul.

— E în ordine, voi fi acolo.

Marah o privi lung. Amândouă știau că putea fi promisiune imposibil de îndeplinit.

— Îți amintești când eram la școala elementară, iar Ashley n-a mai vrut să-mi fie prietenă fără ca eu să știu motivul?

— Sigur că da.

— Am fost împreună în oraș ca două prietene.

Kate înghiți cu greu, simțind amărăciunea lacrimilor cărora nu voia să le dea frâu liber.

— Am rămas întotdeauna prietene, Merah. Chiar și când n-am fost conștiente de asta.

— Te iubesc, mamă.

— Și eu te iubesc.

Marah își șterse ochii și ieși din cameră, închizând ușa încet după ea.

Dar aceasta se redeschise după o clipă, astfel că ea reuși să-și ștergă ochii înainte să apară Tully.

— Am o idee.

Kate începu să râdă, încântată la gândul că viața putea fi uneori haioasă și surprinzătoare.

— Întotdeauna ai avut.

— Ai încredere în mine?

— Spre distrugerea mea finală, am.

Tully o ajută să se așeze în scaunul cu roțile și o înveli în pături.

— Mergem la Polul Nord?

— Ieșim afară, îi răspunse Tully, deschizând ușile franțuzești și scoțând-o

pe ponton. Ți este destul de cald?

— Transpir deja. Vrei să iei trusa de prim-ajutor de pe noptieră?

Tully înșfăca trusa, o lăsă să cadă în poala lui Kate, apoi preluă controlul scaunului cu roțile.

Curtea era uluitor de frumoasă în această seară rece de iunie. Stelele împânziseră cerul și aruncau lumini pe Soundul negru ca smoala. Luna plină strălucea deasupra luminilor depărtate ale orașului. Pajiștea acoperită de iarbă se întindea până la apă. Razele albastrui ale lunii luminau șirul de jucării și bicicletele abandonate într-o parte a cărării murdare de noroi care ducea spre plajă.

Tully o duse spre ponton, în josul unei rampe de lemn care fusese recent adăugată, apoi se opri.

— Închide ochii.

— E întuneric, Tully. Nici nu trebuie...

— Nu pot să aștept la nesfârșit.

Kate începu să râdă.

— Bine. O s-o fac ca să nu te cuprindă vreun acces de furie.

— Nu-mi stă în obicei. Acum închide ochii și ridică brațele în lateral, ca aripile unui avion.

Kate închise ochii și-și întinse brațele.

Tully împinse căruciorul peste o movilă de iarbă. Acolo, la poalele colinei care ducea la plajă se opri.

— Suntem din nou copii, șopti la urechea lui Kate. Suntem în anii '70, ne-am furișat afară din casa ta și ne-am urcat pe biciclete. Începu să împingă scaunul cu roțile; mergea încet, împiedicându-se de smocurile de iarbă împotmolindu-se din cauza terenului denivelat, și totuși Tully continua să-i vorbească. Suntem pe Summer Hill, mergem pe biciclete fără să ne ținem cu mâinile de ghidon, râzând ca două nebune, crezând că suntem invincibile.

Kate simți briza pe capul pleșuv, trecându-i pe lângă urechi, făcând-o să lăcrimeze. Mireasma brazilor verzi, cu coroanele bogate și a pământului reavăn îi umplu nările. Lăsă capul în jos și râse. Pentru un moment, avu senzația că era din nou copil pe Aleea cu licurici, cu cea mai bună prietenă alături, crezând că poate să zboare.

Când drumul lor se termină și ajunseră pe plajă, deschise ochii și-și ridică privirea spre Tully. În clipa aceea, zâmbetul ei amar îi aminti totul despre ele. Stelele păreau artificii, căzând de jur-împrejurul lor.

Tully o instalează într-unul din scaunele de pe plajă, apoi se așeză lângă ea.

Stătură așa, una lângă alta, cum făceau adesea în trecut, vorbind despre

lucruri lipsite de importanță.

Kate se uită înapoi spre casă și, nevăzând pe nimeni pe ponton, se aplecă spre Tully și-i spuse în șoaptă:

— Chiar ai vrea să fii din nou copil?

— Nu, mulțumesc. N-aș schimba pentru nimic în lume locul cu Marah. Atâtea angoase și drame!

— Da, ești în zona liberă de drame. Râzând de propria-i glumă, Kate cotrobăi în trusa din poala ei și scoase o țigară albă, groasă. Văzând privirea uluită a lui Tully, Kate râse și-o aprinse.

— Am rețetă pentru asta.

Un miros dulce, ciudat de vechi de marijuana se contopi cu aerul sărat al mării. Norul de fum zăbovi o vreme între ele, apoi dispăru.

— Ai tras în piept, spuse Tully și amândouă au izbucnit din nou în râs. Cuvântul le-a trimis în spirală spre anii '70.

Și-au trecut țigara una alteia și au continuat să discute și să chicotească. Erau atât de absorbite de ceea ce făceau, încât niciuna n-a auzit pași venind din spatele lor.

— V-am scăpat din vedere zece minute, fetelor, și ați și început să fumați marijuana. Doamna Mularkey se afla acolo îmbrăcată în blugii prespălați și un tricou din anii '90, poate din 80, cu părul ei alb ca neaua strâns într-o coadă de cal. Știți că după asta urmează lucruri și mai rele, nu? Cum ar fi hainele cu despicături sau LSD.

Tully se abținu să nu izbucnească în râs.

— Doar despicăturile o să le refuzăm.

— Regula asta am încercat să i-o impun lui Marah când își alege pantalonii, spuse Kate chicotind.

Doamna Mularkey și-a tras mai aproape un scaun și l-a așezat lângă Kate. Apoi s-a aplecat spre ea. Pentru moment au stat așa toate trei, uitându-se una la alta în timp ce fumul alb se ridica în aer.

— Ei, bine? spuse doamna Mularkey în final. V-am învățat să împărțiți totul, nu?

— Mamă!

Doamna Mularkey începu să gesticuleze.

— Voi fetele din anii '70 vă credeți cele mai grozave. Lăsați-mă să vă povestesc câte ceva din anii '60, și-o să vedeți că nu aveți nimic în plus față de mine. Luă țigara cu marijuana, o duse la gură, trase prelung în piept, reținând o clipă fumul și dându-l apoi afară. La naiba, Katie, cum credeai că am trecut prin anii adolescenței când cele două fete ale mele se furișau noaptea din casă și plecau cu bicicletele în toiul nopții?

— Ați știut de asta? se minună Tully.

Kate râse.

— Spuneai că doar băutura te-a ținut pe linia de plutire.

— Oh! exclamă doamna Mularkey. Și asta.

La ora unu erau în bucătărie dând iama prin frigider, când Johnny intră și observă grămada de mâncare de pe masă.

— Cineva a fumat droguri.

— Să nu-i spui mamei, îl rugă Katie.

Auzind-o, mama și Tully au pufnit în râs.

Kate s-a rezemat în scaunul cu rotile, uitându-se lung la soțul ei. În lumina difuză din hol, cu ochelarii săi bifocali, cu un tricou vechi cu Rolling Stones, arăta ca un profesor modern.

— Sper c-ai venit să ni te alături.

El se apropie, se aplecă și-i șopti:

— Ce-ai zice de o petrecere privată?

Ea îi înlănțui gâtul cu brațele.

— Mi-ai ghicit gândurile.

El a luat-o în brațe și după ce le-au urat noapte bună tuturor, a dus-o în noua lor cameră. Ea s-a ghemuit la pieptul lui și și-a îngropat fața în curba gâtului lui, mirosind a aftershave-ul de dimineață. Era același aftershave ieftin pe care i-l dăruiau copiii la fiecare Crăciun.

În baie a ajutat-o să meargă la toaletă și i-a servit drept cârjă cât timp ea s-a spălat pe dinți și pe față. Când era pregătită de culcare, se simțea deja epuizată. S-a poticnit prin cameră la brațul lui Johnny. Pe la jumătatea drumului, el a ridicat-o din nou în brațe și a dus-o în pat.

— Nu știu cum pot să dorm fără tine în pat, spuse ea.

— Sunt chiar aici. La jumătate de metru. Dacă ai nevoie de mine peste noapte, strigă-mă.

Ea i-a atins fața.

— Întotdeauna am nevoie de tine. Știi asta.

Chipul lui s-a schimonosit la auzul cuvintelor ei, și Kate și-a dat seama cât de grea era povara pe care cancerul ei a pus-o pe umerii lui. Arăta îmbătrânit.

— Și eu am nevoie de tine. S-a aplecat și a sărutat-o pe frunte.

Asta a înspăimântat-o de moarte; sărutul pe frunte era pentru oamenii bătrâni, sau pentru străini. L-a apucat de mână și i-a spus disperată:

— N-o să mă sparg.

Încet, privind-o lung, el a sărutat-o și, pentru un moment, timpul și ziua de mâine au pierit. Erau doar ei doi; când el s-a retras, Kate a simțit că i se

face frig.

Numai dacă ar fi avut ce-și spune, cuvinte care să-i facă să treacă mai ușor peste obstacole.

— Noapte bună, Katie, i-a spus el în cele din urmă și s-a întors.

— Noapte bună, i-a răspuns ea în șoaptă, urmărindu-l cum se duce în patul său.

36

ăptămâna următoare, Kate s-a lăsat mângâiată de soarele verii timpurii; și-a petrecut zilele cuibărită sub șalurile călduroase într-un șezlong pe plajă, scriind cu furie în jurnal, vorbind cu copiii, cu soțul, sau cu Tully. Seara, Lucas și William spuneau cele mai lungi și mai cunoscute povești din lume. La sfârșitul lor, toată lumea râdea. După aceea, adulții se strângeau în jurul focului. Discutau tot mai mult despre trecut când erau prea tineri ca să conștientizeze acest lucru, când o lume întreagă li se aștemea la picioare și visele erau la fel de ușor de cules ca margaretele. Cea mai distractivă secvență era aceea în care Tully încerca să preia sarcinile casei. Ardea mâncarea, alerga cu bicicleta în acea insulă unde nu există catering, strica lenjeria și primea în mod repetat instrucții cum să folosească aspiratorul.

Lui Katie îi făcea plăcere deosebită când își auzea prietena bodogănind:

— E cam grea munca de casnică. De ce nu mi-ai spus niciodată? Nu e de mirare că arătai atât de obosită în ultimii cincisprezece ani.

În alte condiții, aceasta ar fi fost cea mai mare bucurie a lui Katie. Măcar acum se afla în centrul atenției.

Dar indiferent cât încercau ceilalți să facă totul să pară normal, viața lor era ca o fereastră murdară, care nu mai putea fi curățată. Fiecare clipă era marcată de boală. Ca întotdeauna, Kate trebuia să le arate calea, să le zâmbească, să se arate optimistă. Totul era în regulă atâta timp cât ea era puternică și aparent rezistentă. Atunci râdeau și vorbeau și pretindeau că viața lor a intrat pe făgașul normal.

Era epuizantă această susținere a sentimentelor lor, dar ce opțiune avea? Uneori când sarcina devenea prea grea, dubla cantitatea de analgezice, se cuibărea pe canapea cu Johnny și adormea pur și simplu. Când se trezea, era pregătită să le zâmbească din nou.

Duminica dimineața se simțea copleșită. În ziua aceea era prezentă toată lumea – mama, tata, Sean și prietena lui, Tully, Johnny, Marah și gemenii. Spuneau tot felul de povești pe rând, așa că rareori survenea vreo pauză în discuție.

Kate îi asculta, încuviința și pretindea că-i este foame, chiar dacă avea

dureri și stare de vomă.

Tully a observat asta. Când i-a dat crema făcută de mama, s-a uitat la Kate și i-a spus:

— Arăți ca naiba.

Toți au fost de aceeași părere.

Kate a încercat să glumească, dar își simțea gura prea uscată ca să poată articula cuvintele.

Johnny a ridicat-o de pe scaunul cu roțile și a dus-o în camera ei.

Când s-a dus înapoi în pat, sedată fiind, și-a țintuit soțul cu privirea.

— Cum este? a întrebat Tully, intrând în cameră și oprindu-se lângă Johnny.

Kate i-a văzut acolo umăr la umăr și a simțit că-i iubește dureros de mult. Ca întotdeauna, persista și acea umbră de gelozie, dar asta era pentru ea un lucru la fel de obișnuit ca bătăile inimii.

— Speram să mă simt suficient de bine ca să merg cu voi la cumpărături, spuse Kate. Voiam s-o ajut pe Marah să-și aleagă rochia de bal. Va trebui să faci tu asta, Tully. Încercă să zâmbească. Să n-o dezgolească prea mult, da? Și fii atentă la pantofi. Marah are impresia că poate purta pantofi cu toc, dar eu sunt îngrijorată... Kate se încruntă. Mă asculți?

Johnny îi zâmbi lui Tully.

— Ai spus ceva?

Tully își duse o mână la piept, reproducând scena inocenței lui Scarlett O Hara.

— Eu? Știi ce rar vorbesc. Lumea zice că sunt prea tăcută.

Kate își ridică patul ca să ajungă în șezut.

— Ce este cu toată comedia asta? Eu încercam să vă comunic ceva important.

Se auzi soneria.

— Cine poate fi? spuse Tully. Mă duc să văd.

Marah își vârî capul în cameră.

— Au venit. E gata?

— Cine a venit? Pentru ce să fiu gata? Nici nu apucă Kate să rostească aceste cuvinte, că începu parada în camera ei. Primul a intrat un bărbat în salopetă, care împingea un stativ cu rochii lungi până la pământ. Apoi Marah, Tully și mama invadară spațiul îngust.

— Tată, spuse Marah. Băieții n-au voie să intre.

Johnny o sărută pe Kate pe obraz și ieși.

— Singurul avantaj pe care ți-l conferă bogăția, spuse Tully, mă rog, sunt mai multe lucruri bune, dar cel mai important este că poți să suni la

Nordström, să ceri să ți se aducă toate rochiile de bal cu măsurile de la patru la șase, și ei se vor conforma.

Marah veni la marginea patului.

— Nu mi-aș fi putut alege prima rochie de bal fără să-ți cer părerea, mamă.

Kate nu știu dacă era cazul să râdă sau să plângă, așa că le făcu pe amândouă.

— Nu te îngrijora, spuse Tully. I-am cerut în mod expres vânzătorului să lase rochiile mai deocheate la magazin.

Când au auzit-o, toate au izbucnit în râs.

Pe măsură ce săptămânile treceau, Kate se simțea tot mai slăbită. În pofida eforturilor pe care le făcea și a optimismului ei autoimpus, trupul începea să-i cedeze puțin câte puțin. Nu-și mai găsea câte un cuvânt, nu mai putea termina o frază, degetele îi tremurau incontrollabil, avea o stare de vomă care adesea devenea insuportabilă și la toate acestea se adăuga frigul. Era tot timpul înghețată bocnă.

Și mai presus de toate, era durerea. Pe la sfârșitul lui iulie, când nopțile s-au lungit căpătând gustul dulce al unei piersici coapte, ea aproape își dublase doza de morfină și nimănui nu părea să-i pese. După cum spusese doctorul:

— Acum nu mai contează dacă devii dependentă.

Ea era o actriță destul de bună, așa că nu observa nimeni cât de slăbită era. Știa cu toții că nu se putea duce la plajă decât cu scaunul cu rotile și adesea adormea profund înainte să înceapă filmul de seară, dar în aceste zile de vară, în casa lor era o agitație continuă.

Tully preluase treburile pe care le făcea Kate în timpul zilei și se descurca atât cât putea de bine, ceea ce lui Kate îi oferea răgazul necesar pentru a scrie în jurnalul ei. În ultimul timp, își făcea probleme că nu va apuca să-l termine, iar acest gând o speria.

Ciudat era că nu se temea de moarte. Oricum, n-o mai speria așa de tare. Sigur că mai avea atacuri de panică atunci când se gândea la Sfârșit, dar chiar și acestea erau mai puțin frecvente. Tot mai des nu-și mai dorea nimic altceva decât să se odihnească.

Totuși nu le putea spune asta. Nici măcar lui Tully, care ar fi fost în stare s-o asculte ore în șir. Ori de câte ori Kate aducea discuția despre viitor, Tully tresărea și făcea câte un comentariu teribilist.

Oricum, moartea era o chestiune individuală.

— Mamă? spuse Marah deschizând ușa încet.

Kate făcu un mare efort să-i zâmbească.

— Bună, iubito. Am crezut că te duci la Little Beach astăzi, cu gașca.

— Am avut de gând să merg.

— Și de ce te-ai răzgândit?

Marah făcu un pas înainte. Câteva clipe, Kate a fost tulburată de felul în care arăta fiica ei; mai avusese un puseu de creștere. Înaltă, de aproape un metru șaptezeci, se și împlinise, devenind femeie chiar sub ochii lui Kate.

— Trebuie să fac ceva.

— Bine. Despre ce este vorba?

Marah se întoarce, se uită spre hol, apoi o privi din nou pe Kate.

— Ai putea veni în living?

Kate fu pe punctul să refuze, dar se răzgândi. Își puse capotul, căciulița și mănușile. Luptând cu greața și cu epuizarea se ridică anevoie din pat.

Marah o luă de braț și o ajută, preluând rolul de mamă, apoi o duse în living unde, în pofida căldurii de afară, ardea focul în șemineu. Lucas și William încă în pijamale, stăteau alături, pe canapea.

— Bună, mami, au spus într-un glas, arătându-și dinții cu spații goale între ei.

Marah a instalat-o pe Kate lângă băieți, i-a strâns capotul în jurul picioarelor și s-a așezat lângă ea.

Kate a zâmbit.

— Parcă am fi într-una din acele piese pe care le jucați când erați mici.

Marah a încuviințat și s-a ghemuit lângă ea. Totuși, când se uita la Kate nu zâmbea.

— Cu mult timp în urmă, spuse cu o voce ezitantă, tu mi-ai dăruit o carte deosebită.

— Ai o mulțime de cărți.

— Mi-ai spus că într-o zi voi fi tristă și deabusolată, și atunci voi avea nevoie de ea.

Kate ar fi vrut să se retragă brusc, să se detașeze, dar nu putea din cauza băieților.

— Da, îngăimă ea.

— În ultimele trei săptămâni am încercat s-o citesc de câteva ori, dar n-am reușit.

— E în ordine...

— Și cred că înțeleg din ce motiv. Toți avem nevoie de ea. Se întinse spre capătul mesei și luă exemplarul din *Hobbit* dăruit de Kate. I se păru că trecuse mult timp de când îi făcuse cadouri fiicei sale acest roman. Cu o viață de om în urmă, dar nu mai mult de o fracțiune de secundă.

— Ura! exclamă William. Marah o să ne citească.

Lucas îl lovi cu cotul.

— Taci.

Kate își petrecu brațele pe după umerii băieților și privi chipul frumos al fiicei sale.

— Dă-i drumul.

Marah se așază lângă Kate și deschise cartea. Vocea i-a tremurat puțin la început, dar pe măsură ce se derula povestirea, și-a recăpătat puterea de a continua. „Într-o gaură din pământ trăia un umanoid...”

Luna august a trecut repede și a venit leneșul septembrie. Kate încerca să se bucure de fiecare moment al zilei, dar în pofida gândirii sale pozitive, nu avea cum să ocolească oribilul adevăr: se topea pe picioare.

Se atârna de brațul lui Johnny și se concentra asupra mersului. Un picior cu papuc în fața celuilalt, continuă să respiri. Se plictisise îngrozitor să fie dusă în scaunul cu roțile, sau purtată pe brațe ca un copil, dar mergea tot mai greu. Avea și dureri de cap; unele erau atât de cumplite încât o storceau de puteri, făcând-o incapabilă să-și amintească oamenii și lucrurile din jur.

— Ai nevoie de oxigen? o întreabă Johnny, aplecându-se aproape de urechea ei, să nu-l audă copiii.

— Parcă aş fi Lance Armstrong în timpul Turului Franței, încercă să zâmbească. Nu, mulțumesc.

El o așază pe ponton, în scaunul ei preferat și strânse în jurul ei pătura de lână.

— Ești sigură că nu vei avea probleme cât timp suntem plecați?

— Stai liniștit. Marah trebuie să meargă la repetiții, iar băieții nu vor să rateze Little League. În ce o privește, pe Tully, se va întoarce repede.

Johnny izbucni în râs.

— Nu știu. Eu pot realiza un întreg documentar în timpul de care are ea nevoie ca să cumpere ce trebuie pentru o singură masă.

Zâmbi și Kate.

— A învățat o mulțime de lucruri în ultimul timp.

După plecarea lui, în casă se lăasă o liniște nefirească. Ea rămase cu privirea ațintită asupra strălucitorului Sound și a diademei ce împodobește orașul pe malul opus, amintindu-și brusc că locuise cândva acolo, lângă piața publică, o tânără dornică să îmbrățișeze o carieră, cu umeri falși, centuri și cizme rulate până la jumătatea gambei. Atunci l-a văzut prima dată pe Johnny și s-a îndrăgostit iremediabil de el. Încă își mai amintea multe din momentele petrecute cu el, când o sărutase prima oară și-i spusese pe nume, asigurând-o că nu voia să-i facă rău.

Atingând poșeta aflată lângă ea, își scoase jurnalul și îl privi, plimbându-

și mâna peste materialul din piele al copertii. Era aproape terminat acum. Scrisese tot, sau cel puțin ceea ce putuse să-și amintească și asta o ajutase mult, așa cum sperase că într-o zi îi va ajuta și pe copiii ei. Deschise pagina la care rămăsese și începu să scrie:

Tochmai ăsta este lucrul cel mai amuzant când îți scrii povestea vieții. Începi prin a încerca să-ți amintești datele, orele și numele. Ai impresia că relatezi întâmplările din viața ta, că atunci când vei vrea să-ți amintești de ele vei reține doar succesele și eșecurile, cursul vieții din tinerețe și la vârsta maturității, dar asta nu este totul. Dragostea. Familia. Râsul. Doar atât se întipărește în memorie după ce se spune și se face totul. O mare parte din viață am crezut că n-am făcut de-ajuns sau că n-am avut aspirații prea mari. Sper că mi se poate ierta prostia. Eram tânără. Aș vrea ca fiii mei să știe cât sunt de mândră de ei și de mine. Am avut tot ce ne-a trebuit, voi, tata și eu. În ce mă privește, mi s-a oferit tot ce mi-am dorit vreodată.

Dragoste.

Asta ne amintim.

Închise jurnalul. Nu mai era nimic de spus.

Tully se întoarse triumfătoare de la magazin. Puse sacoșele pe masă, le descărcă una câte una, apoi deschise o cutie de bere și ieși afară.

— **Magazinul ăsta e o junglă, Katie. Cred că am mers greșit în sus sau spre ieșire, nu mai știu. M-au considerat Inamicul Public numărul unu. N-am auzit niciodată atâtea claxoane.**

— **Noi, mamele casnice nu avem prea mult timp pentru cumpărături.**

— **Nu știu cum te-ai descurcat cu toate. Eu sunt epuizată pe la ora zece dimineața.**

Kate izbucni în râs.

— **Stai jos.**

— **Dacă mă dau peste cap și fac pe moarta primesc vreun biscuit?**

Kate îi întinse jurnalul.

— **Citește-l tu prima.**

Tully trase adânc aer în piept. O văzuse pe Katie scriind toată vara în acest jurnal, la început repede, cu ușurință, apoi din ce în ce mai greu. În ultimele săptămâni, starea ei se agrava simțitor.

Se așeză încet jos, mai bine zis se lăsă să cadă, incapabilă să spună ceva din cauza nodului din gât. Știa că ar face-o să plângă, dar și să se înalțe spre culmi. Întinzându-se, luă mâna lui Kate în palmele sale, apoi deschise jurnalul la prima pagină.

Îi sări în ochi o frază.

Prima dată când am văzut-o pe Tully Hart, mi-am zis: Oh! Ce săni!

Tully a început să râdă și a continuat să citească. Pagină după pagină.

Ne strecurăm afară? Sigur că da. Ia-ți bicicleta. Și: o să-ți rad sprâncenele ca să le dau formă., oh!... asta nu e bine...

Părul îți stă... poate ar trebui să citesc din nou instrucțiile...

Râzând, Tully se întoarse spre ea. Aceste amintiri au făcut ca, pe moment, totul să pară normal.

— Cum ai putut fi prietenă cu mine?

Kate îi întoarse zâmbetul.

— Cum aş fi putut să nu fiu?

Tully se simţi ca o impostoare când se strecură în patul lui Kate şi al lui Johnny. Ştia că era îndreptăţită să se afle în această încăpere, dar noaptea asta se simţea mai nelalocul ei ca de obicei. Citindu-i jurnalul îşi reamintise tot ce împărţise cu Kate, tot ce pierdeau.

În cele din urmă, după ora trei, căzu într-un somn binecuvântat. Visă Alea cu licurici, două fete care mergeau cu bicicletele pe Summer Hill noaptea. Vântul aducea miros de fân proaspăt cosit, iar stelele străluceau. *Uite, Katie, mergem fără să ne ţinem de ghidon! Dar Kate nu era acolo. Bicicleta ei zăngănea pe drum, iar panglicile albe, de plastic fluturau la capătul mâânerelor sudate din plastic.*

Tully se ridică încercând să-şi potolească bătăile inimii.

Tremurând, coborî din pat şi-şi puse halatul. Pe hol trecu pe lângă zeci de amintiri, fotografiile din această viaţă pe care o împărţiseră de-a lungul atâtor ani şi pe lângă două uşi închise de dormitor. Dincolo de ele, copiii dormeau, cufundaţi probabil în vise asemănătoare.

Jos în bucătărie îşi făcu o ceaşcă de ceai şi ieşi pe ponton, unde aerul rece îi permitea să-şi recapete respiraţia.

— Ai visat urât?

La auzul vocii lui Johnny, tresări surprinsă. Stătea într-unul din scaune şi o privea. În ochii lui văzu aceeaşi tristeţe care-i umplea şi ei fiecare secundă, invadându-i întreg trupul.

— Hei, spuse aşezându-se într-un scaun de lângă el.

O briză rece batea dinspre Sound, şi fluieratul ei straniu acoperi zgomotul familiar al valurilor.

— Nu ştiu cum să fac asta, îi spuse el încet.

— Acelaşi lucru mi l-a mărturisitşi Katie, zise ea şi tocmai conştientizarea acestei similitudini făcu să i se strângă inima şi mai tare. Voi doi trăiţi o poveste de dragoste adevărată.

Johnny se întoarse spre ea şi în lumina palidă a lunii ea i-a văzut chipul încordat, ridurile din jurul ochilor. Ținea totul în el, făcând eforturi supraomeneşti să fie puternic pentru toţi.

— Nu trebuie s-o faci faţă de mine, ştii asta, spuse ea încet.

— Ce să fac?

— Să fii puternic.

Cuvintele păreau să fi eliberat o parte din el. În ochi îi străluceau lacrimile; s-a aplecat şi n-a zis nimic, doar umerii i se zguduiau.

Ea i-a luat mâna în palmele sale și i-a ținut-o strâns, cât timp el a plâns.

— Timp de douăzeci de ani, de fiecare dată când m-am uitat în jur, voi doi erați împreună.

Tully și Johnny se întoarseră brusc.

Kate stătea în cadrul ușii, înfășurată într-un halat imens. Fără păr și incredibil de slabă, arăta ca un copil care se distrează îmbrăcându-se cu hainele din dulapul mamei sale. Le mai spusese lucrul acesta și înainte; știa asta cu toții, dar acum ea zâmbea. Era tristă, însă împăcată.

— Katie, zise Johnny cu vocea aspră, privind-o cu ochi strălucitori. Nu-ți...

— Vă iubesc pe amândoi, le spuse ea, fără a se îndrepta spre ei. Vă veți alina unul pe altul... veți avea grijă unul de celălalt și de copiii... când nu voi mai fi...

— Nu spune asta, zise Tully izbucnind în plâns.

Johnny a sărit în picioare. Și-a prins încet soția în brațe și a sărutat-o lung... lung...

— Du-o în patul tău, Johnny, îi spuse Tully, încercând să zâmbească. Eu dorm în camera de oaspeți.

Johnny a dus-o sus cu atâta grijă, încât ei nu i-a mai păsat că e bolnavă. A așezat-o pe marginea patului.

— Aprinde focul.

— Ți-e frig?

Era înghețată până în măduva oaselor. A dat din cap și a schițat gestul de a se ridica atunci când el a traversat încăperea și a aprins focul. Cu un fâșâit, flăcările portocalii și albastre s-au ridicat imediat din bușteni, pictând încăperea cu o lumină slabă, aurie.

Când el s-a întors și s-a așezat lângă ea, Kate s-a întins înce* și i-a urmărit conturul buzelor cu vârful degetelor.

— Prima oară m-ai sedus pe podea în fața focului, îți amintești?

El a zâmbit, iar ea, ca o femeie oarbă, i-a urmărit conturul buzelor cu buricul sensibil al degetului.

— Dacă uni amintesc bine, parcă tu m-ai sedus.

— Și dacă aș vrea s-o fac și acum?

El părea atât de speriat încât ea fu pe punctul să izbucnească în râs, dar nu era hazliu.

— Se poate?

El a prins-o în brațele sale. Ea știa că slăbise atât de mult, încât nu mai rămăsese nimic din ea.

Nu mai rămăsese nimic din ea.

Kate a închis ochii și l-a strâns în brațe. Patul i s-a părut brusc atât de imens, ca o mare de bumbac alb în comparație cu patul de jos care devenise al ei.

Încet, Kate și-a scos capotul, apoi cămașa de noapte, încercând să facă abstracție de faptul că picioarele ei erau subțiri ca niște bețe. Mai rău arătau sânii, ca un câmp de luptă. Parcă ar fi fost un băiețel, numai că avea și cicatrice.

Johnny și-a scos hainele, le-a aruncat deoparte, s-a urcat în pat lângă ea, trăgând păturile pe coapsele ei. Inima ei bătea puternic când l-a privit.

— Ești atât de frumoasă, i-a șoptit el, aplecându-se să-i sărute cicatricele.

Ușurarea și dragostea i-au deschis sufletul. L-a sărutat cu răsuflarea întretăiată. În cei douăzeci de ani de căsătorie făcuseră dragoste de mii de ori și fusese grozav de fiecare dată, dar acum era necesară multă precauție. Ea știa că el se trezea să nu-i frângă oasele. Mai târziu nici nu-și mai aminti cum se întâmplase totul, cum ajunsese ea deasupra; știa doar că avea nevoie de fiecare parte a trupului lui, că tot ce-a exista vreodată în viața ei, era indestructibil legat de bărbatul acesta. Când el o penetra încet și ușor, ea îi veni în întâmpinare, și în acea secundă Kate redeveni femeie întreagă. Se aplecă și-l sărută, simțindu-i gustul lacrimilor.

El îi strigă numele atât de tare, încât ea îl reduse la tăcere așezându-i palma pe gură, iar dacă ar mai fi avut putere să respire ar fi râs din toată inima la izbucnirea lui și ar fi șoptit: *copiii!*

Dar, câteva secunde mai târziu, propriul ei orgasm a făcut-o să uite totul, cu excepția unei coplesitoare senzații de plăcere. În final, zâmbind, simțindu-se din nou tânără, s-a cuibărit la pieptul lui. El și-a petrecut brațul pe după umerii ei și a tras-o mai aproape. Au zăcut mult timp așa, pe jumătate ridicați pe maldărul de perne, urmărind dansul flăcărilor, fără să scoată o vorbă.

Apoi, Kate i-a spus încet ce avea în minte de mult timp.

— Nu suport gândul că vei fi singur.

— Nu voi fi singur niciodată. Avem trei copii.

— Știi la ce mă refer. Aș înțelege dacă tu și Tully...

— Nu spune asta. El a privit-o în cele din urmă și în ochii lui ea a văzut o durere atât de profundă, încât i-a venit să plângă.

— N-ai existat decât tu dintotdeauna – numai tu, Katie. Tully a fost o aventură de o noapte, cu mult timp în urmă. N-am iubit-o nici atunci, și cu atât mai mult acum. Nicio secundă. Tu ești inima și sufletul meu. Lumea mea. Cum se poate să nu știi asta?

Ea i-a citit adevărul pe chip, l-a simțit în tremurul vocii lui și i s-a făcut

rușine. Ar fi trebuit să-și dea seama de lucrul acesta cu mult timp în urmă.

— Știu asta. Numai că sunt atât de îngrijorată pentru tine și pentru copii. Nici nu vreau să mă gândesc...

După această discuție se simțea de parcă ar fi înotat prin acid, așa de tare o ardeau carnea și oasele.

— Știu, iubito, spuse el în cele din urmă. Știu.

Dliua în care a avut loc spectacolul de vară se anunța senină și răcoroasă. O frumoasă după-amiază din nord-vest. Kate ar fi vrut s-o ajute pe Marah să se pregătească pentru eveniment, dar se simțea mult prea slăbită. Trebuia să facă un efort pentru a zâmbi. Durerea din spatele ochilor era acum constantă, ca ticăitul exasperant al unui ceas cu alarmă, care nu putea fi oprit.

Așadar, Kate i-a transferat atribuțiile sale lui Tully, care le-a îndeplinit ca o campioană.

Kate a dormit mai tot timpul. Când s-a lăsat seara, era cât se poate de odihnită în aceste condiții și pregătită pentru ceea ce va urma.

— Ești sigură că te simți în stare? o întrebă Tully la șase patruzeci și cinci.

— Nu-ți face griji. Poate ar trebui să mă machiezi puțin, ca să nu sperii copiii.

— Am crezut că nu vrei. Dar ți-am adus o perucă, dacă nu te deranjează.

— Mi-ar plăcea, sigur. M-aș fi gândit și eu la soluția asta, dacă aș mai fi avut vreo celulă vie. A întins mâna după masca de oxigen și a inspirat de câteva ori.

Tully a ieșit din încăpere și s-a întors cu trusa de machiaj.

Kate și-a ridicat patul și a închis ochii.

— Mă simt ca altădată.

Tully vorbea ca și cum ar fi făcut o vrajă accentuându-i sprâncenele, rimelându-i genele. Kate se lăsa legănată de vocea prietenei sale.

— Ți-am pregătit un dar, știi. Ai o lamă?

Lui Kate îi veni să râdă. Poate chiar o făcu.

— Bine, spuse Tully în cele din urmă. Este momentul să încerci peruca.

Kate a clipit de câteva ori, dându-și seama că adormise și a făcut o grimasă.

— Îmi pare rău.

— Nu-ți face probleme din cauza mea. Nu mă deranjează că lumea doarme în timp ce eu vorbesc.

Kate și-a scos tichia tricotată de pe cap și mănușile, înghețase bocnă.

Tully i-a pus peruca pe cap, i-a aranjat-o, apoi a ajutat-o pe Kate să

îmbrăce o rochie neagră de lână, ciorapi și cizme. După ce a așezat-o în scaunul cu roțile și a învelit-o cu pături, Tully a dus-o la oglindă.

— E bine?

Kate s-a privit în oglindă, era palidă, trasă la față, cu ochii care păreau imenși sub sprâncenele desenate, păr strălucitor lung până la umeri, buzele roșii perfect desenate.

— Grozav, spuse ea, sperând ca din tonul ei să fi răzbătut sinceritatea.

— Bine, zise Tully. Hai să vedem ce e cu trupa și să mergem.

După o jumătate de oră, opreau în fața sălii. Veniseră atât de devreme că nu se mai aflau alte mașini în parcare. Perfect. Johnny a așezat-o pe Kate în scaunul cu roțile, a acoperit-o cu pături și a dus-o spre intrarea în clădire.

În interior au ocupat aproape întregul rând, păstrând locuri și pentru restul familiei; scaunul lui Kate a fost așezat la capătul rândului.

— Mă întorc în treizeci de minute cu ai tăi și cu băieții, îi spuse Johnny lui Kate. Mai ai nevoie de ceva?

— Nu.

După plecarea lui, ea și Tully au rămas singure în sala goală. Kate tremura, așa că și-a strâns păturile în jurul său. Îi zvâcnea capul și-i era rău de la stomac.

— Vorbește-mi, Tully. Despre orice.

Tully nu rată ocazia. A început să-i povestească despre repetițiile din ziua precedentă, apoi a trecut la problemele pe care i le crease orarul autobuzului.

Kate închise ochii și brusc redeveniră copile, stând pe malul râului Pilchuck și întrebându-se ce fel de viață le rezerva soarta.

Vor fi jurnaliste de televiziune. Într-o zi îi voi spune lui Mike Wallace că n-aș fi putut să mă descurc fără tine. Visuri.

Fuseseră atât de multe și un număr surprinzător de mare se adevăra. Lucrul cel mai ciudat era că ea nu le premise deajuns când avusese ocazia să o facă.

Rezemându-se în scaun, spuse încet:

— Îl mai cunoști pe tipul care se ocupă de programul teatral la USC?

— Sigur că da. Tully o privi lung. De ce?

Kate simți cum prietena sa îi cercetează profilul. Fără a o privi în ochi, își îndreptă peruca.

— Poate îl suni. Lui Marah i-ar plăcea să se ducă acolo, în clipa următoare îi spuse: Eu nu voi mai fi aici s-o ajut. Pe niciunul din ei. Marah va merge la facultate, fără...

— Am crezut că nu vrei să lucreze în domeniul artelor.

— Mă sperie cumplit gândul că fiica mea ar putea ajunge la Hollywood. Dar tu ești o stea de televiziune, iar tatăl ei e producător de știri. Biata copilă e înconjurată de visători. Ce șanse ar avea? Se întoarce și-i strânse mâna lui Tully. Mai mult ca orice își dorea s-o privească pe Tully, dar n-o putea face, nu îndrăznea. Vei avea grijă de ea și de copiii, nu?

— Întotdeauna.

Kate schiță un început de zâmbet; acest unic cuvânt îi mai atenuă puțin tristețea. Știa un lucru despre Tully; întotdeauna își ținea cuvântul.

— Și poate că o vei mai căuta pe Cloud.

— E ciudat că-mi spui asta. Plănuiam s-o fac. Într-o zi.

— Bine, spuse Katie încet, dar cu fermitate. Când ajungi la capăt... îți dai seama că dragostea și familia contează cel mai mult. Nimic altceva.

— Tu ești familia mea, Kate.

— Știu. Vei avea nevoie de mai mult, după...

— Te rog să nu spui asta.

Kate își privi prietena. Îndrăzneată, impertinentă, mai puternică decât viața, Tully răzbătuse ca un leu în junglă, fiind rege întotdeauna. Acum era tăcută, temătoare. Ideea apropiatei morți a lui Kate o dezechilibrase, făcând-o să se simtă neînsemnată.

— Voi muri, Tully. Indiferent dacă nu vorbim despre asta, tot nu schimbăm lucrurile.

— Știu.

— Uite ce aș vrea să-ți spun. Mi-a plăcut viața pe care am dus-o. Am așteptat mult timp până să începă. Mi se părea că mă rezumam doar să conduc mașina, să fac cumpărături și să aștept. Dar știi ce? N-am pierdut nimic din viața de familie. Niciun moment. Am participat la tot. Asta îmi voi aminti mereu, iar ei se vor avea unii pe alții.

— Da.

— Totuși îmi fac probleme din cauza ta, spuse Kate.

— Ar trebui.

— Te temi de dragoste, dar ai atât de mult de oferit.

— Știu, am irosit o mulțime de ani lamentându-mă că sunt singură și mi-am complicat viața cu bărbați nepotriviți, sau care nu erau liberi, dar adevărul e că mi-am iubit mai mult cariera și, în general mi-a fost de ajuns. Asta m-a făcut fericită. Pentru mine este important să știi lucrul ăsta.

Kate îi aruncă un zâmbet obosit.

— Știi că sunt mândră de tine. Ți-am repetat îndeajuns lucrul acesta?

— Și eu sunt mândră de tine. Tully se uită la prietena sa cea mai bună, și în acea unică privire se aglomerară cei treizeci de ani petrecuți împreună,

amintindu-le amândurora de fetele care fuseseră, de visurile pe care și le împărtășiseră, de femeile care ajunseseră. Am făcut totul bine, nu-i așa?

Înainte de a primi răspunsul lui Kate, ușile sălii se deschiseră și lumea intră înăuntru.

Johnny, mama, tata și băieții își ocupară locurile chiar în clipa în care luminile începură să pâlpâie.

Apoi s-au aprins luminile de pe scenă, cortina grea de catifea s-a desfăcut încet, scoțând la iveală macheta unui orașel realizată cu mijloace modeste. Marah a pășit pe scenă, îmbrăcată în varianta de liceu a unui veșmânt din secolul al nouăsprezecelea. Când Marah a început să vorbească, s-a petrecut o minune. Nu există alt cuvânt mai potrivit.

Kate a simțit mâna lui Tully strângând-o ușor. Când Marah a ieșit de pe scenă în mulțimea de ovații, inima lui Kate s-a umplut de mândrie. S-a aplecat spre Tully și i-a șoptit:

— Acum știi de ce i-am pus numele tău.

Tully s-a întors spre ea.

— De ce?

Kate a încercat să schițeze un zâmbet, dar n-a reușit. I-a trebuit aproape un minut înainte de a-și găsi vocea ca să spună:

— Pentru că este cea mai bună dintre noi două.

Sfârșitul a venit într-un octombrie ploios și mohorât. Cu toți cei dragi adunați în jurul patului și-a luat rămas-bun de la ei, șoptindu-i fiecăruia câteva cuvinte din inimă. Apoi, când ploaia a lovit fereastra și s-a lăsat întunericul, ea a închis ochii pentru ultima oară.

Ultima listă cu *Lucruri de făcut* a lui Kate cuprindea indicații referitoare la înmormântarea ei, și Tully a urmat-o cu sfințenie. Biserica catolică de pe insulă era plină de fotografii, flori și prieteni. Gestul lui Kate de a opta pentru florile preferate ale lui Tully, nu ale ei, n-a surprins pe nimeni.

Zile întregi, Tully nu s-a putut concentra. S-a ocupat de detalii și s-a îngrijit de tot în timp ce familiile Ryan și Mularkey stăteau pe plajă ținându-se de mâini, amintindu-și din când în când să și vorbească.

Tully s-a pregătit pentru ziua aceasta, amintindu-și că o profesionistă trebuie să-și păstreze zâmbetul pe buze, indiferent ce s-ar întâmpla. Dar când a venit clipa și au ajuns în fața bisericii, s-a speriat.

— N-o s-o pot face, a spus.

Johnny i-a luat mâna. Ea aștepta cuvinte de consolare, dar el n-a rostit niciunul.

În vreme ce stăteau acolo în tăcere, cu copiii, pe bancheta din spate uitându-se toți la biserică, familia Mularkey a parcat în fața lor.

Venise momentul. Ca un stol de ciori negre au venit împreună sperând ca numărul lor mare să-i facă puternici. Ținându-se de mână au trecut de mulțimea de oameni înlăcrimați, au urcat treptele masive de piatră ale bisericii și au intrat.

— Suntem în rândul din față stânga, a spus doamna Mularkey apropiindu-se.

Tully s-a uitat la Marah care plângea încet, iar figura ei i-a sfâșiat inima.

Ar fi vrut să-și aline fina, să-i spună că totul va fi bine, dar amândouă știau mai mult.

— Te-a iubit din tot sufletul, i-a zis, întrezărind brusc viitorul lor straniu. Vor fi prietene într-o zi ea și Marah. La un moment dat, Tully îi va încredința jurnalul, apoi își vor împărtăși amintiri despre mama lor, și acelea îi vor lega. Aducând-o înapoi pe Kate pentru câteva clipe prețioase.

— Haideți, spuse Johnny.

Tully nu se putea mișca.

— Băieți, mergeți sus. Eu mai stau aici un minut.

— Ești sigură?

— Absolut sigură.

Johnny a strâns-o ușor de umăr, apoi i-a grăbit pe băieți și pe Marah. Domnul și doamna Mularkey, Sean, Georgia și restul familiei veneau după ei; s-au așezat cu toții în primul rând.

În față, o orgă a început să cânte o versiune lentă, a melodiei *Tu și eu împotriva întregii lumi*.

Tully n-a vrut să asiste la ceremonie. Nu dorea să asculte acea muzică patetică, menită să le stoarcă lacrimi, sau să-l audă pe preot depănând amintiri despre femeia pe care el o cunoscuse ca pe o umbră a celei pe care o știa Tully. Cu atât mai mult nu voia să vadă acel montaj cu imagini din viața lui Kate afișate pe un ecran gigantic deasupra coșciugului.

Fără să se mai gândească la asta s-a întors și a plecat.

Aerul dulce, proaspăt i-a invadat plămâni. L-a tras în piept cu patimă, încercând să se calmeze. În spatele ei a auzit următorul cântec din programo zi minunată.

A închis ochii, rezemându-se de ușă.

— Domnișoară Hart?

Tresărind, a deschis ochii și l-a văzut pe organizatorul ceremoniei pe treptele de jos. Îl cunoscuse când adusese hainele pentru înmormântare și imaginile pentru montaj.

— Da.

— Doamna Ryan m-a rugat să vă dau asta. I-a întins o cutie mare,

neagră.

— Nu înțeleg.

— Mi-a încredințat-o și m-a rugat să v-o înmânez în ziua înmormântării ei. A spus că veți sta afară în timpul ceremoniei.

Tully a zâmbit la auzul acestor cuvinte, deși suferea cumplit. Desigur, Kate știuse.

— Mulțumesc.

A luat cutia și a coborât treptele spre parcare. A traversat-o și s-a așezat pe o bancă de fier din parc.

Acolo a tras adânc aer în piept și a deschis cutia. Deasupra se afla o scrisoare. Recunoscu imediat scrisul aplecat spre stânga, al lui Kate.

Dragă Tully.

Știu că n-o să asisti la înmormântarea mea. Nu ești tu în centrul atenției acum. Sper că mi-ai lăcuit fotografiile, cel puțin. Ar trebui să-ți spun atâtea, dar n-a rămas nimic nerostit pe parcursul vieții.

Ai grijă de Johnny și de copii în locul meu, da? Invață-i pe băieți să fie bine crescuți, iar pe Marah să fie puternică. Când vor fi pregătiți, dă-le jurnalul meu și vorbește-le de mine când te vor întreba. Spune-le adevărul. Vreau să-l știe toți.

Va fi greu pentru tine, acum. Este unul din lucrurile pe care le regret cel mai mult. Uite ce am să-ți spun în scrisoarea mea de dincolo de moarte (foarte dramatic, nu crezi?) Știu c-o să zici că te-am părăsit, dar nu este adevărat. Trebuie doar să-ți amintești Firefly Lane și mă vei regăsi.

Tully și Kate vor dăinui.

Era semnată

BFF *

Kate

A strâns scrisoarea la piept. Apoi s-a uitat în cutie. Mai erau trei lucruri acolo.

O țigară Virginia Slims cu o bandă adezivă galbenă pe care scria: *Fumează-mă.*

O fotografie cu autograf a lui David Cassidy, pe care scria: *Sărută-mă și un iPod cu căști pe care scria: *Ascultă-mă și dansează.**

Tully a izbucnit în râs printre lacrimi, și-a aprins țigara trăgând din ea și tușind când a dat fumul afară. Mirosul fumului a dus-o imediat cu gândul la nopțile petrecute de ele pe malurile râului Pilchuck, sprijinite de copacii căzuți, privind Calea Lactee.

Și-a închis ochii, și-a lăsat capul pe spate, ridicându-și fața spre soarele rece de toamnă. Briza i-a atins fața, i s-a plimbat prin păr, și ea și-a spus: *este Kate.*

Brusc, și-a simțit prietena alături, deasupra ei, împrejurul ei, în interiorul ei. O auzea pe Kate în șoaptele vântului ce adia deasupra capului ei și în alunecarea frunzelor aurii pe caldarâm.

A deschis ochii, suspinând, știind că nu mai era singură.

— Hei, Katie, a șoptit, apoi și-a pus căștile și a dat drumul la muzică.

Dancing Queen a răsunat cu putere, purtând-o înapoi în timp.

Young and sweet, only seventeen.

S-a ridicat, neștiind ce să facă – să râdă sau să plângă. Tot ce știa acum era că nu mai este singură, că prietena ei Katie nu plecase. Fuseseră prietene mai mult de treizeci de ani cu bune și cu rele și nimic nu-i putea răpi acest lucru. Aveau muzica, amintirile, și în ele vor fi mereu împreună.

Cele mai bune prietene pentru totdeauna.

Acolo, singură în mijlocul străzii, începu să danseze.

În cele două decade de când scriu n-am fost niciodată tentată să adaug un post-scriptum la un roman și, sinceră să fiu, am încercat să evit și de astă dată acest lucru. După cum puteți vedea, tentativa mea a eșuat. Problema se pare că este cartea pe care tocmai ați citit-o.

*După cum poate v-ați dat seama, scrierea romanului **Firefly Lane** a fost o călătorie foarte personală pentru mine. Am crescut la sfârșitul anilor '70 în vestul Washingtonului, un loc și un timp atât de periculoase și turbulente pe atunci, care în clipa de față pare cufundat într-o dulce inocență în comparație cu lumea de astăzi. Am urmat Universitatea din Washington și m-am înscris într-o asociație studențească.*

*Muzica menționată îmi amintește de vremurile acelea. **Goodbye Yellow Brick Road** a fost primul album cumpărat cu banii mei.*

Și mi-am pierdut mama, care a fost răpusă de un cancer de sân. Ca multe alte femei, toată viața am căutat semnele care-l puteau prevesti. Mă autoexaminez, îmi fac mamografiile anual și toate investigațiile necesare.

Necruțătorul cancerul de sân apare pe căi neașteptate, derutante. Adesea medicii de familie îl ignoră, sau îl diagnostichează greșit și, așa cum știm cu toții, în cazul cancerului, timpul este totul. De aceea, vreau să îndemn femeile să includă semnele prevestitoare pe lista de simptome pe care trebuie să le observe și așa adăuga că dacă simt ceva în neregulă, să nu ezite să pună întrebări, să ceară și alte opinii. Noi, femeile, ne cunoaștem trupurile, știm când ceva nu este în regulă. Nu trebuie să acceptăm un nu drept răspuns.

Știu că poate fi greu și înfricoșător, dar teama nu este o scuză. Dacă ezitați sau vă lăsați dominată de teamă căutați o prietenă care să vă ajute, să vă sprijine. Asta este cel mai bun lucru când ești femeie – noi suntem mereu pregătite una pentru alta. Așa cum ar spune Tully și Kate: indiferent ce s-ar întâmpla.

Vă mulțumesc că mi-ați citit cartea.

Kristin

Sfârșit

Firefly Lane (în lb. engl., în orig.).

Referire la versurile melodiei *Dancing Queen* a trupei Abba (n. trad.)

Care este prețul corect (n. trad.).

All My Children (în lb. engl., în orig.) (n. trad.).

Taking Care of Business (în lb. engl., în orig.) (n. trad.).

întâlnirea de vis cu Jack Wild - Ai putea fi tu! (n. trad.).

Visez la Jeannie (n. trad.).

Happy Days (în lb. engl., în orig.) (n. trad.).

Plăcinta americană (n. tr.).

Un sport de echipă, competitiv, care se joacă cu un disc zburător de 175 de grame (n. trad.).

Promisiunea (n. trad.).

Vitamine pentru potență (n.tr.).

Știri la răsăritul soarelui (n. trad.).